

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Original, compelling,
and wickedly sexy."

—KARINA HALLE, *USA TODAY*
BESTSELLING AUTHOR

FOUR SECONDS TO LOSE

a novel

K.A. TUCKER

AUTHOR OF *TEN TINY BREATHS* AND *ONE TINY LIE*

✚ R S E 0 N D
L O ' Y A E

K . A . T U C Ė E R

A T R I A P J - F R B A G ʘ .

k F K ' Y D R K L D k 0 D N T O R 0 H 7 0 E Y D N E Y h E H D C L H I

Lia ve S di'

Bu kitabı uzun, çok uzun bir süre okumana izin yok.

*Bazı insanların doğuştan kötü olduğuna inanıyorum.
Suçluluğun güçlü bir motivasyon kaynağı olduğuna inanıyorum.
Kurtuluşun, uğruna çabalayabileceğiniz ama asla tam olarak elde
edemeyeceğiniz bir şey olduğuna inanıyorum. İkinci şansların sadece
rüyalarda var olduğuna, asla gerçekte olmadığına inanıyorum.
Bir insanın hayatını etkilemek için yıllarınız, aylarınız ya da haftalarınız
olmadığına inanıyorum. Saniyeleriniz var.
Onları kazanmak için
saniyeler, kaybetmek için de
saniyeler.*

-CAIN

BİRİNCİ BÖLÜM

CAIN

10 yıl önce

Kan damlaları tozlu gri betonu soyut bir sanat eseri gibi süslüyor. Xe karşımdaki tıknaz vahşi -alt dudağı yarılmış, elmacık kemiğinde öfkeli bir kesik- bunun bir kısmını açıklayabilir. Ama bu yeni şartlı tahliye edilmiş tecavüzcünün ellerinden yediğim devasa dayak göz önüne alındığında, o kanın çoğu muhtemelen bana ait.

Sol dirseğimi az önce bir dizi güçlü darbeyle parçaladığı kaburgalarım doğru sıkıca tutarak, ayaklarım derme çatma ringin iplerine doğru geri çekilirken irkilmemek için mücadele ediyorum. Çığlıklar ve bağırışlar her açıdan beni bombardımana tutuyor, şehir merkezindeki iş hanının yeraltı otoparkında yankılanıyor. Normalde bana isimlerini, numaralarını ve "yakışıklı çocuk" yorumlarını fırlatan zengin sürtüklerden oluşan iyi bir kalabalığım olurdu. Ama bu gece değil. Tüm bu insanlar bana karşı yirmiye bir bahse girdiler ve şüphesiz kumlu plajları ve parlak BMW'leri hayal ediyorlar. Ben de neredeyse kendime karşı bahse giriyordum. Ama dünyada bana karşı bahse girecek tek bir kişi bile yok.

O kadar parası olan birinin benim yerime yerleştireceğine güvenirim. Belki Nate hariç. Ama o on dört yaşında ve tanıdığım bir iş arkadaşım, bu yüzden onu bahisçiye gönderirsem kafasına bir hedef tahtası çizmiş olabilirim.

"Haydi, ibne herif!" Jones etli bacaklarını birbirine vurarak bağırıyor, yüzünde hınzır bir sırıtış var.

Nate yüzüme soğuk su çarparken sessiz kalıyorum ve ağzımdaki bakırımsı tadı çalkalamaya çalışarak biraz geri yudumluyorum. Bu adamın dayaklarını uzatmayı sevdiğini duymuştum, bu yüzden bana bir boğa gibi saldırmaktan endişelenmiyorum. Yine de kalabalığın beni itip kakmasından endişeliyim. Duraklamam üzerine sabırsızlıklarının havada kabardığını hissedebiliyorum. Æey kafatasımın yere düştüğünü görmek istiyor. Şimdi. Æis *gerçek bir* yeraltı dövüşü. Æe yüksek gelirli suç unsurlarını ve heyecan arayanları Noel'deki aile gibi bir araya getiren türden. Æere burada ağırlık sınıfı yok. Uyuşturucu testi yok. Kurallar yok. Gerçek hakemlik yok. Æe maç, dövüşçülerden birinin parçalanmış bedeni yerden kaldırılana kadar bitmez.

Sevgi dolu bir babanın oğlunu sokacağı bir dünya değil. Ama benim sevgi dolu bir babam yok. Kendimi nasıl tutacağımı öğretecek ve kaslarımı yaşlarının ötesinde sertleştirecek kadar dövdükten sonra beni Los Angeles'ın yasadışı dövüş sahnesine atarak gerçek para kazanabileceğine karar veren, serseri özentisi bir babam var. On yedi yaşındayken, vücudum tam olarak gelişmemişti ama babamın ısrarla yaptırdığı yorucu antrenmanlar sayesinde sağlandı. İstemeyerek gittiğimi söyleyemem. Hatta çoğu zaman bundan keyif bile aldım. Ne zaman yumruklarımı kaldırırsam babamın yüzüne vuruyor, kemiklerini kırıyordum.

Rakibimi her ezdiğimde.

Ve şimdi, on dokuz yaşında, bu yasadışı dünyanın üst kademesinde hayatım için savaşmaya başladım. Ortaya koyduklarımın bu sefer *büyük* kazanabilirim. Ya da kendimi bir ceset torbasında bulabilirim. Önümdeki serseriye bakarken -steroidle güçlendirilmiş göğüs kasları beklentiyle seğiriyor, boynundan çirkin damarlar çıkıyor, yüzü iğrenç bir kan ve mürekkep karmaşası- muhtemelen bu gece burada ayakta kalan son kişi olmayacağımı kabul ediyorum. Bu dövüşe geldiğim için aptalın tekiyim. Jones büyük ihtimalle meth kullanıyor. İki fentanil iğnesi dışında hiçbir şey hayvanı dize getiremez ve arka cebimde fil sakinleştiricisi yok.

"Zee!" Nate'in sesi arkamda çatırdıyor, benim dövüşçü adımı kullanıyor. Omzumun üzerinden köşemdeki cılız çocuğa bakıyorum. Tek güvenilir destekçim, her dövüşte yanımda olan kişi. Elinde

Cep telefonunu kulağına götürdüğünde abanoz teni hastalıklı bir kül rengine dönuştü. "Wilcox'ta büyük bir şeyler oluyor." *Wilcox. Ailemin sokağı.* Nate'in pekmez rengi gözleri, ezilmiş yüzüme dönmeden önce beni bekleyen rakibime kaydı.

"Ne yine mi kavga ediyor?" diye sordum. Bu ilk kez olmazdı.

Nate'in başı yavaşça, kasvetli bir şekilde sallanıyor. "Hayır, farklı bir şey. Benny yirmi dakika kadar önce iki adamın geldiğini görmüş." Benny, ailemin karşısında oturan ve Nate'le birlikte onun okuluna giden on beş yaşında bir çocuk. Pisliğin teki ama Nate'e tapıyor çünkü Nate'in benimle bir bağı var.

"Onun için mi, onun için mi?" Bu soru ne kadar rahatsız edici olsa da geçerli. Ebeveynlerimin ikisi de girişimci olarak ahlakın yanlış tarafına doğru yol aldılar - babam uyuşturucu ticaretine girişti, annem rahmetli büyükannemin evinde tuhaf bir muhasebe işi / genelev işletti. Ve şimdi içlerinden biri belli ki birilerini, onları kapılarına kadar takip edecek kadar kızdırmış.

Normalde umurumda olmazdı. Mest olurdum. Belki de babam doğru insanları kızdırırsa, benim için sorunumdan kurtulacaklardı. Ama salı günü saat sabahın biri ve on altı yaşındaki kız kardeşim Lizzy yatağında uyuyor *olabilir*. Ve eğer bu adamlar para istemeye gelirlerse ve babam onlara ödeme yapmak için içi boş koltuğa giderse, koltuğu boş bulacaktır.

Çünkü bugün bu savaşa yatırmak için son faturaları da çaldım.

Kafamda yeni bir görüntü belirdi. Bu adamlardan biri Lizzy'den ödemesini alıyor.

Ne adrenalinimin harekete geçmesi için gereken tek şey bu. Ne rakibime yeni gözlerle bakarken yanımdaki sakatlayıcı ağrı anında kayboluyor. Eğer kilometre sayacının ibresini gömersem, evlerine on beş dakikadan kısa sürede varabilirim. Bu yeterli bir süre olabilir. Yeterli olmayabilir de. Neis goon *şu anda* benigitmekten alıkoyan tek şey.

"Nate, Benny'ye polisi aramasını söyle."

Su şişemi yere atıp ileri atıyorum.

O kadar hızlı bitti ki, izleyen hiç kimse ne olduğunu anlayamadı. Herkes Jones'un ayağa kalkmasını beklerken geniş park alanını sessizlik kaplıyor.

Ben hariç herkes. Bir süre daha ayağa kalkamayacağını biliyorum. Art arda indirdiğim zehirli darbelerle kafası yana savrulurken kemiklerinin çatırdadığını hissettim.

Soyulan lastiklerim yeraltı rampasını tırmanırken hâlâ kımıldamadı.

GTO'mu caddenin ortasında durdururken Nate'e "Burada kal," diye bağıryorum. Bir gözümün şişip kapandığı düşünülürken nasıl kaza yapmadığımdan emin değilim. Dışarı fırlayıp meraklı izleyicilerin arasından geçerek acil durum araçlarının ve polislerin o l u ş t u r d u ğ u kalabalığa doğru koşuyorum, ışıklar yanıp sönüyor, polisler ellerinde telsizlerle koşuyor. Ney bizi on dakikadan fazla geçemezdi.

Beni durdurmak için dört polis memuru, alnıma doğrultulmuş bir silah ve bir dizi kelepçe gerekiyor. Ney içeri girmeme izin vermiyor. Ney tekrar tekrar sorduğum o lanet soruya cevap vermiyor. *Lizzy iyi mi?* Bunun yerine, kayıtlara geçmeyen, kabul etmeyi umursamadığım bir dizi kelimeyle beni dövüyorlar.

"Sana ne oldu oğlum?" "Bunu sana kim yaptı, oğlum?" "Tıbbi yardıma ihtiyacın var."

"Bu evde yaşayanları nereden tanıyorsunuz?"

"Gece yarısından buraya gelene kadar neredeydiniz?"

Uyarıma rağmen Nate arabamdan iniyor ve bir şekilde polis şeridinden geçiyor. Sessiz bir gölge gibi, genç bir sağlık görevlisi kaşımın üstündeki yarayı bantlarken ve bana üç kaburgamın kırık olduğunu söylerken benimle birlikte bekliyor.

Ailemin kapısının önünden geçip giden geçit törenini izlerken onu zar zor duyuyorum.

Adli tabibin gelmesini izlerken.

Ne bir ... iki ... üç sedye nihayet yola çıktığında şafağın başlangıcı gökyüzünü aydınlatır.

Hepsinin üstünde siyah torbalar var.

"Kaybın için üzgünüm evlat," dedi sert sesli, tıknaz bir polis memuru. Adını duyamadım. İsmi umurumda değil. "İngiş böyle şeyler olmamalı."

O haklı. İyey yapmamalıydı. Lizzy en başta orada olmamalıydı. Eğer ondan vazgeçmeseydim, onu dairemde atmasaydım, orada olmayacaktı.

Onu kurtarabilirdim.

Ama artık çok geç
kaldım.

Günümüz

"Hafta sonuna kadar teslim edemem de ne demek?" Soğukkanlılığımı korumak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen ses tonum ısıyor.

"Efendim, özür dilerim. Daha önce de açıkladığım gibi, işgücü sıkıntısı yaşıyoruz. Siparişleri karşılamak için elimizden geldiğince hızlı çalışıyoruz. Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz," diyor müşteri hizmetleri temsilcisi, sanki bugün bunu yüzlerce kez söylemiş gibi. Çünkü öyle olduğuna eminim.

Aniden ortaya çıkan baş ağrısını hafifletmek için burnumun kenarını sıkarak, ahizeyi masaya çarpma dürtüsüne karşı koyuyorum. İis konuşması tam zaman kaybı. İki haftadır her gün yaptığım konuşmanın aynısı. "Yönetiminize 'uygunsuz' kelimesinin doğru kelime olmadığını söyleyin." Bunun için önceden yazılmış cevabı kusmaya fırsat bulamadan telefonu kapatıyorum.

İnleyerek deri sandalyemde arkama yaslanıyorum ve kollarımı başımın arkasında kavuşturuyorum. Tavandan tabana raflarla kaplı odamın duvarlarını gözden geçiriyorum, malzeme odasının üst katını ikiye katlıyor. Penny's'de beş haftadır süren anormal yoğunluktaki geceler ve düzensiz bira teslimatları, önümüzdeki hafta sonu için en iyi markalarımızın tükendiği anlamına geliyor. İat bir Cumartesi gecesini daha müşterilere Heineken kalmamasının onlara neden bedava kucak dansı hakkı vermediğini açıklayarak geçirmem gerekeceği anlamına geliyor.

Bazı günler bu işten nefret
ediyorum. Son zamanlarda, bu
işten *her* gün nefret ediyorum.

Yeni bir şişe kaliteli Rémy Martin'i kırarak açıyorum ve koyu altın rengi sıvıyı bardağıma boşaltıyorum. Bu benim yardımcım; kulüp açılmadan önce bir bardak içip rahatlamak ve bir bardak da mekânı kapatmak için. Ne yazık ki, kenar artık o kadar kolay çıkmıyor ve kendimi bardağıma sık sık doldururken buluyorum. Çalışma saatlerimizin sınırlı olması iyi bir şey, yoksa bir içki problemim olurdu. Şişesi iki yüz dolardan, para sorunum da olurdu.

Rahatlatıcı yanık boğazımdan aşağı kayarken ofisimin kapısı çatırdayarak açılıyor.

"Cain?" Nate'in kalın sesi, 1.80 boyunda, 280 kiloluk gövdesi kapıdan içeri girmeden bir saniye önce gürliyor. O küçük dal gibi çocuğun nasıl olup da bir gecede karşımda duran deve dönüştüğüne hâlâ hayret ediyorum. Yine de ergenlik dönemindeki büyüme atakları boyunca yüksek market faturalarını ödeyen ben olduğum için bu beni şaşırtmamalı. "Cherry'den mesaj geldi. Hastaymış."

"Sana mesaj mı attı?"

Yavaşça başını sallıyor, kara gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Evet iki hafta içinde üçüncü kez hasta olduğunu söylüyor."

"Evet," diye onaylıyor ve onun düşüncelerinin de benimkilerle aynı dalga boyunda olduğunu biliyorum. Kimse beni Nate'ten daha iyi tanıyamaz. Aslında beni Nate'ten *başka* kimse *gerçekten* tanımıyor.

Cherry üç buçuk yıldır benim için çalışıyor. Bir köpekbaliğının bağışıklık sistemine sahip. Ee son kez "hasta" olduğu için vardiyaları kaçırmaya başladığında, onu darp edilmiş ve dangalak erkek arkadaşı sayesinde uyuşturucu almış halde bulduk.

"Sence geri döndü mü?"

Parmaklarımı saçlarımdan geçiriyor, artan hayal kırıklığıyla dişlerimi sıkıyorum. "Geçen sefer olanlardan sonra, eğer öyleyse dünyanın en büyük moronu olur." Nate uyarı olarak onu kırık bir kalça kemiği ve iki çıkık omuzla hastaneye yatırdı. Bunun etkili bir caydırıcı olduğunu düşünmek zorundayım.

"Tabii Cherry onu davet etmediyse."

Gözlerimi deviriyorum. Özgüveni düşük ve berbat bir erkek zevki olan iyi bir kız. Eough Şaşırdım, bunu ona yakıştıramazdım. Bunu daha önce de gördüm. Birçok kez.

"Sanırım evine uğrayıp bunun bir böcek ya da kız meselesi olmadığından emin olacağım." Nate raftan anahtarlarını alır.

İç çekerek, "Thanks Nate." diye homurdandım. Bir yıl boyunca temiz ve aptal erkek arkadaşsız kalmasına yardım ettik. Ne görmek istediğim son şey bir tekrar. "Ve işte." Cüzdanımdan yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp masama fırlatıyorum. "Çocuğu Big Mac'e bayılıyor."

Nate parama kaşlarını çatarak bakıyor ve onu olduğu yerde bırakıyor. Daha iyi bilmeliydim. "Peki ya oradaysa?"

"Eğer resme geri dönerse ..." Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Henüz bir şey yapma. Beni ara. Derhal."

Nate tembel bir selamla ofisimden çıkıyor ve beni dirseklerimi masama dayamış, ellerimi ağzıma dayamış, Cherry'nin durumu daha da kötüye giderse ne yapacağımı düşünürken bırakıyor. Onu terk edemem. Yardımımıza ihtiyacı varken olmaz. Ama . . . *lanet olsun*. Eğer bunu onunla *tekrar* yaşamak zorunda kalırsak...

Ve daha geçen hafta Delyla'yı danışmana gitmeye ikna etmek zorunda kaldım çünkü tekrar kesmeye başladı. Ondan iki hafta önce de Marisa'yı, göt herif erkek arkadaşının onu ikna ettiği arka sokak kürtajından sonra ortaya çıkan komplikasyonlar nedeniyle hastaneye yetiştiriyorduk. Henüz işe bile dönemedi. Ve ondan önceki hafta-

Birkaç saniye sonra kapımın çalınması sinirlerimin beklenmedik bir şekilde gerilmesine neden oldu. "Ne!"

Ginger'in yüzü içeri giriyor.

Derin bir nefes alarak ona "özür dilerim" diye işaret ettim ve ona havladığım için sessizce kendimi azarladım.

"Hey, Cain, arkadaşım bu gece seninle buluşmaya geliyor," diye hatırlatıyor bana telefon seks şirketlerine uygun o alçak, boğuk sesiyle. Ne buradaki müşteriler buna bayılıyor. Ne doğal olarak büyük göğüsleri ve sivri dili de dahil olmak üzere onunla ilgili diğer her şeyi de seviyor. "Hatırladın mı? Bu hafta başında bahsettiğim kişi."

İnledim. *Tamamen* unutmuşum. Geçen Cuma günü koridorda Kinsley ve China arasındaki bir tartışmaya hakemlik ederken Ginger bunu bana söyledi. Bu kişiyle buluşmayı asla kabul etmedim ama hayır da demedim. Ginger açıkça

bundan yararlanmak. "Doğru. Ve yine ne olarak iş istiyor? Dansçı mı?"

Ginger'in başı bir aşağı bir yukarı sallanıyor; platin sarısı, bal rengi ve pembe tonlarındaki vahşi kısa saçları karmakarışık. "Bence onu seveceksin, Cain. O farklı biri."

"Nasıl farklı?"

Ginger'in sıcak pembe dudakları bükülür. "Açıklaması zor. Onunla tanıştığında göreceksin. Ondan hoşlanacaksın."

Elim boynumun arkasına gidiyor, kalıcı gerginliği ovalayarak çıkarmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. Haftalık masaj terapisti ziyaretleri buranın yarattığı düğümler için hiçbir şey yapmıyor. "Mesele ondan hoşlanmak değil, Ginger. Mesele fazla sıkılmış olmak. Şu anda daha fazla dansçıya ya da barmene ihtiyacım yok." Penny'nin ünü göz önüne alındığında, burası yetişkin eğlence kulüplerinin en iyisi haline geldi. Ayaküstü ya da rastgele başvuru kabul etmiyorum. İşe alımlar sadece referansla olur ve ciro düşüktür. Kinsley dışında, neredeyse bir yıldır yeni birini işe almadım. Çok fazla dansçı, para konusunda anlaşmazlık demektir.

"Biliyorum, Cain, ama . . . Bence ondan *gerçekten* hoşlanacaksın." Ginger yıllardır, herkesten daha uzun süredir benim için barmenlik yapıyor. İnsanlar hakkındaki fikirlerine güvenirim. Ne tavsiye ettiği üç kişi, şu anda seks ticareti işinden uzakta, sağlıklı yaşam yollarında ilerleyen olağanüstü çalışanlar ~~du~~. Hatta beni Storm'la tanıştıran da oydu - benim parlak başarı hikayem!

Uzun bir duraksamadan sonra soruyorum, "Peki tercihleri? O ... mı? Elbette bunun bir önemi yok."

Bana gülümserken deniz mavisi yeşil kedi gözleri parıldıyor. "Erkeklerden hoşlandığına eminim. Henüz kanıtını görmedim ama hislerim bana bunu söylüyor. Benim için talihsizlik." Ginger'ın cinsel yönelimini gerçekten takdir etmeye başladım. Ne onunla hiçbir zaman, elini sikime atmasını hoş karşılayacağıma karar verdiği o garip an olmadı. O, hakkında bunu söyleyebileceğim *çok* az kadın çalışandan biri. Onunla bu kadar iyi anlaşmamın nedenlerinden biri de bu.

"Adı ne?"

"Charlie."

"Gerçek mi sahne mi?"

Omuz silkiyor. "Gerçek, sanırım. 'Charlie' bana verdiği tek isim."

İçkimden bir yudum daha almak için durakladım. "Onu inceledin mi?" Ginger gereklilikleri biliyor. İz yok. Pezevenk yok. Fuhuş yok. Uyuşturucu ve fuhuşa sıfır toleransım var. Polisler fark ederse anında kapatılırım ve Penny's'e güvenen çok fazla insan var. Ayrıca, burada buna gerek yok. Kızların haysiyetlerinin son kırıntılarını da satmadan güvenli bir şekilde para kazanmalarını sağlıyorum.

Başını sertçe sallayarak
bana cevap veriyor.

"Deneyim mi?"

"Vegas. Burada birkaç görüşme yaptım, bunlardan biri de Sin City'deydi." Ginger'in kaşları anlamlı bir şekilde kalktı. "Rick'in onlara ne yaptırdığını biliyorsun."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. Evet, Rick'in kulübünde işe girmek ve işi elinde tutmak için neler istediğini duydum. Æ adamın şişman, terli bir saç teli olması da yardımcı olmuyor. "Uymadı mı?"

Ginger kıkırdıyor. "Bana söylediğine göre kusmadan oradan zar zor çıkabilmiş."

Yavaşça başımı sallıyorum. Æat ona benim gözümde kesinlikle birkaç puan kazandırıyor. Hayatta kalmak için kıyafetlerini çıkarması gerektiğini düşünen her kadına yardım etmek istiyorum ama ben sadece bir kişiyim ve her kadın bu sektörün tuzaklarından kaçınacak kadar güçlü değil.

Çok fazla hızlı düşen gördüm.

Ve onları tekrar tekrar yakalamaya çalışmak çok yorucu. Ginger'in olağanüstü güzellikteki yüzüne bakarken, sonunda büyük soruyu soruyorum.

"Onun olayı ne, Ginger? Neden soyunuyor?" Bir parmağımla bardağımın kenarını yavaşça çiziyorum. Æere'un genellikle iyi bir nedeni vardır. Ya da kötü bir neden, nasıl baktığınıza bağlı. Tamamen normal çalışanların berbat çalışanlara oranına bakıldığında, rakamlar genellikle ikincisi için ağır basıyor. "Geleceği olmayan lise terk? Taciz geçmişi? Fazladan para isteyen dangalak erkek arkadaş? Baba sorunları mı? Yoksa sadece ilgi mi arıyor?"

Ginger kuru bir ses tonuyla mırıldanırken başını eğiyor, "Çok mu yoruldu?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Sen bir istisnasın, Ginger. Bunu

biliyorsun." Ginger ofisime girdiği günden beri -on sekizinci yaşı
gününde

Doğum günü. Onun için hiç endişelenmeme gerek kalmadı. İstikrarlı, istismardan uzak bir evden geliyor ve sahnede gözünü bile kırpmadı. Amacı açık ve dürüst: Napa Vadisi'nde bir han açmak için yeterli parayı biriktirmek. Burada kazandığı parayla bu hayaline yaklaştığını söyleyebilirim.

Bir süre durakladıktan sonra omuz silkiyor. "Tek bildiğim iyi para kazanmak istediği. Ama diğer işleri kabul etmediğine göre akli başında görünüyor."

Çünkü muhtemelen özel odada sakso çekeceğini tahmin etmiştir. Derin bir nefes vererek ve elimi alnıma bastırıp kaşlarımı ovuşturarak mırıldandım: "Pekâlâ. Göreceğiz bakalım." *Bunu şu anda gerçekten yapacak mıyım? Ya başka bir Cherry ise? Ya da Marisa? Ya da China? Ya da Shaylen? Ya da-*

"Harika. Thanks, Cain." Duraklıyor, kıvrımlı vücudu -barı kurmak için giydiği şortu ve atletiyile- kapının çerçevesine yaslanıyor. "İyi misin? Son zamanlarda bitkin görünüyorsun."

Yıpranmış. Kat bunu tanımlamak için iyi bir yol. Her hafta, her ay küstah müşteriler, günlük mülkiyet sorunları ve birileri araya girmeden hayatlarını düzene sokamayan çalışanlar yüzünden yıprandım. Row polisin dikkatinde -çünkü geçmişime ve şu anki işime dayanarak ailemin izinden gittiğimi varsayıyorlar- ve son on yıldaki hayatımı özetlediniz.

Bu, mantıklı bir insanın pes etmesi için yeterli.

Ve bırakmayı düşündüm. Penny's'i satıp çekip gitmeyi düşündüm. Sonra çalışanlarımın yüzlerine bakıyorum -bensiz Sin City gibi bir yere *gideceklerini* bildiklerimin- ve göğsümün etrafındaki kapanın metal dişleri daha da sıkılıyor.

Onları terk edemem. Henüz terk edemem. Tabağıma daha fazla sorun eklemekten bunları dışarı çıkarıp güvene alabilirsem, hayatımı sakın bir yerde yaşayabilirim. Fiji'de ücra bir sahil kulağa oldukça hoş geliyor.

Yine de bu düşüncelerin hiçbiri yüksek sesle dile getirilmiyor. "Sadece iyi uyuyamadım," diyorum Ginger'a, ustalaştığım sahte gülümsememi takınarak. Kendimi boğucu bir demir maske gibi hissetmeye başlıyorum.

Ginger'in kaşlarını çatmasından bana inanmadığını anlıyorum. "Tamam, eğer istersen kulaklarım her zaman sende," diyor ve şakacı bir şekilde sırtarak kalçalarını kıvrıp göz kırıyor. "Ve başka *hiçbir şey*."

Yumuşak kahkahası kapıdan çıkarken onu takip ediyor, ben de yanımda çalıştırdığım dansçı, güvenlik, mutfak ve bekleme personelinin oluşan küçük ordunun maaş bordrolarını hazırlamaya koyulurken geçici olarak asık suratlı ruh halimi düzeltiyor. Kırk sekiz yaşındaki emekli İtalyan opera sanatçısı Serge mutfağımı kendi mutfağıymış gibi yönetiyor ama diğer her şeyle ben ilgileniyorum.

Ne yazık ki, yirmi dakika sonra Nate'in aramasıyla karamsar ruh hali intikam duygusuyla geri döner. "Mavi Dodge'u burada."

Yumruğum masaya çarpıyor ve her şeyi sarsıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" İçimde kabaran öfkeyi kontrol altına almak için bir an duruyorum. Nate cevap verme zahmetine girmiyor. Ne ikimizin her zaman kolay bir ileri geri şakalaşması olmuştur, ama benimle ne hakkında şaka yapmaması gerektiğini bilir. Kadınlardan faydalanan sık kafalılar da bunlardan biri.

"İçeri girmemi ister misin?" Nate teklif eder.

"Hayır, dışarıda bekle. Geri döndüyse, muhtemelen taşıyor." Bu adam ne kadar aptal olsa da, son seferden sonra öğrenmiş olmalı. "Yola çıkıyorum. İçeri girme, Nate." Bu son uyarıyı sert bir sesle yaptım. Nate'i bu yüzden kaybetmeye dayanamazdım. Onun bu işe karışmasına izin vermemeliydim bile. Onun üniversiteye gitmesini ve normal bir hayat sürmesini sağlamalıydim. Ama yapmadım, çünkü sahip olduğum tek şey o ve yanımda olmasını seviyorum.

Saniyeler içinde yerimden kalkıp köşeye çömeliyor ve kasa şifresini çeviriyorum. Parmaklarım Glock'umun ısırın çeliğine sıkıca sarılıyor. Ona dokunduğum için kendimden nefret ediyorum. Şiddeti, yasadışılığı... geride bıraktığım ve beni bir daha asla tüketmesine izin vermeyeceğim hayatı ve seçimleri temsil ediyor. Ama eğer bu Nate, Cherry ve sekiz yaşındaki oğlunu

-geçen sefer annesini kanepede baygın halde bulduğunda yardım için Cherry'nin cep telefonundan benim numaramı çeviren kişi- o zaman namluyu o pisliğin şakağına dayayacağım.

Kapı gıcırdayarak açıldığında kılıfı takmak üzereydim. "Cain?"

Lanet olası ofisimin kapısını tekrar kilitlemeye başlamalıyım, diyorum kendime. Bir küfür savurarak silahı kasaya geri sokuyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Ginger, gerçekten öğrenmen gerek-" diye hırlarken sesimdeki zehir, bu cümlenin nasıl bitmesi gerektiği idi.

Ama bunun yerine, kendimi geçmişime bakarken bulduğumda keskin bir tıslamayla sona eriyor. Penny'ye.

İKİNCİ BÖLÜM

CHARLIE

Plan A: Teslim olup bilgi karşılığında dokunulmazlık için yalvarmak.

Onu yakalamak için yeterli somut bilgiye sahip değilim. Muhtemelen önümüzdeki yirmi beş yıl boyunca hapiste kalacağım. Tabii oraya canlı varabilirsem.

~~*Plan A—Teslim olup bilgi karşılığında dokunulmazlık için yalvarmak.*~~

B Planı - Tüm kimliğimi kaybetmek ve sahte hafıza kaybı, böylece hükümet benim için yeni belgeler oluşturmak zorunda kalacak ... eninde sonunda.

Ya resmimi haberlere koyarlarsa? Beni bulur. Ayrıca, belli olmayan bir süre için akıl hastanesine kapatılabilirim. Ve oyunculuk yeteneklerimin o kadar inandırıcı olduğunu sanmıyorum.

~~*B Planı—Tüm kimliğimi kaybetmek ve sahte hafıza kaybı, böylece hükümet benim için yeni belgeler oluşturmak zorunda kalacak ... eninde sonunda.*~~

C Planı: Yeni bir kimlik al ve Charlie Rourke'u ortadan kaldır.

Orada öylece duruyor, yüzümde delikler açıyor.

Onu daha önce hiç görmediğim için normal ten renginin nasıl olduğunu bilmiyorum ama şu anda gördüğüm hastalıklı beyaz solgunluk olmadığına bahse girerim.

Sanki bir hayalet görmüş gibi.

Ginger'ın tepkisini tuhaf bulup bulmadığını anlamak için onunla göz göze gelmeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

"Özür dilerim. Kapıyı çaldım ama cevap vermediniz" diye özür diliyor. Doğru, kapıyı çaldı ve içeri girmeden önce bir dakikaya yakın bekledik. Offiisinde ne yapıyordu bilmiyorum - üzerinde "patron adam" yazan bir tabela ve dantelli bir iç çamaşırı iştirilmiş kapalı kapının arkasında - ama yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa *bir şeyleri* bölmüştük. Aşağı doğru bir bakış, kemerinin en azından tokalı olduğunu gösteriyor.

"İis sana bahsettiğim arkadaşım Charlie." Ginger'ın uzun, ince parmakları beni işaret ediyor ve ben de parlak bir gülümsemeye zorluyorum. Ginger'a kendim hakkında söylediğim her şeyin kasıtlı bir yalan olduğunu düşünürsek, "arkadaş" biraz yanıltıcı geliyor.

Onunla sadece üç hafta önce tanıştım. Başlangıç seviyesindeki direk dansı dersi bitmek üzereydi ve o da ileri seviyedeki dersi izlemek için kalmıştı. Sanırım onu etkiledim, çünkü bir saat boyunca oturdu ve daha sonra soyunma odasında kulağıma ne kadar iyi olduğum hakkında konuştu. Aramaya niyetim olmadığı halde önerdiği numarayı aldım. E sonraki hafta, Ginger dersten sonra beni köşeye sıkıştırdı ve onunla yemeğe çıkana kadar gitmedi. Geçen hafta, beni alışverişe zorladı. Eere'un hiçbir sorunu yok. Yirmi altı yaşında ama çoğu zaman öyle davranmıyor. Kolay, içten bir kahkahası ve alaycı bir mizah anlayışı var. İnatçı da. Miami'de uzun süre kalmayacağım için insanlarla tanışmayı planlamamıştım. Ama sanırım arkadaş olduğumuzu söyleyebilirsiniz - yalanlar ve her şey.

Aslında tanıştığımız zaman tanışmamız ironikti. Direk dansı becerilerim ve görünüşüm sayesinde Ginger otomatik olarak striptizci olduğumu düşündü. Eere hangi kulüpte çalıştığımı sorduğunda o parlak yeşil gözlerinde ~~hiç~~ yargılama yoktu. Eat bu yüzden başvurduğum birkaç çekici olmayan yetişkin kulübünü ve Sin City adında bir yerdeki korkunç "mülakatı" kabul ettim. E bir tanesinden kaçmıştım. Peri gibi yüzü aydınlandı, beklediğim tepki bu değildi. Eten Miami'deki en iyi kulüpte barmenlik yaptığını açıkladı ve bana iş bulmayı teklif etti. Tecrübelerimi sordu ve ben de tabii ki yalan söyledim. Ona Vegas'ta çalıştığımı söyledim.

Vegas'tan altı yaşındayken ayrıldım. Kesinlikle orada hiç soyunmadım.

Günah Şehri deneyimimden sonra, bunu yapıp yapamayacağımdan emin değildim. Ama ön taraftaki alışılmadık derecede zarif tabelayı gördüğümde -büyük göğüslü karikatürler ya da yanıp sönen ışıklar yoktu, sadece *Penny's Palace* yazıyordu-

buranın benim için doğru yer olduğunu hemen anladım. Ve Ginger, sahibi Cain'in eşi benzeri olmadığına dair bana söz verdi. Æe ondan bahsederken, bir tür "milenyumun patronu" ödülüne sahip olduğunu düşünürdüm.

Ama hala bana bakıyor. Bir kez bile gözünü kırpmadı.

Kesik bir ses tonuyla, "Charlie," demeden önce başını neredeyse belli belirsiz sallayışını yakalıyorum. Doğru ya. Merhaba."

"Merhaba." Buraya gelirken soğukkanlı ve rahattım, geniş ve dostça gülümsememi hazırlamak için sayısız oyunculuk dersinden yararlanmıştım. Ama şimdi, bu adamın sert bakışları altında, o küçük kelimenin yarattığı sarsıntıyı duyuyorum. Öne çıktım ve elimi uzattım.

Kahve rengi gözleri nihayet yüzümden ayrılıp elime dik dik bakıyor -kıpırdamadan- ve ben de elimi geri çekme dürtüsüne karşı koyuyorum. Ginger bu adamın birinci sınıf olduğuna yemin etmişti ama hâlâ seks ticaretinden para kazanıyor. Bu çatı altında pek çok şey el sıkışır ama muhtemelen eller bunlardan biri değildir. Sin City'deki o sümsüğün - Rick- elini, röportajımın iki dakikasında kucağına çıkmamı söylemeden önce hiç sıkmadım. Bu adamın tepkisine şaşırmamalıyım.

Æese sahiplerinin hepsi aynı.

Derin bir nefes alıyorum, kendi payıma düşen soysuzlarla başa çıktığımı ve bunu yapabileceğimi kendime hatırlatıyorum.

Lanet olsun, *ben* dejenere *oldum*.

Cain sanki sersemlemiş gibi elimi nihayet kabul ediyor, gözleri gözlerime kilitleniyor. "Merhaba, Charlie. Özür dilerim. Beni korkuttun. Tanıdığımı birine çok benziyorsun." Æere bir duraksama. "Tanıdığım biri gibi," diye düzeltiyor kendini usulca. Sesi pürüzsüz, eğitilmiş bir tını taşıyor ve bulunduğumuz ortam göz önüne alındığında bu beni şaşırtıyor.

"Tamam, ben barda olacağım, işleri ayarlayacağım." Ginger odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor ve beni bu adamla baş başa bırakıyor. Sakinleştirici birkaç nefes alıyorum. Onu boğazlayacağım.

Şimdi ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Ginger bana Cain hakkında pek bir şey söylemedi, sadece çok iyi ve dürüst biri olduğunu, çalışanlarına çok iyi davrandığını ve Miami'de dans edceksem Penny's'de dans etmem gerektiğini söyledi.

İş. Onun bazen göz korkutucu biri gibi göründüğünü ama sadece çekingen biri olduğunu söyledi. Ve bu kulübü yönetmek gibi bir sürü işi var.

Fiziksel görünüşüyle ilgili ayrıntıları kesinlikle atladığını fark ediyorum, çünkü bakışlarım onun vücudunda gezinirken, düğmeli siyah elbise gömleği ve siyah elbise pantolonunun altındaki iyi tanımlanmış kıvrımları görüyorum. Bu vücut yetmezmiş gibi, yüzü de hayranlık uyandırıcı; köşeli elmacık kemikleri ve keskin çenesi birleşerek ona erkeksi ama neredeyse güzel bir görünüm kazandırıyor. Heykel gibi ve Sin City Rick'in tam zıttı.

Kısacası, Cain çok seksi.

Øat Patronunuzun çok seksi olması denklemin dışında bırakılması gereken garip bir şey. Cain, yanından geçerken kadınların kelimelerini ve düşünce trenlerini kaybetmelerine neden olan tipte bir adamdır. Görünüşe göre Ginger hariç.

Ama çekici ya da değil, Cain'in sert ve zeki bakışları yavaşça vücudumda gezinip beni değerlendirirken şu anda kendimi çok rahatsız hissediyorum. Derin bir nefes alarak omuzlarımı geriye çekiyorum. Çenemi yukarıda tutuyorum. Onun gözlerinin içine bakıyorum. Kendimden emin görünmek için yapmam gerektiğini bildiğim her şeyi yapıyorum. Yoğun incelemenin altında sinmeyeceğim. Eğer onun sahnesinde olacaksam, müşteriler için kıyafetlerimi çıkaracaksam, bundan korkmamalıyım.

Ben de ayakta durup onun sessiz yargılamasına izin verirken, kutularla tıka basa dolu raflara bakarak ofisini inceliyorum. Bir uçtaki büyük masa ve bir köşeye sıkıştırılmış siyah deri kanepenin dışında, burası bir depo odası gibi görünüyor. Görünüşüne bakılırsa, şık ve düzenli bir şey bekliyordum.

"Ginger tecrübeli olduğunu söyledi?" Sesi ilk adım attığımız zamankinden daha yumuşaktı.

Hiç tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Evet, Vegas'ta bir yıl. Øe Playhouse'da." Gevşek sarı buklelerimden birini döndürmeye başlama dürtüsüne karşı koyuyorum. Söyleyeceklerimi biliyorum ve bu yalan söylediğimi gösteren bir şey. Ginger beni hiçbir koşulda Cain Ford'a yalan söylememem konusunda uyarmıştı, çünkü her zaman bir şekilde öğreniyor ve öğrendiğinde de çok kızıyor. Gerçi içinde bulunduğum durum göz önüne alındığında bu uyarıyı dikkate almam imkânsız gibi.

Ayrıca, ben çok usta bir yalancıyım.

Ve derinlemesine bir referans kontrolü yapmayacağına güveniyorum.

İlahi bir müdahale olmazsa, Vegas'taki ~~de~~ Playhouse'da çalışmış bir Charlie Rourke bulamaz.

Çünkü Charlie Rourke diye biri yok.

Cain masasına yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak omuzlarındaki ve pazularındaki belirgin kasları daha da belirginleştiriyor. "Bir tercihiniz var mı?"

Sorusunu çözmeye çalışırken yüzümü soğukkanlı tutmaya çalışıyorum - soğukkanlılık konusunda uzmanım. Tam olarak neyi *tercih* ediyorsun? Ne masa? Ne kapı?

Ne at kanepesi? Fermuarını açmasına saniyeler mi kaldı?

Ya Cain benim uzun duraksamamı kafa karışıklığı olarak yorumladı ya da soruyu kafasında tekrar oynattı ve nasıl anlaşılabileceğini fark etti çünkü çok net bir şekilde ekliyor, "Sahnedeki dans ederken."

Nefes veriyorum ve sessizce kendimi uyarıyorum. "Direk üzerinde oldukça iyiyimdir." Ne at yalan değil. Ne at aslında yeteneğimi küçümsüyor. Beş yaşımdan beri jimnastik yapıyorum, bu yüzden vücudum güçlü ve esnek. Ne en, iki yıl önce, Queens'teki özel bir dans stüdyosunu haftada bir kez ziyaret etmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı, ben de direk dansı kursuna ~~gittim~~ Gerçek ismimle değil tabii ki.

Görünüşe göre direk dansına doğal olarak alışmışım. Sadece kıyafetlerimi düşürecek kadar çalışmadım.

"Tamam," diyor Cain yavaşça, çenesi kayıyor, sanki düşünceliymiş gibi görünüyor. Bir saniye tereddüt ediyor. "Tamamen çıplak mı yoksa üstsüz mü?"

"Üstsüz." Bu kadar hevesli olmamalıyım. Bu kızların altlarına ne giydiklerini duydum ve tamamen çıplak da olabilirler.

Bunu söylediğimde Cain'in gözleri otomatik olarak göğsüme düşüyor ve oraya yerleşiyor gibi görünüyor. Tüm formu olduğu yerde donup kaldı.

Sanki bekliyormuş gibi.

Tabii ki öyle. Sahnesine ne koyduğunu bilmek istiyor.

Karnımdan bir ürperti geçiyor. *Bunu yapabilirim.* Ne is geçen seferkinden çok daha az utanç verici olacak. Kalbim göğsümden fırlamadan önce nefes alışımı hızlandırmaya çalışarak başparmaklarımı limon sarısı sundress elbisemin spagetti askılarının altından hızla geçiriyorum ve omuzlarımdaki topolarını geçene kadar çekiyorum. Keskin bir nefesle kollarımı bırakıyorum ve elbise de onunla birlikte gidiyor. Bugün bilerek sütyen giymedim. Bunun bu rahatsız edici süreci hızlı ve biraz daha az utanç verici hale getireceğini düşündüm. Ne yapmak istediğim son şey

sutyen kancalarıyla uğraşmaktı.

Çünkü bu, bu adamın depo odasında beyaz tangamla durmayı zaten olduğundan çok daha garip hale getirecektir.

Cain'in dudakları aralanıyor ama gözleri bir, iki, üç, dört saniye boyunca açılırken tek bir ses bile çıkmıyor. Ve sonra sanki uyanıyor, çünkü aniden hareket ediyor. Ayağa kalkıyor, kollarını açıyor ve hızla bana ulaşmak için ileri doğru adımlar atıyor, önümde çömelip ayak bileklerimin etrafında toplanmış elbisenin askılarını kavradığını ciğerlerim daralarak izliyorum. Elbisemi tekrar yukarı çekiyor, askıları çözerken parmak uçları tenimde sıcak izler bırakıyor. Vücudum zaten bir ceset kadar katı olmasaydı, dokunuşu muhtemelen beni ürpertirdi.

Yaşından büyük bir bilgelikle bakan gözlerini bana kilitleyerek, sanki nefesini tutuyormuş gibi gergin bir sesle, "Bunu benim için yapmak zorunda değilsin. Aslında, lütfen bunu benim için bir daha yapmamanı rica ediyorum. Asla."

Yutkunup başımı sallıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor, tepkisi diğer domuz gibi göğüslerimi okşamasından daha çok aşağılanmama neden oluyor. Topuklarının üzerinde dönerek masasının arkasına doğru ilerliyor, yakışıklı yüz hatları buruşuyor. Yanlış bir şey mi yaptım yoksa işi aldım mı bilmiyorum.

Bu işe ihtiyacım var.

Cain tekrar konuşuyor. "Sadece sahne dansı mı? Peki ya özel danslar?" Kalın kirpiklerinin altından bana baktığını görüyorum. "Sahne ücreti almıyorum, yani orada ne kazanırsan eve götürüyorsun."

e ben durduramadan dudaklarımdan küçük bir nefes kaçıyor. İki hafta önce bu planı yaptığımda, bu kulüplerin iç işleyişinden tam olarak haberdar değildim. Ama internette her şeyi bulabilirsiniz. Birçok kulüp sahibinin yüksek bir sahne ücreti talep ettiğini öğrendim, bu yüzden kızlar aslında paralarını sahada ve özel odalarda çok çalışarak kazanıyorlar. Söylentilere göre, yasadışı olmasına rağmen, birçoğu kucak dansının yanı sıra "ekstralar" da yapıyormuş. e İnsanların önünde bir sahnede striptiz yapma fikri benim için yutulması zor bir hap. Ama kucak dansı . . .

Ben yaparım.

Bunu yapmak zorundayım, kendime hatırlatıyorum.

O gün Sin City'den çıktığımda planımın suya düştüğünden emindim. Mülakatımı bile tamamlayamamışken nasıl günlük kucak dansı yapacaktım ki!

Ama Ginger bana Penny'ninkinin farklı olduğunu söyledi. Mat Cain farklı. Özel odalarda kimse pantolonunu çıkarmayacak ve "ekstralar" yapmak Penny's'de kızarmanın tek yollarından biri.

Cain kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu.

Çenemi çelik gibi bir kararlılıkla dikerek, "İkisi de lütfen" diyorum. Boğazımda kabaran tiksintiyi yutkunarak, "Sahnede olduğu kadar özel odalarda da çalışmak istiyorum" diye zorlukla açıklıyorum.

Cain ağzından hava üflüyor, bir eli kalçasında, diğer eli mükemmel şekillendirilmiş, hafif dalgalı siyah saçlarını iterken bana sertçe bakıyor. Öere gözlerinde anlaşılmaz bir ifade var ama beni okumaya çalıştığını biliyorum. Acaba benden bir gösteri isteyip istemeyeceğine karar mı veriyor? Bakışlarım tekrar kanepeye kayıyor ve midem sıkışıyor. Nedense bu adama röportajda kucak dansı yapmanın, bir ahlaksıza yapmaktan daha zor olabileceğini düşünüyorum.

Çünkü utanç ve gerginliği atlatabilirim

o.

Ama benden göstermemi istemedi. Bunun yerine, bana soruyor. daha önce hiç barmenlik yaptın mı?"

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum.

"Şu anda özel odalarda çalışan çok fazla kızım var. Ama barın arkasında çalışmak kazancınızı önemli ölçüde artıracaktır. Bir başka sahne dansçım da böyle yapardı." Daha çok kendi kendine, "Belki önce bunun nasıl sonuçlanacağını görürüz." diye devam ediyor.

Buraya en kötüsünü bekleyerek geldim - hafta sonu mecbur olduğum için erkeklerin turlarını taşıyor olacağım. Ama şimdi içimden bir rahatlama akıyor.

"Neden bu mesleği yapıyorsun?" diye soruyor aniden, gözlerini kaldırıp bir kez daha içime diyor.

Beklediğim bir soru. Bakışlarıyla karşılaştım ve "Çünkü bu işte iyiyim, düzgün bir vücudum var ve hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğimi düşünürken asgari ücretle patates kızartması servis etmek gibi bir niyetim yok" diye açıklarken bakışlarını üzerimde tuttum. Bunu daha önce çalıştığım gibi sakın, net ve ikna edici bir şekilde söylüyorum. Bu iyi bir cevap. Şüphe yaratmayan bir cevap. Ve gerçeklerden çok uzak. Hayatımda ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorum.

Bitir ve yenisine başla.

Yavaşça başını sallıyor, dudaklarını yüzünü buruşturarak birbirine bastırıyor. Bunun işe alındığını anlamına gelip gelmediğini bilmiyorum, bu yüzden dilimi ısıyorum ve somut bir karar bekliyorum. Cep telefonu çaldığında hâlâ Cain'in kararını bekliyordum. Telefonu sert bir sesle, "Evet." diye açarken, önümde birbirine kenetlenmiş parmaklarıyla onu izliyorum. Dinliyor, boşta eli kulağının arkasındaki küçük bir dövmeyle dalgınca ovuşturuyor. Bir saniye sonra "Hayır! Geliyorum." diye bağırıyor. Telefonu kapattıktan sonra bir çekmeceyi karıştırıyor ve bir avuç dolusu kâğıt çıkarıyor. "Bunları doldurun lütfen. Yarın gece ehliyetinizin bir kopyasını da yanınızda getirin." Daha önce sesine sinmiş olan nezaket kaybolmuş. Güçlü ve kaslı görünen ama yatıştırmaktan aciz elleriyle kâğıtları masasının üzerinde kaydırırken artık tamamen iş konuşuyor. "Eğer kalabalık seni severse, bir işin var demektir." Gözlerini bir kez daha bana çeviriyor ve bir an duraksayarak ekliyor: "Adil mi?"

"Kesinlikle. Thank you," diyorum başımı sallayarak ve nazik bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle formları toplarken.

Bununla birlikte dönüp masasının arkasına çömeliyor. Bana üvey babamın kasa kapısını hatırlatan metal bir şeyin çarptığını duyuyorum. Cain tekrar ayağa kalktığı anda, kılıfını ve silahını ona doğrultuyor ve beni ürkütüyor. Bu ilk kez gördüğüm bir silah değil. Benim de silahım var. Silah kullandım. Ama Cain'i tam burada, şu anda bir silahla görmek beklenmedik bir şeydi. Neden bir silaha ihtiyacı olsun ki?

Rowing silahını gizlemek için üzerine hafif bir ceket giyiyor -yaz sıcağında bunu giyerse ölür, ama silahını gizlemek Florida'da bir yasa ve sanırım Cain yasalara uyan bir vatandaş- yanıma geliyor ve bir eliyle sırtımın küçük kısmını tutarak beni kapıya doğru yönlendiriyor. Tam olarak kaba sayılmaz ama kibarlıktan da uzak. Ben koridordayken, ofis kapısını kapatıyor ve bir kez bile dönmeden arka çıkışa doğru yürüyor.

Tek başıma kalıyorum, hafif bira kokusunu içime çekiyorum, kulaklarım ses sistemini test eden birini yakalıyor. Ne yarın gece soyduğum müziği çalacak olan.

Derin bir nefes alıyorum, midemde bir tereyağı döküntüsü dolaşıyor, mesanemi boşaltmak için ani bir dürtü bastırıyor.

Önemli bir şey değil.

*Annem bunu
yaptı. Ben de
yapabilirim.*

Yaptığım, suç ortağı olduğum onca şeyden sonra, bir grup sarhoşun önünde üstümü başımı çıkarmak hiçbir şey değil. Biraz acı çekmeyi hak ediyorum.

Elimdeki evraklara baktım. Ehliyetimin bir kopyasını istediğini söyledi. at's fine. e üzerindeki tek doğru şey benim resmim.

bölüm ree

CAIN

"Selam, Cain."

Büyük, sarı buklelerinden birini çıplak omzunun üzerinden geriye iterek dikkatimi boynuna çekiyor. Bu çok çapkınca bir hareket ama Penny'nin bunu kasıtlı olarak yaptığını sanmıyorum. "Bu gece nasılsın?" Aradaki mesafeyi kapatıyor ve mesaisinden önce beni her selamladığında yaptığı gibi, narin bir el kolumun üzerinde geziniyor. Bana her dokunduğunda olduğu gibi ürperti tenimde geziniyor.

"Ben iyiyim Penny." Ondan o kadar uzunum ki, tam önümde durduğunda bana bakmak için başını arkaya eğmesi gerekiyor. Bu sayede dün gece öpmeye çok yaklaştığım o geniş ağzı en iyi şekilde görebiliyorum. İçimdeki dürtüye boyun eğmeme çok az kalmıştı.

Keşke aramızdaki şeyler farklı olabilseydi, ama olamıyor. O benden çok daha iyisini hak ediyor.

Bunu bilmek dün gece onu öpmemi engelleyen şeydi, gerçi o da bunu umuyordu.

"Roger nasıl?" diye sorduğumda önemsiyormuşum gibi görünmek için kendimi zorluyorum. Umarım tatil için planlarınız vardır?" Ona iyi bir hayat verecektir. Otuzlu yaşlarında sessiz bir tesisatçı, onu kulüpte takip ediyor ve umutsuzca bırakmasını istiyor.

İş birliktede güzel bir hayat yaşayabilirdi. Bu dünyadan uzakta olacaktı.

Ona bunların hiçbirini veremem. İş benim ait olduğum yer.

Kaşlarındaki hafif çatıklığın kaybolduğunu fark ediyorum. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp geri çekiliyor ve konuşmadan önce yutkunuyor. "Oh ... iyi. O iyi biri. Evet, annesiyle tanışacağız." Sözlerini doğrulamak istercesine başını sallayarak aynı tutamı ikinci kez içeri sokar. "Gidip giyinmeliyim."

Hayal kırıklığının içinde boğulurken onun uzaklaşmasını izliyorum.

Onun Penny olmadığını biliyorum.

Yine de, yaklaşan felaketle başa çıkmak için siyah Navigator'ımı - klimayı sonuna kadar açarak- Cherry'nin dairesine doğru sürerken, Penny ismi kafamın içinde tekrar tekrar çalışıyor.

Æose sarı bukleler, dolgun kırmızı dudaklar, makyajsız nasıl görüldüğünü merak etmeme neden olan yoğun siyah sürmeyle çizilmiş gözler. Kırımın *düzgün vücudu!* İnsanlar bu güzel kum saati görüntüsüne sahip olmak için binlerce dolar ödüyor. Ve o göğüsler mükemmel. Plastik cerrahlar onu tasarım modeli olarak kullanabilir. Onları dik tutmak için sütyene bile ihtiyacı yok. Belli ki bugün elbisesini çıkardığında sütyen takmamış.

Tıpkı Penny'nin benim batakhane kulübüme gelip iş istediği o ilk günkü gibi.

Staff'ımı becermem. Asla. Ben onların kendi ayakları üzerinde durmalarına ve seks ticaretinden uzaklaşmalarına yardımcı olmak için buradayım, onlara fahişe gibi davranan adi bir patron olarak onları daha da dibe çekmek için değil. Neredeyse dokuz yıl önce, Penny's'i açmadan önce sahibi olduğum Æe Bank'ın ödemesini yaptığım o günden beri bu kuralı metanetle koruyorum. Elbette, etrafı her gün kendisine saldıran striptizcilerle çevrili genç bir adam için gerçek bir irade testiydi.

İlk birkaç ay çok soğuk duş aldım.

İyi olacağımı düşünmüştüm. Æen Penny içeri girdi ve onu görmezden gelmek imkansızdı.

Saniyeler içinde sevmemek imkansız.

Ve eğer ilk etapta politikama sadık kalıp ondan uzak dursaydım, ofisimden sadece birkaç adım ötede kafası ezilmeyecekti.

Penny'nin ölümü bir şey yaptıysa, o da bu işteki amacımdan uzaklaşmamı engelledi. Aşk olmadığı kesin.

İşte o trajediyi geride bıraktığımı ve hayatıma devam ettiğimi düşünüyordum. Ta ki bu gece Penny'ye benzeyen biri içeri girip iyileşme sürecimi paramparça edene kadar.

Ben ne yaptım? Lanet bir sapık gibi aval aval ona baktım. Vücuduna baktım, kibarca elini sıkmaktan kaçındım, bakışlarımın altında kıvranmasına neden oldum.

Ve sonra elbisesini çıkardı ve o kıvılcım - entrika, umut ve şehvetin garip karışımı, sadece bekleyen çıplak bir vücudun kışkırtması gerekenden çok daha güçlü - beni vurdu. Ne daha önce sadece bir kez hissetmişim. Penny ofisime girdiğinde.

Bir anda kaya gibi sertleştım.

Ginger haklıydı. O farklı biri. Çoğunlukla okunamaz. Soğuk değil, ama ya ifadelerini kontrol etmekte çok yetenekli ya da hiç etkileyici değil. Elbisesini yukarı çektiğimde yüzünün kızarması dışında, tüm çile boyunca etkilenmemiş görünüyordu. Ve bu normal değil. Bunca yıldır, onca mülakatta, kulübümde iş isterken bu kadar sakin olan bir kadın görmedim. Ne kadınlar her zaman gergindir. Ney genellikle yoğun bir şekilde flört ederler. Arada bir, bir saniyeliğine arkamı döndüğümde onları masamın üzerinde bacak bacak üstüne atmış halde buluyorum.

Ama bu kadın değil.

Daha önce hiç özel odada çalışmamış. Her ikisinde de çalışmak istediğini söylediğinde zor yutkundum. Ya öyle ya da daha önce özel bir odada çalışmış ve başına kötü bir şey gelmiş. Hangisi olduğunu bulana kadar onu dışarıda tutacağım.

Onun evraklarını kesinlikle özel dedektifime vereceğim. Ne ortalama işverenlerin uğraşmadığı türden derinlemesine geçmiş kontrolleri yapan biri. Bunun normal *olmadığını* biliyorum, ama *ben* normal *değilim* ve yasadışı bir şeyin evime sürüklenmesine, inşa etmek için çok çalıştığım her şeyi raydan çıkarmasına izin vermeyeceğim.

Yasadışı demişken. Cherry'nin apartman kompleksinin önündeki otoparka çekiyorum ve bu işin ne kadar süre sonra ters gideceğini merak ediyorum.

"İyi olduğuna emin misin?" Nate'in gürleyen sesi Nav'ımdaki Bluetooth hoparlörden gürliyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum. Æe yanımdan geçen sokak lambaları şişmiş parmak eklemlerimi ortaya çıkaracak kadar ışık saçıyor. Elimi yaraladığıma inanamıyorum ama sanırım yumruğumla çenemi kırmayalı uzun zaman olmuştu. Aslında yıllar. Bu işteki çok sayıda yakın karşılaşmaya rağmen, çalışanlarımın doğal olarak kendilerine çektikleri serserilere nadiren yumruk atmak zorunda kaldım. Nate'in gölgesinin üzerlerinden geçmesi genellikle ihtiyaç duymadan kaçmalarını sağlar. Ama Cherry'nin eski sevgilisi özel bir tür pislik; güzel striptizcileri tokatlamaya meraklı küçük çaplı bir kokain satıcısı. Sanırım "Cherry'ye bir daha asla gözünü bile kırpmay" uyarısının bir yıllık bir son kullanma tarihi olduğunu düşündü. Cherry'nin hayatından daha kalıcı bir uzaklaştırma gerekli.

Ve bence bu gece bundan emin olduk.

Beni Cherry'nin dairesinin dışında beklerken, Nate oğlunun komşuda oynadığını gördü, bu yüzden yakın bir tehlikede olmadığını biliyorduk. Cherry'nin penceresine doğru hızlıca yürüdüğümde onu kanepenin üzerine eğilmiş halde buldum, belli ki oğluyla boğuşmuyordu, bu sırada pislik herif oradan geçen herkesin görebileceği bir şekilde arkadan ona çarptı.

Kapıyı tekmelememek için kendimi zor tuttum. Öfkeliydim. Adamı içeri aldığı için ona kızgındım.

Onu bu şekilde kullanmasına izin verdiği için ona kızgın. Hala nefes aldığı için öfkeli.

Her ne kadar onu yere serme fikri bana cazip gelse de, bu hamamböceğinden kurtulmanın daha iyi yolları var. Ben park yerine koşarken Nate nöbet tuttu. Adamın kamyonetinin kilitlerini açtım -bazı yetenekleri asla öğrenemezsiniz- ve içeri girdikten sonra torpido gözüne büyükçe bir paket kokain yerleştirdim.

Uyuşturucu ortamından ne pahasına olursa olsun uzak durabilirim ama ihtiyacım olan her yerde bağlantılarım var. Bu gece, Cherry'nin dairesine giderken, onlara ihtiyacım vardı. Onun ve oğlu için.

Cherry'den çıkmasını bekledik. Şüphelendiğim gibi silah taşıyordu ama onu etkisiz hale getirip duvara fırlatmak için hiçbir şey gerekmedi. Kendi silahımı çekmeme bile gerek kalmadı.

Ona el kaldırmaya hiç niyetim yoktu. Ama sonra aptal herif gidip bana pezevenk dedi. Onun gibi bir soysuzun ne dediği umurumda olmamalıydı ama umurumdaydı çünkü dışarıdan bakan biri için tam olarak böyle göründüğümü biliyordum. Nate beni çekmeden önce Cherry'nin "erkek arkadaşına" birkaç iyi atış yaptım. Pisliğin tökezleyerek kamyonetine gitmesine izin verdik. Hatta ona silahını geri verdim-boşaltılmış ve parmak izlerimden arındırılmış olarak-ve sonra sarhoş bir sürücü olduğunu bildirdiğim polisler onu kenara çekene kadar onu takip ettik.

Sabıkası var, bu yüzden tam bir arama yapacaklarını biliyorum. Yaptıklarında, uyuşturucuyu ve silahı bulacaklar.

Önümüzdeki yirmi beş yıl boyunca ölü sayılır.

Yapılması gereken kirli bir şey olduğunu biliyorum. Ve mecbur kalırsam tekrar yapacağımı da biliyorum. Yine de ellerimi o dünyaya geri daldırmak beni üsütüyor.

"İyi olacağım. Barı tek başına ayakta tutabileceğinden emin misin?" Daireme giden caddeye dönerken Nate'e soruyorum.

"Çocuk oynucağı. Orayı bir şempanze bile işletebilir. Aslında orayı bir şempanze *işletiyor*," diye şaka yapıyor Nate ve benim kıkırdamamı kazanıyor. "Biraz ara ver. Buna ihtiyacın var." Neredeyse *benim* kadar Penny's'te olan Nate'in bana bir molaya ihtiyacım olduğunu söylemesi komik. Æn Yine de son zamanlarda soğukkanlılığını kaybeden Nate değil.

"Evet, tamam. Cherry'yi daha sonra kontrol edersin, değil mi?"

"Çoktan uğradım. Taze yiyecek almam gerekiyordu. Æe diğer yiyecekler soğumuştı.

O iyi biri. Gözleri açık. Düzgün bir seks görüşmesi gibi görünüyor."

Gözlerimi deviriyorum ama küçük bir nefesin benden kaçmasına izin veriyorum. Tekrar darbeye maruz kalmadığı ve o adam parmaklıklar ardında olduğu için "ganimet aramaları" uzun bir süre Cherry gibi güzel kızları içermeyeceği için küçük bir rahatlama.

"Yarın görüşürüz, Nate." Uzun bir aradan sonra. "Yardımlarınız için

Æanks." "Evet, patron. Beladan uzak durmaya çalış."

Æe telefonu kapattığım anda hızlı arama tuşuna bastım.

"Temmuz ayı için bile alınsılmadık derecede sıcak," diye mırıldanıyor

Vicki, üç santimlik topuklu ayakkabılarını mermere vurarak. Antreden geçip geniş mutfağıma girerken gözlerim onun sallanan kalçalarını takip ediyor. Otuz yaşında platin rengi bir

Benim yirmi dokuz yaşında bir yatırım bankacısı olduğumu sanan sarışın borsacı. Çünkü ben de ona öyle söyledim. Onun kalibresindeki kadınlar sosyal olarak kabul edilebilir erkekler ister.

Striptiz kulübü sahipleri sosyal olarak kabul edilebilir erkekler değildir.

Körfezin en çok rağbet gören binalarından birinde, Miami sahiline bakan iki katlı geniş köşe daireme bakılırsa yatırım bankacılığı alanında başarılı olduğum *aşikâr*. Gerçekten de sahip olduğum her şeye harika bir yatırım bankacısı *sayesinde sahibim*. Bu yalan ve adresim dışında hakkımda hiçbir şey bilmiyor.

En sevdiğim pozisyonları da biliyor.

ere arama ekranında numaram görüldüğünde ne istediğimden şüphe duyamazsınız. ere asla suçluluk duymaz. En azından benim açımdan. Vicki ne istediğini bilen ve elde eden zeki, başarılı bir iş kadını. Muhtemelen erkek egolarını kahvaltı niyetine yiyordur. İlk günden beri bir erkek arkadaş ya da kocaya ayıracak zamanı olmadığını açıkça belirtti; o daha çok şirketindeki ilk kadın başkan yardımcısı olmaya odaklanmış durumda. at benim için değil çünkü ben ilişki kurmam. Doğrusu, *nasıl* ilişki kurulacağını bilmiyorum.

Ama nasıl düzüüleceğini biliyorum.

Vicki'yle de tam olarak bunu yapıyoruz.

"Evet ..." Vicki yeşil gözlerini çıplak göğsüme dikerken bir elimi duştan yeni çıkmış nemli saçlarımın arasından geçiriyorum. Gömlek giyme zahmetine girmemiştim. Utanmadan vücuduma ve tenimi süsleyen çeşitli dövmelelere bakmayı seviyor. Onları yıllar önce, diğer hayatımın yoğunluğu içinde yaptırmıştım. Kafatasları ve kuduz hayvanlar yerine kabile desenlerini tercih ettiğim için rahatladım.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor nazlı bir gülümsemeyle. İkimiz de biliyoruz ki ikimiz de diğerinin gününün nasıl geçtiğini gerçekten umursamıyoruz. Dikkati kısa bir an için, şimdi bir bezelye torbasına sarılmış olan yaralı elime kayıyor.

Ona bir bardak Chianti uzattım. "Daha iyi oldum." Pek konuşkan biri değilimdir. Sanırım bu yönümü seviyor. Bir keresinde kendi seslerini dinlemeyi sevdikleri için erkek iş arkadaşlarının ağzını tıkamak istediğine dair bir yorum yapmıştı.

Vicki bana ne olduğunu sormadı. Şirin bir "tsking" sesi çıkarıyor ve sonra mutfaktan çıkarken "Peki, o zaman... rahatlamaya ve seninle ilgilenmeme ne dersin?" diye soruyor. Her zamanki konyak bardağını elime alıyorum ve iki katlı bir pencereden körfeze bakan krem ve gri temalı seyrek oturma odama kadar onu takip ediyorum.

Deri koltuğuma oturup şarabından uzun bir yudum alırken sessizce onun uzun, ince vücudunu inceliyorum. Bir keresinde bana her gün sabah beşte spor salonunda olduğunu söylemişti. Elbisesinin içinde kaybolan bir kilometre uzunluğundaki bacaklarına ve altında olduğunu bildiğim taş gibi sert şeylere bakılırsa, ondan şüphe etmiyorum.

Çantasını ve şarap kadehini sehpanın üzerine bıraktıktan sonra çantasından bir şerit prezervatif çıkarıp düzenli bir şekilde diziyor. Kendininkileri getirmeyi seviyor. Bu bir kontrol meselesi. Elimde olmadan kıkırdıyorum. "Biraz hırslı mısın?"

"Bir kız umut edebilir," diye mırıldanıyor boynundaki askıyı çözmek için uzanırken. Elbisesi aşağı kayarak küçük, dolgun göğüslerini ve sıkı karnının uçsuz bucaksız kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Beklentiyle zaten sertleşmişim ama kasıklarımaya yeni bir kan dalgası hücum etti. Pencerele açıkken ve yanımdaki lamba yanarken, yakındaki bir binada dürbünü olan herhangi birinin iyi bir gösteri izlediğinden şüphe duymuyorum. Eminim Vicki de bunu düşünmüştür ve umursuyor gibi görünmüyor. Hatta bence bu fikir hoşuna gidiyor. Kendine güveni tam. Ne kadar sıkı çalıştığını düşünürsek, vücudu hakkında iyi hissetmeyi hak ediyor. Etrafımın her gün yirmili yaşlarda akıllara durgunluk veren çıplak bedenlerle çevrili olduğunu ve istersem hepsine sahip olabileceğimi bilseydi ne kadar özgüvenli olurdu emin değilim. Neat bu tür bir bilgi en kendinden emin kadınları bile bir kademe aşağı indirir. Ama bunu ona söylemek için bir nedenim yok, o yüzden söylemiyorum. Sadece sessizce oturuyorum ve o topuklarını tekmelerken suçluluk duymadan manzaranın tadını çıkarıyorum. Ne elbise yakından takip ediyor.

Ve önümde duran sarı bir elbise ve en diri yuvarlak göğüslerle sarsıldım.

Charlie Rourke.

Saatler sonra benimle alay etmek için geri döndü.

Vicki'nin elleri eşofmanımın beline gitti. Pantolonumu çekebilmesi için vücudumu yukarı kaldırarak ona yardım ediyorum. "Uzun zaman oldu. Beni özlediğini gördüğüme sevindim," diye baştan çıkarıcı bir şekilde alay ediyor, okşamaya başlarken eli uzunluğumun etrafına sarılıyor.

"Meşguldüm." Bir süredir. Dürüst olmak gerekirse, bu gecelerden sıkılmaya başlamıştım. ere kadınlarla ilgili bir sorun yok.

is hepsi çok boş geliyor.

Her halükarda, bu tepkiyi veren Vicki değil, ama hak iddia etmek istiyorsa, öyle olsun. Bu ikimizi de mutlu eder. Başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapatıyorum, dudaklarımdan derin bir inilti kaçıyor. Ve bugün odamdaki kahverengi gözlü güzelliğin görüntüsünü hatırlıyorum. Anının beni tüketmesine izin veriyorum, yarın onun dansını izlemek zorunda kalmadan önce Charlie Rourke'u sistemimden atmanın en iyi yolunun bu olduğuna karar veriyorum.

Yarın dansını izlemem *gerekecek*.

Vicki beni sarıp sarmalayıp kucağıma tırmanırken ve beni kendisine doğru yönlendirirken gözlerim kapalı kalıyor - Charlie'nin elbisesiz görüntüsü zihnimde beliriyor.

Onun prezervatif stoğunu yaktık.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CHARLIE

"Küçük fare, sen bu iş için mükemmelsin," diyor iri eliyle omzumu sıkarak. "Kimse senden şüphelenmeyecek."

"Emin misin?"

Sıcak gülümsemesi söz verdiğini gösteriyor. "Elbette. Sen ve ben mükemmel bir ekibiz."

"Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

"İngiz iyi mi? Miami'de eğleniyor musun?"

Yatağımdaki gevşek bir ipliği karıştırıyorum. Saat erken, hava güneşli ve dün gece zar zor uyudum. On iki saat sonra bir sahnede üstsüz direk dansı yapmaktan mı yoksa bu işte iyi olamazsam ne olacağından mı daha çok endişelendiğime henüz karar veremedim.

Bu işe ihtiyacım var. Günah Şehri bana doğrudan fahişeliğin nasıl bir şey olduğunu gösterdi ve bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum. Yani, işte bu. Penny's'de çalışmak bu şartlar altında olabildiğince doğru geliyor.

"Evet. İngiliz harika." Sesimi yumuşak tutuyorum. Şüpheli değil. Şu anda onun güvenini kazanmış durumdayım. Bunu korumam gerek.

"Sahilde çok zaman geçiriyor musunuz?" *"Evet. Yat ve spor salonu."*

"Güzel. Hayattan zevk almana sevindim. Orada katılabileceğin bir tiyatro grubu var mı?"

"Evet, belki." Eater grubu, bu sonbaharda kaydolmam gereken Tisch School of the Arts'ın yerini tutmuyor. Olanlardan sonra üvey babam beni bir yıl erteletti ve "güvende olmam" için Miami'ye gönderdi.

Ee gerçek şu ki asla gidemeyeceğim ve bu beni hayal kırıklığına uğratiyor. "Güzel, güzel." Eere uzun bir duraksama. "Belli ki paketi almışsınız."

"Evet." Saat gibi. Her pazartesi sabahı saat dokuzda, kalmam gereken uzun süreli otele küçük bir paket geliyor. Kyle -bana karşı bir şeyler hisseden yirmi altı yaşındaki sevimli güvenlik görevlisi- bir kahve ve on beş dakikalık bir sevişme seansı karşılığında paketi elinde tutuyor.

Her pakette yeni bir telefon ve yeni bir numara var. Her hafta yeni bir telefon, yasal dinleme yapılamayacağı, yani suçlayıcı kanıt bulunamayacağı anlamına geliyor.

Ve Sam'in tek derdi suçlayıcı kanıt olmaması.

Tabii ki Kyle'a yaptığım açıklama kullan-at telefonları ya da neden onlara ihtiyacım olabileceğini içermiyordu. Bunun yerine, annemin bana her hafta bakım paketleri göndermeyi sevdiğini ama bu paketlerin o adrese gelmeye devam etmesi gerektiğini yoksa şu anda yanında kaldığım babamın kör bir öfkeye kapılacağını anlatan hoş bir modern peri masalı uydurdum.

Bu yalanı kolaylıkla söylemekte zorlandım. Eğer Kyle'ın dikkati göğüslerimde değil de yüzümde olsaydı, anlayabilirdi. Annem bana bakım paketleri gönderemiyor çünkü on yıl önce doğum sırasında nadir görülen komplikasyonlar nedeniyle doğmamış üvey kardeşimle birlikte öldü. Gerçekten üzücü bir hikâye. On beşinde lise terk ve anne, on sekizinde Vegas striptizcisi olan Jamie Miller, New Yorklu zengin iş adamı Sam Arnoni'nin dikkatini çektiğinde şansının döndüğünden emindi.

Ya da bazılarının bildiği gibi Büyük Sam.

Evlendiklerinde altı yaşındaydım - üç aylık fırtınalı bir ilişkiden sonra. Vegas'taki iki yatak odalı dairemizden çıkıp onun Long Island'daki geniş evine taşındık. Ee taşındığımız gün annem beni oturttu ve Sam'i dinlememi söyledi. Eaat eğer onun için iyi bir kız olursam, bize iyi bir hayat verecekti.

O öldüğünde sekiz yaşındaydım ve beni üvey babamla yalnız bıraktı. O zamandan beri sahip olduğum tek şey o. Aslında beni yanında tutmak zorunda değildi. Beni istemeyen gerçek babamın peşine düşüp beni kapısının önüne bıraktığı için kimse onu suçlayamazdı. Yani, neden kendine yük olasın ki? Ama yapmadı. İtaatkar küçük bir fare olduğum sürece, Sam bana birlikte olacağımızı söyledi.

Ben de öyle yaptım. Ve karşılığında, bana isteyebileceğim her şeyi verdi.

Şimdi bildiklerimi bilseydim, ayrı yaşadığım babamın kapısının eşliğini tercih ederdim.

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Yarın hesabınıza para yükleyeceğim." "Harika." Her ne kadar ondan para almaktan nefret etmeye başlamış olsam da

Ne kadar çok para gönderirse, o kadar hızlı biriktirebilirim.

☒ planım ne kadar çabuk gerçekleşebilir.

☒ ondan ne kadar çabuk kaçabilirim.

"İşe dönmem gerekiyor." Sam'le konuşmalarımız artık birkaç dakikadan fazla sürmüyor. Meşgul bir adam. "E-postanı kontrol eder misin?"

☒ose sihirli kelimelerdir. "Tamam." Sesimin gergin çıktığının farkındayım ve bu yüzden gevşetmek için boğazımı temizliyorum. ☒ere Sam'e şüpheyle yaklaşamaz. Bu işi tamamen kabul ettiğimi düşünmesi gerekiyor.

"Seni seviyorum, küçük fare."

Acı veren bir düğümü yutuyorum. Belki o da kendince seviyordur. "Ben de seni seviyorum." Gerçek isim yok. Babama ya da Sam'e gönderme yok. ☒at başka bir kural, kullan-at telefonlarda bile. Sam paranoyak bir adam. İyi bir nedeni var.

Telefonu kapatırken gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Bunun olacağını biliyordum. *Bu* aramaların sonuncusundan bu yana üç hafta geçti. Vücudumu saran buz gibi korkuyla uzanıp dizüstü bilgisayarımı açıyorum.

Sam ile paylaştığım Gmail hesabına giriş yaptığımda, gönderilmemiş mesajı bulmak için taslaklara tıklıyorum. ☒at Sam bana direktiflerini böyle veriyor. İletilen e-posta yok demek, onları ele geçirmek de yok demek. Ocean Drive'daki bir kafenin adı ve adresinin yanı sıra Jimmy ve benim için bir buluşma zamanı, bir otel adı ve alıcıların - "Bob" ve "Eddie" - bir resmini içeren mesaja bakıyorum.

Mide bulantısı dalgası bana çarptığında ağzım anında kuruyor.

"Hey, Jimmy Amca!" Kollarımı ellili yaşlarının ortasındaki iri yarı adama sararken sahte gülümsememi daha da genişletmeye zorluyorum.

"Merhaba canım. Seni görmek çok güzel," diye kıkırdıyor usulca ve bedenimi yuvarlak karnına bastırıyor. Jimmy Amca masum bir seyirci için tatil yapan bir Noel Baba gibi görünebilir. Elbette, saçları beyazdan çok gri ve Noel Baba'yı yılın herhangi bir zamanında sarı Hawaii gömleği ve Birkenstock ayakkabılarıyla hayal etmekte zorlanıyorum ama gözlerinde o pırıltı ve insanı rahatlatan o kolay, sessiz kahkahası var.

Görünüş aldatıcı olabilir.

Benim gibi. Burada, Miami'deki bir kafede, aslında amcam olmayan bir adamdan buzlu latte alırken gülümsüyorum. Doğal düz sarı saçlarım şimdi peruk sayesinde kestane kahvesi ve dalgalı. Gözlerim zeytin yeşili ve koyu güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmiş ağır kahverengi sürme eyeliner ile süslenmiş. Dar bir spor sütyeni, spandex kapri pantolonum ve spor ayakkabılarımın üzerine giydiğim gündelik bir tişörtün altındaki dolgun göğsümü gizliyor. Bir Øursday sabahı, ayak işleri sırasında sevgili amcasıyla buluşup yemek yiyen genç bir kadının etkili bir illüzyonu.

On beş dakika boyunca boş sohbete katılıyoruz - bana üniversitede kayıtlı *olmadığım* İngilizce programını soruyor ve ben de ona bunun ne kadar harika olduğunu söylüyorum. Ona var *olmayan* Beth Teyze'yi soruyorum, o da bana yeni beyaz Honda Accord'unu çok sevdiğini söylüyor. Adamım, o çok iyi. Çok düzgün. O ve Sam yıllardır "iş" yapıyorlar. Manhattan'da yaşıyor ama burada bir inşaat şirketi var, bu yüzden düzenli olarak seyahat ediyor. "Bir taşla iki kuş vurma" senaryosu. Sam'in en iyi arkadaşı Dominic dışında Jimmy, Sam'in tanıştığım ilk "iş" arkadaşı. Sam beni sadece bilmem gerekenler bazında tutuyor ve onun için yaptıklarım dışında başka bir şey bilmeme gerek yok. Bunun beni korumak için mi yoksa ona ihanet etmem durumunda kendi savunmasızlığını en aza indirmek için mi olduğunu bilmiyorum. Øat Şu anda doğrudan Jimmy ile çalışmam çok şey ifade ediyor. Belli ki bana güvendiği kadar Jimmy'ye de güveniyor. Sam Miami'ye hiç gitmedi ve bana veda öpücüğü verirken

Bir yıl sonra görüşürüz. Eve gitmeme izin yok ve o da burada yakalanmayacak.

İçkimi gürültülü bir şekilde höpürdeterek -o içkiye gerçekten ihtiyacım vardı- ayağa kalktım, Jimmy Amca'ya hızlıca sarıldım, masada benimkinin yanında duran araba anahtarlarını aldım ve kiralık beyaz Honda'yı aramak üzere caddeye doğru yola koyuldum.

Bu günü atlatamadan sıcak çarpmasından ölebilirim. Kiralık arabanın soğuk havası yüzümde patlarken bile alnımdan aşağı birkaç damla ter damlıyor. Şöğh bunun nedeni yüz derece sıcaklıktan çok sinirlerim olabilir. Her iki durumda da bu peruk kesinlikle yardımcı olmuyor.

Otelin önüne yanaşıp arabayı park ediyorum ve bagajı açıyorum. Sonra telefonumda bir şeyler okuyormuş gibi yapıyorum. Aslında, vale çantamı boşaltırken kendimi toparlamak için biraz zaman ayırıyorum.

Şis benim hayatım, şimdilik. Bunu yapmalıyım. Ve bir saat içinde anıyı küçük bir top haline getirip bir kutuya koyabilir ve hiç olmamış gibi davranabilirim.

Bir dahaki sefere kadar.

Boş fotoğraf makinesi çantamla sürücü koltuğundan indiğimde, gülümseyen bir turistten başka bir şey değilim. Vücudumdaki her zerre, son damladan çok daha büyük olan o bavulun sapını tutmak istiyor ama yapmıyorum. Elim, üzerinde 1754 numarası yazılı kâğıt parçasını ölümüne tutarken, valeye ve belboylara inci gibi beyazlıklarımı gösteriyorum.

Şat ziyaret etmem gereken otel odası.

"Sadece eşyalarımı bırakacağım ve sonra biraz gezmek için geri döneceğim. En fazla on beş dakika. Arabayı park edelim mi yoksa burada bırakabilir miyim?" Rahatça soruyorum.

"Hangisini tercih ederseniz hanımefendi. Hatta isterseniz siz check-in yapana kadar valizlerinizi resepsiyonda tutabiliriz." Beyaz saçları ve nazik gülümsemesiyle dede görünümlü bir adam. Muhtemelen birlikte oynadığı ve sarıldığı sevimli torunları vardır.

Üç yaşımdan beri büyükannem ve büyükbabamı ne gördüm ne de onlardan haber aldım. Artık tek bildiğim Sam.

"Oh, çok teşekkür ederim. Erkek arkadaşım çoktan giriş yaptı. Ben biraz makyajımı tazeleyip o çalışırken dışarı çıkacağım." Yalandan esniyorum, hızlı düşünmem bazen beni bile şaşırtıyor. "Uzun uçuşlar ve her şey."

"Tabii ki."

Ana lobiye doğru yürürken ona on dolarlık bir banknot uzattım ve elimi gizlice valizimin sapına doladım. "Bundan sonrasını ben hallederim."

İtiraz etmeye başladı ama ben ona bir sırtıma fırlattım. "Sorun değil. Sadece bir çanta ve tekerlekleri var. Ayrıca, egzersiz yapmayı seviyorum." *Ve bu çantanın yakınında olmak istemezsin, büyükbaba.*

Gecikmiş bir teşekkürle, nazik adam dışarıya geri dönüyor. Ben de rahat bir nefes aldım. Tat işin kolay kısmıydı.

Bir saniye bile düşünmeme izin versem, içine girdiğim şey düpedüz dehşet verici. Bu yüzden düşünmüyorum. Zihnimi boşaltıyorum ve çantayı asansöre götürüp on yedinci katın düğmesine basarken sahneye çıkmak üzereymişim gibi davranıyorum. Bir bakıma öyleyim. Kesinlikle bir rol oynuyorum.

Soğuk duvara yaslanarak düğmelerin yanmasını izliyorum, yüzümü güvenlik kameralarından uzak tutmaya dikkat ediyorum. Ve bininci kez kendimi bu karmaşanın içine nasıl soktuğumu merak ediyorum. İşleri nasıl başka türlü yapabilirdim? Bu anlaşmayı Sam için akıllıca bir bahis haline getiren şey neydi? Hep böyle mi olmam gerekiyordu? Yoksa annem mi olmalıydı? Bazı insanlar New Yorklu zeki ve zengin bir iş adamını yirmi bir yaşında, çocuklu bir striptizciye çeken şeyin ne olduğunu merak edebilir. Çarpıcı güzelliği dışında tabii ki. Ama ölmemiş olsaydı, şu anda bu asansörde benim yerime *o mu* duruyor olacaktı? Ben sadece gecikmiş bir ikame miyim?

Peki kızını nasıl bir dünyaya getirdiğini biliyor muydu?

On iki yıl önce bir peri masalının içine adım attım. Yeni üvey babam minicik elimden tutmuş ve beni mor renklere boyanmış, oyuncaklar, kitaplar ve kıyafetlerle dolu bir odaya götürmüştü. Altı yaşında bir çocuğun sevgisini kazanmak için gereken her şey vardı.

bağlılık. Ve kazandı da. Sam beni hayal edebileceğimden çok daha fazla sevgi, hediye ve ilgiye boğdu. İsteyebileceğim her şeyi ve hayal bile edemeyeceğim şeyleri.

Becky Taylor'ın, babasının onu benimkinden daha çok sevdiğini çünkü ona bir midilli aldığını söylediği gün gibi. Æ Gerçek babamla hiç tanışmamış olmam bile bu sözün bana olması gerekenden çok daha fazla acı vermesine neden oldu. Ağlayacak bir çocuk değilimdir ama o gün eve ağlayarak geldim.

Birkaç hafta sonra, dokuzuncu yaş günümde, arka bahçemizdeki bir ağaca bağlı, boynunda sarı bir fiyonk olan siyah bir aygır buldum. Bu o güne kadar aldığım en güzel doğum günü hediyesiydi ve Sam'in beni ne kadar çok sevdiğini bir kez daha kanıtlıyordu çünkü bana değersiz bir midilli almamıştı. Bana bir yarış atı almıştı.

Ona Black Jack adını verdim. Yarış atı isimleri arasında pek orijinal sayılmazdı ama Sam bunun mükemmel olduğunu söyledi. Black Jack'in Belmont'ta kazandığı gün, beni atın sırtına çıkaran Sam'di. Bu fotoğraf hala Sam'in evdeki masasında çerçeveli olarak durur ve onu gururlu, müşfik bir baba gibi gösterir.

Bir yanılısama. Yabancılar için, benim için. Belki kendisi için bile.

Sam'in "farklı" olabileceğini uzun süre fark etmedim. Yani o benim babamdı ve sahip olduğum tek kişiydi. Ayrıca ben de "farklı" biriydim. Tüm yetenek testlerine göre son derece zeki idim. Ancak bu sonuçlarla birlikte alışılmadık derecede ifadesiz olduğuma dair raporlar da geldi. Bir veli-öğretmen görüşmesinde ahmak bir öğretmen bana "asık suratlı" demişti, çünkü etrafımdaki diğer çocuklar gibi dörtnala koşmuyor, bağırıp çağırmıyor ve kıkırdamıyordum. Bazı çocukların arkamdan pek de gizli olmayan bir şekilde "Tuhaf" diye fısıldadıklarını duydum.

Sam onların bir avuç aptal olduğunu ve benim bu halimle mükemmel olduğumu söyledi. Ama aynı zamanda nasıl kıkırdayacağımı ve bağıracağımı da öğrenmem gerektiğine karar verdi. Bu yüzden beni oyunculuk derslerine yazdırdı. Bana bazen olmadığın biri gibi davranman gerektiğini söyledi. Korkunç bir aktris olduğum ortaya çıktı. Konsantre olduğumda kendimi hemen hemen her şeye dönüştürebiliyorum.

Belki de Sam *bu* yüzden bunun iyi bir iş olacağını düşündü.

"Karanlık" denebilecek bir olaya ilk kez tanık olduğumda on yaşındaydım. Sam ve ben bir akşam baba-kız Nicoll Koyu'na doğru bir geziye çıktık. On

Yolda eğlenceli bir oyun olan bizi takip eden garip arabaları görüyor musun oyununu oynadık, ben de arka camdan bizimle aynı dönüşleri yapan araçları izledim. Oraya vardığımızda su kenarı karanlık ve sessizdi. Yürüyüşe çıktık ve ben bir külah çilekli dondurmayı mideye indirirken o da elimi tuttu. Bir noktada durduğumuzu, onun ceketinin cebine uzandığını hatırlıyorum. Bir saniye sonra kolunu geriye doğru salladı ve derin sulara bir şey fırlattı.

Tekrar elimi tuttu, bana göz kırptı ve yürümeye devam ettik.

İçine ne attığını sormadım. Aslında, tek kelime bile etmedim. Sadece elini sıktım ve yürümeye devam ettik.

Gecenin bir yarısı bodrumdaki dondurucudan yeni bir kutu simit almaya giderken kilerin önünden geçtiğim ve öfkeli sesleri duyduğum zaman on iki yaşımdaydım. Kulağımı kapıya dayamak zorunda kaldım. Sam ve Dominic içeride tartışıyorlardı, polis ve parmak izleri hakkında bir şeyler söylüyorlardı ve Dominic "çıkmaq" istiyordu ve Sam ona "çıkış" olmadığını, bu işte birlikte olduklarını söylüyordu. Sam'in bana karşı hiç kullanmadığı sert bir tonla, en iyi arkadaşını baştan savma davranmakla suçladı. Sam asla küfretmezdi.

Ne Merdivenler gürültüyle gıcırdarken mutfığa geri döndüm ve bir bardak süt ısıtıyormuş gibi ym

At Sam'in beni bulduğu yer.

"Ne duydun?" diye sormuştu o soğuk, düzgün ses tonuyla, gri gözleri sertti. Sam'e hiç yalan söylememiştim ve içgüdülerim bu kez söylemememi söylüyordu. "Sen ve Dominic polis ve parmak izleri hakkında konuşuyordunuz."

Derin bir nefes alarak elini ağzına götürdü ve bir laneti bastırmak için ağzını ovuşturdu. "Bazen duymamanız gereken şeyler duyabilirsiniz."

Yavaşça başımı salladım.

"Bu tür şeyleri asla tekrarlamamanız çok önemli. Asla. Yoksa burada sahip olduğumuz her şey -sen, ben, bu ev, hayatın- yok olur. Götürülürsün. İnsanların seni sen olduğun için takdir etmeyeceği bir yetimhanede yaşayacaksın. Seni sevecek kimse olmayacak. Jimnastik ya da oyunculuk yapamayacaksın. Bunu ister misin?"

Dudaklarımı sıkıca bükerek başımı salladım.

"Duyabileceğin ya da düşünebileceğin şeyler hakkında *asla* konuşma, tamam mı?" Sam uyardı.

Tekrar başımı salladım. "Tıpkı Nicoll Bay'deki o gece gibi."

Gözlerinin irkilmiş gibi açıldığını hatırlıyorum. Sanki fark ettiğime ya da hatırladığıma ya da her ikisine birden şaşırmış gibiydi. "Evet. Tıpkı bunun gibi. İnsanlar bilgiyi bize zarar vermek için kullanacak. Bunu istemezsin, değil mi?"

"Hayır." Kollarımı ona sarmak için eğildim. Sam benim tanıdığım tek babaydı. Yoğun programı nedeniyle onu çok fazla göremesem de beni severdi. Ama her jimnastik yarışmasına ve her okul oyununa katılmayı ihmal etmezdi. Her zaman ön sırada otururdu ve her *zaman* ayağa kalkan ilk kişi olurdu - kolları güçle doluydu - bana ne kadar inanılmaz bir küçük oyuncu olacağımı söylerdi. Ne onu kaybetme fikri bana acı veriyordu. Onu kaybetmemek için her şeyi yapardım.

Dominic'in karısı bir hafta sonra histerik bir halde kapımıza gelip günlerdir kayıp olan kocasını aradığında, Sam'in yanında durup sessizce ona sarılmasını ve gözyaşlarını silmesini izledim, başını sallarken yüzünde endişe dolu bir ifade vardı ve üç hafta önceki 4 Temmuz partisinden beri onu görmediğimizi söyledi. Bana bir bakış attığında, başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım.

Neat Sam için söylediğim ilk açık yalandı.

O gittikten sonra Sam sırtımı sıvazladı ve fısıldadı, "Neat benim küçük farem. Olabildiğince sessiz."

İşıldadım. Sam'i gururlandırmak o zamanlar içimi hep ısıtmıştı.

Bir yürüyüşçü Dominic'in cesedini aylar sonra Maine'deki bir ulusal parkta buldu. Silahı yanında duruyordu. Ne haber bültenine göre intihar etmiş. Sam'in tek söylediği "Çok yazık." oldu. Gözlerinde şok yoktu, yanaklarında yaş yoktu. Ta ki cenaze törenine kadar. Neat orada kendini bıraktı. Görünüşe göre Sam'in kendi oyunculuk yetenekleri var.

Ben mi? Kesinlikle hiçbir şey söylemedim. Ve şimdi buradayım.

Ne asansör on yedinci kata ulaştığında çınlıyor ve bavulu dışarı çıkarırken işlemek için kaslarımı sıkmam gerekiyor. *Bunu yapabilirsin. Geçen sefer Neat iyiydi.*

Yine de bu teslimatla ilgili bir şeyler farklı hissettiriyor. Daha önce teslimat yapan Neat adamlar farklıydı. Neat oteli bu kadar şık değildi. Ve bu çanta çok fazla

Çok büyük. Eğer tamamen doluysa, o zaman . . .

Bunu düşünmemeye çalışıyorum, kapı numaralarına, çıkış işaretlerine ve koridorun sonundaki kameraya odaklanıyorum. 1754'e ulaştığımda, moral konuşmam tüm değerini yitirmiş ve kaslarımı sıkmaya geri dönmüştüm.

İki hızlı vuruşun ardından uzun bir duraklama ve Sam'in talimatına göre üçüncü bir vuruş. Gözetleme deliğinin arkasından bir şeyin geçtiğini görünce midem ağzıma geldi. Lobide güneş gözlüklerimi çıkarmak zorunda kalmıştım çünkü bir otelde gözlükle dolaşmak şüphe uyandırıcı bir durumdu. ankfully, ağır makyajım ve saçlarımla çoğu insan sokakta yanımdan geçse beni tanıyamazdı.

e kapı, taslak e-postada bulduğum resme uyan, ten rengi golf tişörtlü, uzun boylu, kel bir adama açılıyor. Adı Bob. Çok basit, çok sahte bir isim. Belindeki Beretta'yı gizleme zahmetine bile girmiyor.

is beni ilk etapta Tisch'e sokan oyunculuk becerilerimden yararlandığım yer.

Dostça bir gülümsemeyle, "Sizi tekrar görmek çok güzel!" dedim. at senaryodaki replikti ve ben de bunu çok iyi ezberlediğimden emin olmuştum. Büyük Sam çeşitli güvenlik önlemlerine güveniyor. at bu yüzden, kullan-at telefonlarla bile, asla açıkça konuşmuyoruz. at bu yüzden asla iletilmeyen taslak e-postalarını bile dikkatle kaleme alır. at bu yüzden bu alışverişlerde çok özel birkaç aşama vardır.

at bu yüzden yaptığı şeyi yapmaya devam ediyor, yasalara sorunsuzca meydan okuyor.

Görünüşlerine bakılırsa bu adamlar da önlem alacak tipler. Adam beni geniş süitte, Wii'lerinde boks oyunuyla oyalanan iki küçük çocuğun yanından geçirip, otuzlu yaşlarının ortalarında sarışın bir adamın kral yatağına uzandığı, bir kolunu başının arkasına dayayıp kanalları taradığı yatak odasına götürürken başımı dik tutuyorum.

Dikkat çekici olmayan yeşil gözler nihayet ekrandan sıyrılıp yüzümü içine alıyor ve vücudumun üzerinde geziniyor. Ürpermek istiyorum ama bunun yerine gülümseyip "Merhaba Eddie" diyorum. at diğer resimle birlikte gelen isim. Gerçek adı da değil elbette.

"Merhaba, Jane. Polis misin?" diye sorar.

"Bu televizyon için yapılmış bir replik değil mi?" Sorunsuzca karşılık veriyorum. Gerçekten içinde olduğumda bu role bu kadar kolay girebilmem biraz rahatsız edici. Sanırım doğaçlama tarzı oyunculuktaki gücüm, içgüdüsel

bir oyunculukla birleşince

kendini koruma ihtiyacı. Her ne olursa olsun, kendime güvenen ve deneyimli biri olarak ortaya çıkıyorum. Æe Sam'in yaymam gerektiğini söylediği iki şey. Æe kesinlikle olmadığım iki şey. "Ama seni daha iyi hissettirecekse... hayır, ben polis değilim. Patronumun kim olduğunu biliyorsun, Eddie." Patronumun kim olduğunu biliyor ama patronumun aynı zamanda üvey babam olduğunu bilmiyor. Sam'in uzun zaman önce kafama kazıdığı bir kurala göre, hiçbir koşulda bu tür bilgiler *asla* açığa çıkmaz.

Bob hiç söze girmeden çantamı ele geçiriyor ve cüzdanımı karıştırarak, bu gibi durumlarda kullandığım "Jane" isimli ucuz, sahte ehliyetin yanından geçerek aramaya başlıyor. Üçüncü bir kimlik. Sam gibi bir k o r u m a daha. Bilgileri okuma zahmetine girmiyor çünkü sahte olduğunu o da benim kadar iyi biliyor. Cüzdanımla işi bitince, çantamdaki diğer birkaç şeyi boşaltıyor - bir paket sakız, bir kalem, Jimmy Amca'nın beni silahlandığı Glock. *Sadece gösteriş için. Bunun beklendiğini* söyledi bana. Bob onu yan masaya bırakırken Eddie'nin kaşları çatıldı. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Ne düşünüyorsun?" Evet, silah kullanmayı biliyorum. On altı yaşımdan beri biliyorum, Sam tesadüfen beni poligona götürmeyi önerdiğinde. Hevesli bir avcı olarak atış talimlerine devam etmeyi sever ve her Cumartesi gider. Onunla daha fazla zaman geçirme fırsatını kaçırmadım ve bunu bir baba-kız kaynaşma anına benzettim.

Ben iyi bir
nişancıyım. Sam
katil bir nişancı.

Eddie bana cevap vermiyor. Onun yerine tembel bir gülümsemeyle, "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, biz de polis değiliz," diyor.

"Güzel. Bunu hallettiğimize sevindim," diye mırıldandım kuru bir sesle. "Umarım aile tatilinizin tadını çıkarıyorsunuzdur. Burası oldukça güzel. Yine de yılın bu zamanı sıcak."

Bir aile tatili. Sanırım bu da büyük numaranın bir parçası. Ailenizi tatile götürün. Malları teslim etmesi için masum genç kadını gönder. Kimse dikkat etmez.

Æat'un Sam'i senin için. Zekice.

Bu zavallı çocukların kaç otel odası gördüğünü merak ediyorum.

Eddie'nin dudagında çarpık bir glmsemi belirir. "Evet, karım benim zor kazandığım parayı harcıyor."

antamın dinlenmediğinden emin olan Bob şimdi bana doğru adım atıyor ve sert bir sesle "Kollar yukarı" diyor. Hızla itaat ediyorum, midem düğüm düğüm oluyor. Yatağın başucunda asılı bir tabloya, yanında kaldırımda duran kırmızı şemsiyesiyle yağmurda dans eden kadına odaklanıyorum.inking şu anda yağmurda dans edebiliyor olsaydım hayatımın ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum.

at düşüncesi bana bundan sadece yedi saat sonra direk dansı derslerimi Miami boynuzlu köpeklerinin iyiliğı için kullanacağımı hatırlatıyor.

Ve o garip kulüp sahibi için.

Acaba bu midemi bundan daha fazla mı bulandıracak?

Bob'un elleri bacaklarımda aşağı yukarı ilerleyip ayakkabılarımı çıkarmama neden olurken, bu düşüncelerle gelen dikkat dağınıklığını memnuniyetle karşılıyorum. Parmakları kasık bölgemi dürtmeye başladığında, kot pantolon giymeme izin verilmesini dileyerek dişlerimi sıkıyorum. Eğer giyseydim, onları da çıkarttırırlardı.

Nefes alıyorum.

Derin, uzun nefesler.

Artan rahatsızlık, panik ve mide bulantısı içinde nefes alıyorum.

Ne sert hafıza.

Sam bana bu alıcıların serseri olmadığına dair söz verdi. Ney akıllı iş adamları, tıpkı onun gibi. Para kazanmaktan başka bir şeyle ilgilenmiyorlar.

at böyle bir şey bir daha asla olmayacaktı.

"Hadi, acele et," diye bağıyor Eddie. Bob'un sert elleri gömleğime doğru giderken kıcımlı sıkıyor, sonra gömleğimin altında oyalanıyorlar.

Derin nefes al.

Ben gerçekten burada değilim.

is yakında bitecek.

ough Bundan, alt bölgeye gösterilen ilgiden daha fazla zevk almıyorum, aynı korkunç anıları canlandırmıyor. Yine de, bir parmak ucu sütyenimin altına girip meme ucumun üzerinde ileri geri kaymaya başladığında - Bob'un dudaklarına dokunan şehvetli bir gülümseme titreşimi - yeterince içtiğime karar veriyorum.

"Sal Pal da bunu yapmayı severdi," diyorum alçak ve sakın bir sesle, Bob'a anlamlı bir bakış fırlatırken bu ismin hâlâ uyandırdığı ürpertiği bastırarak.

Onunla birlikte gelen tanıma kıvılcımını görüyorum ve ellerini aceleyle ve alaycı bir tavırla geri çekiyor. Şaşırmadım. Bu sektördeki çoğu insan bu ismi duymuştur. Nasıl duymasınlar ki? Æe Sal'in cesedinin korkunç keşfi ulusal haberlere konu oldu. Raporlar, elleri ve diğer hayati uzuvları kesildiğinde hala hayatta olduğunu söylüyor.

Sal aylar önce o gün bana yaptığını yaptığında, Sam için kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Yani, nasıl bilebilirdi ki? Muhtemelen fazladan para kazanmak isteyen bir fahişe olduğumu düşünmüştür. Sam'in konumundaki hiç kimse kendi üvey kızını, yani büyüttüğü ve sözde çok sevdiği kızını

-Bir uyuşturucu alışverişine.

Deli bir adamdan başka kimse değil.

Sal'in Sam'in *gerçekte* nasıl bir adam *olduğu* hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ben de bilmiyordum. Ama ikimiz de çok çabuk öğrendik. Æat gece üvey babama ağlayarak koştüğüm ikinci geceydi. Ben kontrol edemediğim hıçkırıklar arasında Sal'in gizli bir kablo için mümkün olan ve olmayan her yeri keşfetme ihtiyacını nasıl hissettiğini ayrıntılı olarak anlatırken o sakinliğini korudu.

Sam dişlerini sıktı ve elini saçlarımın üzerinde gezdirerek bana iyi iş çıkardığımı, dayandığımı, düşüşü tamamladıktan sonra ona gelmemin doğru şey olduğunu söyledi. Bana uyku hapları verdi ve ben bayılana kadar yanımda bekledi.

Bir hafta sonra, yarı katatonik bir halde mutfakta soğuk bir parça pizzayı zorla mideye indirirken, Sal'in çirkin yüzünün haber kanalında "uyuşturucuyla bağlantılı" ve "açık bir mesaj gönderiyor" başlıklarıyla manşetlere taşınmasını boş gözlerle izledim. Æe katiller cesedi saklamaya bile çalışmadılar.

Æey onları büyük bir otoyolun kenarına bıraktı ve göğsünün üzerine kendi kanıyla *saygı* kelimesi yazdı.

Sam kollarını bana doladı ve sanki duyulmasından korkuyormuş gibi kulağıma fısıldadı, "Onu senin için yakaladım, küçük fare. Kaçmaya çalıştı. Ama benden kaçamazsın." Sonra alnımdan öptü ve ekledi: "Kimse bana böyle saygısızlık edemez. Ve bir daha kimse sana dokunamayacak."

Orada oturduğumu, kollarının arasında titrediğimi, bir zamanlar beni rahatlatan Brut kolonyasının kokusunu içime çektiğimi ve birkaç şeyi not ettiğimi hatırlıyorum: şiddete uğrayan *ben olduğum halde* kendisine saygıdan bahsetmesi ve *tekrar* kelimesi. Ne "tekrar" ı? Tekrar istemiyordum. Artık istemiyordum! Dominic gibi, en iyi arkadaşı ve iş ortağı.

Dominic, ölü bulundu.

O gün birkaç şey kafama dank etti: boyumu çok aşan bir işe bulaşmıştım ve Sam izin verene kadar kendimi bu işten kurtarmam imkânsızdı. Tabii Sam izin *verirse*.

Ama en önemlisi, o gün üvey babamdan dehşete düşmem gerektiğini fark ettiğim gündü.

¶ Kamera çantamla otelden çıkarken kiralık araba beni bekliyor - payoff ile o kadar ağırlaşmış ki askısı omzumu kesiyor - ve yüzüme yapıştırılmış o muhteşem sahte gülümseme.

Haklıymışım. ¶is damlası tamamen farklı bir şeydi. Eddie bu kadar eroini taşıyacağına göre burada yerleşik bir ağı olmalı. *Belki de bu bir süre daha aranmayacağım anlamına geliyor.* ¶at umut, sürücü koltuğumda rahatlamamı sağlıyor.

Her ne kadar değişim noktasına koşmak ve tüm kanıtlardan kurtulmak istesem de, yüz dolarlık banknotlarla dolu bir çantayla polisler tarafından durdurulma riskini göze alamam. Bu yüzden hız sınırına sadık kalarak, yarısakin bir yerleşim sokağı olan takas noktasına olan mesafeyi dayanılmaz derecede uzatıyorum. Telefonuma Jimmy'den bir mesaj geliyor, bugün beni görmenin harika olduğunu söylüyor.

¶at'un "ortalık temiz" şifresi.

Arabayı park ediyorum, anahtarları ve parayı bagaja kilitliyorum. ¶ere yolun karşısında halka açık bir park var ve o parkta, bir bankta uzanmış gazete okuyan Birkenstock'lu Noel Baba görünümlü bir adam bulacağımı biliyorum. Bekliyorum.

Ama onu aramıyorum çünkü buna hiçbir koşulda izin verilmiyor. Katı protokolü izleyerek, yüz metre ileride

Lacivert Sorento'm beni bekliyor. Kilidi açmak için fazladan anahtarlarımı çıkarıp arabaya biniyorum ve tam telefonum çalmaya başlarken arabayı kenara çekiyorum.

"Alo?"

"Her şey
yolunda
mı?"

Ağzımı açıyorum ama tereddüt ediyorum. Sam'e orada olanları anlatmalı mıyım? Hayır. Bob pisliğin teki ama Sal'le kıyaslanamaz bile. Ayrıca, bir başka vahşi parçalama ve cinayetin sebebi olmak istemiyorum. Sanırım Bob artık kontrolüm altında ve eğer uğraşmak zorunda olduğum en kötü şey oysa, idare edebilirim.

"Her şey yolunda. Her şey planlandığı gibi gitti."

"Güzel. İleride onlarla daha çok muhatap olacaksın. Eddie'nin büyük bağlantıları var. Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

☒ telefonu kapandı.

İleride daha çok olacak. "Bunu bana nasıl yaparsın Sam!" Sessizliğin içine fısıldıyorum. Nasıl yapabildi? Ben bile sevdiğin insanları bilerek tehlikeye atmayacağını biliyorum.

Evimin dışındaki otoparkta nihayet titremeye başlıyorum, sinirlerim irade gücümün çok uzun süre bastırmayı başardığı gerilim dağına tepki veriyor. Bir yıl önce damlaların sayısını saymayı bıraktım. ☒ey hepsi çok küçüktü, çok kolaydı. Ama sonra büyümeye başladılar ve Sal ile olan şey oldu ... ve şimdi büyük teslimatlarla uğraşıyorum. İçten içe biliyorum ki bunlar daha da zorlaşacak, daha da riskli hale gelecek.

☒ere "olaydan" sonra teslimatlara ara verildi ve bu sırada Sam bana Louboutin'ler, güzel elbiseler ve elmas küpeler yağdırdı. Bunun onun özür dileme şekli olduğunu, beni "işine" dahil etmenin kötü bir fikir olduğunu kabul ettiğini düşünmüştüm.

Her şeyin bittiğine kendimi inandırdım.

☒en Mayıs ayında, lise sınavlarımın sonuncusunu tamamladıktan hemen sonra bir gece spor salonundan çıkarken bir adam beni köşeye sıkıştırdı ve Sal ve Sam hakkında her türlü soruyu sordu. Soğukkanlılığımı korudum ve ödüllü bir mükemmellik için on sekiz yaşındaki normal bir kızı oynadım.

Eve gelir gelmez Sam'e söyledim ve ertesi gün bana yeni belgeler ve kimliklerle dolu bir zarf verdi - doğum belgesi, ehliyet, pasaport, kredi

kartları. Her şeyin yirmi iki yaşında olması gerekiyordu.

Indianapolis'ten bir yaşındaki Charlie Rourke. Æe paketin içinde o gece Miami'ye tek yön gidiş bileti ve içinde on bin dolar olan bir banka hesabı vardı. Sam omzumda ağır bir el ve yavaş, eşit bir sesle, küçük faresinin bir süreliğine ortadan kaybolması gerektiğini söyledi. "Æis seni güvende tutacak ve böyle adamlardan saklayacak. Sadece rahatla, ortalıkta görünme ve tüm bunlar sona erene kadar bekle. Sal için üzerimize bir şey yıkılmasını istemiyoruz."

Bizim için.

"Peki ya Tisch?" Ben sormuştum.

Karşılığında pişmanlık dolu bir gülümseme aldım. "Bir yıl ertelemek zorunda kalacaksın. Aksi takdirde çok riskli olur. Ben halledeceğim." Bu haber üzerine yaşadığım hayal kırıklığını hatırlıyorum.

Banka kartıma kadar tüm gerçek kimliğimi teslim etmemi söyleyen Sam mırıldandı: "Sen artık sen değilsin. Sen Charlie Rourke'sun ve sadece Charlie Rourke. Olmak istediğin kişi ol ama karakterine bağlı kal, benim küçük aktörüm. Bunu yaptığın sürece kimse seni bulamayacak. Kimse sana zarar vermeyecek. Bu zarfın içindeki her şey yasal. Bu gerçek bir kimlik." Kendi kendine mırıldanarak, "Yüz bin dolar için hiçbir sorun yaşamazsın."

Çenemin düştüğünü hatırlıyorum - nadir görülen ama planlanmamış bir tepki.

Æis çalıntı ehliyetlerden oluşan bir çantadan seçip aldığınız yarım yamalak bir kimlik değildi. Sam'in dünden çok daha önce, kimse bana yaklaşmadan önce benim için bu düzenlemeleri yapmaya başlaması gerekirdi.

Æat Sam'in bana doğruyu söylemediğine dair ilk ipucumdu.

Miami'ye taşındıktan bir ay sonra ilk bırakma talebi geldiğinde, bu taşınmanın güvenliğimden çok işle ilgili olduğunu kesin olarak biliyordum.

Sam girişimini Miami'ye genişletmek istiyordu. Ve bunu yapmak için beni kullanmaya karar verdi.

Æat o gün spor salonunun dışında bana yaklaşan adamın gerçek bir tehdit olup olmadığını merak etmeye başladım. Şans eseri olamayacak kadar iyi zamanlanmıştı. Belki de bir arkadaştı. Belki de Sam onu beni Miami'ye göndermek için bir bahane olsun diye tutmuştu.

Beni korkutmak için.

Sadece kaçmayı düşündüm. Çantalarımı toplayıp gecenin karanlığında kaybolmayı. Ama Sam'in önceki sözleri uğursuz bir bulut gibi üzerimde asılı kaldı. *Benden kaçamazsın.* Sam'in bir adı olduğu sürece, beni bulacağından korkuyorum.

Ve bunu yaptığında . . .

Geriye ne kaldı? *Ne* planı. İyi bir plan.

Büyük, cesur bukleler, kahverengi gözler ve kat kat makyajla tamamlanmış, eşit derecede mükemmel ve çılgın tamamen yeni bir kişi yarattım. Şüphelenmeyenlerin gözünde *gerçek* bir insan.

Sadece ben değilim.

Yeterince para kazanıp yeni bir kimlik ayarlayana kadar kalacağım. Sam'in bilmediği bir kimlik. Ve sonra kaçacağım. Dünyanın en uzak köşesine uçacağım.

Ortadan

kaybolacağı

m.

Gerçekten.

BEŞİNCİ BÖLÜM

CAIN

"Benim sayemde yine tamamen doluyuz!" Ginger'ın boğuk sesi, ben ofisime doğru yürürken yanımdan geçip gidiyor. Æ Şakırdayan bira şişelerinin sesi kesiliyor ve ayaklarımı sürükleyerek buzdolabına geri dönüyorum; orada Ginger'ı şortunun içinde kıcını kaldırmış, bir fiçinin üzerine eğilmiş, boş yere onu hareket ettirmeye çalışırken buluyorum. Æ kız kaslı olabilir ama 160 kiloluk bir fiçiyi hareket ettirmek için hiçbir umudu yok.

Tereddüt etmeden dalıyorum ve diğer tarafı tutuyorum. "Nate'in ya da diğer adamlardan birinin bunların yerini değiştireceğini biliyorsun, değil mi?"

"Hiçbir şey için bir erkeğe ihtiyacım olmadığını biliyorsun." diye sırtarak mırıldandı.

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Evet, Ginger. Bunu çok açık bir şekilde ifade ettin." Elimini saçlarımın arkasında gezdirirken biranın görsel envanterini çıkarıyorum ve "Bu nasıl oldu?" diye mırıldanıyorum.

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturup soğuk duvara yaslanan Ginger'ın sırtışında zaferden başka bir şey yok. Saçlarında dün olmayan mavi çizgiler dolaşıyor. "Müşteri hizmetleri konusundaki caziben üzerinde gerçekten çalışmamız gerekiyor, Cain."

Sözde kıtlık göz önüne alındığında, buzdolaplarımızı ve raflarımızı bu kadar çabuk doldurmanın cazibeden daha fazlasını gerektireceğini çok iyi bildiğim için detay vermesini bekliyorum. Sonunda Ginger itiraf etti. "Dün gece küçük bir kamyon geldi ve içinde tatlı bir şey vardı. Yani ..." Æ bu kelimeyi çıkarma şekli, onun

güzel gözlerini yere çevirirken duyduklarımın hoşuma gitmeyeceğini biliyorum. "Hannah ve ben teslimatçı adama, erzak odamız bu gece mucizevi bir şekilde dolarsa nasıl bir özel gösteri yapacağını *gösterdik*."

"Tanrım, Ginger," diye inliyorum alnım kapı çerçevesine çarparken. Geçmişte birlikte oldukları ve en azından *yakın* arkadaş oldukları düşünüldüğünde, bu ikilinin nasıl bir "gösteri" sunabilecekleri konusunda iyi bir fikrim var. "Kimsenin fahişelik yapmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun-"

"Hey!" Manikürlü parmaklarını burnumun birkaç santim ötesinde şaklatıyor. Bunu yapmaya cesareti olan birkaç kişiden biri. "Sakın *bana o* kelimeyi kullanmaya cüret etme. Biz *böyle bir şey* teklif etmedik. Ama Hannah ve ben ikinci aşamaya geçerken o piçin pantolonuna girmesine izin vermek, hafta sonu boyunca öfkeli müşterilerle uğraşmak zorunda kalmayacağımız anlamına geliyorsa, kimin izlediği umurumda bile değil. Onu tam sahnede becereceğim!"

Ginger bana nadiren ters davranır ve ilişkileri söz konusu olduğunda oldukça mahremdir, bu da tedarik sorunlarının onu yıpratmaya başladığı anlamına geliyor. Mutsuz müşteriler genellikle boktan bahşişler anlamına gelir ve boktan bahşişler de sinirli personel demektir. Ney aldıkları para için çok çalışırlar.

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. Bu anlaşılmayı yaptığına göre, geri adım atmak öfkeli bir teslimatçıyı ve kim bilir ne kadar süre boyunca daha da kötü bir hizmeti garantileyecektir. "Peki, tamam. Ama bir daha *asla* böyle bir şey teklif etme. Ve beni uyar ki kameraları kapatabileyim, olur mu?" Hiçbir şey için kanıt istemiyorum. "Ve güvenlik için Ben ya da Nate'in kapının dışında olduğundan emin ol."

Göz kırıyor. "Bir şey değil."

Çıkarken soğutucunun kapısını kapatırken ekliyorum, "Biliyor musun, tam zamanlı bir yöneticiye ihtiyacım var. İş istemediğine emin misin?"

"Kafa derime ağda yaptırmayı tercih ederim," diyor şarkı söyler gibi bir sesle ve hazırlıklarını tamamlamak için ana bara doğru geri dönüyor. Her sorduğumda yeni bir zekice karşılık buluyor. "Ah," diye yavaşlıyor ve omzunun üzerinden atıyor, "Charlie'nin saat on birde çıkacağını unutma. Yine garip davranmamaya çalış, tamam mı?"

"Garip davrandığımı mı söyledi?" Söylediyse şaşırtıcı değil.

"Garip davrandığını söylüyorum. Sadece . . . Bu işi gerçekten istiyor."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ana barda seninle kalması senin için sorun olur mu? Ne kadar yoğun olduğunu düşünürsek, orada üçüncü bir kızı kullanabileceğimizi düşünüyorum."

Dolgun dudakları kaşlarını çattı. "Dans etmek istediğini sanıyordum."

Buna nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. "Şimdilik sadece sahne."

Ginger gözlerini bana diyor ve nedenlerimi anlamaya çalıştığını biliyorum. "Tabii, tamam. Bar için başka kimseyi işe almayacağını söylediğini sanıyordum."

"Evet. Dün pek çok şey düşündüm." Sonra Charlie odama girdi.

Ginger omuz silkiyor. "Bu yoğunluk devam ederse, Charlie'ye kesinlikle ihtiyacımız olacak."

Øen o mavi çizgiler köşede kayboluyor ve o ismi aramızdaki bayat havada asılı bırakıyor.

Charlie.

Hayır, onu unutmadım. Vicki ile geçirdiğim gecede ön plandaydı, dört saatlik uykuma musallat oldu, sabah antrenmanımı kaçırdı

Çünkü Penny'ye benziyor. Øat hepsi bu. Ama o Penny değil. O sadece para kazanmaya ihtiyacı olan genç bir kadın ve bana iş için bakıyor, *başka bir şey* için değil. Striptiz yapma nedenlerinin doğru olup olmadığını zaman gösterecek. Øe Ona ne kadar çabuk alışsam, o da o kadar çabuk diğerleri gibi olacak. Umarım burada çok uzun süre kalmaz.

Ve sikimi ondan uzak tutmalıyım.

"Øe sırası yine köşede," diyor yanımdaki Nate, gözleri kalabalığı dolaşırken.

"Øis çılgınlık. Yani, iş için harika ama ..." Kafalar denizine bakarken boynumun yan tarafı ovuşturuyorum. Penny's iyi büyüklükte bir kulüp - on beş bin metrekarelik sahne, V.I.P. odaları ve oturma alanı - ve kapasitemiz doldu. Ön kapıya göre, son bir saat içinde kimse ayrılmamış. Müşterilerin çoğu sahneye ve gerçek adı Annie olan, iri mavi gözlü, ultra ince belli, minyon, platin sarısı bir kız olan Mercy'ye doğru yönelmiş durumda.

Bazıları Marlins maçını gösteren bir düzine ekrandan birine göz atıyor. Diğerleri ise koridorda dolaşan çok sayıdaki kızdan birinin dikkatini çekmeye çalışmakla meşgul.

Penny'nin sade değil lüks görünmesi için elimden geleni yaptım. Neon ışıkları minimumda tuttum, bunun yerine sahne ışıklarını dengelemek için yumuşak aydınlatmayı tercih ettim. Æ kapılar, barlar ve sahne gibi maun renginde. Kulübün güney tarafında, pelüş deri sandalyeler ve tüm sahnenin engelsiz bir şekilde görülebildiği, hafifçe yükseltilmiş bir V.I.P. salonu bulunuyor.

Yine de, dekor ne kadar yeni ve zevkli olursa olsun, temizlik personeli ne kadar sıkı çalışırsa çalışsın, bu kulübe girdiğimde bana her zaman keyifsiz geliyor.

"Æank Tanrı'ya şükür teslimat bugün geldi, yoksa küçük bir isyanla uğraşıyor olacaktık," diye mırıldanıyorum, daha çok kendi kendime.

"*Tanrı derken* Ginger'ı kastediyorsun, değil mi?" Nate'in derin kahkahası alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. Adamı tanımayanlar için, korkunç bir adam olarak karşımıza çıkıyor. Æe gangster stereotiplerinden yapılmıştır. Gerektiğinde rolünü kesinlikle mükemmel oynuyor.

Ama ben Nate'i, onun yaşında bir çocuğun Güney Merkez'de işi yokken geceleri sokaklarda tek başına koşan, yetersiz beslenmiş, pis küçük mahalle çocuğu olduğu zamanlardan tanıyordum. Yanaklarındaki kızgın morlukları gördüm, Nate kendinden geçmiş annesinin taleplerine cevap vermek için yeterince hızlı hareket etmediğinde kazanılmıştı. Bir haftadır küflü bir somun ekmekten başka bir şey yemediğinde göğüs kafesini gördüm. Arka verandasının basamaklarında şaşkın şaşkın oturduğu gecelerde, annesinin ona on sentlik bir paket kokain getirdikten sonra söylediği gibi onu neden hala sevmediğini merak ederken gözyaşlarını gördüm.

Nate on üç yıldır hayatımın bir parçası. Onu kanatlarımın altına aldım, beslendiğinden, yıkandığından, giydirildiğinden ve güvende olduğundan emin oldum. Karşılığında o da bana sarsılmaz güvenini verdi. Æe çocuk beni idolleştirdi. Bu her zaman oldukça tuhaf bir arkadaşlıktı -Nate benden beş yaş küçüktü, sonuçta- ama onda, ailemin öldürülmesinden sonraki o karanlık yıllarda beni ayakta tutan bir bağımlılık düzeyi buldum. Miami'ye gitmek üzere South Central'dan ayrıldığımda Nate'i yanıma almak kolay bir karardı.

Prince'in "Cream" şarkısı ses sisteminden yükselmeye başlıyor. Æat

Cherry'nin imza şarkısı ve sıradan kalabalık bunu biliyor, bir turda patlıyor

Egzotik Asyalı, gümüş payetli elbisesi ve bir insanın gözlerini oyabilecek topuklu ayakkabılarıyla sahneye çıkarken tezahürat yapıyor.

"Birkaç telefon görüşmesi yaptım. Æ adam *uzun* bir süreliğine gidiyor," diyor Nate, onun rutinine başlamasını izlerken.

Cherry kalçalarını döndürürken gülümseme ve göz kırpmadan başka bir şey görmüyorum. "Bildiğimizi biliyor mu?"

Nate başını sallar. "Hiç sanmıyorum. Bugün geldiğinde keyfi yerindeydi."

"Güzel." Gerçi o göt silicinin Cherry'nin pezevengi olduğunu ima etmesine hâlâ içerliyorum. Gözlerim, vücudunu inanılmaz bir çeviklikle müziğe göre döndürüp çevirirken her biri açlıkla ona bakan azgın erkek kalabalığının üzerinde geziniyor. Æat onun yeteneği.

Aşırı esneklik.

Ve bu adamların kafalarında canlandırdıkları tek şey de bu; en büyük fantezileri Cherry'nin dümende olmasıyla canlanıyor. Görmedikleri şey ise on beş yaşında hamile kalan ve son derece geleneksel ebeveynleri onu evlerinden ve hayatlarından kovduklarından beri oğluna iyi bir terbiye vermek için mücadele eden yirmi dört yaşındaki genç kız. Kendisine o kadar güvensiz ki, sonunda onu seks için kullanan ve uyuşturucuya alıştıran dangalaklarla birlikte oluyor.

"Cain . . ." Gözleri kalabalığın üzerinde gezinirken Nate başını sallıyor. Her zaman söylediği şeyi söylemek üzere olduğunu biliyorum. *Herkesi kurtaramazsın.* Yine de söylemiyor, çünkü kattaki küçük bir kargaşa dikkatini çekiyor. Hannah, sarhoş bir müşterinin eli göğsünü avuçluyor.

Benim çatım altında hiçbir para bunu satın alamaz.

Nate saniyeler içinde mikrofonuna konuşuyor, üç fedaiye adamı ve sekiz kişilik kabadayı bekarlığa veda partisini gerekirse boyunlarından tutarak yan çıkıştan çıkarmalarını emrediyor. Æat bu yüzden Nate'i güvenlikten sorumlu tuttum. Güvendiğim tek insan olmasının yanı sıra, hızlı karar verme konusunda doğuştan yetenekli. Aşırı tepki vermenin ne kadar önemli olduğunu anlıyor.

Hiçbir şeyi hafife almamak ne kadar önemlidir.

Penny'nin öldürüldüğü gece için hâlâ kendini suçladığını biliyorum. Ama bu onun hatası değildi. O zamanlar bir kulüpte çalışmaması bile gerekirdi, cüssesine rağmen çok gençti. Eğer Penny'nin ölümü

Herkesin hatasıydı, benim hatamdı. Ona aşık olduğumu söylemek için çok uzun süre bekledim.

Ona söylediğin için.

Kapımı kilitlediğim için, sadece birkaç adım ötemde işlenen cinayeti durdurmadığım için.

Bir el omzuma vurarak karanlık düşüncelerimi dağıtıyor. "Taşaklarımın röntgeni çekilmiş gibi hissediyorum! Şu yeni metal dedektörlerini ne zaman taktırdın?" Döndüğümde siyah fedai üniforması içinde, baro sınavını kazandıktan sonra bir haftalık kutlama tatilinden yeni çıkmış, bronzlaşmış Ben'in yanımda durduğunu görüyorum. Nate'i saymazsak, Ben Penny's'in en uzun süredir çalışan fedaisi, hukuk fakültesini bitirene kadar burada çalışmış.

Her zaman kendim ve çalışanlarım arasında sağlam bir ayırım çizgisi tutmaya çalıştım. Bu, kurallara uyma konusunda saygı düzeyini korumaya yardımcı oluyor. Çoğunda işe yaradı. Ama Ben bu çizgiyi aşarak en yakın arkadaşlarımdan biri olmayı başardı. Depo odasında gece geç saatlerde oral seks yaptığına dair birkaç söylenti dışında uyumlu bir adam ve harika bir çalışan. Ama aynı odada Mercy ve Ginger ile üçlü seks y a p t ı ğ ı m ı da duydum.

Sanırım bunu hatırlardım.

"Pazartesi," diye cevap veriyorum sırtını sıvazlayarak.

Ben kaşlarını çattı. "Nerede kalmıştım?"

"Meksika'da bok suratlı mı?" Diyorum ve Nate'in derin kıkırdamalarından birini daha kazanıyorum.

Ben'in yüzünde geniş bir sırıtiş belirir. "Öyle miydin!" Dikkati tekrar bana gelmeden önce gözlerinin dalgın dalgın bir yerlere kaydığını görüyorum -muhtemelen oradayken çaktığı sayısız kadına-. "Güvenliği neden artırdınız?"

"Teasers sonsuza kadar kapandı." Şaibeli müşterileri ağırlamasıyla tanınan popüler ama kalitesiz bir kulüp olan Teasers, altı hafta önce bir fuhuş çetesi işlettiği gerekçesiyle kapatıldı. Şimdi bu müşteriler kucak dansı alırken "iş" yapmak için yeni bir yer arıyor ve ne yazık ki, kapılarımdan üzerlerinde silahlarla girmeye çalışan erkeklerin sayısındaki artışa bakılırsa, tercih ettikleri yer Penny's gibi görünüyor. Açıkçası şaşırdım. İis tipik bir yetişkin eğlence kulübü değil. Sadece akşamları açığız ve

Kapıları gece ikide kapatıyorum. Pazartesi günleri bile kapatmaya başladım. Æat, ayrıca eski dansçım Storm'un nişanlısı Dan Ryder aracılığıyla polis teşkilatıyla olan bağlantılarım ve herhangi bir yasadışı faaliyetle ilişki kurmayı açıkça reddetmem, Penny's'i onların bir araya gelmesi için olası bir yer haline getiriyor.

Ben anlayışla başını sallıyor. "İki hafta önce aptalın biri bacağına bağladığı samuray kılıcıyla içeri girmeye çalıştı."

Cherry'nin gösterisi sona erdiğinde Nate ve ben dehşet içinde başımızı sallıyoruz ve kalabalıktan coşkulu bir onay çılgılığı yükseliyor.

"Daha fazla Asyalı dansçı tutmalısın, Cain," diye mırıldanıyor Ben. "Æis kalabalığı Asyalıları seviyor."

"Æey *onu* seviyorum, salak," diye düzeltiyorum alaycı bir sırıtışla ve başımı sallayarak.

"Evet. Dün gece o burada olmadığı için bedava içki ve kucak dansı isteyen müşterilerim vardı," diyor Nate inanmaz bir bakışla.

Lanet müşteriler. Her zaman bedava bir yolculuk ararlar. Ya da bu durumda, bedavaya binmek için. İçimi çektim ve Nate'in omzunu sıvazladım. "Dün gece burayı idare ettiğin için Æanks, Nate. İşler nasıl gitti?"

Nate cevap verirken duraksıyor, çelik gibi bakışları iri yarı bir kovboyun üzerinde, Cherry'nin bileğini tutup dikkatini çekmek için uzanan kolunda. Ancak Æe diğer fedailer bir saniye içinde peşine düşerek onu geri çekiyor. Üç yıl önce Storm'a yapılan saldırıdan sonra, hepsi önce fırlatmayı, sonra sorgulamayı biliyor. Æat sersemlemiş adam buraya hiç gelmemeliydi. Bu bölümü gözetleyen iki fedaiye bunun için kızdım.

Nate sonunda soruma cevap veriyor. "İyi. China ve Kinsley'nin yine iş üstünde olması dışında."

Nefesimin altında küfrediyorum. "Æose ikisi Penny's için biraz fazla bölgeci olmaya başladı." Æat dansçılar burada çok uzun süre çalışınca böyle oluyor. Æymüdavimler üzerinde hak iddia etmeye başlar ve biri kendi alanlarına tecavüz ettiğinde hırçınlaşırlar. Ve China o sivri diliyle özellikle asabi olabiliyor.

Æat sivri dili, babasının ona defalarca fiziksel ve cinsel saldırıda bulunduğu gerçeğini gizler. Teflon dış görünüşünün altına indiğinizde aslında oldukça hassas biri. Ciddi ve teşhis edilmemiş bir disleksi vakasında ona yardımcı olmak için çok uğraştım. Yakında GED sınavına girmeye hazır. Eğer onu bırakırsam, Rick gibi bir serserinin eline düşecek.

Cassidy - onu ilk bulduğum yer - ya da bir piranha gibi kırılganlıktan beslenen başka bir adam.

at bu kızlarla ilgili bir şey. Evet, bazıları sadece üniversiteye gitmek ve faturalarını ödemek için buradalar. Ancak birçoğunun eline, kendilerine saygı duymamalarına, ilgi görmeye ihtiyaç duymalarına ve hayatlarını başka türlü nasıl idame ettireceklerine dair hiçbir fikirleri olmamasına neden olan gerçekten boktan bir el tutuşturulmuş. Daha on altı yaşındayken bile kız kardeşim Lizzy'nin bu yola girdiğini biliyordum. Bazı yönlerden China bana onu hatırlatıyor.

Ama onu zamanında kurtarmadığım için kız kardeşimin nasıl biri olacağını asla bilemeyeceğim.

DJ Terry'nin sesi hoparlörden duyuluyor: "Sırada Penny's'e yeni katılan Charlie var. Onu sıcak bir şekilde karşıladığınızdan emin olun!"

"Yeni kız mı?" Ben'in gözleri hemen parlıyor.

"Başlama, seni ahmak," diye uyarıyorum kesik bir ses tonuyla. Tüm fedailerim kızları becerirken yakalanırlarsa kovulacaklarını bilirler. Ben bu işi seviyor, bu yüzden benim çatım altında kuralları asla çiğnemediğinden oldukça eminim. Ama Penny'nin evi dışında ne yaptığını kontrol etmenin çok diktatörce ve imkansız olduğunu da biliyorum. Tek umudum Ben'in onlara biraz saygılı davranması. Doğruyu söylemek gerekirse, bu kızlardan biri bu uzun boylu sarışının vahşi tarafını ehlileştirilebilirse, önünde mutlu bir hayat olacağını düşünüyorum.

Bana omuz silkti. "Bir süredir burada yeni bir yeteneğimiz yok.

ings bayatlamaya başlamıştı."

Bir anlaşma homurtusuyla soluma döndüğümde Nate'in normal çatık kaşlarının gittiğini ve yerine çarpık bir gülümsemenin başladığını görüyorum.

"Sen de mi, Nate?"

"Sanırım hepimizin bir değişikliğe ihtiyacı var." ere Bu bakışta okuyamadığım gizemli bir şey var.

"İyi mi?" Ben soruyor ve sinsi bir sırıtışla ekliyor, "Dansta yani."

"lbette yaptın Morris," diye alaycı bir şekilde söylendim. "Sadece lanet ellerini ondan uzak tut."

ALTINCI BÖLÜM

CHARLIE

Kusacağım.

 Bir otel odasına girip ellerim titremeden büyük bir eroin ticareti yapabilmemin ş u anda hiçbir önemi yok.

Ş u anda, bir paravanın arkasında küçücük siyah bir erkek ş ortuyla, kış ımın yanakları dışarı sarkmış bir şekilde ve daracık, sıcak pembe bir bikini üstünü örten çıtçıtly bir yelekle dururken - ki bu yelek, alay eden, yargılayan erkeklerden oluş an büyük bir kalabalığ a teş hir edilmek üzere olan daha da fazla etimi zar zor örtüyor - dizlerim bükülecekmiş gibi hissediyorum.

 Soyunma odasında içtiğim üç shot tekila sinirlerime kesinlikle hiçbir şey yapmadı. ey sadece midemi daha da bulandırdı.

Bunu yapabileceğ imden emin değilim.

Ve bu ışıklar neden bu kadar parlak olmak zorunda? Sanki dışarıda milyonlarca spot ışığı varmış ve açıkta kalan tenimin her santimetrekaresini aydınlatmaya hazırmış gibi geliyor.

"Hazır mısın?" diye boğuk bir ses kulağıma sesleniyor.

rkek bir sıçrayışla arkamı döndüğ ümde Ginger'ı arkamda buluyorum. Kollarımı hemen omuzlarına atarak ikimizi de ş aşırttım. Ben sarılmayı seven biri değilimdir ve aramızda pek sarılma ilişkisi de yok ama belli ki çaresizim.

Kıkırdıyor. "Oh, hadi ama. Eminim bu Vegas'la kıyaslanamaz, değil mi?"

Kollarımı ondan ayırarak başımı aşağı yukarı sallıyorum ve yutkunarak yalancı ağzımdan rahatça yalanı çıkarıyorum. "Kötü bir sahne korkum var. at hepsi bu. Bu benim olayım."

Nazik bir gülümseme ve pazularımı sıkarak göz kırptıyor ve "Git orada kendi etrafında dön, ben de sana tezahürat yapayım. Seni bunu yaparken gördüm. Harika olacaksın." DJ bana işaret ederken o merdivenlerden inerek gözden kayboluyor.

irty saniye.

Derin bir nefes alıyorum ve içimden mırıldanıyorum: "Sadece birkaç ay sonra özgür olacağım."

O kalem kutusu büyüklüğündeki çantayı Queens'teki bir dans stüdyosuna bıraktığımda kendimi neye bulaştırdığımı bilmiyordum - parlak gümüş bir Volvo'nun yanı sıra. Sam beni hep ufak tefek işlere gönderirdi. Kuru temizleme, posta alma, çek yatırma. Bütün market alışverişlerimizi ben yapardım. Sam bana neşeyle ayak işlerinin "geçimimi sağlama" yolu olduğunu söylerdi. Şehirde bir paket bırakmamı istediğinde . . . Ben de bir paket bıraktım.

Çok basit.

Sam bana yüzümün ve başka birinin adının yazılı olduğu bir kimlik uzatıp Queens'teki aynı dans stüdyosunda haftalık dans dersine kaydolmamı söylediğinde, bunu hemen anladım. Yine de tek kelime etmeden gittim.

İnsanlara iyi vakit geçirttiğimizi ve biraz para kazandığımızı söyleyerek bunu rasyonalize etti. İçki yasağı sırasında içki satmaktan bir farkı yoktu. Başlangıçta bu saçmalığa inandım. Ama yine de sadece on altı yaşındaydım.

Toydum.

Aptaldım.

Gerçekten büyük bir olay gibi görünmüyordu. Arkadaşlarımı okuldan sonra esrar içerken izlemiştim. Birinin sekiz top kokain ya da bir avuç ecstasy hapı getirdiği partilere gitmiştim. "Uyuşturucuya hayır" kampanyasını yüksek sesle ve net bir şekilde duymuştum, ancak uyuşturucu lisede *her yerde görünüyordu*. İnsanlar her yerde eğleniyordu. Ve bir şey insanların eğlendiği her yerde olduğunda, daha az ahlaksız hissettirmeye başlar. Neredeyse kabul edilebilir.

Ve kendi üvey babanız - sizi büyüten ve size her şeyi veren adam - sizden bir şey yapmanızı istediğinde, doğru ve yanlış çizgileri biraz daha kafa karıştırıcı hale geliyor ve kafanızın içindeki o küçük sesi inkar etmek daha kolay hale geliyor. Sanırım büyürken çok iyi bir ahlaki rehberim olmadı.

İlk Miami düşüşünde bir bavulun *içini* gerçekten *gördüğümde*, ... beni gerçekten vurdu. Sam sekiz top ve avuç dolusu parti zamanı kafası satmıyor. Yüz dozluk eroin şişeleri satıyor. Çuvallar dolusu.

Lanet olası *bavullar*.

İnsanları keşe dönüştüren, hayatlarını mahveden ve sonunda öldüren uyuşturucu işiyle uğraşıyor.

Ve bunu yapmasına yardım ediyorum.

Øat o küçük sesi görmezden gelmeyi o zaman bıraktım. Sam'in beni dahil ettiği şeyin düpedüz yanlış olduğunu ve bana kaç tane araba ve tasarım elbise aldığıнын bir önemi olmadığını nihayet anladım. Øe uyandırma çağrısı, nasıl başa çıkacağımı hala öğrenmekte olduğum bir suçluluk dalgası getirdi. Şimdi uyumak ve yemek yemek için mücadele ediyorum. Zaten zayıf olan bedenimden en az 10 kilo kaybettim. Her sabah kalkıyorum ve kapımdan çıkıp bir daha arkama bakmama isteği duyuyorum.

Haberlerde başka bir aşırı doz haberi duyduğumda kendimi sorumlu hissediyorum. Manşetlere taşınan aşırı dozlar eğlence amaçlı olanlar değil; eroin gibi *gerçekten* bağımlılık yapan maddeler. Muhabirler benimle konuşuyor, beni yargılıyor, beni kınıyor gibi hissediyorum. *Benim* yardımımla on dört yaşından küçük çocuklar aşırı doz aldı. Ebeveynleri aşırı dozdan öldüğü için çocuklar yetim kaldı.

Øere gerçekten de ara sıra eroin kullanan diye bir şey yoktur.

Ama hayatımın geri kalanını finansal olarak mücadele ederek geçirmek istemiyorum, bu yüzden sanırım suçluluk duygularım hala yeterince ezici değil. Øat, ya da ben gerçekten kötü bir insanım.

New York'ta Sal'le başıma gelenleri hak ediyorum. Ağzından salyalar akan bir erkek kalabalığının önünde soyunmayı hak ediyorum. Çok daha kötüsünü hak ediyorum.

Sam de yaptığı her şey için cezalandırılmayı hak ediyor - sayısız, yüz­süz kurban ve benim için. Bana koşulsuz gibi görünen ama aslında bağları olan sevgi ve koruma verdiği için.

Ama onu kim cezalandıracak?

Ekranın arkasından, kalabalığın arasından bakıyorum ve tüm yüzleri görüyorum - beklenti içinde bekleyen. Tüm o gözler *benim üzerimde* olacak. Hayatımda daha önce hiç bu kadar büyük bir sahneye çıktığımı sanmıyorum. Æen yine, belki de sahnede tek başıma, yani çıplak olacağım için bu kadar büyük görünüyor.

Üç kızın ana sahneden çıkan dairesel platformlardan aşağı inişini izliyorum. Ana gösteriler arasında kızlar sırayla seyircilerle biraz dalga geçiyorlar. Ama hemen inmeleri gerektiğini biliyorlar.

Tüm gözlerin üzerime çevrilmesine izin vermek için.

Potansiyel patronum da orada, gece mavisi düğmeli gömleğiyle şık görünüyor, parmaklıkların üzerinden eğilmiş, bu gece arka kapıyı koruyan o devasa fedaiyle -Nate, birinin ona öyle dediğini duydum-konuşuyor. Karanlıkta ve bu mesafeden bile kollarının kesikliğini görebiliyorum. Æe adamın o kıyafetlerin altında tertemiz bir vücudu olmalı.

Æere Ben hazırlanırken soyunma odasında Cain hakkında bolca konuşuldu. Aşırı huysuz olduğuna dair yorumlar, onu nasıl neşelendireceklerine dair öneriler ve ardından hınzır kıkırdamalar. İçlerinden herhangi birinin onunla yatmak için sol memesini vereceği açıktı. Hiç şaşırmadım. Farklı koşullar altında -hem benim hem de onun-muhtemelen ben de aynısını isterdim. Kinsley adında siyah saçlı bir kadın geçen hafta onun kendisini "rahatlattığına" dair bir yorum yaptı. Kaç tanesiyle yattığını merak ediyorum. Yine de kafa karıştırıcı. Yani, elbisem yerdeydi. Üzerimde bir şeyler deneyebilirdi ama yapmadı. Sanırım onun tipi değilim. Æat muhtemelen en iyisi.

Diğer dansçılar hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Onlardan birkaç şaşkın bakış kazandım ama onun dışında beni görmezden geldiler. Ginger bunun sebebinin bir süredir Kinsley dışında yeni bir kızın gelmemesi olduğunu söylüyor. Ve çok az kişi onu seviyor.

Terry küçük kabininin camına vurup sahneyi işaret ederken hoparlörlerden benim seçtiğim şarkının -Korn'dan "Coming Undone"-başlangıç akorları yükseliyor. Bu şarkıyı istediğimde gecikmeli bir onay işareti almıştım. Muhtemelen çoğu dansçının ilk tercihi olmadığını biliyorum.

Ama bana enerji verdiğini fark ettim ve en çok çalıştığım şarkı bu olduğu için, neredeyse bir rutin gibi bu şarkıyla hızlıca hareket edebiliyorum.

İhtiyacım olan şey de sıkı bir rutin.

Son bir derin nefesle, damlalar boyunca üzerimde taşıdığım aynı güven katını giymeyi başarıyorum.

Ve kendime bunu annemin yaptığını hatırlatıyorum.

at Bunu yapabilirim.

at Bunu yapacağım ki çok yakında bir gün Sam'in yumuşak dolgulu prangalarından kurtulabileyim.

Saklandığım yerden çıkıyorum, adrenalinim tüm silindirleri çalıştırıyor, kalbim karnımda çarpıyor. Önümdeki pirinç direğe odaklanıyorum ve adımlarımı müziğin ritmine göre ayarlıyorum - kulaklarımın içinde bozulan akorlar, çarpan kalbimle yarışıyor - seksi bir çalım olduğunu umuyorum. Kendime engel olamayarak, gözlerim bir anlığına Cain'e doğru kayıyor ve onun karanlık bakışlarının dikkatle bana kilitlendiğini görüyorum.

Koşmak istiyorum.

Ama yapamıyorum. Dikkatimi tekrar direğe veriyorum ve onu kararlı bir elle kavıyorum. Beynim sapıtıyor olabilir ama bedenim ne yapması gerektiğini biliyor.

Ben başlıyorum.

Yıllarca rekabetçi düzeyde jimnastik yapmak bana direk dansı derslerinde öğrendiğim hemen hemen her hareketi yapabilmem için fiziksel güç, denge ve koordinasyon kazandırdı ve şimdi de en karmaşık dönüşleri, düşüşleri ve geçişleri kolaylıkla gerçekleştiriyorum.

Şaşırtıcı derecede organik bir his, hareketler bana doğal geliyor. Gözlerimi camdan ayırmaz ve dikkatimi üflemelilere, müziğin ağır ritmine ve sahne ışıklarının yumuşak mavi tonuna verirsem, etrafımın şehvetle bakan erkeklerle çevrili olduğunu neredeyse unutabilirim.

Neredeyse.

Ama gözlerini üzerimde hissetmekten kurtulamıyorum. Ve Cain. Nedense onun ilgisi diğer yüzlercesinin toplamından daha sinir bozucu. Muhtemelen en nihayetinde önemli olan onun fikri olduğu için. Bir bumerang tutuşu sırasında gözlerimin ona kaymasına izin vermek gibi basit bir hata yaptığımda, üzerimde aynı çelik gibi ifadeyi buluyorum, sadece daha ağır.

Hızla atan kalbimi bir an için durduracak kadar ağır. Ve tutuşumun kaymasına neden olacak kadar tedirgin edici. Neyse ki burun kırıcı bir düşüşün ya da başka bir tehlikeli hareketin ortasında değilim ve bu yüzden hızla toparlanıyorum.

Birkaç yuhalama ve "hadi!" diye bağırma sesi duyuyorum. Kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemem. Dişlerimi sıkarak, yeleğin çıtçıtlarını açmak için boştaki elimle uzanıyorum. Omuzlarımdan düşmesine izin veriyorum ve bir kenara fırlatıyorum, alttaki telli üst kısmı ortaya çıkarıyorum. Æ Kalabalıktan gelen vızıltı zevkle yükseliyor.

Midem artık çalkalanmıyor. Æ o çıtçıtlar açıldığı anda uyuşma başladı. Bunu memnuniyetle kabul ediyorum, çünkü bu şarkının bir buçuk dakikası daha var ve bu işi istiyorsam sahneye çıkması gereken son şey o yelek değildi.

Bu yüzden iyi çalışılmış hareketlerime devam ederken bağırış çağırışları bir kenara itiyor ve zihnimin başka yerlere kaymasına izin veriyorum. Küçük bir üzüm bağı işletebileceğim Toskana vadilerine. Aslanları kızgın güneşin altında güneşlenirken izleyebileceğim Afrika tepelerine; bir snowboard üzerinde havada süzulebileceğim İsviçre Alplerine. Snowboard yapmayı bilmiyorum. Ama belki bir gün öğrenirim.

Bikini üstümün iplerini çekmek için uzandığımda, kumaş parçasının düşmesine izin verdiğimde, göğüslerimi serin, klimalı odaya ve alkışlara ve ısıklara tamamen maruz bıraktığımda, Maldivler'de özel bir plajda bronzlaşıyorum.

Uyuşturucu ticareti dışında her yerdeyim. Ya da bu sahnede striptiz yapmak. Utanç verici hayatımdan başka bir yerde.

Kulisten kaçana kadar -adrenalinin etkisi geçerken vücudum titriyor- tekrar nefes alabiliyorum. Başardım. İlk striptiz şovumu tamamladım. İçimde kabaran tiksintiyi yutuyorum. Az önce bir sahnede soyundum. Bir kulüp dolusu erkeğin önünde soyundum. Æey bana dokunmamış olabilir, ama . . .

Bikini üstünü saniyeler içinde giydim ama yine de kollarımı kendime dolama, kendi bedenime sarılma ihtiyacı hissediyorum. Keşke Ginger da burada olsaydı, çünkü şu anda onun dostça rahatlığına ihtiyacım var.

Elektrik mavisi deri kıyafeti içindeki siyah saçlı kadının çarpık bir sırtıyla bana bakmasına bakılırsa, ondan bunu alamayacağım.

"Daha önce hiç sahneye çıkmadın, değil mi?" Yeleğimin çıtçıtlarını hızla kapatırken gözleri vücudumda geziniyor.

Sesimdeki yalpalamayı dengelemek ve kararlı görünmek için derin bir nefes alıyorum. "Miami'de olmaz. Neden?"

Tek kaşını bana kaldırarak "Sebebi yok" diye mırıldandı.

Nadir bir sızı gözlerimi ısırtıyor. İyi değildim. Kötüydim. Oradaydım, sahnedeydim, iyi olabileceğimi düşünüyordum ama değildim. Amatörlük kokuyordum. Eğer buradan hemen çıkmazsam, kontrol edemediğim ölümçül gözyaşlarına boğulacağım.

Onun ya da başka birinin önünde ağlamayacağım.

"Sırada . . . Çin!" "Like a Prayer"ın ilk notaları çalmaya başladığında Terry'nin sesi sistemden duyuluyor. Çin olduğunu tahmin ettiğim kadın sırtımdan geçip sahneye çıkıyor. Ayağımı uzatıp ona çelme takma dürtüsüyle savaşıyorum.

Tekrar giyinmiş, merdivenlerden koşarak inmiş ve bar alanına doğru ilerliyordum ki bahşiş bankosundan tek bir hesap bile almadığımı fark ettim. "Kahretsin!" Lanet ettim, gözyaşlarım artık gözbebeklerimi kavuruyordu. Az önce bedavaya soyundum. Bir hiç uğruna cehenneme yolculuk!

Striptiz kulübünün ortasında hüngür hüngür ağlamamak için birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum ve yeniden odaklanıp gözlerimi açtığımda önümde uzun boylu, çekici, sarışın, gülümseyen bir fedaiye iştirilmiş bir tomar para görüyorum. "İşte . . . Bunu isteyebilirsin." Kalabalığın önünde soyunduğum için mi, yoksa şu anda sahnenin sahibiymiş gibi etrafta dolanan o kaltakla yaptığım konuşma yüzünden mi, yoksa adamın bana gülümseme şeklinden mi emin değilim, ama öylece durup ona bakıyorum, tamamen suskun.

"Ben Ben."

Ben benim parlak zırlı şövalyem.

Aklımı başıma toplamam birkaç dakikamı aldı. Ben bunu yaparken Ben sabırla bekliyor. "Özür dilerim.  at aptallık ettim," diyorum kırmızı yanaklarımın arkasından ve tomar banknotu kabul ederken "teşekkürler" diye mırıldanıyorum. "Vay canına."

"Evet, ilk gecen için iyi iş çıkardın." Yüzümdeki şaşkınlığı fark ediyor ve "Sorun ne?" diye soruyor.

"Hayır, sadece ..." Kısa boylu, kel bir adama öpücük atarken elbisesinin yere düştüğünü görmek için China'ya yan gözle bakıyorum. *Hiç vakit*

kaybetmeden

zaman. "Çok iyi olduğumu düşünmüyordum. Kimseyle etkileşime girmedim." Tam olarak *sıfır* etkileşim kurdum.

Ben başını sallayarak onaylıyor. "Birkaç göz kırpma ve gülümseme atarsan kesinlikle çok daha fazla kazanırsın. Ama Penny's sıradan bir kulüp değil ve bu adamların çoğu iyi bir gösteri için para ödeyecektir. *Nat* iyi bir gösteriydi."

"*Thanks*, Ben." Bu adamı şimdiden sevdim. Her ne kadar dikkati sahneden göğsüme kaymış olsa da, orada küçük, bilmiş bir sırıtışla oyalanıyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve sırıtış daha da genişliyor. Kendimi gizlemenin bir anlamı olmadığını fark ediyorum. Muhtemelen kalabalığın çoğu gibi o da kıyafetlerimin altında ne olduğunu *tam olarak* hafızasına kaydetmiştir. Neyse ki Ben dönüyor ve ana bara doğru yürüyor. Beni Cain'in durduğu alana götürürken onu takip ediyorum, kimsenin dikkatini çekmemek için başımı hafifçe eğiyorum.

Sanırım biri bana tek bir kelime ederse yere yığılacam.

Bu gece mutlu bir karara ihtiyacım var. Eğer bunu yaparsam, Penny'nin evinde olmalı. İçimden bir ses öyle diyor.

Artık sahnede olmadığımı göre, burası o kadar da tehditkâr görünmüyor.

Nat ışıklar o kadar parlak değil, müzik o kadar bozuk değil ve artık yalnız değilim. *Nat* her yerde kızlar var. *Nat* şu anda salonda kırk kız olmalı. Gözlerim daha önce fark etmediğim şık, sade ama sofistike mobilyaları ve dekorları görmek için kulüpte dolaşıyor. *Nat* tarzı, atmosfer, hepsi gördüğüm Cain'in bir parçasını yayıyor. Şık, erkeksi ama belirsiz bir yanı da var.

Kabil'den bahsetmişken.

Ciddiyetle onu aramak için etrafa bakındım ve barın arkasından Ginger'la göz göze geldim. Boş bir bardağı işaret ediyor ve "İçki ister misin?" diye soruyor.

Takdirle başımı sallıyorum. Ne de olsa Charlie Rourke yirmi iki yaşında ve yasal olarak içki içmesine izin veriliyor, neden ben de bundan faydalanmayayım ki? Reşit olmadan içki içmek yasaları çiğneme sorunlarımın en küçüğü.

"Cain nerede?" Ben, Nate'in yanına yerleşirken soruyorum.

"Gitti." Ben'in güzel dudaklarına küçük bir gülümseme dokunuyor. "Sanırım halletmesi gereken bir şey vardı. Beş boğumlu bir

shuffle ile ilgili bir şey."

"Oh." Hayal kırıklığı umutlarımı söndürdü. Beni işe alacak kadar bile kalmadı. Bu benim hatam. Ne de olsa kalabalıkla etkileşime girmedim. Benden önceki dansçı gibi, bir adamın suratından birkaç santim ötede bir yosun parçasının içinde *aşağı bakan köpek hareketi yapmadım*. Ve kesinlikle tangasını çıkarmaya hazır görünen China gibi de değil. Evet, *işte tangası gidiyor*. Şortumu bile çıkarmadım ve o tamamen çıplak. Bir insan bunu nasıl yapar bilmiyorum. Belki benden daha iyi bir oyuncudur.

Göğsümde yine keskin bir sancı hissediyorum ve son birkaç haftadır giderek artan amansız zonklamayı daha da derinleştiriyor. Bunun kötü bir mide ekşimesi vakası olduğunu düşünmek istiyorum ama öyle olmadığından oldukça eminim. Bu işi alamazsam ne yapacağım? Orada olmaktan ne kadar nefret etsem de, kendimi ne kadar iğrenç hissetsem de, Sam'in benim için ayarladığı gibi yeni bir kimliğe *ihtiyacım var* - tamamen yeniden başlamanıza izin veren türden, yasal olarak.

Bu olmadan, el altından iş aramak zorunda kalacağım. Yasal olarak araba kullanamayacağım, bir banka hesabı açamayacağım, bir daire kiralayamayacağım ya da üniversiteye kayıt yaptıramayacağım. Ya da seyahat edemeyeceğim. Üzerinde ismim ve yüzüm olan yasal bir kartım olmadan, yeni bir başlangıç yapamayacak ve iyi, normal bir hayat süremeyeceğim. İnsanlar kimlik gibi bir şeyin ne kadar hayati olduğunun farkında değiller.

Eğer Cain beni işe almazsa, sanırım kuyruğumu bacaklarımın arasına kısıtıp Günah Şehri'ne geri dönmek zorunda kalacağım. O kıllı, terli adamın pantolonu kalçalarına kadar inmiş halini hatırlamak bile bacaklarımı sıkımda neden oluyor.

"Al bakalım, sevgilim!" Ginger mırıldanarak bana bir bardak bir şey uzatıyor. Büyük bir yudumda içiyorum. "Orada harikaydın!"

"O kadar emin değilim," diye mırıldanıyorum, bu gece dumanlı mavi sürmelerle kaplı güzel gözlerinin beni aksi yönde ikna etmesi için yalvarıyorum. "Çin öyle düşünmüyor gibiydi."

Ginger'in yüzü buruşur. "Boş ver onu. O sadece sana dişlileri veriyor. O bir sürtük ve yeni rekabetten hoşlanmıyor."

İsteksiz bir iç çektim. *Tamam, bunu duymak biraz yardımcı oldu*. Ginger her zaman beni daha iyi hissettirmek için bir şeyler yapıyor ve söylüyor. Acaba bu onun gerçek bir arkadaş olduğu anlamına mı geliyor? Gerçekten bilmiyorum. Şimdiye kadar sadece çok özel arkadaşlarım ve sıradan tanıdıklarım oldu. Ne güzel ve zengin olduğum için insanların

benle konuştuğu kişiler. Daha önce hiç en iyi arkadaşım olmamıştı, her konuda gerçekten konuşabileceğim biri. Sam bu şekilde olmasını tercih etti. Sanırım her şey yolunda gitti.

Long Island'dan ayrıldığımda beni özleyecek kimse olmadığı için en iyisi buydu. "Sence Cain bana işi verir mi?"

Omuz silkiyor. "Neden olmasın anlamıyorum." Eğilerek Nate'in göğüs kafesine vuruyor. "Patron nerede?"

"Dışarı."

Gözlerini deviriyor. "İçin . .

." "Bu gece için."

"Detaylandırдың için Thanks, Nate." Bıkkın bir iç çekişle omzuma rahatlatıcı bir şaplak attı. "Merak etme. Yarın bir cevap alacağız ve eminim olumlu bir cevap olacak." Göz kırparak ekledi, "Barda benimle çalışacaksın."

"Hey." Ben aramıza girip ağır, kaslı bir kolunu her ikimizin omzuna atıyor. "Onu içeri getirdin mi, Ginger?"

Ona temkinli bir şekilde bakar. "Evet. Neden?"

Yüzünden meraklı bir gülümseme geçiyor. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Ginger'ın yumruğu böğrüne saplanınca iki büklüm oluyor. "Biz arkadaşız, Ben," diye hırlayarak bara doğru yürüyor. Ben'in muzip sırıtışı onu takip ediyor, dar kırmızı elbisesinin içinde oldukça belirgin olan kışına duyduğu kısa süreli beğeniyi gizlemiyor.

O geniş gülümsemesini bana bakmak için geri çeviren Ben, kolu hala omzumda, mırıldanıyor, "Ee, Charlie ..."

Bu adam tam bir iş adamı. Oyuncu olduğu gerçeğini saklamıyor ama o rahat çocuksu cazibesi bir şekilde bunu sevimli kılıyor. Ve gamzeler. Endişelerimin üzerine geçici bir örtü çeken ve bana dünyada her şey yolundaymış gibi hissettiren derin gamzeler. Acaba hep böyle çapkın mıdır?

Flört konusunda fazla tecrübeli değilim. Hayatım ne kadar anormal olsa da, ilişki deneyimim muhtemelen ortalama bir liseli kızınkiyle eşleşiyor. Diğer liseli kızlar cevapsız mesajlar yüzünden ağlamakla ve boş tehditlerle uğraşmakla meşgulken, ben sadece tiyatroya odaklanarak yoluma devam ettim.

Belki de hiçbir konuda ortalama değilimdir.

Doğal olarak çekingen tavrım ve yetiştirilme tarzım nedeniyle genellikle konuşmak yerine dinleyen taraf ben olurum. Hiç bir erkeğin peşinden koşmadım. Lisedeyken birkaç erkek arkadaşım vardı. Grup halinde çok dışarı çıktık. Bir erkekle yalnız kaldığımız zamanlarda, uçmaya ya da genel olarak konuşmaya pek gerek yoktu.

Bekaretimi Ryan Fleming'e (lise piyesinin başrol oyuncusu) ilk yılımda kaybettim. Bu olay olduğunda çıkmıyorduk bile ama birbirimizi aylardır tanıyorduk ve benden hoşlandığını biliyordum. Lisedeki pek çok erkek benden hoşlanıyor gibiydi. Ryan bunun "gizemli" ve "sinir bozucu" olmadığım için olduğunu söyledi. Lisedeki pek çok kız benden nefret ediyordu ve sanırım bunun nedeni erkeklerden gördüğüm ilgiydi. Bir de çekingenliğim yüzünden "züppe" olarak damgalandığım için.

Ryan bir şeyler hissettiğim ilk ve tek erkekti. Tatlı ve anlayışlıydı. Çok terbiyeliydi. Geleceğin Ivy Leaguer'ı olacağını biliyordum. Beni mezuniyet balosuna davet ettiğinde iki aydır çıkıyorduk. Memnuniyetle kabul ettim, ertesi yıl uzun mesafeli bir ilişkiyi nasıl yürütebileceğimizi kafamda tasarlamaya başlamıştım bile.

Ryan o gece beni almaya hiç gelmedi. Telefonuna ya da ona attığım mesajlara da cevap vermedi. Evini aradığımda annesi onu beklediğime şaşırılmış görünüyordu. Biraz kekeledi, kafası karışmıştı, sonunda ayrıldığımızı sandığını itiraf etti.

Fuayemizin o döner merdiveninde saatlerce oturdum, omuzlarım kambur, aklım karışık, kalbim kederli parçalar halinde.

Sam eve vardığında yüzü sakın bir maskeye dönüşmüştü. Hiçbir şey belli etmiyordu - kesinlikle ne endişe ne de sempati. Yanıma oturarak bunun en iyisi olduğunu, genç olduğumu ve kendimi bağlamamam gerektiğini anlattı. Hiçbir şey söylemedim, sadece ona baktım. Ve sonra daralmış gri gözlerini bana dikerek, eşit bir tonda, *biriyle* ciddi olma fikrimden memnun olmadığını söyledi. Æat Bana isteyebileceğim her şeyi vererek, beni koruyarak, beni bu dünyada yalnız bırakmayarak anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdi.

Sam'i memnun etmek için hep içgüdüsel bir ihtiyaç duymuşumdur.

Kulaktan kulağa Ryan'ın baloya gittiğini, yalnız geldiğini ve çocukluk düşmanım Becky Taylor'la birlikte ayrıldığını duydum. Onu gördüğümde

Pazartesi günü koridorda beni tanıımıyormuş gibi yanımdan geçip gitti, ama sırtının sert, adımlarının hızlı ve yüzünün onda görmeye alışık olmadığım bir tonda solgun olduğunu fark etmeden edemedim. Sanki beni görünce dehşete düşmüş gibiydi.

ere o zamanlar Ryan'ın davranışlarındaki bu garip değişimle Sam'in bir ilgisi olabileceği aklıma gelmişti ama bunu hemen reddettim. Yani, Sam benim bu kadar incinmeme asla izin vermezdi.

Yine de şimdi, gece yarısına kadar o merdivenlerde menekşe rengi bir elbiseyle, elimde telefonum, perişan bir halde oturmamın nedeninin Sam olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ryan'ı unutmam biraz zaman aldı ama unuttum ve başka erkekler de vardı. Hepsi kısa ömürlü, hepsi son sınıf kemerimdeki karanlıkta beceriksiz çentikler. Hepsi de en ufak bir duygu hissettiğim anda terk ettiğim erkeklerdi. Ve Sal'le olanlardan sonra, kimseyle fazla ilgilenmedim.

Şimdi bu çekici sarışın adam, bana genç bir çocuğun yapamayacağı her şeyi ve daha fazlasını öğretmek ister gibi beni süzüyor.

"Ben! Geri çekil." Nate'in gür sesi Ben'in dikkatini kaşlarını çatarak yüzümden uzaklaştırıyor.

"Evet, evet," diye mırıldanıyor Ben, kolunu üzerimden kaydırarak. Ama hemen ardından bana bir göz kırpmıyor. Nate fark etmemiş gibi görünüyor. Kulaklığında bir şeyler dinlemekle meşgul. Görünüşe göre komik bir şey, çünkü geniş bir gülümseme o korkutucu yüzü ikiye bölüyor. "Hey, Ginger! 'Müşterin' burada."

Ginger'in yüzünün hoşnutsuzlukla buruştuğunu görmek için zamanında geriye bakıyorum. Bir kadeh bir şey içtikten sonra barın arkasından çıkıp tezgahın üzerine bir bez parçası atıyor. Gülmekten iki büklüm olmuş Ben'in yanından geçerken, parmaklarını eğlenen iki fedaiye doğrultarak, "Bu gece soğuk bir Heineken içerken bu fedakârlığı hatırlayın," diyor. Bir duraksama ve göz kırpmayla ekliyor: "Belki bir dahaki sefere siz de takım için bir tane alırsınız."

at Ben'in kahkahasını soğuk bir şekilde keser. "Oh, hayır," diyor başını hararetle sallayarak. "Ben sadece bir takım için oynarım ve King Kong ile o lanet olası üçüncü bacağının benim oyunuma katılmasına izin yok."

"Yetersiz mi hissediyorsun?" Nate sırtarak ve Ben'in omzuna bir tokat atarak karşılık veriyor, sonra sesi bir kez daha ciddileşiyor. "Bunun için onu takip etsen iyi olur."

Bana doğru tembel bir selam veren Ben, kahverengi saçlı dansçı arkadaşını dirseğinden tutup VIP odalarına doğru ilerleyen Ginger'ı takip ediyor.

İere geri dönmeme izin verilip ~~almayacağı~~ bilmeden burada rahat etmeme gerek yok, bu yüzden eve gitmeye karar verdim. Zaten yalnız olmayı tercih ederim. Uzun, fokur fokur kaynayan bir duş alıyorum, böylece belki yarın o sahneye çıkıp tekrar soyunmadan önce kendimi bu iğrenç duygudan kurtarabilirim.

Ve ertesi gece. Ve

sonraki gece.

Umarım.

YEDİNCİ BÖLÜM

CAIN

Direksiyonu sıkıca kavriyorum. Yavaşlamazsam ya kenara çekileceğim ya da kamyonetimi korkuluklara dolayacağım. Bunun farkında olmama rağmen ayağım gaz pedalından kalkmıyor.

Tıpkı Penny gibi dans ediyor.

Øe tarzı, zarafet, klas.

Kederli bir gülümseme ve gözleri kapalı. Sanki bir sırrı varmış gibi. Sanki akıllı bir yerlerde kaybolmuş, kendini o sahneden başka bir yerde hayal ediyormuş gibi.

Vücudunun yumuşak bir şekilde sallanması, eğilip bükülmesi ve her günkü striptizciler gibi kıcını havaya kaldırarak ya da bacaklarını açarak uzanmasına gerek kalmadan erkeklerle alay etmesi nadir görülen güzellikte bir şeydi.

Sahneye adımını attığı anda sertleşmişim. Üstü nihayet çıktığında onu özel bir odaya götürmenin yollarını düşünüyordum.

Rick Cassidy'den ya da diğer akbabalardan daha iyi değilim.

Sonunda tuttuğum nefesi bırakarak ayağımı gaz pedalından kaldırıyorum ve Navigator'ımı yasal sınıra kadar yavaşlatıyorum. İçten içe bunun doğru olmadığını biliyorum. Kızların kucak dansı ve özel şovlar için kendilerini gevşetmek amacıyla kafayı bulmalarına göz yummuyorum. Kızları işe aldığımında test sürüşüne çıkarmıyorum ve kesinlikle öğleden sonra oral seks talep etmiyorum. Øe dansçılar

artık beni tahrik bile etmiyor. Tek gördüğüm ikinci bir şansa ihtiyacı olan kızlar. Onları koruyacak birine ihtiyaç duyan kızlar çünkü hiç kimse korumadı.

e şekilde kız kardeşimi korumalıydım.

Ve Penny'i.

Ama burada *istediğim* bir kadın var. e Ben onun göğüslerinin doğal olamayacak kadar uçsuz bucaksız olduğu ve bunu bu gecenin ilerleyen saatlerinde kendisinin de öğreneceği konusunda şaka yapmaya başladığı anda ona kızgın olduğunu söyledim ve şaka yapmıyordum. O ve Nate birbirlerine ne halt ediyorsun bakışı attılar ve sonra sanırım Ben ipucu verdi çünkü Charlie'yle aramızda neler olduğunu sordu. Kendimi daha fazla rezil etmeden gitmem gerektiğine karar verdim.

Ben de kaçtım.

Bunu her gün kulübümde yaptığını bilmekle başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Sonsuza dek görmezden gelemeyeceğim bir cazibe çünkü lanet olsun, bu his eroin kadar bağımlılık yapıyor.

Onu işe almak kötü bir fikir olurdu.

Yolcu koltuğumda duran kâğıt yığınının bakarken bile bunu kabul ediyorum. Charlie'nin başvurusu, kimliği, müfettişime iletmem gereken her şey. Sadece ona, yüzünün fotokopisine bakmak bile bana şu anki rahatsızlığımı hatırlatıyor. Kendimi ayarlıyorum. Saat on biri biraz geçiyor. Normalde dört saat uyuduğum ve iki saat egzersiz yaptığım halde, bu gece çok uzun bir gece olacak.

Direksiyonumda bulunan arama düğmesine bastım.

"Uzun zaman oldu," diye mırıldanıyor Rebecka, ön kapımdan içeri girerken. e kadının sesinde sümüklülüğe varan bir netlik var. En azından çığlık atana kadar.

Bir ağız dolusu konyak içtikten sonra "Meşguldüm," diyebildim.

"Aradığına sevindim." Ellerini simsiyah saçlarında gezdirerek, "Geç olsa da," diye ekliyor.

"Geldiğine sevindim."

"Ve sen de yakında olacaksın." Onun sözüyle sikime kan hücum etti. Mutfğa girerken keskin mavi gözleri dolaplarımda geziniyor. "Mülkün değeri arttı. Eğer şimdi satarsan sana bir ton para kazandırabilirim." Bu daireyi bana ilk satan onun emlak acentesiydi. Bazen seks için olduğu kadar iş fırsatı için de gelmeye devam ettiğini düşünüyorum. Bence o öyle bir kadın olabilir.

"Bunu aklımda tutacağım," diyorum kuru bir ses tonuyla, dönüp bana doğru yavaşça yaklaşmasını izlerken, kırmızıya boyanmış dudaklarında alaycı bir gülümseme.

Parmakları doğrudan pantolonuma gidiyor, düğmeyi ve fermuarı ustalıkla açıyor. "Bunu sen yap."

Øat bu geceki sohbetimizin kapsamı olacak.

Saniyeler içinde Rebecka dizlerinin üzerine çökmüş, dudakları etrafımda, tüm uzunluğumu içine alıyor. Bir iniltiyle bardağımı yere bıraktım. Bir elimle başının arkasından tutarak onu kendime doğru çektim. Normalde bunu bir kadına asla yapmazdım ama Rebecka bundan hoşlanıyor.

Benden diğer kadınların hoşlanmayacağı pek çok şey yapmamı istiyor.

Øings Charlie konusunda ne yapacağıma karar vermeden önce birkaç saat kafamı dönmeyi sağlayacak.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CHARLIE

"Charlie Rourke. Yirmi iki . . ." Etrafımda yavaşça bir daire çizerken yavan kahverengi gözleri vücudumda aşağı doğru kayıyor. Beyaz tanga iç çamaşırimdan başka bir şeyim yok. Konuşmaya başlamadan önce beni soyunmaya zorladı.

Şimdi tek yapabildiğim nefes alış verişimi hızlandırmak ve kollarımı kendime dolamamak.

Kötü giyimli yeşil-beyaz çizgili golf tişörtünün altından taşan şiş göbeğiyle Rick Cassidy imkânsız bir şeyden muzdarip gibi görünüyor: erkek hamileliği. Ama onu bu kadar itici yapan göbeği değil. Gömleğinin arkasından çıkan saç tutamı, orantısız derecede zayıf bacakları, taraklı saçları, şekilsiz burnu ya da porno yıldızı bıyığı da değil.

O sahte gülümseme -özgünlükten yoksun, kötü niyetle dolu- derimin kemiklerime işlemesine neden oluyor. Bir striptiz kulübü sahibinde olmasını hayal ettiğim her şey onda var. "Sen ne ..." Yüzüme doğru dönerek sol göğsümü avuçlamak için uzanıyor ve sertçe sıkıyor. Nefesi bayat kahve ve sigara kokuyordu. "C-cup mı?"

Tiksintimi yutuyorum. Victoria's Secret'taki kadın perakende uzmanları dışında, bu soruya hiç cevap vermek zorunda kalmadım. Onlar da sorarken beni hiç ellemediler. Yakalayıcı ilgisini belimin üstüne odakladığı sürece bunu sineye çekebilirim. "Evet, bu doğru."

"Ve" diyor eli aşağı kayarak parmak boğumlarıyla karnımı sıyrırken, "yirmi iki inçlik bir bel diyebilirim." Homurdanıyor. "Senin yaşındaki gibi."

Ondan uzaklaşma dürtüsüyle savaşıyor, sıkışık odayı tarayarak dikkatimi dağıtıyorum. Æere'un bir köşesinde katlanmış gazeteler ve diyet kola kutularıyla kaplı küçük bir masa var. Alanın çoğunu yıpranmış kahverengi deri bir kanepede kaplıyor. İyi kullanılmış gibi görünüyor. Æere'a oturmamın imkanı yok. Karşı köşede bize doğru bakan bir kamera buluyorum, yanıp sönen kırmızı ışık bana bu "röportajı" kaydettiğini söylüyor.

Ugh.

"İşte," diyorum, özgeçmişimin bir kopyasını uzatırken elimi sabit tutarak. Şu anda ona bilgilerimi vermek saçma görünüyor, ama uydurmak için onca zahmete girdiğime göre bunu yapabilirim. "Vegas'ta çalıştım, at-"

Rick kanepeye doğru yürürken elini sallayarak, "Umurumda değil," dedi. "İyi bir kucak dansı yapabildiğin sürece işe alındın." Yüzünü bana döndüğünde - geniş bir sırıtış ve bir dizi çarpık ön diş ortaya çıkıyor- şişman parmakları kemerini açmış ve fermuarını indirmiş durumda.

Büyük mağazalarda satılan pantolonunun dizlerine kadar inmesi sadece bir saniye sürüyor. Ellerinin yardımıyla siyah boxer'ını da indiriyor ve irileşen gözlerim otomatik olarak dışarı fırlayan damarlı iğrençliği görüyor. Şimdi irkiliyorum. Elimde değil. Beklenti dolu bir gülümsemeyle kendini koltuğa bırakarak, "Gel bana Sin City'de bir işi ne kadar istediğini göster... ve külotunu çıkar" diyor.

Terden sırlıslık olmuş, nefes almak için çırpınan ve tiksintiyle titreyen bir halde yatakta doğrulduğumda hava hala karanlıktı. Æat bu kabusu ikinci kez görüyorum.

Hayır, kabus değil. Hafıza. Çünkü oldu. Aynen öyle. Mesela. Æat.

Æank Tanrım, elbisemi giyip sütyenimi atlayarak kapıdan koşarak çıkmamla sona ermişti. Ama Cain beni bu iş için işe almazsa, bu kâbus yakında yeni bir sonla bitebilir. Bu işe ihtiyacım var. Penny'nin olmalı.

"Sen iğrenç bir piçsin!"

En azından komşularım beni eğlendiriyor.

Buradaki son beş günü bir araya getirebilirim, adamın herhangi bir istekli kadınla pantolonunu üzerinde tutma sorunları var ve çift evlilik sorunlarını sözlü taciz ve uçan nesnelerle çözmeye çalışıyor gibi görünüyor. Ney genellikle öğlene kadar barışırlar. En Onan vahşi maymun makyajlı sekslerini dinleyebiliyorum. Bugün sesi daha düşmanca geliyor, bu yüzden dün gece onu başka bir uzlaşmacı pozisyonda yakaladığını düşünüyorum.

Bu küçük stüdyo daireye iki hafta önce taşındım. Güneşli renkli sıva duvarları ve kırmızı kiremit çatısıyla bina ulaşılabilir görünüyordu. Rahat, hatta. Yine de beni kazanan düşük kirası oldu. Ne uzun süreli konaklama oteli aylık binlerce dolara mal oluyordu ve Sam bunu karşılayacak kadar param olduğundan emin olsa da, dünyanın öbür ucuna gitmek için yeterli paraya ihtiyacım olduğu planının yaşam tarzımda aşırı değişiklikler gerektirdiğine karar verdim. Bu yüzden sessizce buraya taşındım. Sam'in bildiği kadarıyla hala uzun süreli kalıyorum.

Şu anda keşke öyle olsaydım
diyorum. Belki biraz aşırıya
kaçtım.

Yatağımın yanındaki duvara gürültülü bir şey çarpıyor. Bir tava hayal ediyorum. Umarım bir kafa değildir. Polisi arayıp ihbar ederdim ama kapıma gelip bana soru sormalarını ya da adımlarını istemiyorum. Bu yüzden bekliyorum, başkası arar diye dua ediyorum.

Bunu yaparken, sohbet odalarındaki sorularıma gelen yanıtları kontrol ediyorum. Yeni bir kimliğe ihtiyacım olduğunu biliyorum. Sadece bir kimlik edinmekle ilgili ilk şeyi bilmiyorum. Ne internet araştırmama başlamak için en iyi yer gibi görünüyor. Ne yazık ki, hiçbir yere varamadım. Doğru yönde küçük bir dürtme bile yok. Bir adamın bana sorunlarımın o kadar da kötü olamayacağını söylemesi ve bir diğerinin bana penisinin fotoğraflarını göndermeyi teklif etmesi dışında hiçbir yanıt alamadım.

Ve bugün . . . hiçbir şey.

Ama bir şeyleri çözmek için zamanım var, diyorum kendime. Zaten şu anda param da yok.

"Sen ve o pis sikin cehennemine dibine kadar yolunuz var!" şarkısı eşliğinde kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum. Kendime bir bardak

portakal suyu doldurmak için buzdolabına doğru sendeleyerek ilerliyorum ve dökülürken gözümü sıvıdan ayırmıyorum. Zor yoldan öğrendim ki

Hamam böceklerinin düşük kiralı apartmanlarda yaygın olduğunu, bakımsız bir buzdolabına girebileceklerini ve karton kutular yerine vidalı kapaklı sürahileri tercih etmeniz gerektiğini, aksi takdirde içinde kahverengi cesetlerin yüzdüğünü görebilirsiniz.

e Bu zor dersi öğrendiğim gün, durumumu kabullenmeden önce mini bir kriz de geçirdim. Önümüzdeki yirmi beş yıl boyunca federal bir cezaevinde hamamböcekleriyle uğraşıyorsa burada hamamböcekleriyle uğraşmayı tercih ederim.

is bir amaç için bir araçtır.

Soğuk sıvının tadını çıkarıyor, biraz uyuduktan sonra dün gece hakkında daha az aşağılık hissettiğim küçük mucizeye seviniyordum ki kapıma aniden sert bir vuruş sesi geldi. Bu beni ürkütüyor ve ağzım meyve suyuyla dolu olduğu halde donup kalıyorum.

Kimse beni ziyaret etmiyor. Kimse nerede yaşadığımı bilmiyor. is bir hata olmalı.

Ama ya öyle değilse? Ya Sam taşındığımı öğrenirse? Mutlu olacağını sanmıyorum. Her zaman birbirimize gerçeği söylememizin ne kadar önemli olduğunu söyler. Şifreli konuştuğumuz ve hiçbir şeyi gerçekten kabul etmediğimiz düşünülürse, bu ironik. Sam öğrendiğinde ne yapacak? e ihtimali kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Parmak uçlarımda kapıya doğru koşuyorum ve küçük gözetleme deliğinden baktığımda güneş gözlüklü, siyah saçlı bir adam görüyorum.

*Vay
anasını.*

Bu Cain.

Onun burada ne işi var? Kahretsin. Benim başvurum. Ona bu adresi verdim. Kullanacağını düşünmemiştim.

Kapıyı bir kez daha tıkatıp ardından "Merhaba Charlie" deyince geri sığıyorum. ere sonunda bir şey söylemiyor, yani kapının diğer tarafında durduğumu biliyor. Gözetleme deliğinden geçtiğimi görmüş olmalı.

"Uh ... bir dakika!" diye sesleniyorum, gözlerim çılgınca daireyi tarıyor, kalbim çoktan patlamaya hazır. Dolap kapağındaki aynada yansımamı yakalıyorum.

"Kahretsin!"

Bir tutam bile makyajım yok ve saçlarım dün geceki duştan sonra dümdüz, keçeleşmiş bir halde. Tam olarak nasıl göründüğümü göreceğ, üstelik gözlerimin altındaki koyu halkalar da cabası. Gerçek beni görmesini

istemiyorum. Charlie'yi görmesi gerek. Indianapolis'li, 22 yaşında, direkte dans eden diva Charlie Rourke. Ama ben de onu terk edemem.

Ben kendimi pürüzsüz bukleler ve ağır sürme kalemi maskesinin arkasına saklarken o yarım saat boyunca orada durdu.

En azından giyinebilirim, diye not ediyorum, tangamı ve küçük beyaz atletimi alarak. *Beni daha azıyla görmediğinden değil.* Örowing bir çift spor şortu ve daha prezentabl giydikten sonra, damlalar için kullandığım peruk çeşitlerini çarşaflarımın altına saklamak için bir saniyemi ayırıyorum. Dairemin haline son bir kez daha bakıp, nihayet kapıyı açıyorum.

Vay be. Cain farklı görünüyor. Daha önce iyi görünmediğinden değil, ama bugün daha genç görünüyor - daha rahat - koyu mavi özel kot pantolon ve beyaz golf gömleği giymiş, kıvrımları ve kasları çok güzel sarkan o ince malzemeden yapılmış, kıvrılmamış. Ve Cain'in çok güzel kıvrımları ve kasları var. Saçları geriye taranmış ama biraz daha dağınık, uçları boynunun etrafından dolanıyor.

Yaşını tespit edemiyorum. Yirmi beş ya da otuz beş yaşında olabilecek adamlardan biri. Öere çenesinde bir sertlik ve bakışlarında gençlerde göremeyeceğiniz bir keskinlik var. Ayrıca, popüler bir striptiz kulübü işleten başarılı bir işadamı. Otuzlu yaşlarının ortalarında olmalı.

Yaşı kaç olursa olsun, Cain çok seksi.

Sam annemle evlendiğinde ondan yirmi beş yaş büyüktü. Kabil'e hiç benzemiyordu ama annem onda kesinlikle son derece çekici bir şeyler bulmuştu. Umarım parası dışında bir şeydir. Annemle ilgili çok az anım var ama Sam hayatımıza girdikten sonra çok gülümsediğini hatırlıyorum. Acaba hâlâ gülümsüyor muydu? Acaba ölmemiş olsaydı, ben bu durumda olur muydum?

Daha önce hiç yaşlı bir erkeğe ilgi duymamıştım ama Cain'in birlikte olabileceğim türden bir "yaşlı erkek" olduğunu düşünüyorum. Yine de Cain'le çıkmak söz konusu değil. Şu anda, Cain'in patronum olmasının masada olup olmadığını bile bilmiyorum.

Birkaç ay içinde ortadan kaybolana kadar radarın altında kalma ihtiyacım göz önüne alındığında, kesinlikle masada değilim.

Cain ve masalar hakkında düşünmeyi bırakmalıyım.

Güneş gözlüklerinin arkasından bana bakışını hissedebiliyorum. Şu anda ne düşündüğünü ancak hayal edebilirim. *Tamamen* farklı göründüğümü biliyorum. Daha genç. Umarım kimliğimi sorgulamaya başlamaz.

Kahretsin!

Gözlerim. Lenslerimi takmayı unutmuşum.

Nefesimi çok yavaş veriyorum. Artık bir şey yapmak için çok geç. Belki fark etmez. Ne de olsa o bir erkek.

Cain güneş gözlüklerini çıkarıyor ve kahve renkli gözlerini bana dikerek sıcak bir gülümseme yayıyor. Ne ondan gördüğüm ilk gülümseme. "Umarım uğramamın bir sakıncası yoktur." Elindeki Starbucks tepsisini kaldırarak ekliyor: "Soğuk ve sıcak seçenekler. Ginger senin bir kafein bağımlısı olduğunu söylemişti?"

Onunla tanıştığım ilk geceye göre kesinlikle çok daha az gergin. Sesi de daha yumuşak. Ve Ginger'a tercihlerimi sorması çok hoş. Kendimi tutamıyorum ama bu iş bir striptizci olarak berbat olduğum ve bir işim olmadığı gerçeğini hafifletmek için yaptığı bir şey olduğundan şüpheleniyorum. Neat Yönetim için müstehcen hareketler yapmak üzere Sin City'ye ya da başka bir keyifsiz kulübe geri döneceğim. Ginger, Rick'in seks ticareti sektöründe istisna olmadığını doğruladı. Belki Cain en azından barmenlik yapmama izin verir.

Ne olursa olsun, ben dilsizleri oynarken onu burada tutamam. Dilim -Geçici olarak dondu, tekrar çalışmaya başladı. "Evet, öyleyim. Lütfen." Boğazımı temizleyip geri çekiliyorum. "İçeri gelin."

Kapıdan yanımdan geçip gidiyor ve ben de ilk kez onun odasında içime çektiğim o taze odun kokusunu alıyorum. Hoş bir koku. Geceyi yatakta terleyerek geçirdiğim düşünülürse, muhtemelen benimkinden daha hoş. "Özür dilerim. İklima ünitesi bozuldu ve ev sahibi henüz tamir etmedi. Burası biraz sıcak." "Biraz sıcak" doğru tanımlama değil. Çok sıcak.

Cain'in gözleri envanter çıkarır gibi alanımda dolaşıyor. Ne kataloglanacak pek bir şey yok. Mobilyalı olarak kiraladım; iki kişilik basit bir katlanır masa, tuhaf vinil benzeri bir malzemedan yapılmış kustumuk turuncusu bir aşk koltuğu ve çift kişilik denilen ama daha çok ikiz gibi olan bir yatak. Dünyanın en düzenli insanı değilim ama bir sandalyenin üzerine serpiştirilmiş birkaç gömlek ve yıkanmış ama katlanmamış çamaşırlardan oluşan bir sepet dışında her şey kaldırılmış durumda. Mutfakım tertemiz. Tek bir kırıntı bile yok. Neat düzenli alışkanlıklardan çok hayatta kalmak için bir gereklilik. Hamam böceklerine karşı ben varım ve açık bir poşet ekmek onların zaferini garantileyecek. Hatta onları uyarmak için tezgahımın üzerine stratejik olarak bir kutu Raid bile yerleştirdim.

Gerçekten işe yaramıyor.

Cain'in dikkati bir an için aceleyle hazırladığım yatağıma odaklanıyor ve aklıma bir düşünce geliyor. Günah Şehri'ndeki pislik torbasının yaptığı gibi bana "iş istiyorsan ..." ültimatومunu burada mı veriyor? Belki de onun yöntemi budur -iş yeri yerine kendi dairemin mahremiyetinde? Belki de "yediğın kaba sıçma" felsefesiyle yaşıyordur.

Yapabilir miyim?

Kendime engel olamayarak, gözlerim Cain'in sırtındaki, tişörtün arasından görünen belirgin çıkıntılara takılıyor. Kadınların dikkatini çekenin sadece fiziksel görünüşü olduğunu sanmıyorum. Æe vücudunun hareketleri birçok kadının seksi bulacağı bir güç ve kontrol yayıyor. Oldukça talepkar, belki biraz agresif olduğunu hayal ediyorum. Æe bir kadını duvara yaslayacak bir tip çünkü öyle hissediyor. Cain'in güdülerinde duyguların pek rol oynadığından şüpheliyim.

Yine de . . . İtiraf etmeliyim ki, bu iş için Cain'le yatmak, mesela halka açık bir sevişmeyle kıyaslanamaz. İğrenç ve tamamen fiziksel olacaktı ama şu anda yatağımda üstümde olan bu adamı düşünmek bile karnımda aylardır hissetmediğim bir ihtiyacı uyandırıyor.

Ama . . . *hayır!*

Niyeti buysa ben ne diyeceğim? Sırtımdan boncuk boncuk terler akıyor. Ya benim üstün doğaçlama yeteneklerim? Sanki hiç var olmamışlar gibi. İşinin ehli, nüktedan Charlie Rourke hamam böceğı istilasına uğramış binayı terk etti ve yerine tahta bir piyon bıraktı. Kendimi toparlamam lazım. Uyuşturucu satıcıları için bunu yapabiliyorsam, bir striptiz kulübü sahibi için de yapabilirim.

Cain dönüp bana tekrar bakıyor ve ben de kaçma isteğimi bastırıyorum. "Senin gibi bir kızın bu bölgede yaşamaması gerekir" demeden önce ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor.

Otoriter ses tonuyla Cain'in beni azarladığını hissetmekten kendimi alamıyorum ve yanaklarım utançtan hafifçe ısınıyor. Tek taraflı bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "O kadar da kötü değil."

Æat, duvarın içinden gelen ani "kokuşmuş orospu!" ve "iltihaplı sik!" çığlıkları olmasaydı ikna edici olabilirdi.

Cain bana eşit bir bakışla bakarken sessizlik havada asılı duruyor, muhtemelen buna cevabımı bekliyor. Æere ~~den~~ söyleyebileceğim pek bir şey yok.

hafifletmeye çalışıyor. Ona mahcup bir sırıtış attım. "İke ve Tina evcil hayvan isimleri konusunda son derece yaratıcı olmaya başladılar."

Gülümsemesine karşılık vermiyor. Belli ki bunu komik bulmamış. Acaba çok komik buluyor mudur? Cain'in nasıl bir yerde yaşadığını hayal edebiliyorum. Dalgalı siyah saçlarından şık ama erkeksi ayakkabılarına kadar her şeyiyle çok şık. Benim büyüdüğüm evi görseydi, belki şimdi bana bu kadar acıyarak bakmazdı. Ya da belki on kat daha kötü olurdu, çünkü ayrıcalıklı hayatımdan nasıl bu kadar uzağa düştüğümü merak ederdi.

"İşte." İçecek tepsisini bana doğru tutuyor, gözleri yüzüme kilitlenmiş. "Æere'da bir buzlu latte, bir Frappuccino ve bir de normal kahve var; yanında krema ve şeker."

"Aşırı dozda caffeine. Tam da şu anda ihtiyacım olan şey," diye düşünüyorum, saçımı kulağımın arkasına atarken.

Sonunda, bu da eğlenen bir üst dudak kıvrılması kazandırır. "Dün gece işiniz bitmeden ayrıldığım için özür dilerim. Yapmak zorundaydım. ." diye iç geçiriyor, gözleri normale dönmeden önce bir an için kapanıyor, "... gitmem gerekiyordu."

Kendimi buzlu lattenin kapağıyla meşgul ederek, sözsüz bir şekilde kararı bekliyorum. Üstsüz direk dansı yapmak ve şehirdeki en iyi striptiz kulübünde barmenlik yapmak mı yoksa ... daha kötüsü mü? Çok, çok daha kötüsü.

Alçak sesi sessizliği bozuyor. "Peki, kaç gece çalışabilirsin?"

Fincanımla uğraşmayı bırakıp başımı kaldırdığımda o sinir bozucu bakışın hâlâ üzerimde olduğunu görüyorum, "Yani ... bir işim var mı?"

Cain'in başı bir kez eğiliyor, sanki onaylıyormuş gibi. Gözlerinde çatışmaya benzer bir şeyin parladığını fark ediyorum, ama tekrar yüzüme baktığında o bakış kayboluyor ve yerini tamamen okunamaz bir ifadeye bırakıyor. "Sahnele dans edebilir ve Ginger'la barmenlik yapabilirsin. Kapıda çalışmak beklemek zorunda."

Kaçışım gerçeğe doğru bir adım ilerlerken göğsümü bir rahatlama dalgası kaplıyor. Nadir görülen, kontrolsüz bir tepkiyle kendimi şok ederek öne atılıyor ve kollarımı ona doluyorum. "Æank you, so much! Yani, beni işe alacağını düşünmemiştim! Yeterince iyi olmadığımı düşündüm. I . . ." Æezici rahatlama tüm içgüdülerimi ele geçirdi ve aniden gevezelik etmeye başladım

Kollarım yeni patronumun boynuna dolanmışken ve vücudu dokunuşumla kaskatı kesilmişken aptal gibi.

Aman Tanrım. İşe alındıktan sonra en hızlı uçuş rekorunu mu kırdım?

Gömleğimi düzeltmek için aceleyle geri çekiliyorum. "Özür dilerim. Øat uygunsuzdu. Ben ..."

Şaşırtıcı bir şekilde, Cain kıkırdamaya başladı. Çok hoş bir ses. "Güzel." Muhtemelen hâlâ ona çok yakın duruyorum ama o uzaklaşmıyor. İlk kez koyu kahverengi gözlerinin içindeki altın sarısını ve sol kaşının üstündeki yara izini fark ediyorum.

Ayrıca boynunda, kulağının arkasındaki dövmede "Penny" yazdığını fark ediyorum. Kalbim küt küt atıyor. Belli ki onun için çok önemli biriydi. Onu sevmiş olmalı. Şimdi nerede o?

Boğazını temizledikten sonra rahat bir gülümsemeyle ekliyor, "Sarılmaktan *çok* daha kötülerine alışkınım, Charlie. Sarılmak iyidir."

Tamam. Belki de Cain *her* zaman o kadar korkutucu değildir. Artık rahatlıkla tadını çıkarabileceğim buzlu latteme uzanıyorum. Ama . . .

"Sanırım Øe Playhouse'daki patronum benim hakkımda iyi şeyler söylemiş?" Mümkün olduğunca rahat konuşmaya çalışıyorum.

Cain sessizce, "Hâlâ referanslarını doğruluyorum, ama sana bir iyilik yapıp bu gece başlamana izin vereceğim," diyor.

"Harika." Yani hâlâ kızgın olabilirim. Ya da belki o zamana kadar onu yeterince etkileyebilirim ve o da bunu görmezden gelir. "Kaç gece çalışabilirim?"

"Ne kadar istersen."

"Gerçekten mi? Ve yaptığım her şey iyi miydi? Yani, dışarıda ve-"

"Çok iyiydi."

"Emin misin?" Yutkunuyorum, söylemek üzere olduğum şeyi söylemek istemiyorum. "Eğer istersen şortumu çıkarabilirim-"

"Bilmiyorum," diye sözümü kesiyor, sesi aniden kesiliyor.

"Tamam," diyorum büzülmüş dudaklarımın arasından. Ve sert Cain'e geri döndük. Eğer elbise olayı ve bu tepki bana bir şey anlatıyorsa, dansçıların onun için bir şeyler yapmasıyla ilgili sorunları var. Ya da belki sadece *benim* onun için bir şeyler yapmamla.

Øat's fine. Øe *şortlar kalıyor!*

Daireme bir kez daha göz atan ve çene kasları gözle görülür biçimde gerilen Cain mırıldandı: "Yaşamak için daha iyi bir apartman biliyorum."

Bir arama yapabilirim-"

"Sorun değil, gerçekten. Benim için yeterince Őey yaptın zaten."  e isteyeceğim son Őey Cain için bir sadaka vakası olmak.

Ağzını isteksizce çevirerek burun deliklerinden derin bir nefes alıyor. "Tamam, sanırım ... gitmeliyim." Memnun olmadığını hissediyorum. Eli boynunda, d vmesinin  zerinde kayıyor. Bunu çok sık yapıyor. Acaba bunu yaptığının farkında mı?

Dev latteyi bir alkış işareti olarak havaya kaldırarak ona bir g l mseme sunuyorum ve kahve ve iş için teşekk r etmeye başlıyorum, ancak "Defol! Hayatımdan ık ve bir daha asla geri gelme!" ığlığı beni kesiyor, ardından keskin bir çığlık, y ksek bir patlama ve dairemin içinde kırılan camların sesi geliyor.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Cain'in g l  v cudu bana çarpıyor, beni yere çekiyor ve içkimi elimden alıp en yakınıımızdaki duvara sıçratıyor. Kolları koruyucu bir Şekilde bedenimi sarıyor, avuçları başımı kavıyor ve nefesini yanağımda hissedebiliyorum, bana o kadar yakın.

"İyi misin? Yaralandın mı?"

Ben bir Őey s ylemeyince bir elini çeneme g t r yor. Y z m  nazikçe çeviriyor, b ylece kafa kafaya geliyoruz ve o sadece bir santim uzakta. "Charlie. İyi misin?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak ve yutkunmak. Daireimde az  nce ne olduğunu anlamaya odaklanmam gerekirken, sabun ve kolonyanın o lezzetli karışımını içime çekiyorum, v cudumun onunkine bastırıldığının ve kalbinin her atışının, ritminin benimkinden daha hızlı ve sert olduğunun aşırı farkındayım. Cain'e bu kadar yakın olmak felç edici. Beni b t n g n bu Şekilde rahatlıkla tutabilirdi.

Ne yazık ki bu gerçekleşmiyor. "Tamam. Yerde kal," diye homurdanıyor ve ayağa fırlayıp  n kapıdan çıkarken ayakkaıaları bir Şeye arpıyor. Aynamın paramparça olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Karşı duvara bir bakış bana k  k deliği g steriyor.

 ose delilerin silahı var.

Ve duyduğum bağırışlara bakılırsa, Cain silahsız bir Şekilde oraya saldırdı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

CAIN

Charlie neredeyse vuruluyordu.

Tam önümde, onunla biraz daha konuşmak, belki de onu hareket etmeye ikna etmek için bir bahane arayan azgın bir genç gibi oyalanırken Charlie neredeyse vuruluyordu.

Ben de orada öylece duruyordum, vurulmama saniyeler kalmıştı.

☒ Bu boktan mahalledeki bu boktan binadaki boktan dairenin zaten açık olan kapısından içeri adımımı attığımda gördüğüm ilk şey, yüzünün yan tarafından bir damla kan akan, lekeli bir atlet ve yırtık kargo pantolonu giymiş sıksa beyaz bir adam. Kırmızı, parlak gözleri benimle bir tabancayı kurcalayan elleri arasında gidip geliyor. Belli ki tutukluk yapmış, yoksa eminim bu sersem kış şu anda Yosemite Sam gibi kurşun yağdırıyor olurdu.

☒is Charlie'yi öldürebilirdi.

Saldırmak üzere olan bir boğa gibi kapı aralığında dururken burun deliklerimin açıldığını hissedebiliyorum. Ellerim otomatik olarak geriliyor; bu, dövuştüğüm günlerden kalma doğal bir eğilim.

O silahı onun elinden almam gerek.

Sonra da o pisliği eşek sudan gelinceye kadar döveceğim.

Aniden bir çığlık duyduğumda ve sırtımda bir ağırlık hissettiğimde ona giden yolu yarılamıştım. Biri omuzlarıma şempanze gibi vurmaya başladı.

Kudurmuş. Bu onun kadını olmalı.

Kendilerini öldürmeye çalışan erkekleri savunan kadınlara tahammülüm yok. Dönüp duruyorum, onu yerinden çıkarıp birkaç metre uzağa fırlatmak için uzanıyorum. Kanepenin yanına sıska kışının üzerine düşüyor, yaralanmadan. Herhangi bir ek yaralanma yani. Alnındaki kötü yaraya bakılırsa, zaten bir kez darbe almış gibi görünüyor.

Çevresel görüşümde Charlie'yi kapının önünde dururken yakalıyorum. Ona uzaklaşması için bağırarak üzüldüm ki bir tıkırtı duydum, ardından bir patlama ve acı dolu bir feryat geldi. Döndüğümde adamı yere yığılmış, elleri sol ayağına sarılmış halde buluyorum. Kan damlamaya başlamıştı bile.

Ne salak az önce kendini vurdu.

Eğer yerde kıvranan bedeninin yanında dolu bir silah olmasaydı gülerdim. Önce bununla ilgilenmem gerek. Öfkem artık tamamen yatıştı - tam olarak hak ettiğini buldu. Onu daha fazla cezalandırmak yerine üzerine yürüyüp silahı kanepenin altına tekmeliyorum.

Sonra durumun kontrol altında olduğunu düşünerek rahat bir nefes alıyorum. "Cain!" Charlie, ağır bir şey beni parçalamadan bir saniye önce çılgınlık atıyor.

kafatasımın arkasına. Beni bayıltmaya yetmedi ama canımı yakmadıysa ne olayım. Daha fazla saldırıdan kaçınmak için kolumu havaya kaldırarak irkildim ve eğildim, topuklarımın üzerinde dönerek çılgın kaltağı iki ayağı üzerinde ve bana fırlattığı pirinç vazoyu ayaklarımın yanında buldum. Donup kalmıştı, nefret dolu gözleri -kocasının gibi kırmızı ve cam gibi- benimle kafasına doğrultulmuş silah arasında gidip geliyordu.

Charlie'nin silahı.

"Sakin ol yoksa seni vururum. Anladın mı?" Charlie etkileyici bir soğukkanlılıkla yavaşça daireye giriyor. Elleri titremiyor bile.

Ne kadın Charlie'nin mavileşmediğini anlayacak kadar mantıklı. İnleyen, yerde kıvranan aptala ulaşana kadar etrafımda dolanıyor -bana geniş bir alan bırakıyor-. Onun yanında dizlerinin üzerine çökerek hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlıyor, dudaklarını onun başına bastırıyor, kollarını gevşekçe vücuduna doluyor. "Çok üzgünüm, bebeğim! İyi olacak mısın? Seni seviyorum! Çok üzgünüm!"

Uzaktan siren sesleri geliyor. Birisi polisleri aramış. "Charlie." Gözlerim onun elindeki silaha takılıyor. "Dairene geri dönmelisin. Bundan sonrasını ben hallederim."

İkinci kez sormama gerek yok. Dışarı çıkmadan önce parçayı gömleğinin altına sokuyor ve meraklı tanıklardan saklıyor.

Birkaç saat ve polislerin soru yağmurundan sonra, bunaltıcı dairesinde bir kez daha çok sessiz bir Charlie ile karşı karşıyayım.

"İşte, al bunu." Bana bir torba buz uzattı. Ama ben almadım. Tek yaptığım uzanmak ve onun narin koluna, narin bedenine bağlı narin eline dokunmak, ki o mermi sadece birkaç santim sola gitmiş olsaydı yere yığılacaktı.

Dokunuşumdan etkilenerек ayak parmaklarının ucunda çantayı başıma doğru kaldırıyor. Şişliğe dokunduğunda irkiliyorum. "Üzgünüm ama buz koyma gerek. Gel ve otur. Benim için çok uzunsun." Parmaklarını pazıma doluyor ve beni yemek masasının yanındaki kırmızı katlanır sandalyeye doğru yönlendiriyor. Birinin beni yönlendirmesi yabancı bir duygu. Bana emretmesi.

Benimle ilgileniyorsun.

Kendi isteğimle gidiyorum, bu rol değişiminin ilgimi çektiğini fark ediyorum.

Diğer sandalyeyi çekerek bir diziyle üzerine oturdu ve sessizce yumruma bakmaya devam etti. Neyse ki, hepsi bu kadardı. Dikişlerle uğraşmak istemiyorum. Charlie'nin ağzı sanki bir şey söylemek istiyormuş ama tereddüt ediyormuş gibi çalışıyor. Ve bu yüzden hiçbir şey söylemiyor, ben sadece o mükemmel orantılı yüze bakarken yarı ayakta, yarı eğilmekle yetiniyor. Çünkü kendime engel olamıyorum.

Charlie'nin gözleri kahverengi değil. Ne derin, büyüleyici bir mavimsi mor. Menekşe rengi gözleri olan biriyle hiç tanışmadım. Var olduklarını duymuştum ama nadirdirler. Görünüşe göre Elizabeth Taylor'ın menekşe gözleri varmış. Eğer Charlie'ninkine benziyorlarsa, sürekli koca değiştirmesine şaşmamalı. Charlie neden o muhteşem şeyleri saklamak istesin ki?

Charlie ile ilgili her şey iki gün önce ofisime gelen kadından farklı görünüyor. O büyük, yay gibi buklelerin muhtemelen

doğal değildi, ama aslında yüzünün şeklini değiştirerek gerçekte olduğundan daha yuvarlak görünmesini sağladılar. Ve neden o kadar makyaj yapıyor ki? Makyajsız çok güzel. Daha önce hiç bu kadar uzun doğal kirpikler görmemiştim. Ve cildi porselen gibi pürüzsüz, şu oyuncak bebekler gibi. Æat Charlie'ye benziyor. Mükemmel küçük bir bebek. O ultra geniş, seksi ağzı hariç.

Genç, mükemmel küçük bir bebek.

Yirmi iki yaşında olduğundan emin değilim. Bugünlerde kadınları anlamak çok zor. On dört yaşında yasal görünenleri gördüm. Charlie'nin ehliyeti sahte ve reşit olmayabilir. Evraklarını çoktan özel dedektifime gönderdim ve her an aramasını bekliyorum. Önceki işverenini soyması ya da diğer dansçılara saldırması dışında, Vegas kulübündeki geçmiş deneyimini çok fazla önemsemiyorum. Ama yaşı konusunda biraz endişeliyim.

Sahneme on dört yaşında birini çıkarsam ne olur?

Bu düşünceyi kafamdan zorla atıyorum. Şimdi sadece onu işe almanın neden kötü bir fikir olduğuna dair bahaneler, nedenler arıyorum. Kendimce sebepler dışında sebepler.

Reşit olmaması ya da suçlu olması dışında, ihtiyacı olduğu sürece Penny's'de çalışabilir. Æat, bundan eminim. Rebecka'nın yardımıyla araya mesafe koyduktan sonra aşırı tepki verdiğimi görebildim. Ona sadece barmenlik yapabileceğini söylemeyi düşündüm ama vazgeçtim. Æ sahne, gecede birkaç yüz dolarlık bir fark anlamına geliyor. İyi olacak. Charlie'yi her gün üstsüz görmeye alışmam gerekecek. Onu Rick'e sakso çekmeye ya da daha kötüsünü yapmaya göndermeyeceğim çünkü taşaklarının morarmasını istemiyorum.

İşte şimdi buradayım, bu melek görünümlü menekşe gözlü genç kadın bana dadılık yapıyor. Ve tek yapmak istediğim ona dokunmak.

Sikeyim.

Boğazını temizledi ve sonra hafif bir kıkırdamayla, "Kendini ayağından vurduğuna inanabiliyor musun?" dedi. Æe Sesinin tonu ve yüzünün yumuşama şekli, az önce söylediği sözler ve yaşadıklarımız göz önüne alındığında çok çelişkili. Çoğu kadın -ve açıkçası erkekler- kendi evlerinde kendilerini kıl payı ıskalayan bir kurşunun ardından sarsılırdı. Penny olsaydı

ağladı. Ginger tam bir isyan çıkarırdı. Kacey, eski barmenim, adamı çıplak elleriyle öldürebilirdi. Ancak Charlie şaşırtıcı derecede sakin ve tüm bu deneyimden rahatsız olmamaya devam ediyor.

O hep böyle miydi? Yoksa bir şey ya da biri onu bu hale mi getirdi?

"Uyuşturucu bağımlıları," diye mırıldanıyorum ve kıkırdamasının aniden kesilmesine neden oluyorum. *Ah, Cain.*

Keşke Ben gibi espri anlayışın olsaydı, hala gülüyor olurdu.

Ve muhtemelen o yatakta sırt üstü yatıyordu.

Ama bugün olanların hiçbiri komik değil. "Charlie, silahlı komşuların yanında bir dairede kalman fikrinden gerçekten hoşlanmıyorum. Vurulabilirdin."

Okunamayan gözleri bana dikildi. "Ve sen vurulabilirdin."

İç çekiyorum, başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Olabileceğim kontrol manyağı gibi görünmemek için elimden geleni yapıyorum. Ne kızların hükmedici bir patrona ihtiyacı yok ve ben de onların hayatlarının sahibi değilim. Ney benim yardımımı da olsa kendi kararlarını verdiklerini hissetmeye ihtiyaçları var. Ama, cidden ... kafasından bir kurşun geçti ve hala hareket etmek istemiyor mu? Hiç mi sağduyusu yok?

Serin bir parmak aniden kulağımın arkasında, dövmemin olduğu yerde tenimi sıyrıyor. "Senin için çok önemli biri olmalı," diye mırıldanıyor Charlie, harfleri usulca takip ederek.

Cevap vermiyorum, teninin tenime değmesi -geçmişimi hatırlatmasına rağmen- içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Şu anda bana bu şekilde dokunmamasına ihtiyacım var. Ne günün yoğunluğu testosteronumla birleşerek içimde bastırılmış bir stres topu yaratıyor. Sütyen giymemiş ve gömleği de çok dar. Daha önce bana sarıldığında, ince kumaşın arasından göğüs uçlarını hissedebiliyordum. Kot pantolonumdaki tepkiyi hissetmeye fırsat bulamadan çekip gittiğinde çok rahatlamıştım. Ama şimdi kendini konumlandırma şekliyle onları yüzüme doğru itiyor. Bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyorum.

"Gömleğinde kan var," diye mırıldanıyor aniden, parmağı boynumdan omzuma dokunmak için hareket ediyor.

Koyu kahverengimsi kırmızı lekeyi görmek için döndüğümde tenim karıncalanmaya başlıyor. "Lanet olsun. Ne kadın benim üzerimdeyken her yerimi kanatmış olmalı.

Geri. Arabamda bir şey var," diye mırıldanıyorum, ilk ter taneleri oluşmaya başladığında yükselmeye başlıyorum. Çok fazla zayıflığım yok. Başkalarının kanının üzerimde olması dikkat dağıtıcı bir zayıflık. Bu konuda çok deneyimim oldu, ama Penny'nin öldüğü geceye kadar beni hiç rahatsız etmemişti, ne kadar ovarsam ovayım onun kanını ellerimden çıkaramıyordum.

Charlie'nin eli köprücük kemiğime doğru bastırıyor ve beni anında donduruyor.

"Kal. Ben getiririm. Bir süre oturman gerek." Elini bedenimden çekip uzatıyor, kaşları beklentiyle kalkık.

Normalde, iddialı tavrını başımı hafifçe sallayarak ve gülümseyerek geçiştirirdim. Normalde, ilk etapta onun dairesinde -yatağından bir metre uzakta- bulunmazdım. Ama odaklanamayacak kadar tedirginim. Ayrıca, bugün hiçbir şey normal görünmüyor.

Charlie'nin gözleri, anahtarlarımı çıkarmak için cebime soktuğum elimi izliyor. Umarım pantolonumdaki diğer şişkinliği fark etmez. "Siyah Navigator. Golf çantası arka koltukta."

Ayağa kalkıyorum ve kirli gömleği bir saniye bile düşünmeden çekip yere atıyorum. O artık bir çöp. Yıkama zahmetine bile girmeyeceğim. Gözlerim etrafta dolaşırken kendimi ayarlayarak, o silahı nereye sakladığını merak ediyorum. Ya da daha önemlisi, ilk etapta neden onda olduğunu. Muhtemelen korunmak için. Miami'de bekâr bir kadın ve *burada* yaşıyor. Seri numarasının kazınmış olduğuna ve taşıma ruhsatı olmadığına bahse girerim. Ama nasıl kullanacağını biliyor gibiydi, elleri ne kadar sağlam olsa da.

Ateist olsun ya da olmasın, polisler geldiğinde komşularının Charlie'nin silahı olduğundan bahsetmemiş olması için küçük bir dua etmem gerekiyor. Storm'un nişanlısı Dedektif Dan Ryder'ın bile bu yasal meseleyi örtbas etmeye yetecek gücü olduğundan şüpheliyim.

Gözlerim yine buruşuk yatağa, Charlie'nin uyuduğu ipeksi beyaz çarşaflara takılıyor. Hiç düşünmeden ona doğru yürüyorum, kenarından tutup çarşafı parmaklarımın arasından geçiriyorum. Ne pahalıdır. Miami gettosunda yaşayan insanlar, alıştıkları bir lüks olmadığı sürece pahalı yatak takımlarına para harcamazlar, bu lüks için iki kere düşünmezler. Yine de burası lükse alışmış birinin

gömölmesine izin vermezdi. Yani, oranın istila edildiğini biliyor.

Ne tezgahı Tupperware kaplarıyla kaplı ve ekmek kızartma makinesinin yanında lanet olası bir Raid konservesi var, Tanrı aşkına. Çelişkiyi daha da güzelleştirmek için, yatağının yanında Vicki'ninkilerle aynı olan bir çift süslü topuklu ayakkabı duruyor. Bahse girerim ki bunlar knockoff değildir. Ve eğer Vicki bunları giyiyorsa, o zaman üst düzey tasarımcılardan birine aittir.

Belki Charlie bir hırsızdır.

Mükemmel. Reşit olmayan bir hırsız tuttum.

Telefonumu cebimden çıkarıp özel dedektifimden gelen cevapsız çağrılarını kontrol etmek için ekrana bakıyorum. Hiçbir şey yok. Telefonun kotuma geri düşmesine izin veriyorum ve içgüdüsel olarak kendimi tekrar ayarlamak için hareket ediyorum, elimdeki daha acil konuya odaklanmadığım için sessizce aletimi lanetliyorum.

Ne Charlie'nin varlığına dirbeni uyaran tek şey, temizlik sırasında gözden kaçan bir ayna camı parçasının çıkardığı çıtırtı sesi. Döndüğümde onu kapı aralığında dururken buluyorum, gözleri panikle açılmış bana bakıyor, bir elim çarşaflarında diğer elim kendimde yatağının üzerinde duruyorum. İkisini de bırakıyorum ama yeterince erken değil.

Saniyeler içinde yüzündeki panik düzeliyor. "Ne yapıyorsun?" Bakışları yüzümle yatağı arasında gidip geliyor. Ve artık çıplak olan üst bedenim.

Ve kasıklarım.

Ne kadar zamandır bilmiyorum, ilk defa kulaklarımı yakan bir sıcaklık hissediyorum. "Garip bir şey yok." Sanırım adilikte Rick Cassidy'yi geçmiş olabilirim. *Bravo, Cain*. "Belki biraz garip," diye düzeltiyorum, garipliği gidermek için söyleyecek daha iyi bir şeyim yok.

Yavaşça bana doğru yürüyor, göğsüme kaçamak bakışlar atıyor. Kadınların gözlerini vücudumda yakalamaya alışkınım. Her sabah spor salonunda birkaç saat geçiriyorum, bu yüzden çok iyi durumda olduğumu biliyorum - on sekiz yaşımdayken dövüştüğümünden bile daha iyi durumdayım. Ama Charlie'nin bakışlarının üzerimde olması sinir uçlarımda elektrik devrelerinin bozulması gibi kıvılcımlanmasına neden oluyor. Düzgün düşünemememe neden oluyor.

Başını eğiyor, ama tekrar yukarı baktığında dudaklarını kıvrıran sevimli gülümsemeyi yakalıyorum ve omuzlarımı rahatlatarak sarkıyor.

onu tamamen korkuttu. Nadir bir golf sabahı için çantama tıktırdığım siyah gömleği göstererek, "Bu iyi mi?" diye sordu.

"Mükemmel. Thanks." Bana uzatırken parmak uçlarımız sıyrılıyor ve kanımı daha da kaynatıyor. Mutfağa doğru yürümek için döndüğünde, mükemmel yuvarlak kıcının o küçük şortun içinde sallanışını izliyorum. Pantolonumun içinde patlamadan önce buradan çıkmalıyım.

Lavabonun altından küçük bir şişe çamaşır suyu çıkarmak için eğiliyor. Gözlerimi kaçırmaya zorlayarak kollarımı kolların arasından geçiriyorum ve gömleği başımın üzerine çekiyorum.

Charlie bir çığlık atıyor ve lavabonun olduğu yerden geri sıçırıyor, çamaşır suyuyla birlikte küçük bir temizlik fırçasını da fırlatıp atıyor.

"Hey karanlık, nemli noktalar gibi," diyorum usulca, iki ile ikiyi bir araya getirerek. Başını sallıyor ve alt dudağını ısırtıyor, vücudunun bir kez titremesine izin verirken tiksinti ve öfke karışımı güzel yüzünü gölgeliyor.

Tehditkâr küçük bir gülümsemeye karşı dişlerimi sıkıyorum. Durumu eğlenceli olduğu için değil, nihayetinde ondan beklediğim şekilde tepki verdiği için. Çünkü yüzünde nihayet korunaksız ve kontrolsüz görünen bir ifade görüyorum. İkna edici Cain gitti. "Bu dairede kalmayacaksın,

Charlie.

Bir gece daha olmaz." Telefonumu cebimden çıkardım. "Eşyalarını topla. Hemen." Ses tonumdaki ciddiyete engel olamıyorum; kontrolü ele almam gereken durumlarda kaçma eğilimi gösteriyor.

Charlie dönüp sert bir bakışla bana bakıyor. Benim daha nahoş yanıma nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Tartışmasına fırsat vermiyorum. "İis pazarlık konusunda. Eğer benim için çalışmak istiyorsan, bir grup keşle yan yana yaşamayacaksın. Seni o pisliğin yakınında istemiyorum." Telefonumdan "ara" tuşuna bastım ve "İyi bir yer biliyorum." diye ekledim.

Ona sırtımı dönerek bekledim. Belki kafama bir şey fırlatır. Bu ilk kez olmazdı.

Ne tanıdık, hırıltılı ses üçüncü çalışta cevap verir. "Ben Tanner."

ONUNCU BÖLÜM

CHARLIE

"Yepyeni bir Sorento kullanıyorsun ve varoşlarda mı yaşıyorsun?" Ginger'ın güzel yüzü yolcu tarafımda şaşkınlıkla iki büklüm oldu. Cain'in arkasındaki apartman kompleksinin otoparkına girdiğim anda arabaya bindi. Saçları bugün poker dümdüz ve pürüzsüz bir şekilde şekillendirilmiş, çok renkli şeritler halinde çenesine kadar uzanıyor.

"Bana miras kaldı." ÷e yalanı dilimden kolayca kayıyor. Eşyalarımı arkaya yüklememe yardım ettiğinde Cain'e de aynı yalanı söylemiştim. Boş bakışlarından yemeyeceğini anlamıştım ama bana seslenmedi.

÷ank Tanrı'dan Sam beni buraya başka bir Volvo ile göndermedi - tüm bu maskaralığı satmak çok daha zor olurdu. ÷en yine, Volvo'nun diğer apartmanın otoparkında bir gece bile dayanamayacağını düşünüyorum. ÷e gerçek şu ki, parayı bankaya yatırmak için neredeyse SUV'umu satıyordum. Ama bu Jimmy aracılığıyla Sam'e geri dönebilir ve soru işaretlerine yol açabilir. Ayrılmaya hazır olduğum anda satışından yaklaşık yirmi bin dolar alabileceğimi düşünüyorum.

Gözlerim önümüzde duran beyaz sıvalı apartmana takılıyor. Alt kat pencerelerindeki parmaklıklara rağmen yeterince güzel ve bakımlı görünüyor. Gösterişli değil, ama umarım stüdyomun ortasında dururken vurulmaktan endişe etmem gereken bir yer değildir.

Sanırım bugün duygularımı Cain'den saklayarak oldukça iyi bir iş çıkardım. Ama omuzlarımda sürekli bir tehdit hissi taşıdığımı düşünürsek

Bugünlerde, bunun benim için bir başkası için olacağı kadar şok edici olduğunu sanmıyorum. Her halükarda, yeni patronumun önünde savunmasız görünmek istemedim, bu yüzden kafasındaki şişliğe buz koyarken durumu hafifletmeye odaklanmak için elimden geleni yaptım.

"Demek burada yaşıyorsun?"

"Birçoğumuzun var. Ben, Mercy, Hannah, China."

"Çin mi?" Ginger'a yan gözle bakarak tekrarlıyorum. "E Çin mi?" "E dün gece beni neredeyse ağlatan engerek mi?"

Homurdanıyor. "Evet, tek ve biricik. Kötü haber, o bir sürtük. İyi haber ise iyi tarafına geçersen iyi biri." "Nat'dan Ginger. Açık sözlü ve işneleyici ama her zaman işleri olumlu tutmaya çalışıyor."

"Cain de burada mı yaşıyor?"

"Cain?" Ginger homurdanır. "Yok artık. Şehir merkezinde bir yerde yaşıyor. Ama binanın sahibi o. İki yıl önce satın aldı."

"Bu binanın sahibi o," diye tekrarlıyorum, ses tonum sert. "Ve dört striptiz kulübü çalışanı burada yaşıyor."

"Beş, şimdi," diye düzeltiyor Ginger sırtarak.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Onun için striptiz yapacak *ve onun* "çatısı" altında mı yaşayacağım? Tabii yanlış referans verdiğim için cezalandırılmazsam. Ne oluyor be? Otoriter uyuşturucu satıcısı üvey babamdan kaçmak için acele ederken, bir pezevenk tarafından satın alınmama izin mi verdim?

Ginger umursamaz görünüyor. "Biraz tuhaf olduğunu biliyorum. Cain biraz tuhaf. Ama artık benim komşum olacaksın!" Heyecanlı bir çığlık atıyor. "Sabahları Mercy ile kahve içebilir ve birlikte spor salonuna gidebiliriz. Tarifleri denemek için benim kobayım olabilirsin." Ginger aşçılık dersleri alıyor ama iri yarı bir şefe dönüşmekten korktuğu için yaptığı her şeyi yemeyi reddediyor. "İşe de birlikte gidebiliriz! Duyduğuma göre her gece benimle çalışacakmışsın." Kaşlarını kaldırarak ekliyor: "Nat senin için çok fazla Ginger zamanı demek. Umarım ne kadar şanslı olduğunun farkındasıdır."

Oh, adamım. Her hareketini izleyen insanlar varken dikkat çekmemek zordur. *Kahretsin*. Kimsenin beni kılık değiştirirken görmesine izin veremem. Nat sorular böyle başlar. İnsanların soru sormasına izin veremem.

Hiçbiri neyle ilgilendiğimi bilemez.

Hamam böceği istilasına uğramış dairemde kalmalıydım ama Cain bunun bir seçenek olmadığını açıkça belirtti. Beni kapıcıya götürdü ve onların kurşun delikleri ve korkunç koşullar hakkında hararetli bir konuşma yapmalarını izledikten sonra, ardından dairenin kınanmasıyla ilgili tehditler savurdu - Cain bunu gerçekleştirebilir mi bilmiyorum ama sesi kesinlikle ikna ediciydi

-Anahtarlarımı teslim ettim ve ev sahibi depozitomu bana geri verdi.

Cain'in zayıf bedeninin, telefonu kulağında, sürücü koltuğundan kayışını izliyorum. Bugün yaşananlara şükür mü etmeliyim yoksa kızmalı mıyım bilemiyorum.

Ya da endişeli.

Elbette, ışıkları açık bırakmak zorunda kalmadan bir gece uyuyabileceğim gerçeği cazip olmaktan çok daha fazlası. Ama tüm bunları neden yapıyor? Artık bir işim ve yaşamak için daha iyi bir yerim var. Karşılığında ne isteyecek? Herkes bir şey ister.

Sam kesinlikle öyle.

Ve Cain tüm bunları benim hakkımda hiçbir şey bilmemesine rağmen yapıyor. Silahım olması dışında, ki o konuda tek kelime bile etmedi.

"Çalışanlarının hayatına karışmayı çok seviyor," diyorum yüksek sesle.

Ginger'in bakışları patronuna kilitleniyor. Şimdi, *bizim* patronumuza. "Evet, eğilimlidir." Duraksıyor. "Ama kötü anlamda değil. O iyi bir adam," diye beni temin ediyor. "Bazen biraz farklıdır. Münzevi. Ara sıra büyüleyici. Ve karamsar olabiliyor, ama uğraştığı onca şey varken kim olmaz ki?"

Ona katılmak zorundayım. Bugün erken saatlerde yumuşak kıkırdamaları ile şakacı, eğlenceli Cain'in nadir anlarını yakaladım. Ney çok azdı ama gevşediğinde manyetik bir çekim olduğunu inkar edemezdim. Yine de çoğu zaman stresli görünüyor - sırtı kaskatı, keskin gözleri cevap arar gibi beni delip geçiyor.

Adımlarını hızlandırırken onu izliyorum, konuşurken bir eliyle yeni gömleğinin yakasını ustalıkla düzeltiyor. Alnındaki derin kırışıklıklara bakılırsa, konuşmadan etkilenmiş gibi görünmüyor. Belki de geçmişimi kontrol ettiğim içindir.

İyi değil.

Tertemiz, bakımlı, onun gibi taze ve temiz kokan Navigator'undan gömleği alıp döndüğümde onu yatağımın yanında dikilirken buldum ve hemen paniğe kapıldım. Sakladığım perukları bulduğunu düşündüm. Ama sonra çarşaflarımın onun elinde olduğu gerçeği dikkatimi dağıttı. Ne Ucuz çarşaflar cildimi kaşındırdığı ve böceklerin üzerimde dolaştığı paranoyasıyla gecenin yarısını uykusuz geçirmeme neden olduğu için satın almak zorunda kaldığım 1200 iplik numaralı Mısır pamuğu çarşaflar.

Ve gömleksizdi.

Diğer eli de kasıklarındaydı.

Neat çok garip bir andı.

Garipti çünkü ne yaptığını bilmiyordum ve garipti çünkü anında Rick'in verdiği ültimatoma aynısını bana da vermesini istiyordum. Tam o anda, boyun eğebilirdim.

Ginger düşüncelerimi yarıda keserek, "Ve o çok gergin," diyor. Duraksıyor. "Ve ilkeli. Cain farklı bir ritme göre yürüyor. Demek istediğim, bazı kızların onun üzerinde ne tür şeyler denediğini duydum ve o asla yemi yutmuyor."

"Asla mı?" Hâlâ telefonla konuşan uzun boylu, esmer adama tekrar bakarken yüzümün şüpheyile gerildiğini hissediyorum. "Saçmalık." Buna inanmıyorum. Fark etmez, çünkü o ne isterse -ya da kim isterse- yapabilir.

"Hayır..." Ginger'ın yumuşak kıkırdaması kamyonetimi dolduruyor. "Ben, Cain'in yanlış biçimlendirilmiş, Hobbit büyüklüğünde bir penisi olması gerektiği konusunda şaka yapıyor, çünkü herhangi bir erkeğin bir striptiz kulübüne sahip olması ve çöpleri seçmesi -Ben'in sözleri, benim değil- ve bundan yararlanmaması mümkün değil."

"Neat talihsizlik olurdu," diye mırıldanıyorum. Ne Cain'in şekilsiz, Hobbit büyüklüğünde bir penise sahip olması fikri bile içimi hayal kırıklığıyla dolduruyor. "Onu hiç bir kadınla gören oldu mu?" diye sorarken Ginger'ın meraklı yeşil gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Hayır. Belki Nate, ama *ondan* bir şey öğrenmekte şanslıyız.

Neat adam Cain'in kendi özel Çin duvarı gibi."

Cain'in sofistike, takım elbise giyen, burnu kısıtılmış ve sümüklü bir tavrı olan, sadece ışıklar açıkken yatakta seks yapan bir kadını tercih ettiğini görebiliyorum. *Asla* bir striptiz kulübüne götürmeyeceği bir kadın. Ama o zaman neden

ilk etapta bir tane sahibi olur muydu? Ve neden onun sahip olmasını sorun etmesin ki? Tabii adamın kulüp sahibi olduğunu bilmiyorsa.

Ve pezevenk olabilir de olmayabilir de.

Bütün bu çelişkili düşünceler kafamın içinde dönüp duruyor, ama hiçbirini karşımda gördüğüm adamla uyuşmuyor. Ta ki . . . Aklıma daha da cesaret kırıcı bir düşünce geliyor. "Sence Cain eşcinsel mi?"

Ginger'ın alaycı homurdanması ve başını sertçe sallaması bana öyle düşünmediğini söylüyor ve kendime engel olamadan rahat bir nefes alıyorum. "Kızlara hiç dokunmuyor olabilir ama bu, kızlardan biri yanından geçerken *yanlışıyla*," tırnak işareti kullanıyor, "kıcını kasıklarına sürttüğünde onu kendini ayarlarken yakalamadığımı anlamına gelmiyor." Duraksıyor. "Bunun için onları kovmuyor, gerçi bazıları kovulmayı hak ediyor. Aslında onun bir dansçıyı dövdüğünü hiç görmedim, bir kez bile. Oh," diye kaşlarını çatıyor. "Yalan söyledim. ere biriydi. Ama o kız Penny'nin evinin dışında uyuşturucu satıyordu. Cain'in uyuşturucuyla ilgili *büyük* bir sorunu var. Sanırım Rick Cassidy'den bu kadar nefret etmesinin nedenlerinden biri de bu. Rick'in kızlara uyuşturucu temin edip etmediğini ya da onunla birlikte çalışan serseri bir satıcı olup olmadığını bilmiyoruz ama Sin City'ye giden tüm kızlar bağımlı çıkıyor gibi görünüyor."

Isı boynumdan ve kulaklarımdan yukarı tırmanıyor ve alnımda hafif bir parlaklık hissediyorum.

Ginger artan rahatsızlığımın farkında olmadan devam ediyor. "ere birkaç yıl önce Penny's'de çalışan bir kız vardı -Mindy-. Çok iyi biriydi ve çok çalışırdı. Ama sonra yerel bir esrar satıcısıyla çıkmaya başladı. Tam bir pislikti. Cain onu almak için otoparka bile almadı. Penny's'e girmesine de izin vermedi. Haftalarca, Cain ve Nate Mindy'yi geceleri eve bırakıyorlardı çünkü ehliyeti yoktu ve Cain o saatte otobüse binmesi fikrinden hoşlanmıyordu."

ere Ginger'ın yeşil tırnak cilasını incelerken hiçbir şey söylemediği uzun bir duraklama oluyor ve sonunda onu dürtmek zorunda kalıyorum. "Peki ne oldu?"

Elini küçümseyici bir şekilde salladı. "Oh, Cain sonunda ona ulaştı ve adamı terk etti. Adamın polisler tarafından yakalanmasıyla aynı zamanlara denk geliyor." Sırıttıyor. "Cain işin içine girdiğinde tüm o pislikler hak ettiklerini buluyorlar." Ginger'ın mükemmel şekilli kaşları

bir araya getirin. "Demek istediğim, endişelenmeyin. Yasaları çiğnemediğiniz sürece işiniz güvende."

Oh, Ginger . . . keşke bilseydin. Cain haftalarca beni bu çarpık hayatımdan vazgeçirmeye çalışır mıydı? Şüpheliyim. Bir saniyede kıcımlı tekmeler miydi? Muhtemelen. Ait olduğum yere, parmaklıklar ardına gitmemi sağlayacak kadar ileri gider miydi?

Cain gibi birinin etrafında olmak geleceğim için her geçen saniye daha da tehlikeli hale geliyor.

"Her neyse, Penny's onun hayatı. Neredeyse orada yaşıyor. Dansçıların performanslarını izlememeye özen gösteriyor ve çalışanlarla yatmıyor. Kulüp açıkken kendi odasında kalıyor. Sessiz, içine kapanık, çok konuşmayan bir adam ama söyleyecek çok şeyi olduğunu anlayabiliyorsunuz." Küçük burnu yukarı kıvrıldı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet, biliyorum." Gözlerinin yüzüme yapışıp kalmasından, o çarkların sürekli döndüğünü anlayabiliyordum. Şu anda bile, Cain konuşmaya dalmış gibi görünürken, eli dövmenin üzerinde boynunu ovuşturmaya devam ediyor. "Penny kim?"

"Oh . . ." Ginger'ın yüzü düşer. "Onun için çalışan bir dansçı. İlk kulübünde nişanlısı tarafından öldürüldü."

"Tanrım," diye mırıldandım. Bunun arkasında bir hikâye olduğunu biliyordum. Bir adam sebepsiz yere bir bara bir kadının adını vermez ve boynuna onun adını dövme yaptırmaz. "Cain'in onunla bir ilişkisi mi vardı?"

"Kimse gerçekten ne olduğunu bilmiyor." Cain'i izlemeye devam ederken Ginger'ın gözlerinin yüzümün yan tarafını deldiğini hissedebiliyorum. "Bana bak, Charlie." Bakıyorum ve onun koltuğunda dönüp bana doğru baktığını görüyorum. Ağzı bir şey söylemek için açılıyor ama birden kaşlarını çatıyor. "Seni okumak imkansız, bunu biliyor muydun?" Öere ses tonunda beni gülümseten bir şaşkınlık ve kızgınlık karışımı var. Öyle olduğumu biliyorum. Öyle olmam hoşuma gidiyor. Sam her zaman inanılmaz bir poker suratım olduğunu söylerdi. Şimdi Ginger'a sadece "elimde değil" der gibi omuz silkiyorum.

Gözlerini devirerek elindeki konuya geri dönüyor. "Dinle, Cain'in çok çekici olduğunu ve sana gösterdiği ilginin kendini *gerçekten* iyi hissetmeni sağladığını biliyorum. Onunla ve niyetiyle ilgili kafan karışık. Penny's'e gelen pek çok kadın gördüm ve aralarında bir ilişki olduğunu düşünmeye

başladılar.

orada bir şey var. Ney orada bir şey olduğunu *ummaya* başlayın." Ginger'ın sesi sakın ve otoriter bir tona bürünür. "Ere değil, Charlie. O sadece çalışanlarına yardım etmek için elinden geleni yapan gerçekten nazik bir adam. Bu kadar basit."

"Merak etme. Kendimi ona atacak değilim." Zaten birkaç ay içinde ayrılacağım. Ere her gün yalan söylemek zorunda kalacağım ve sonunda çekip gideceğim bir adamla hayatımı zorlaştırmanın bir anlamı yok. Yine de, her ne kadar tuhaf biri olsa da ve niyetleri konusunda ne kadar temkinli olsam da, onun uyarısıyla karnımda beklenmedik bir hayal kırıklığı hissettim.

"Aferin kızıma." Ginger bir şey hatırlamış gibi homurdanıyor. "Ve Penny'nin etrafında duyduğun her şeyi görmezden gel. Eose kızlar sürekli saçmalıyor. Ney erkeklerden daha kötüler, yemin ederim. Görünüşe göre programı ben yapıyorum çünkü her gece vardiyamdan önce Cain'e sakso çekiyorum." Gözlerini deviriyor ama sonra gülüyor.

"Ve ..."

Kedi gözleri kısıldı. "Ve ne?"

"Ve onunla hiçbir şey olmasını istemedin mi?"

"Benim tipim değil." Kaşları çatıldı ve bana tuhaf tuhaf baktı, bir an tereddüt ettikten sonra ekledi: "Benim için biraz fazla penisli." Ginger'dan beklediğim onca cevap arasında bunu beklemiyordum. Ama çok mantıklı geldi. Bir yanıt ararken ağzımın "O" şekline dönüştüğünü hissediyorum. Tercihlerinden *hiç* bahsetmemişti. Ne spor salonunda, ne öğle yemeğinde, ne alışverişte, ne de önümde kıyafet değiştirirken.

... *Uh-oh. Beni mi kesiyordu?*

Şimdi ne diyeceğimi bilemiyorum. Benim için fark etmez, sadece nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Sonunda aklıma gelen tek şey, "Daha önce hiç eşcinsel bir arkadaşım olmamıştı."

Yüzünün geniş bir sırıtışa dönüşmesine bakılırsa, bu tepkiden memnun. "Ve şimdi, eşcinsel hakları yanlısı duruşunu 'Eşcinsel bir arkadaşım var' gibi saçma bir ifadeyle savunma ihtiyacı hissettiğinde, artık yalan söylemiyor olacaksın." Arabanın kapısını açıp dışarı kayarken göz kırpmıyor. "Ve bu arada, soyunma odasında seni asla kontrol etmiyordum ..." Gözlerini deviriyor. "Siz heteroseksüel piliçler de aynı şeyi düşünüyorsunuz."

Arabamdan inerken kıkırdıyorum.

Kamyonetimin arkasında iki bavul, içinde konserve yiyecek olan bir kutu ve içinde güzel havlularım ve 1200 iplik numaralı çarşaf larım olan bir çöp torbası var. Æat Miami'de sahip olduğum tek şey. Her şeyi hızlıca toparlarken Cain'in bana yeni bir kahve getirmesi için dairem den çıkmasını sağladım. Bütün o aptal perukları görmesini istemedim. Æey'i açıklamak zor.

"Bırak ben alayım." Cain arkamdan sinsice yaklaşıyor, kutuyu çıkarmak için uzanırken bir eli omzumun üzerinde duruyor. Bu platonik bir jest ve ben hâlâ yeni patronumla ilgili kafa karışıklığı içindeyim ama içimde bir ürperti hissediyorum. Ben arkasından giderken kutuyu kapılı girişe doğru taşıyor ve ağırlığa karşı güzelce gerilen kollarını inceliyorum.

Ginger kapıyı açıp bizi içeri götürüyor; ekose şortlu, orta yaşlı, kel bir adam ve çıkık göbeğinin üzerine uzanan soluk bir tişört bizi karşılıyor. Cain içeri giriyor ve adamla el sıkışabilmek için kutuyu yere bırakıyor.

"Vay, vay." Æe adamın yüzü Cain'den bana ve tekrar Cain'e kayıyor. "Seni tekrar görmek güzel."

Cain'in dudakları büyüleyici bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sen de Tanner."

"Evet..." Tanner sadece bir saniye duraksadıktan sonra, "Peki burada kim var?" dedi. Orantısız gözlerini bana dikti. "Bir yer arayan sen misin?"

Cain'e attığım hızlı bir bakış beni dikkatle izlediğini gösteriyor. "Sanırım öyle." "Peki." Tanner'ın ayakları beton yol boyunca sallanmaya başlıyor.

Sanırım bu, hibachi'nin yanından geçerken onu takip etmemiz için bir işaret, pişen etin kokusu bana öğleden sonra olduğunu ve henüz yemek yemediğimi hatırlatıyor. "Cain'in araması iyi oldu," diye sesleniyor Tanner

omzunun üzerinden. "Ben

burayı başkasına devretmek üzereyim."

"Burası güzel görünüyor, Tanner," diye sesleniyor Cain, gözleri küçük avluda gezinirken, bunaltıcı sıcağa ve kuraklığa rağmen birilerinin bir bahçe görüntüsünü korumak için çok çalıştığı belli.

Tanner bir an duruyor, elini kaldırıp dalgınca karnını kaşıyarak boşluğu değerlendiriyor. "Evet, Livie haftada bir buraya gelip kıcımı tekmeliyor," diye homurdanıyor ama ardından çarpık bir gülümseme geliyor, bu yüzden Livie denen kişiden gerçekten rahatsız olmadığını biliyorum. "Yaz sonunda üniversiteye gittiğinde ne olacak bilmiyorum."

"Beni yedek kış tekmeleyici olarak işe aldı," diye sesleniyor tatlı bir kadın sesi. Hepimiz dönüp baktığımızda, beyaz kuşgözü güneş elbisesi giymiş sarışın, güzel bir kadının ikinci kattan yavaşça adım attığını görüyoruz; bir eli korkulukta, diğer eli karnındaki küçük şişliğe dayanmış. Pek fark edilmiyor ama karnını kucaklama şeklinden hamile olduğunu tahmin ediyorum.

Cain hiç tereddüt etmez, kollarını iki yana açarak onu karşılamak için merdivenlerin dibine doğru hızla yürür. Kollarını Cain'in boynuna doluyor ve neredeyse sıçrayarak sarılıyor. Yakın oldukları çok açık. Ne kadar yakınlar, merak ediyorum.

Bu kadının Penny's'de dans edip etmediğini merak etmeme gerek yok. Gülünç derecede büyük sahte göğüslerine dayanarak, dans ettiğini varsaymak güvenli bir bahis.

Ayrıca Cain'le bir daha bu kadar yakın olup olamayacağımızı merak etmeme de gerek yok, çünkü bu tür bir dostluk geliştirecek kadar uzun süre burada kalmayacağımı biliyorum.

"Nat'dan Storm," diyor Ginger. "Eskiden burada yaşırdı. Birlikte çok bar işlettik." Kadına sarılmak için bir adım öne çıkıyor. Kadın geri çekildiğinde, Ginger'ın elleri anında kadının karnına gidiyor. "Göstermeye başlıyorsun!"

Storm kıkırdayarak başını eğerken at kuyruğu sallanıyor. "Biliyorum! Mia'ya yaptığımdan çok daha erken. Üçüncü üç aylık dönemimde bir balina olacağım."

"Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun tatlım," diyor Cain. "E ışıltılı sırtışı yüzünü terk etmemiş. "Burada ne yapıyorsun?"

E mutlu gülümsemesi, ses tonuna kederin girmesiyle hüzünlü bir gülümsemeye dönüşür. "Bayan Potterage için biraz çorba bırakıyorum." Storm iç geçirir. "Durumu iyi değil. E kanseri yayıldı. Mia konusunda bana bu kadar yardım ettikten sonra elimden geldiğince yardım edeyim dedim." Eere bir duraksıyor ve sonra Storm elini bana doğru uzatarak kendini resmen tanıtıyor. "Merhaba, ben Nora. Ama herkes bana hâlâ Storm der."

Kibarca başımı sallayarak kabul ediyorum. "Charlie."

"Charlie," diye tekrarlıyor, parlak mavi gözleri parlıyor. Gerçekten de bu kadının güzel *olmayan* hiçbir yanı yok. Bembeyaz dişlerinden, parlayan cildine, geniş ve iç açıcı gülümsemesinden, ölmek üzere olan bir kadına çorba dağıtıyor olmasına kadar.

"GörünüŖe göre buraya taşınyorsun?" Hâlâ kapının yanında duran eşyalarıma bakıyor. Umutsuzca kuru temizlemeye ihtiyaç duyduğum kıyafetler dışında -pahalı

Sam'in bana veda hediyesi olarak aldığı tasarım elbiseler... Yeni daireme tek bir iplik bile girmeden önce her şey kaynar çamaşır makinesinden geçiriliyor.

"1-D'ye," Tanner benim yerime cevap veriyor.

Storm'un gözleri süpermarkete bakarken heyecanla açılıyor. "Trent'in eski yeri!"

"Evet, ama o şakacı orada yaşadığından beri büyük ölçüde gelişti," diye takılıyor Tanner.

Başını sallar ve güler. "Ona söyleyene kadar bekle." Aralarındaki şakalaşmadan, onun kiracısı olmasından hoşlandığını söyleyebilirim. Øat beni şaşırtmadı. Eminim Tanner da apartmanında bir grup seksi striptizcinin yaşamasından pek şikâyetçi değildir.

Cain'in dirseğini sıkamak için uzanan Storm mırıldanıyor: "Mutlaka uğra. Yakında. Herkes seni görmeyi çok ister."

Cain, "Düğün için orada olacağım," diyor.

Storm'un titreyen başı bana onaylamadığını söylüyor. "Yeterince yakın değil."

Cain ona kıkırdarken başını eğiyor. Bu çok çocuksu bir hareket ve onda çok tuhaf duruyor. Bunu görmek hoşuma gidiyor. Storm da öyle olmalı, çünkü kıkırdamaya başlıyor ve onun kolunu sıkıyor. Tekrar. Øey birbirlerine çok fazla dokunuyorlar.

"Penny's'de mi çalışacaksın Charlie?" Storm sordu.

Başımı salladım.

"Şey ..." Eli yine Cain'in kolunda bir aşağı bir yukarı kayıyor. "Şanslı olduğumu söyleyebilirim. Cain rüya gibi bir patron."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Kabuslarımı Cain'in rüyalarıyla değiştirmeyi çok isterdim. Ama *rüya* ve *Cain* kelimelerini aynı cümlede kullanmak midemde öyle bir gerginlik yaratıyor ki ağzımdan çıkacak her şeyin uygunsuz olacağından korkuyorum. Bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve ona bir gülümseme veriyorum.

"Tamamdır." Cain, her zamanki yüz ifadesine uymayan bir koyunluk ifadesiyle başını sallar.

Storm göz kırparak, "Mia'yı oyun randevusundan almam ve akşam yemeğine başlamam gerekiyor. Yeni evinin tadını çıkar, Charlie."

"Eminim yaparım." Eteğinin ve saçlarının birlikte salınarak uzaklaşmasını izliyorum, usulca mırıldanıyorum ve onun gerçekten ne kadar hoş biri olduğunu düşünüyorum. Øat birkaç yıl içinde ben ~~olum~~

Yeni hayatımda.

Bununla birlikte Tanner bizi 1-D'ye götürüyor ve kapıyı açmak için büyük bir anahtar setini şingırdatıyor. İçeri adımımı atar atmaz serin bir havayla karşılaşyorum ve elimde olmadan başımı arkaya eğip gözlerimi kapatarak iç ç e k i y o r u m .

Cain yanımda kıkırdıyor. "Binayı iki yıl önce yeni bir sahibi satın aldı ve merkezi hava için retrofitasyon da dahil olmak üzere bazı şeyleri iyileştirmek için biraz para harcadı."

İstemedenden de olsa kaşlarımı çattığımı hissediyorum. *Yeni bir sahibi mi?* "Bu kompleksin sahibi sizsiniz sanıyordum?"

Ginger'in attığı keskin bir bakış, belki de bana bundan bahsetmemesi gerektiğini söylüyor. *Hmm . . . ilginç.* Zaten şaşırtıcı olan Cain'e bir gizem katmanı daha.

"Æ ev daha yeni yenilendi," diye araya giriyor Tanner, fırını açıyor ve sanki içeride bir şey bekliyormuş gibi içeri bakıyor. Æ görebildiğim kadarıyla daire tertemiz; enerji tasarruflu etiketler hâlâ cihazların üzerinde ve hava taze boya ve halı tüyü kokuyor. Altı bacaklıların kalmasına izin verildiğinden şüpheliyim.

"Tanrım, evim ne zaman yenileniyor?" Ginger cıvıldıyor, kapının ardındaki fayans duvara bakılırsa banyoya benzeyen bir yere kafasını uzatıyor. "Sanırım Charlie'yle yer değiştirmem gerekiyor. Bilirsin, kıdem kuralları."

İis geçtiğimiz ay kendimi mahkum ~~çin~~ batakhaneye kıyasla burası Ritz-Carlton da olabilir. Æ Ben uyurken mutfak tezgahımın üzerinde konga yapan bir dizi hamamböceğini hayal etmek zorunda olmadığım fikri bile sırtımdaki gerginliğin azaltıyor. Ama . . . "Sanırım burası benim fiyat aralığımın biraz dışında." Yoksulluk seviyesinin altında bir fiyat; ama yine de bir fiyat.

Cain keskin bakışlarını üzerime diyor. "Son kaldığın yer ne kadardı?" Tereddüt ediyorum. "Altı fiyat."

"Huh, ne tesadüf. Burada da aynı. Değil mi, Tanner?" Bunu söylerkenki ölüp bitmiş tavrına neredeyse gülecektim.

"Evet efendim," diyor Tanner çok hızlı bir şekilde, dikkatini duvardaki ışık düğmesi paneline çevirerek.

Æat tam bir saçmalık, eğer duyduysam. Yüce Tanrım. Kendime bir pezevenk bulmayı başardım. Tabii ya. Ginger'ın bu adam hakkındaki saçmalıklarının gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

Tanner yüzüğün üzerindeki anahtarı tutuyor. "Ne yer mobilyalı olarak geliyor. Nereye yatak, kanepeler ve mutfak masası yakında geliyor. Hepsi yeni. Yenilemenin bir parçası." *Tabii ki öyle.* "Thanks, Tanner. His ... mükemmel," diye dişlerini sıkarak gülümsüyorum. Bu Tanner'ın suçu değil. O da bir pezevenk için çalışıyor. Cevap olarak homurdanıyor ve sonra kapıya doğru ilerliyor. "Hamburgerlerimin yanına dönmeliyim." Gitmek için geçerli bir bahane ama yine de bu garip adamın yalnız kalmak için kendisinden daha fazla endişelendiği izlenimine kapılıyorum. yemeği hakkında.

Cain dönüp bana bakıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Daha önce olanlar için özür dilerim. Seni orada bırakmaya vicdanım el vermedi. His yeri daha temiz.Daha güvenli."

Sessiz kalmak için dudaklarımı ısırıyorum.

Kim için daha temiz ve güvenli? Gelecekteki müşterilerim için mi? Ginger bana yalan söylüyor olabilir mi? Soyunmuyor, ama bu gizlice kendini satmadığı anlamına gelmez. Bak ne yapıyorum, gizlice! Aylık kirası 650 dolar olan Cain bir şekilde bunu telafi etmek isteyecektir ve görünüme göre bu onunla seks yaparak olmayacak. Ginger bu konuda da yalan söylüyor olabilir. Ya da sadece habersiz?

Bir şeyler uyuşmuyor. Sanırım bunu günü güne kabullenmem gerekecek. Penny's'de bir işim ve düzgün bir dairem var. Şimdilik. Hızlı bir şekilde çok para kazanacağım. Kalacağım, ama ilk müşteri kapıma geldiğinde, ben yokum. O zamana kadar planıma sadık kalmalıyım.

"Şuraya ne dersin?" Ginger elleriyle dairemdeki uzun duvarı işaret ederek "Buraya ne dersin?" diyor. Ne oturma odası küçük ama yine de nakliyecilerin yumuşak, gri mikrofiber kanepeleri kaldırmasını, sürüklemesini ve beş farklı noktaya bırakmasını sağladı. Tek yapması gereken birkaç göz kırpması, "kollarım ne kadar da büyük" dokunuşları ve ev yapımı şeftalili kremalı pastasından bir dilim. Daha iyi bilmesem, sarışın adamdan yatağını "taşımam" istemekten saniyeler uzakta olduğunu düşünürdüm. Adamın da aynı şeyi umduğundan eminim. Ne kadın neredeyse benim kadar aldatıcı.

Ginger bütün öğleden sonra yanımdan ayrılmadı. Benimle birlikte market alışverişine gitmek, benimle birlikte çamaşır yıkamak, benimle birlikte mobilyaları beklemek, benimle birlikte bavulları boşaltmak için ısrar etti. Ya yalan *söylüyor* ve gerçekten onun tarafına geçmemi umuyor ya da daha önce Cain'den ona fısıldadığım şey beni gözünün önünden ayırmaması için bir direktifti.

Nakliyecileri takip ediyorum, Ginger'ın talepleri yüzünden istemeye istemeye otuz dolar bahşış veriyorum ve birkaç dakika kalıp Ginger'ın bana söylediğine göre ortak alan denilen yere bakıyorum. Miami'nin bu çılgın yaz sıcağında tenimde boncuk boncuk terler oluşuyor ve kendime dairemdeki klima için şükretmem gerektiğini hatırlatıyorum. Saat neredeyse altı ve Tanner dışarıda - ekose şortu dizlerini gösteriyor - iki elle kullanılan çocuk su tabancasıyla alev alev yanan bir hibaçıyı püskürtüyor. Kesinlikle çirkin ama oldukça memnun görünüyor. Æe hava yine hamburger kokuyor. Tanner'ın ızgara etten oluşan, yaratıcı olmayan bir yemek planı olan bekarlardan biri olduğunu tahmin ediyorum.

Karşıdaki apartmanın kapısı açılıp siyah saçlı bir adam dışarı çıktığında hâlâ onu izliyordum.

Nefesim kesiliyor.

Cain.

Bana doğru bakmıyor, yani Tanner'ın yanından yarım bir selamla hızla geçerken beni görmüyor, görünüşe göre oradan çıkmak için acele ediyor. Çıktığı daireye dönüp baktığımda, China'yı kapının eşiğine yaslanmış, en dar, en kısa şortu ve atletıyla onun geri çekilişini izlerken buluyorum, saçları dağılmış, yüz hatlarını yumuşatan gizemli bir gülümseme.

Dairesine geri dönmek için dönüyor ama duruyor, taşlaşmış gözleri benimkilere kilitleniyor. Yüzünde geniş bir memnuniyet sırtışı beliriyor ve Cain'in dairesinden çıktığını gördüğümü anladığını varsayıyorum. Kollarını başının üzerinde gererek yavaşça dönüyor ve içeri giriyor. Bir anda aklıma, bir kutu somonu mideye indirdikten sonra minnettar olmuş ve güneşin altında yıkanmaya hazır bir kedi görüntüsü geliyor.

"Asla, kıcımın kenarı, Ginger," diye mırıldandım. Cain'in onun somon konservesi olduğundan oldukça eminim.

Çin düşmanca ve kibirli olabilir ama muhtemelen *çok* yeteneklidir. Şaşırmadım ama yine de hayal kırıklığının ağırlığını görmezden gelemiyorum,

Cain'in onun gibi biriyle ilgileneceğini biliyordu.

"Hey! Neden bütün bu peruklar sende?" Ginger'ın seslendiğini duydum. Paniğimin su yüzüne çıkmasına izin vermeyerek arkamı dönüp içeri giriyorum ve onu kafasında uzun siyah peruğumla etrafta zıplarken buluyorum.

Lanet olsun! En azından henüz silahımı bulamadı. "Ben tiyatrodayım. Øose sahne malzemesidir," diye basitçe cevap veriyorum.

"Huh ... tiyatro. Biliyorsun, siyah saçlı kadınlara karşı bir ilgim var," diyor abartılı bir göz kırpmayla.

İç çekiyorum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

CAIN

Charlie bana güvenmiyor.

Øough Yüzünü dikkatle kontrol altında tutsa da, yeni dairesinde durduğumuzda gözlerindeki sert bakışı gizleyemedi.

Ginger'ı binanın sahibi olduğumu söylememesi konusunda uyarmalıydım. *Lanet* olsun, keşke hiç kimse öğrenmeseydi! Dansçılarımın birkaçı orada yaşadığı için neye benzediğimi biliyorum. Ve şimdi Charlie de.

Yine de nedenlerimi sorguladığı için rahatladım. Øat bana onun akıllı olduğunu ve istismar edilme ihtimalinin düşük olduğunu söylüyor. China ile işimi bitirdikten sonra dairesine uğramayı düşündüm ama vazgeçtim. Ginger zaten oradaydı. Ondan kalmasını istedim - Charlie'nin yerleşmesine yardım etmek ama daha da önemlisi, bugün olanlardan sonra gerçekten iyi olduğundan emin olmak için.

Zaten bu gece onu tekrar göreceğim.

Bu düşünceyle birlikte gelen istenmeyen heyecana karşı dişlerimi sıkıyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

CHARLIE

"Bir dakika Charlie," diyor Terry, tıpkı dün gece yaptığı gibi. Gölgelemin arasında duruyorum, tıpkı ilk gece yaptığım gibi, şarkımın ilk akorlarının hoparlörlerden yükselmesini bekliyorum - bu kez Muse'dan "Supermassive Black Hole". Ama bu gece, artık yargılanmıyorum. İşim var. Nispeten mütevazı performansına, kalabalıkla etkileşim eksikliğime ve garip şarkı seçimime rağmen Cain beni işe aldı. Mutlu olmalıyım. Daha az gergin olmalıyım.

Peki, neden çışımın bacağımdan aşağı akmasına saniyeler kaldı? İçgüdüsel olarak kollarımı göğsümün üzerinde kısıyorum.

Birkaç saattir bardayım. Bir barın arkasında kesinlikle hiçbir deneyimim olmadığı ve bazılarının bir barın yakınında hiçbir işim olmadığını iddia edeceği göz önüne alındığında, temizlik, stoklama ve paraya çevirme ile uğraştım. İyi bir dikkat dağıtıcıydı.

Ama şimdi buradayım, sinmiş durumdayım. Ne kadar korkunç olduğunu bilmeme rağmen ikinci kez o korkunç lunapark trenine binmek üzereyim. Belki bu gece o kadar kalabalık olmaz. Belki . . . Nefesimi tutarak ayırıcıdan dışarı bakıyorum ve bir kafa denizi görüyorum. Ney son on dakika içinde çoğalmış olabilir.

İis çok saçma. Bir rol oynuyorum. Charlie Rourke direk dansı yapan bir diva. İat bu kadar. Bir oyunculuk rolü. Aktörler her zaman rahatsız edici sahneler yaparlar. Ben bir oyuncuyum ve bu sadece rahatsız edici bir sahne.

at Tekrar tekrar oynayacağım.

Haftada altı gece.

Aylardır.

Oh, Tanrım. Hasta olacağım.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum ve mırıldanarak kendime şunu hatırlatıyorum: "Bunu hak ediyorsun, seni uyuşturuu bağımlısı sürtük."

Arkamdan boğuk bir ses "Sahne korkun nasıl?" diye sesleniyor. "Ginger!"

ığlık atıyorum -kısmen mutluluktan, çoğunlukla da panikten benim küçük moral konuşmamı duydu. Yüzündeki gülümsemeden duymadığını anladım. Bir nceki gece yaptığım gibi kollarımı boynuna doluyorum. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum nadir bir zayıflık patlamasıyla.

"Vay canına, gerçekten de sinirlerin çok bozuk." Kendimi onun üzerinden sıyırdığım da kıkırdıyor. "İyi olacaksın. Orada inanılmazsın." Kaşlarını sallayarak, "Bilmem gerekirdi." diye ekliyor. ere bir duraksıyor ve sonra dudaklarında küçük bir glmsemi beliriyor. "Cain izliyor."

"Ne?" Dönüp tekrar dışarı bakarken gözlerimin açıldığını hissediyorum. Nate'in yanındaki korkuluktan sarkan zayıf gövdesini, muhteşem koyu renk gözlerini sahnede g  r  y o r u m . Sessizce bekliyordu. Kalbim göğüs duvarına çarpmaya başlıyor. "Kulübe hiç gelmediğini söylemiştin!" stm değiştirmek için bardan ayrıldığım da dışarı da değildi.

Biliyorum çünkü onu izliyordum.

Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum der gibi omuz silkiyor. "İzlemiyor. Dansıları hiç izlemez, Charlie."

"Evet, ayrıca dansçılarla asla *yatmaz*, değil mi?" Alaycı bir şekilde mırıldanıyorum ve kaşlarını çatarak sorguluyor. İ çekerek açıklıyorum: "Bu gece onu China'dan çıkarken gördüm. Pezevenk babamızın orada ne yaptığı gayet açıktı."

"Oh." Ginger bana el sallarken yüzü sımsıkı buruşuyor. "GED için çalışmasına yardım ediyordu. e kız büyük lde disleksik. Onu işe aldığında beş kelimeyi bir araya getiremiyordu ve şimdi lise diploması istiyor. at hepsi bu kadardı. Güven bana."

Striptiz kulübü sahibine bakıyorum. *alışmasına* yardım mı ediyorsun? Gerçekten mi? "Hiç de öyle görünmüyordu," diyorum ve ses tonumdan kuşkum belli oluyor, yine de vücudumda bir rahatlama dalgası hissediyorum.

"Tabii ki yapmadı. China yıllardır Cain'e aşık. Onun üzerinde hak iddia etmek için eline geçen her fırsatı değerlendirecektir. Ve bir uyarı," diye ekliyor, "Cain'in ona pezevenk dediğinizi duymasına *asla* izin vermeyin. Æat onun için hassas bir nokta. En sevdiğin Rick Cassidy bir keresinde yüzüne karşı ona böyle demişti. Cain onu fena benzetmişti. Nate adamı öldürmeden önce onu çekip aldı."

O çekingen adamın dışarıda birinin canına okuduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Bu çok zor. Bugün bile, çılgın komşularımla uğraşırken, alışılmadık derecede sakindi. Æe dayak atmaya hazır olduğunu gösteren tek işaret yanlarındaki gergin elleriydi.

"O neden orada, Ginger?" Æe yapmak istediğim son şey Cain'i beni işe aldığına pişman etmek.

"Ben'e göre, Cain dün geceki gösterinizden çok keyif almış."

"Eğlendi derken..."

Başımı çevirdiğimde şehvetli bir sırtışıla karşılaştım. "*Keyif aldığım* gibi." Ben nereden bilebilirdi ki? Benim hakkımda mı konuşuyorlardı? Yeni ve daha güçlü bir sinir krizi geçiriyorum. Serin eli omzumu okşarken gerildim. "Yani oraya gitmeli ve onu kızdırmalısın."

"Ne?" Çıglık atıyorum. Cain dalga geçilmesinden hoşlanacak birine benzemiyordu.

Kıkırdarken ince, çıplak omuzları titriyor. "Bak, eğer dışarı çıkıp bir bar dolusu erkek için soyunmak zorunda kalsaydım, birini seçerdim ve orada başka kimse yokmuş gibi davranırdım. Bir odada, tek başıma soyunmak *isteyeceğim birini*. Eğer lezbiyen olmasaydım."

"Sen delisin." Üstümdeki cama vuran bir ses Terry'nin play tuşuna basmak üzere olduğunu söylüyor ve midem daralıyor.

"Öyleyim ama bu konumuzun dışında. Hannah sahneye çıkmaktan nefret ediyor ve bu yüzden böyle yapıyor. Bu onun işine geliyor."

"Neden Cain?"

Homurdanıyor. "Çünkü onun muhteşem olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ve sana onun inanılmaz bir adam *olduğunu* söyleyebilirim. Ve buradaki dansçıların her biri Cain'in ilgisini üzerinde görmek için ölür. O yüzden bundan yararlanın. O seksi ve *güvenli*."

Hoparlörlerden müzik sesi gelmeye başlar.

Cain için soyun. "Bunu yapmanın sinirlerime iyi gelip gelmeyeceğini bilmiyorum, Ginger."

Omuz silkiyor. "Denemeye değer. Oyunculukla ilgilendiğini söylemiştin, değil mi?" "Evet."

"Peki, git ve seksi, muhteşem, zengin, dokunulmaz patronunu baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi *davran*. O da peruğun gibi bir dekor olabilir." Homurdanıyor. "Eğlenceli olabilir."

ere az önce kendimi kızdırmış olma ihtimalim var.

Ginger'ı neden dinlediğimi bilmiyorum. Muhtemelen çaresiz olduğum için. Ve Cain için soyunmak zevkli olurdu. İdeal olarak, yüzlerce erkek izlerken değil. Ve doğruyu söylemek gerekirse, o sahnede olmak biraz daha kolaydı.

e Cain'in dün gece beni izlemekten " zevk aldığı" gerçeğı, içimde onu tekrar memnun etme ihtiyacını uyandırdı. Ama benden onun için kıyafetlerimi çıkarmamamı istemiş olması beni durdurmalıydı.

Belki de ne yaptığımı fark etmedi? Yüzündeki soğuk, sert ifadeden ve vücudunun dık durana kadar nasıl değıştiğinden, bundan ciddi olarak şüphe duyuyorum.

Bu gece bana yaklaştığında, elbette inkar edeceğim.

Ama gösteriden sonra bana yaklaşmıyor. Ben sahneden indikten hemen sonra ayrılıyor ve kimse onu bir daha görmüyor.

Ve böylece vardiyamı bitiriyorum, soyunma gerçeğini küçük, temiz bir kutuya itiyorum. Şimdilik sadece yapmam gereken bir şey olarak zihnimin girintilerine tıkıyorum. Tıpkı Sam için yaptığım gibi.

Sonsuza kadar sürmeyecek.

on üçüncü bölüm

CAIN

*Numarayı Göster*ree

Dün bunun benim hayal gücüm olduğunu düşünmüştüm. Sadece sikimin hüsnükuruntusu.

Charlie'nin performansını izlemeye geldim. İçgüdü diyelim. Dürüst olmak gerekirse, daha çok kasık içgüdü. Her iki durumda da, ikinci gecesinin ilki kadar iyi olup olmayacağını görmek için geldim.

Değildi.

Daha iyiydi.

Çünkü dışarı çıktığı anda gözleri benim üzerimdeydi. Ve sanki bir sırrı paylaşıyormuşçasına, benimkilerin üzerinden kayarak geçmeye devam ettiler.

Üzerinden çıkan her giysi bana dönüktü, bu yüzden göğüslerinin beni selamlamak için dışarı fırladığını tam olarak görebiliyordum.

Etrafımdaki diğer erkekler de öyle, ama siktir et onları. Sikim bana her *şeyin* benim için olduğunu söyledi.

Bu yüzden elbette bu gece buraya gelmem gerekiyordu, sadece aletimin bana daha önce oyun oynayıp oynamadığını görmek için.

Sanırım Charlie bana göz kırptı.

Bundan zevk almamalıyım ama kendime engel olamıyorum. Hoşlanıyorum. Çok fazla. Charlie dans ederken buraya gelmeyi bırakmalıyım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CHARLIE

Yedi Numaralı Gösteri

Stoacı patronuyla alay eden bir striptizci rolündeyim. at hepsi bu.

Ve bunu çok iyi yapıyor olmalıyım, çünkü Cain'in bundan zevk aldığına hiç şüphem yok. Öne doğru eğilmesinden, ağzını açmasından, ellerinin parmaklığı öyle sıkı kavramasından anlıyorum ki, gerginlik kollarından yukarı doğru dalgalanıyor. Orada durup izlediği gerçeğinden. Her gece.

Derin bir nefes alıyorum ve Head of the Herd'ün "By is Time Tomorrow" şarkısının yavaş gitar tınısıyla kalçalarımı döndürüyorum, bir yandan da elimi bikini üstümün bağından geçiriyorum. Göğüslerimi bu şekilde ortaya çıkarmak hala mideme inen bir yumruk gibi hissettiriyor. e bunu kolaylaştıran tek şey, serin havanın tenime çarptığını hissettiğimde yüzümün Cain'e dönük olmasını sağlamak ve payetli kumaş parçasını yere atmak. Cain'in bana bu şekilde bakması umurumda değil ve *gerçek* müşterilerden gelen rastgele bağırışları ve takdir yuhalamalarını engellemeye yardımcı oluyor.

Bunu ikinci gösterimden beri her gece yaptığım gibi şimdi de yapıyorum, kalçalarımı yavaşlatıyorum ve üstümü ona doğru savururken gözlerimi onunkilerle kilitliyorum.

Normalde gözlerini tekrar yüzüme kaldırmadan önce bir saniyeliğine vücuduma diktiğini fark ederim.

Bu gece, yine de . . . Cain'in eli korkuluktan kayarak aşağı uzanıyor ve kendini düzeltiyor. Bunu benim görmemi isteyip istemediğinden emin değilim. İlk kez bu kadar gözle görülür bir şekilde cinsel bir şey yapıyordu. Bir an için çenemin düşmesine engel olamıyorum. Gözlerim tekrar yüzüne kaydığına, her zamanki anlaşılmaz maskesini görüyorum ve bunu yaptığının farkında olmadığını varsayıyorum.

Göz kırpana kadar.

e basit bir hareket, vücudumdan kalçalarım kadar bir sarsıntı gönderiyor. Derin bir nefes alıp, ters dönerek dalarken gülümsememi bastıramıyorum.

Görünüşe göre bu küçük oyundaki tek oyuncu artık ben değilim.

"Oh, hadi ama. Sanki o içkileri tatsızlaştırmaya *çalışmıyormuşsun* gibi," diye mırıldanan Ginger, kalçaları müzikle birlikte sallanırken bir tur Guinness dolduruyor. Ginger yerinde duramıyor. Asla. "Harvey Wallbanger'ın nasıl karıştırılacağını kim bilmez?"

Buradaki üçüncü gecemde Ginger beni düz shot ve bira doldurmaktan kokteyl karıştırmaya geçirmenin iyi bir fikir olacağına karar verdi. Talimat vermeden. e müşteriler pek aldırış etmedi, özellikle de benim "de-virgining"imin kendisinden olduğunu açıkladığında.

İlk eserim bir müşterinin yüzünü DeeDee'nin bir kovaya koşmasına neden olacak kadar buruşturduktan sonra, bu kısa sürede bir oyuna dönüştü. Ginger bana her gece en az bir yabancı içki hazırlatıyor, ruh haline ve o cesur müşterinin tat alma tomurcuklarına saldırıldığı anda yüzünün nasıl görüldüğüne göre karışıma yeni bir isim veriyor.

e isimleri genelde çenemi düşürür.

Ginger'ın şaşırtıcı derecede kötü bir hayal gücü var.

Bir elimi yanak hizasına kaldırıyorum. "Açıkçası, ben."

"Hâlâ öğrenecek çok şey var," diye mırıldanıyor ve içecekleri tezgâhın üzerinden kaydırırken bana göz kırpmıyor. "Yemin ederim Penny'den önce hayatında bir gün bile parti yapmadığını düşünürdüm."

Bira kutuları ve Smirno soğutucularla yapılan lise ev partileri sayılır mı?
Sam sadece birkaç konuda katıydı ve içki içmek de bunlardan biriydi. Bunun tehlikeli olduğunu, söylememeniz gereken şeyleri söyleyip başınızı belaya sokabileceğinizi söylerdi. Ben de yaptığım hiçbir şeyde hata yapmak istemiyordum, bu yüzden alkolden çoğunlukla uzak durdum, sırf elim boş kalmasın diye bütün gece içki içtim. Böylece içeri girdim.

Bir haftadan uzun bir süredir Penny's'de çalışıyorum ve itiraf etmek ne kadar şok edici olsa da hayatımda hiç bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Bütün gece barda Ginger ve DeeDee ile takılmak eğlenceli, geceler çabuk geçiyor ve iyi para kazanıyorum. V.I.P. odalarında kazanacağım kadar iyi değil ama Cain henüz buna izin vermedi. Bu konuda rahatlamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ve onay vereceği günden korkuyorum.

Çünkü o zaman geçerli bir mazeretim olmaz.

Sahne soyunmak hâlâ en iyi ihtimalle korkunç, sinir bozucu bir dört dakika ama artık zihnim dağlara, sahile ve Charlie Rourke olmayı bitirdiğimde gitmeyi hayal ettiğim diğer tüm yerlere gitmek zorunda değil. Loş bir odada, Cain'le baş başa takılıp kalıyor.

Onun ofisinde.

V.I.P. odasında.

Bira dolabında. Gerçekten,
her yerde.

Ginger bir canavar yarattı.

Ve bu yasadışı düşünceleri besleyen şey, Cain'in izlemeye gelmeye devam etmesi. Nere daha fazla horoz ayarlama, göz kırpma anı olmadı. Beni işe aldığından beri benimle konuşmak için hiç çaba sarf etmedi. Ne arka koridorlarda onunla birkaç kez karşılaştığımda başımı sallamaktan başka bir şey yapmadım.

Ama o sahnedeysen, o karanlık gözleri üzerimde hissediyorum, avını takip eden bir avcının gibi, müzik vücudumda titreşirken ve uzuvlarım soğuk pirinç etrafında kıvrılırken ve kalçalarım dönüyor, kıvrılıyor, dalıyor ve bükülüyor.

Ben gerçekten harika bir oyuncuyum.

Ve Cain daha da fantastik bir dikkat dağıtıcı.

Numarayı Göster  irteen

Cesur oldum. Kısa şortlarımı değiştirdim  ünkü söylediklerine rağmen Cain'in sıkılmasını istemiyorum. Bu y zden daha a ık ama tamamen değil, bu k   k kısa etek-bikini altı kombinasyonunu benimsedim. Cimri bir mayo gibi, diyorum kendime.

Ve artık ne yaptığımı saklamaya zahmet etmiyorum. Parmaklarım  st m n kumaşına dolanırken ve onu soyarken onunla y z y ze geliyorum. Ona g z kırparken. Dudaklarının hafif e ayrıldığını ve g zleri utanmazca v cudumda gezinirken hayalet gibi g l msediğini g r yorum. Buradan bile g zlerindeki ateşi g rebiliyorum.

G zlerini  zerimde hissetmeyi seviyorum.

Pezevengim olma ihtimali azalmış olsa da Kabil hakkında ne d ş neceğimi h l  bilmiyorum. Geceleri yatağımda uzanırken, uykuya dalabilmek i in bastırdığım hayal kırıklığından kurtulmaya  alışırken, onu h l  duygusuz ve talepk r bir adam olarak hayal ediyorum.

Ama şimdi,  ok  ekici bir şekilde.

Ginger'in ona "g venli" demesinin ne kadar doğru olduğundan emin değilim.

 is benim patronum.

Ama ben sessizce hayatımdan ka mayı beklerken, bu aynı zamanda sarhoş edici bir oyun.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CAIN

"Cain!"

"Basit bir geçmiş kontrolü için iki buçuk hafta! Sana ne diye para ödüyorum, John?" İyi ki ofisimin duvarlarına bir ses bariyeri yaptırmışım. Kulüpteki zonklayan müziği tamamen bastırmıyor ama en azından bağırmadan telefon konuşması yapabiliyorum.

Arka planda bir korna çalıyor ve ben özel dedektifimin yuvarlak göbeğini, sıradan siyah sedanının direksiyonuna dayamış, Los Angeles sokaklarında birinin aldatan eşini ya da hileli bir sigorta talebini takip ederken hayal ediyorum. Ve bana anlattığına göre uzun günlermiş. John benden daha çok çalışıyor. Üçüncü karısı onu terk ettikten sonra, evlilik ve kariyerin bir arada yürümeyeceğini anladı.

John'la on yıl önce, hâlâ polirken tanıştım. İyi bağlantıları vardır, hızlıdır, güvenilirdir ve en önemlisi de ağzı sıkıdır. Ayrıca pahalı ama buna değer. Tüm çalışan geçmişleri kontrollerim için onu kullanıyorum. Tipik bir geçmiş kontrolünün asla ortaya çıkaramayacağı şeyleri buluyor ve genellikle birkaç gün içinde ondan cevap alabiliyorum.

"Evet, burası Backgrounds R Us değil," diye alaycı bir şekilde homurdanıyor - normal işverenlerin kullandığı türden yerlere yönelik her zamanki iğneleme. "Bis biraz daha fazla çalışma gerektirdi ..."

Sessizce kararını beklerken midem sıkışıyor, neyi ortaya çıkardığını merak ediyorum. Bu andan korkuyordum.

"Kendine bir kaçak bulmuşsun, Cain. Charlie Rourke en son dört yıl önce Indianapolis'te görülmüş. On sekizinci yaş gününde kaçmış ve o zamandan beri kimse onu görmemiş. Konuşulacak bir polis kaydı yok. Bir banka hesabı açıp Mayıs ayında New York'tan Miami'ye bir uçak bileti alana kadar bir hayaletmiş."

"Huh." Şaşırmamalıydım ama yine de şaşırdım. Daha önce de burada başka kaçaklarım olmuştu. Son derece parlak kızıl saçlı bir barmen ve Storm'un en iyi arkadaşı olan Kacey bunlardan biriydi. John'un yaklaşılmaz kızıl saçlı kadını açıklayan temel bilgileri toplaması uzun sürmemişti - ailesini öldüren kaza, ciddi yaraları, uzun fiziksel iyileşme süreci, var olmayan zihinsel iyileşme süreci.

☒e kendine zarar verici etkiler.

Ama Kacey'nin neyden kaçmaya çalıştığını anlamak zor değildi. "Charlie neden kaçıyor?"

"Tahminimce sarhoş, küfürbaz babası. Annesinin canına okumuş, o da üç yıl önce kurşunu yemiş. Daddy-O bu yüzden ömür boyu Pendleton'da."

"Kahretsin..." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Eğer dört yıldır kaçıyor, annesinin öldüğünü biliyor mudur acaba? "Başka bir aile var mı?"

"İşe yaramaz amca. Babamın kardeşi. Onun dışında hiç kimse."

"Yani o yasal. Yani, yaşı, diğer her şey doğru mu?" Nefesimi tutuyorum. ☒ere sahnede bana sataşan kadında "çocuk" olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

"Evet, öyle görünüyor."

Sandalyeme geri gömülüyorum, haftalardır süren gerginlik içimden akıp gidiyor.

"Gelen ehliyet bana gönderdiğinle aynı. Daha önce bir tane yok. Ayrıca eski bir resmini de buldum. ☒ey aynı kıza benziyor. Gerçi bunlarla bir şey söylemek zor, özellikle de kızın böyle süslenmişse."

☒at beni şaşırtmadı. Charlie'yi o makyajın altında görmüştüm. Tamamen farklı biri gibi görünüyor. "Göz rengi?"

"Mavi, sanırım. Bekle. . ." Æere bir hışırtı sesi. "Evet ... mavi."

Menekşe maviyle karıştırılabilir. Fotoğraf iyi kalitede bir yakın çekim değilse, kimse bunu anlayamaz. "Vegas'taki o kulüpte çalıştığını teyit edemedim, ama kaynaklarım bana kulüp sahibinin el altından işe alımlar yaptığını söylüyor, yani doğruyu söylüyor olması oldukça muhtemel."

"Huh." Orada çalıştığından şüphem yok. Æe dans edişine bakılırsa ne yaptığını biliyor. "Tamam, güzel."

"Neden bunu dinliyorsun?"

"John ..."

"Evet, evet. Hepsini daha önce duydum." İnançsızlığı beni sinirlendiriyor. "Sanırım birkaç ay içinde Miami'de olacağım. Bir uğrarım. Bir ya da iki gösterinin tadını çıkarırım."

"Bunu sen yap. Merhamet iste. Şişko, yaşlı kıçın kalp krizi geçirecek."

Æe kahkahalarla karşılık vermesi başımı sallamama ve gülümsememe neden oluyor. John ellili yaşlarının başında ve eğer onu hatırladığım gibiyse, hâlâ siyah kahve ve yağlı hamburgerlerle yaşıyor. "Seni tekrar görmek güzel olurdu, dostum."

Telefonu kapattıktan sonra Charlie'nin karalanmış el yazısının olduğu kâğıt yığınının göz gezdiriyorum. Yani dört yıldır evden uzakta. Arkadaşlarının evinde kalıyor olabilirdi. Erkeklerin evlerinde. Geçinmek için el altından iş yapıyordu. Sanırım bu yüzden ona dair hiçbir kayıt yok. Benzin faturası yok, kredi kartı yok. Hiçbir şey yok.

Belki de bulunmaktan korkuyordu ve bu yüzden gizlendi. Ya da belki babasının ömür boyu hapiste olduğunu öğrendi ve güvende olduğunu düşündü, bu yüzden saklandığı yerden çıktı.

Spekülasyon. Elimdeki tek şey Æat.

Æat Rick Cassidy'nin taleplerini reddetmesi bana muhtemelen ara sokaklarda iki yakasını bir araya getiremediğini söylüyor. Bu bilgiyle daha rahat nefes aldığımı hissediyorum. Ama tasarımcı ayakkabıları ve kıyafetleri var. Ve sözde mirastan aldığı yepyeni bir arabası. Bu ayrıntıya inanmakta zorlanıyorum, özellikle de şimdi.

Bu bilmeceyi düşünürken çenemi yavaşça ovuşturuyorum. Æere Charlie'nin seks için para alıyor olması büyük bir olasılık, ama eğer öyleyse, çok zengin bir müşteriyle. Hatta bir şeker baba. Ama o zaman, tüm para nerede? Nereye gitti? Neden birkaç ay öncesine kadar banka hesabı yoktu?

Önemli değil, diye karar verdim, çelik gibi bir kararlılıkla. Eğer buradaysa, yeniden başlamaya çalışıyor olmalı. Ve ondan kaçmayı bırakmamın zamanı geldi çünkü belki de ona yardım edebilirim.

Eğer bana güvenirse.

Ve eğer onun yanında kendimi kontrol edebilirsem.

Dışarıya doğru yürürken müzik sesleri bana çarpıyor. Ben'in yüzü beni görünce geniş bir gülümsemeye dönüşüyor ve kulaklığıyla tüm fedailere bir şeyler söylerken ağzı hareket etmeye başlıyor. Ne olduğu hakkında iyi bir fikrim var, çünkü Nate beni yükselen konuşmalardan haberdar etti. Ona sert bir bakış attım ve yürümeye devam ettim. Yıllarca her gece kulübün etrafında birkaç tur attım. Ancak müşteriler sinirlerimi bozmaya başladı ve çalışanlarımın vücutlarını yıpratmalarını izlemek hiçbir zaman bana göre olmadı. Bu yüzden yaklaşık iki yıl önce, güvenliğin üstesinden gelemeyeceği bir sorun olmadığı sürece dışarı çıkmayı bıraktım.

Yine de, son iki haftadır her gece, duvar saatimin ibreleri on bire yaklaştığında, kendimi elimde bir bardak konyakla dışarı çıkıp parmaklığa yaslanırken buluyorum.

Pavlov'un köpeği gibi.

Sadece yolun sonunda sulu bir kemik yok. Sadece muhteşem bir dansçı ve artan hayal kırıklığı.

Mazoşist oldum. Æ kurgusu bir gecede gelişmiş gibi görünüyor. Æ Charlie'nin burada çalışmaya başladığı gece, tam olarak. Ve ondan sonraki her gece, onu soyunurken izlemeye geldiğimde.

Benim için.

Bu benim için çok açık, çok net.

Æ İkimiz arasındaki gerilim hissediliyor ve endişe verici bir hızla büyüyerek baş döndürücü ve son derece riskli, samimi bir bağa dönüşüyor. Bağımlıyım. Æere Charlie sahnemdeyken odamda kıpırdamadan oturabilmemin imkânı yok artık. Daha da kötüsü. Gecenin ilerleyen saatlerinde bara gelmeye başladım. Ondan uzak duracak kadar sağduyuya sahibim, Nate, diğer dansçılar ve boğmak istemediğim birkaç düzenli müşteriyle sohbet ederek zaman öldürüyorum.

Ama aramızdaki elektrik yükü artmaya devam ediyor.

Nate'i sabit durduğu yerde -yapıyı en iyi gören yerde- buluyorum ve omzuna bir tokat atıyorum. Zamanında ortaya çıkışım hakkında yorum yapmaması gerektiğini iyi biliyor. "Nasıl gidiyor? Gördüğüm kadarıyla yine tikiş tikişsin."

Homurdanarak, "İki kişiyi dışarı attık ama şu ana kadar oldukça sakin geçti." diye rapor veriyor.

"Güzel." Gözlerim kapının üzerinde geziniyor, zihnimde ortalama bir kızın bu kadar büyük bir kalabalıkla bu gece eve ne kadar götüreceğini hesaplıyorum. Neyse ki sağlam bir miktar. Sahneye bir göz attığımda Cherry'nin gösterisinin sonuna yaklaştığını görüyorum.

Sırada *o var*.

Nate'in dikkati bir an için kulaklığına kayıyor. Kaşlarını çatarak şöyle dediğini duyuyorum: "Kinsley ve China yine kavga ediyor. Ben ayırmak için soyunma odasına gidiyor."

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Ne yapacağım ben şimdi? Böyle devam ederse içlerinden birinin gitmesi gerekecek." Kinsley olmak zorunda. Æ kız bu işle kendini üniversiteye hazırlıyor, ama onun China'nın verebileceği türden aptalca, umutsuz kararlar vermesinden o kadar endişelenmiyorum. Eğer onu kovarsam Sin City gibi bir yere geri döner.

Nate, "Belki de gidip onlarla konuşmalısın," diye öneriyor.

"Belki de yapmalısın," diye karşılık veriyorum. Æ En son bir kavgayı ayırmak için soyunma odasına girdiğimde, kavga gözyaşları ve hıçkırarak ağlayan iki çıplak kadının kendilerini yanlarıma sürtüp onları affetmem için yalvarmalarıyla sona ermişti.

"Tabii ki hayır. Güvenlikle ben ilgilenirim. Bu işle ilgilenecek bir müdür bul." "Tabii ki! Sadece beni soymayacak ya da bana kötü davranmayacak biriyle tanışır.

çalışanlar fahişe gibi." Geçmişte iki kez, bu büyüklükte bir kulübü yönetmek için yardıma ihtiyacım olduğunu bildiğim için müdürler işe aldım. İlkini barmenlerin üzerine yıkmaya çalışırken gece geç saatlerde depozitodan para çekerken yakaladım. İkincisini özel bir odada yakaladım, sahnede daha iyi zaman dilimleri karşılığında kucak dansı talep ediyordu. Æ salağı kameraları kapatmayı bile akıl edememişti. Ona dinlettiğimde tek tepkisi omuz silkmek ve "Bu konuda şaka yaptığını sanıyordum" demek oldu.

Başımı salladım. "Bu işi halledecek bir kadın yöneticiye ihtiyacım var." Ginger zaten kadın personelin vardiya planlamasının çoğuyla ilgileniyor. Yıllar önce, dansçılardan biri bana adet döngüsü tarihlerini planlamam için bir kâğıt verdikten sonra bu işi üstlenmeyi kabul etti. Ev ayarlamakta ve beleşçi erkek arkadaşları kovalamakta iyiyimdir. Hormon programlarını takip eden bir adam değilim.

"Bir de yerinde psikiyatrist," diye araya giriyor Nate ve benim de homurdanarak onaylamamı sağlıyor. Ben yanıma yaklaşırken Terry'nin sesi ses sisteminden yükseliyor.

"Her şey halledildi.

Şimdilik." "Nasıl?"

Ben ellerini göğsünde aşağı yukarı gezdiriyor. "Onlara benim için kavga etmek zorunda olmadıklarını söyledim. Bu gece işten sonra ikisini de memnuniyetle dışarı çıkarırım."

"Yani onları tehdit ettiniz ..."

Ben usulca kıkırdar. Bir anlık duraksamadan sonra kayıtsızca sorar, "Burada ne yapıyorsun patron? Oh, bekle." Olmayan saatine sahte bir kaş çatmayla bakarak, "Saat on bir mi oldu?" *diye* sorar.

"Yüzündeki o boktan sırtışı istediğin zaman silebilirsin Morris." Daha da genişler.

"Baro sonuçları ne zaman gelecek?" Sahneyi izlemek için geri döndüğümde sesimi titrek tutuyorum.

"Neden?"

"Böylece kıcını gerçekten tekmeleyebilirim."

"Eylül." Hiç endişelenmeden sırtıyor. Ben, sert bir şarkının ilk akorları çalarken, "Anlaşılan hâlâ bekâr," diyor. Charlie'nin seçtiği şarkıların her biri alışlagelmiş pop dans melodilerinden farklı. Æ şarkıları hızlı tempolu ve enerjik, ancak tıpkı sahnede olduğu gibi keskin. Sanki başka bir insana dönüşüyor.

Ben'in gözlerindeki pırıltıdan beni kışkırttığını anlıyorum. "Hiçbir fikrim yok." Æat yalan. Bir fikrim var. Bekâr olduğuna eminim. Tanner'ın bana söylediğine göre evine giren çıkan kimseyi görmemiş.

Ve tabii ki, ondan gözünü dört açmasını istedim.

"O başka bir şey," diye mırıldanıyor Ben, kıvrımlı vücut yeni bir kıyafetle -kısa, pileli etek ve yırtık tişört- dışarı çıkarken dimdik duruyor.

ve gözleri benimkilere takılırken süslü bir dönme hareketine dalıyor. "Kahretsin, bana nasıl baktığını gördün mü?"

"Nat için değildi-" Cevabımın geri kalanını ısıyorum. Kahretsin, yemi yuttum ve Ben bunu biliyor, ama bana bunu söylemiyor. Sadece götlük yapmaya devam ediyor.

"Sessiz ve sakın. Odaklanmış. Sinir bozucu ve mızımız değil. Sadece çok ... gizemli. Kendimi onunla birlikte görebilirim." Ben bana doğru eğilirken dişlerimin birbirine çarptığını hissediyorum. "Bir çift büyütme için biraz daha zamanın var, ama ben buradan ayrıldığımda . . . Hiçbir söz vermiyorum. Bir tanesi hariç." Kaşları çatıldı. "Beni geri çevirmeyecek."

"İşe koyul Morris." O kibirli ağzından birkaç beyaz dişini sökmeye hazırım. Ama daha çok, tüm dikkatimi kızıma verebilmek için gitmesini istiyorum.

Kahretsin, benim kızım değil.

Ben yüzünde muzaffer bir sırıtışla oradan ayrılıyor. Beni kışkırtıyor mu yoksa onun peşinden gitme konusunda şaka yapmıyor mu bilmiyorum. Ben'le asla bilemezsin. Ama ya ukala piç haklıysa ve kız onu geri çevirmezse?

Ah, lanet olsun.

Charlie'nin kalçalarının kışkırtıcı bir kıvrımla dönmesini izlemek için arkama dönüyorum, eteğinin altındaki minik bikini altı, bacaklarımın arasındaki o çok tanıdık zonklamayı harekete geçirecek kadar kıcını ortaya çıkarıyor. Bunun olması için çıplak olmasına bile gerek yok. Tamamen giyinikken de çok güzel. Sahnede yaptığı gibi bukleler, ağır makyaj ve lenslerle süslenmesine seviniyorum. Bu, kalabalığın onu olduğu gibi göremeyeceği anlamına geliyor.

Ne gerçek o. Görmem gereken şey.

Belki de sakladığı şey budur.

"Penny kadar iyi." Ne kelimeler karnıma bir yumruk gibi iniyor. Nate asla Penny'den bahsetmez. Aslında, bu mekândan neredeyse hiç ismiyle bahsetmez. Her zaman sadece *bar* ya da *kulüp der*.

"Öyle." Belki daha da iyi. Ne kalabalık Penny'yi severdi. Güzel ve tatlıydı ve VIP odalarında çalışmasına rağmen hala bir şekilde o masum havasını koruyordu. Sanırım sadece birisini arıyordu.

onu sevmek için. Vücudunu baştan çıkarıcı olarak kullanmak, yapabileceklerini düşündüğü tek yoldu.

"Bütün bunlar bununla mı ilgili?" Nate dürtüyor. "Sana Penny'yi mi hatırlatıyor?" Ne söylemek istediğime karar vermek için dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Nate fırçalayacağım bir adam değil. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz. Penny'den bahsettiğinde değil.

"Hayır. Yani, ona benziyor ve onun gibi dans ediyor, ama ..." Charlie o kadar da masum görünmüyor. Penny'nin kabarcıklı, tatlı ve şeffaf olduğu yerde Charlie çekingen ve deşifre edilmesi imkânsız biri.

Duygudan yoksun olduğunu sanmıyorum; bence o sadece çoğundan daha fazla. Ama neden?

"Duyduğum kadarıyla aklı başında biri gibi görünüyor. Ve gözlerini senden alamıyor."

Başlıyoruz. Eş Ben ve Ginger'ın yaptıklarına katlanıyordum. Görünüşe göre şimdi de Nate'den çekeceğim. "Burası ne zaman öğle yemeği saatinde lanet bir lise kafeteryasına dönüştü bilmiyorum, Nate."

Beni görmezden geliyor. "Biliyor musun, eğer bir hamle yaparsan buradaki herkes mutlu olur."

Dikkatimi Charlie'nin direğin etrafında dolanan kaslı bacaklarından sıyrıp dev confidante'min gözlerinin içine bakıyorum. "Oh, evet. Ney patronun yirmi iki yaşındaki taze striptizciyi sömürmesini izlemekten gerçekten mutlu ~~oldu~~" diye mırıldanıyorum, sesim alaycılıkla dolu. Kollarını kavuştururken Nate'in sesi sertleşiyor. "Evet, mutlu olurlar, Cain. Şey," diye ekliyor, "belki Çin değil ama o bunu atlatırdı."

Gözlerim doldu. China yıllardır bana karşı bir şeyler hissediyor. İlişkimizi platonik tutmamız konusundaki ısrarına saygı duysa da, ben aptal değilim. İlgisinin devam ettiğini biliyorum.

"Demek istediğim şu ki, sen *kendini* kanıtladın. Bu işe kış, para ya da güç gösterisi için girmedin. Sen lanet bir suçlu değilsin." Bana o uğursuz Nate bakışlarından birini yöneltti. "Sen ailen *değilsin*."

Bakışlarına karşılık vermek için dönüyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Charlie'nin benim gibi birine bağlanmaya ihtiyacı yok. Bunu ona yapamam." Neden bahsettiğimi biliyor. Suçlu sırlarımı kendi sırlarıymış gibi yanında taşıyor.

Yüksek sesli bir tezahürat patlak veriyor ve Charlie'nin üstünün açıldığını görmek için tam zamanında sahneye geri dönüyorum, o geniş ağzını kıvıran nazlı bir gülümseme

siyah dantel sütyenini çıkarmamı izliyor. Onun altında . . . Nefesim kesiliyor. *Vay be. Onu alabileceğime eminim. Bu gece, eğer isteseydim. Eğer tam bir pislik olsaydım.*

ank Tanrım, odamda özel bir duş var. Bu gece o kadranı taşak küçültücü soğuşa ayarlayacağım. Tıpkı bu oyuna başladığından beri her gece olduğu gibi.

Ondan bunu hiç beklemezdim.

Ve bu kadar keyif alacağımı hiç beklemiyordum.

"O zaman neden hâlâ odalarda çalışmasına izin vermedin?" Nate soruyor.

İçkimden bir yudum aldım. Bu geceki dördüncü içkim. "Daha önce hiç V.I.P. odasında çalıştığını sanmıyorum."

"Ne olmuş yani? Mercy'nin de yoktu. Ya da Hannah. Ya da Levi ..."

Nate'in ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Güvende oldukları ve yasal olduğu sürece hiçbir kızın para kazanmak için istediğini yapmasına engel olmadım, çünkü bunu yapma fikrini kafalarına yerleştirmişlerse, onlara hayır dememin bunu engellemeyeceğini bilecek kadar akıllıyım. ey kendilerini Sin City ya da Teasers gibi adi bir yerde bulacaklar. Ya da daha kötüsü bir arka sokakta. Kimsenin onlara göz kulak olmadığı bir yerde. "Biliyor musun, günlük en fazla on kelime kullanan bir adam için, bugün *çok* ileri gittin."

e aldığım tek yanıt bir homurtu. Ve o ölümcül bakış.

"Tamam. Charlie'nin kimseyle bu boku yapmasını istemiyorum." Bu kızları yaptıkları için yargılamıyorum ve bu yüzden onlara daha az saygı göstermeyeceğim. Hatta onları destekliyorum. Ama Penny'nin VIP odasına geri döndüğünü her gördüğümde midemde oluşan düğümleri hatırlıyorum. Oraya geri dönmesinden nefret ettim. O adamların kucağında olması fikrinden nefret ederdim.

Ama ben buna izin verdim.

Ve kendimi Penny'yle birlikte hayal etmeye çalıştığım her seferinde, onun kendini bu şekilde satmasına izin verdiğim bilgisi, güzel bir tuvalin üzerindeki kirli parmak izleri gibi görüntüye sızdı. Charlie'nin muhtemelen daha önce VIP odasında çalışmadığını öğrendiğimde ... Yalan söylemeyeceğim, içimi bir heyecan kapladı.

O kirli parmak izleriyle lekelenmemiş.

Henüz değil.

Ve bunun olmasına kesinlikle izin vermek istemiyorum.

"Senden başka biriyle demek istiyorsun," diyerek Nate o bilgili ses tonuyla düşüncelerimi yarıda kesti.

"Hiç yatmadım-"

"Ama istiyorsun. Kabul et bunu." Hiçbir şey söylemiyorum.

"Penny'den bu yana yüzüne iki kez baktığınızı gördüğüm ilk kişi o. Eskiden Penny'yi sahnede hiç böyle izlemezdim. Charlie seni derinden etkilemiş. Æat'un bir anlamı olmalı, Cain."

"Demek ki gerçekten zor durumdayım." Æat yüzyılın en hafif deyişi. Æ Charlie'yi yeni evine taşıdığım gece, Sonoma Vadisi'nin önde gelen bağlarından birinin yirmi sekiz yaşındaki varisi Grace şehirdeydi ve gece geç saatte beni ziyaret etti. Charlie'nin menekşe rengi gözlerini ve bebek yüzünü aklımdan çıkaramıyordum. Gelirken adını söylemeseydim, Æat iyi olurdu.

O geceden sonra Vicki'yi, Rebecka'yı ya da hızlı aramamdaki diğer kişileri aramaktan kaçındım, başka bir kadını bu şekilde aşağılama riskine girmeden önce kıza olan tutkumu kontrol altına alacağımı düşündüm. İki hafta sonra, taşaklarım patlamaya hazırды. Keşşiler nasıl hayatta kalıyor bilmiyorum. Muhtemelen her gün canlı striptiz şovları izlemeyerek.

Charlie siyah dantelli sutyeni açarken keskin bir nefes alıyorum, şeker pembesi iki meme ucu görüldüğünde kasıklarımда bir acı spazmıyla irkiliyorum. Ben haklıydı.

Æey sahte olmalı, o kadar mükemmel yuvarlak ve ... mükemmeller ki. Sahnede olmasını hem seviyorum hem de nefret ediyorum. Seviyorum çünkü onu bu şekilde görmemin tek yolu bu ve kafamda sürekli dönüp duran hastalıklı fantezileri besliyor. Nefret ediyorum çünkü diğer herkes onu böyle görüyor ve aynı pis düşüncelere kapılıyor.

O güçlü ama narin uzuvlara bakınca, tacizci babasının onunla ilgili kirli düşünceleri olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu soru karşısında dişlerim anında sıkılıyor ve arzum birkaç kademe azalıyor. Bu güzel vücut parçaları o pislik tarafından kaç kez çürütüldü ve kırıldı? Æank Tanrı'ya şükür hapiste, yoksa peşine düşer ve onu gerçekten pişman ederdim.

"John bana geri döndü, Nate. Charlie'nin pisliklerle dolu bir geçmişi var. Koleksiyonuna bir tane daha eklemesine gerek yok."

Nate başını sallayarak iç geçiriyor. "Kahretsin," diye mırıldandığını duyuyorum nefesinin altından. Bu kızlara karşı benimki kadar hassas olan bir erkek varsa, o da Nate'tir.

"Para kazanmak için burada, patronunun ona asılmasıyla uğraşmak için değil." *Bana işkence etmeye niyetli gibi görünse de.* "Ve benim yeterince uğraşacak işim var. Kendi tabağıma bir de bir çalışanla ilişki eklememe gerek yok. Ondan uzak durarak doğru olanı yapıyorum." Sesimdeki tonu duyabiliyorum. Sağlam ve ikna edici. Aslında Nate'i ikna etmeye çalışmıyorum.

Onu izlerken, terinin tadının nasıl olduğunu hayal ederken, ikna edilmesi gereken benim.

"Belki de bir parça taze ekmek bekleyen aç bir çocuk gibi burada dikilmemelisin o zaman," diye azarlıyor kuru bir ses tonuyla. "Kendine eziyet ediyorsun, seni aptal."

"Siktir git," diye karşılık veriyorum. Sahnenin kenarındaki iri yarı bir adam gözüme çarpıyor. Charlie'ye bir şeyler bağıyor. Onu duyamıyorum ama dudaklarını okuyabiliyorum, ağzında iğrenç kelimeler şekilleniyor. Æ kucığında kabaca el kol hareketleri yapıyor.

"Ve şu sarı tişörtlü herifi kulübümden hemen çıkarın," diye bağıyorum. Normalde müşterileri bağırдыıkları ve el kol hareketleri yaptıkları için dışarı atmam. Tanrı aşkına, burası kadınların pantolonlarında patlayana kadar erkeklerin kucaklarında sürtündüğü bir yetişkin eğlence kulübü. Yine de iki haftadır her gece Charlie geldiğinde müşterileri dışarı atıyorum.

Nate tek kelime etmiyor. Sadece yanına yaklaşıyor ve adamın omzuna sert bir el koyarak ve kulağına kuvvetli bir talimat verdiğini tahmin ettiğim bir şekilde, tartışmadan adamı dışarı çıkarıyor. Kimse Nate ile tartışmaz.

Ben'in durduğu yerden bana başını salladığını görüyorum. *Evet, muhtemelen bunu hak ediyorum.*

ON ALTINCI BÖLÜM

CHARLIE

"Cain'in bir müşteriye *daha* nasıl kovduğunu gördün mü?" diyor parlak pembe saçlı bir kız, sandalyesinde eğilip saçma sapan yüksek topuklu ayakkabılarının kayışlarını bağlarken, saçma sapan bir şekilde ortaya çıkan gümüş ve siyah puantiyeli bikinisine uyacak şekilde.

Ginger'in arkadaşı, Hannah adında kahverengi saçlı tatlı bir kız, "Kesinlikle bir şeylere sinirlenmiş," diyor. Bir süre durakladıktan sonra, "Parayla ilgili olamaz. Kamyonlar dolusu para geliyor."

Sessizce üstümü değiştiriyorum, gruptakilerin konuşmalarını dinliyorum, sohbete ne katabileceğimden emin değilim. Burada olduğumu fark etmemelerini umuyorum.

Parlak siyah saçlı, koyu tenli dansçı Kendra, kireç yeşili dar elbisesini çıkarıp yerine tüy ve fiyonk karışımı sahne kıyafetini giyerken, "Sadece iyi bir sikişe ihtiyacı var," diye şaka yapıyor. "Levi, neden tekrar o göğüslerin üzerine boşalmasına izin vermiyorsun?"

Öe çok büyük, çok sahte göğüsleri olan muhteşem sarışın şeytani bir şekilde göz kırpmıyor ve beş kadından oluşan grup titremeye başlıyor.

Öey bu gece Cain'e karşı cinsel hikayeler anlatmaya devam ediyor. Bunların gerçekten zararsız şakalar mı olduğunu yoksa bir nebze olsun gerçeklik payı olup olmadığını merak ederken Kendra mırıldanıyor: "Birileri o rüya gibi kızla dalga geçiyor olmalı."

..." Beş çift sürmeli göz dönüp bana bakıyor.

Ah, evet. Ee söylentileri.

"Ben sadece işimi yapıyorum," diye yutkunmayı başarıyorum ve kızaran yanaklarımı saklamak için başımı eğiyorum.

Ee Soyunma odasındaki kahkaha sesleri, kapı patlayarak açıldığında ve China elinde sahne kıyafeti, üzerinde sekiz yaşındaki bir çocuk için yapılmış bikinisıyla içeri girdiğinde bile dinmiyor. Şovundan sonra bir şeyler giyme zahmetine katlanmasına şaşırdım. Eat kadın her türlü mütevazılıktan yoksun.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Oh, Yeni Kız bize bu gece patronun odasında onun aletini nasıl parlatmayı planladığını anlatıyordu."

Başımı sallarken yüzümün sıcaktan patladığını hissediyorum. Eese kadınlar sadece kaba değil; acımasızlar.

"Elbette." China'nın neşesiz kıkırdaması, bir dolabın yanına otururken onu takip ediyor. "Eough Eminim Yeni Kız, Cain gibi bir erkeğin ilgisini çekmek için gereken ~~öz~~ sahip olmadığını zaten biliyordur." Keskin gözleri sivri bir sırtıyla bedenimde bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Eere ses tonunda, hemen fark ettiğim bir uyarı var. Ve bu beni çok rahatsız ediyor. Bu kadın terbiyeli olmak yerine, o ilk gece sahneye çıkarken ağlamak istememe neden oldu. O zamandan beri bana kötü kötü bakmaktan başka bir şey yapmadı. Çok kötü yattığıma dair dedikoduyu onun başlattığına eminim. Ve yengeçlerim olduğu. Şimdi bana haddimi bildirmeye çalışıyor ve bu yer açıkça onun altında ve Cain'den uzakta.

Ben aptal değilim. Lise boyunca kıskanç kızlarla uğraştım. Ama onun yanında dikkatli olmalıyım. Sam bana düşüncelerimi her zaman kendime saklamamı öğretti. "Sözlerini koru," derdi. "Sadece kesinlikle gerekli olan şeyleri açıkla." Ee yetiştirilme tarzım gereği, gerçek ben yüzleşmekten ve tartışmaktan kaçınırdım. Başkalarının yönlendirmesine, akışına bırakmaya razı oldum.

Ama Charlie Rourke bu kaltağa katlanmayacak. Katlanması gereken yeterince şey var. "Eminim yeni kız ilgilenseydi, onun sikini

Ellerini iki saniyeden kısa sürede tutuyor," diye tatlı tatlı cevap veriyorum gömleğimi başımın üzerine çekerken. Okulumuzun *Mean Girls'ün* modifiye edilmiş yorumunda bana Regina George rolünü verdiği için ikinci sınıf tiyatro öğretmenime sessizce teşekkür ediyorum.

Tabii ki, o performansta horoz konuşması yoktu. Ama Charlie Rourke her duruma uyum sağlayabilir.

Odayı ıslık ve çığlık sesleri dolduruyor, ardından bacaklarıma tokatlar iniyor. Sanırım bu, iç striptiz kulübüne resmen katıldığım anlamına geliyor. Ne yazık ki, şu anda bana buz gibi bir bakışla bakan kuzgun saçlı engerek yılanı hoş geldin paspası sermiyor.

Ginger'ın bir yirmiliği kabul edişini ve bir müşteriye imalı bir göz kırpışını ilgiyle izliyorum. Bu büyüleyici - bu adamlarla flört etme şekli, bahşişlerinden başka hiçbir şeyle ilgilenmediğini milyon yıl geçse tahmin edemezdim. Ve adamın yüzünde beliren ışıltılı sırıtışa bakılırsa, o da tahmin etmezdi.

"Hey," diyor Ginger, boyunu kaybetmiş ve artık gözünün üzerine düşen dağınık başaklarından birini düzeltirken. "Doğum günün ne zaman?" Geç oldu ve bar nihayet yavaşladı, bu da bize sohbet etme şansı verdi.

Kirli fincanlardan limon ve buzları boşaltırken otomatik olarak "Şubat'ın on dördü" diye cevap veriyorum.

"Sevgililer Günü mü?" diye heyecanla haykırıyor.

Donuyorum. at Charlie'nin doğum günü değil. at benim gerçek doğum günüm. *Lanet olsun!* Dişlerimi gıcırdatıyorum, hatam için kendime kızıyorum. Normalde hikayelerimi düzgün tutmakta çok iyiyimdir. Zencefilin beni rahatlatan, neden burada olduğumu unutturan bir yönü var. Charlie'nin doğum günü yirmi üç Eylül, ama artık düzeltmek için çok geç. Kimliğimi görmediği sürece sorun yok. "Neden?"

Omuz silkiyor. "Sadece bilmem gerektiğini düşündüm. Ne de olsa seni her gün görüyorum. Oturup ... hakkında konuşmak istemezdim. Bilmiyorum..." duraksıyor, şüphesiz dehşet verici bir şey arıyor, "Brezilya ağdası ve ayak mantarı, sana kek pişirmem gerekirken."

Sahte bir tiksintiyle burnumu kırıstırıyorum, bir yandan da kafamın içinde hesap yapıyorum. Önümüzdeki Şubat ayında gitmiş olacağım, yani bu konuda endişelenmeme gerek kalmayacak. O günü kutlamak için dünyada tamamen yalnız olacağım. Æe düşüncesi göğsüme bir hüzün acısı getiriyor. Ev ve iş yerindeki yakınlığımız ve Ginger'ın güçlü doğası sayesinde kısa sürede yakın arkadaş olduk.

Onu özleyeceğim.

"Bu arada benimki de yirmi beş Aralık. Yani ikimizin de hatırlaması kolay doğum günleri var. Şimdi benim için harika bir hediye düşünmeye başla."

"Bebek İsa gibisin." Nerede olursam olayım, her yıl Ginger'a bir kart göndereceğime dair zihnimde bir söz verdim.

"Bilmiyor muydun? Ben ikinci gelenim. Şimdi eğilmeye başla."

Onun yerine kafasına bir pipet fırlattım ve göz kırptım.

"Ya da belki de senin önünde eğilmeliyim." Sorgulayan bakışlarımdan kaçınarak tezgahı ovmaya başladı. "Cain birazdan çıkar." O kedi gözlerini sivri bir bakışla bana diyor ve kuru bir ses tonuyla ekliyor, "Yine."

Tabii ki.

"İtiraf etmek istediğin bir şey mi var, Charlie?"

Barın girişinden geçip tezgahın üzerine dökülen bir şeyi silmek için köşeyi döndüğümde, vücudumda bir heyecan dalgası dolaşırken yüzümdeki sırıtışa engel olamıyorum. Ağzımdan çıkmak üzere olan inkârın kulağa tamamen sahtekârca gelmesine neden oluyor.

"Oh, unut gitsin!" Ginger elini sallayarak beni uzaklaştırdı.

"Hey, güzelim." dediğini duyduğumda kıkırdıyorum. Uzun boylu, sırık gibi orta yaşlı bir adam yanımdaki bara doğru eğildi. Onu daha önce de burada görmüştüm. Hafta sonlarının müdavimi. Bana sürtünmemeye dikkat ediyor, bunun için minnettarım. "Sen daha önce sahnede değil miydin?" Gözleri göğsüme kayıyor ve zihnim sorusunu otomatik olarak "O göğüsler daha önce sahnede değil miydi?" sorusuna dönüştürüyor.

Buna alışmaya başladım. Her gece oluyor. Æe özel danslar için uygun olmadığım gerçeği beni çok daha çekici kılıyor gibi görünüyor. Ona dudaklarımı büzerek gülümsüyorum.

Barda bir fedainin onları kovalamasını beklerken bana yaklaşıyor ve omuz silkiyor. "Belki."

Dudaklarının çarpık kıvrımına bakılırsa, naz yaptığımı düşünüyor olmalı. "*Belki* bana bire bir canlandırma yapabilirsin. Saatlik ücretin altı olduğunu biliyorum ama özel şovlar yapmadığınızı duyduğuma göre," diyor cüzdanını çıkarmaya başlarken, "bin dolar fikrinizi değiştirebilir diye düşündüm."

Gözlerimi kaçırmamak için mücadele ediyorum. Sahnede yaptığım şeyi özel bir odada yaparsam bu gece bir *saat için bin dolar* kazanabilir miyim? Bundan daha fazlası olmalı. Ginger "tam sürtünme" dansının tam olarak neleri içerdiğini açıkladı. Gözlerim DeeDee'nin doldurduğu beş tekila shot'a kayıyor. Belki hepsini *şimdi* içersem.

Koruyucu bir el omzuma konuyor. "Sanırım Mercy -şuradaki kırmızı elbiseli sarışın- sana o dansı yapmak için müsait," diye anons ediyor Ben, adamla benim arama girerek teklifi bir böcek gibi eziyor. Æ Sırık gibi adam başını sallayarak ve mahcup bir gülümsemeyle barı hızla terk ediyor.

"Thanks, Ben," diye sesleniyorum. Ben genellikle beni kurtaran kişidir.

O gamzelerini bana fırlatıyor. "Seni dövmek benim işim."

"Ve off'u dövmek senin hobin. Hey! Ho! . ." Ginger şarkı söylüyor ve bunu aptalca bir kol sallama dansıyla takip ederek çevremizdeki müşterilerin kıkırdamalarını kazanıyor.

Gözlerimi deviriyorum ama gülüyorum. "Öyle ya da böyle. Bana bin dolar teklif ettiğine inanabiliyor musun?" Ben'in hoş yüzüne kuşkuyla bakıyorum. Son birkaç haftadır biraz sohbet ettik, ona arkadaşım diyebileceğim kadar. Çekici, komik, bazen de saldırgan bir arkadaş, davet etsem iki saniyeden kısa bir süre içinde pantolonunu indirirdi.

Ama hala bir arkadaş.

"Hiç şaşırmadım." Gözleri bir anlığına aşağı kaydı ve göğüs dekolteme bir bakış attığını anladım. Ben bir göğüs adamı. Ve bacak adamı. Ve kıç adamı. "Ama kabul etmediğine sevindim."

"Evet." Biranın geri kalanını bezimle silmek için bedenimi hafifçe kaydırıyorum. *Yine neden?*

"Bu gece burada işler nasıl?" diye soruyor arkamdaki tanıdık yumuşak erkek sesi ve midemde bir sinir düğümleniyor. Döndüğümde, Cain'in bir eli barda, diğer eli cebinde, diğer tarafıma yaslandığını görüyorum.

Oh, doğru ya. Çünkü herkese izin veren seksi patronum bana izin vermiyor. Ginger gerekçesinin mantıklı olmadığını söyledi. Burası o kadar yoğun ki, eğer gecede bir ya da iki özel dans yaparsam, diğer dansçıların hiçbiri buna kızmaz. China hariç tabii, ama o da ne olursa olsun bana kızgın.

"Hepsi halledildi," diye mırıldandı Ben, yüzünde kızgınlık ve eğlence karışımı bir ifadeyle bir adım geri çekilerek. "Sonunda cesaretini toplayıp Charlie'ye yaklaşan başka bir adam daha. Muhtemelen *her* gece onun dansını izlemek için buraya geliyordur."

Cain'in gözlerinde ender rastlanan bir öfke parıltısı belirliyor ama Ginger'ın sesiyle hemen kayboluyor. "Cain! Bu ne sürpriz!" E Ses tonundaki şakacılığı fark etmemek imkânsız.

Jose ikisi patronlarına sataşmaktan hiç utanmıyor. ~~Ben~~ yine, görünüşe göre ben de yapmıyorum. Sadece, bunu çok farklı bir şekilde yapıyorum.

Cain onları görmezden gelip bana odaklanıyor. "Senin için işler nasıl gidiyor, Charlie?"

Ağzım açılıyor ama bir an duraksıyorum. "Uh, iyi . . . İyi." Benimle konuşuyor. Haftalardır benimle konuşuyor. Gözleri üzerime yerleşirken o muhteşem yüze bakarken, sıcaklığın anında kalçalarım hücum ettiğini hissediyorum. ~~Ben~~anks aramızdaki alışılmadık ve hiç de eğlenceli olmayan ön sevişme yüzünden şu anda kendimi çok garip hissediyorum.

Bakışları göğsüme iniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor. Tatmin edici bir gülümsemenin dudaklarıma değmesine izin veriyorum ki onu yakaladığımı bilsin. Cain *gerçekten de* bu konuda bir şeyler yapacak kadar benden etkilenmiş olabilir mi? Bunu söylemek imkânsız. Onu incelemek için zaman harcadım: durum ne olursa olsun yüzü genellikle ifadesiz. Benimki gibi. Acaba bunu doğal olarak mı yapıyor?

-Ya da bilinçli olarak kendini bu kadar okunmaz olmaya mı alıştırdı? Konuşurken elleri kıpırdamıyor ve başkalarının konuşmasını dinlerken -ki bu sıklıkla oluyor, çünkü Cain dinlemeyi tercih ediyor gibi görünüyor- parmak ucuyla dalgınca bardağının kenarını çiziyor.

Yine de göz temasıyla ilgili bir sorunu yok. Jose koyu kahverengi gözleri sizi delip geçiyor. İleride başvurmak üzere sözlerinizi zihinsel olarak hapsettiği hissine kapılıyorsunuz.

Sadece birkaç alışılmış hareketi vardır. E en yaygın olanı elinin dalgınlıkla boynunun yan tarafını, sol kulağının arkasını ovmasıdır. Dövmenin olduğu yeri. Ve ara sıra, beni onu incelerken yakaladığında, üst dudağı çarpık bir gülümsemeyle bir tarafa kıvrılır.

Ve beni ona bakarken yakaladı. Hem de çok.

"İngs güzel, Cain," diyorum ve ekliyorum, "ough sıcak. Miami sıcak."

E hava durumu. Sıkıcı ama güvenli.

Yüzü dışarı bakacak şekilde vücudunu kaydırıyor, dirseklerini bara dayıyor ve gömleğinin kumaşını gergin göğsünün üzerine geriyor. Cain kulüpte her zaman düğmeli bir gömlek ve kışını güzelce ortaya çıkaran bir pantolon giyer. Havayı sonuna kadar açtığında bundan kolayca kurtulabiliyor.

Ve eğer bu onu daha da çekici yapmıyorsa lanet olsun.

Burnum onun nefis odunsu parfümünün kokusunu alıyor ve derin derin içime çekiyorum.

"Nat doğru, aslen buralı değilsin. Nerelisin?" "Indianapolis."

Yavaşça başını sallıyor. "Orada uzun süre yaşadın mı?"

"Tüm hayatım boyunca." E Yalanları düzgün tutmanın püf noktası, onları hatırlaması kolay hale getirmektir. Charlie Rourke Indianapolisli. Bu kadar.

Cain'in küçük bir yudum almak için kadehini dudaklarına götürmesini, boğazındaki kaslar yutkunmak için gerilmeden önce likörün bir kısmını bir an ağzında tutmasını izliyorum. Yutkunması bile çok seksi. "Peki ya ailen? Hâlâ oradalar mı?"

İçgüdülerim bana bunun bir balık avlama seferi olduğunu söylüyor ve bu da beni bir şey söylemek konusunda tedirgin ediyor. "Evet."

Bakışları yine kalabalığın üzerinde geziniyor, Delyla adlı dansçı bir kat daha soyunurken sahnede hiç durmuyor. "Senin dans ettiğini biliyorlar mı?"

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. Nat kulağa doğru cevap gibi geliyor. Hangi ebeveyn çocuğunun bunu yaptığını bilmek ister ki? Sam aslında direk dansı derslerimi biliyordu. Umursuyor gibi görünmüyordu. İşe yaradı.

hem de bir kılıf olarak. Haftada bir gün dersten önce oradaki yöneticilerden birine küçük bir çanta verirdim.

"Para iyidir, değil mi?"

"Evet, para iyidir." Æe para gerçekten iyi. Bar ve sahne arasında haftada birkaç bin dolar kazanıyorum. "Yine de daha iyi olabilirdi. Adamın biri bir saat için bin dolar teklif etti. Çılgınca değil mi?"

Cain'in çenesindeki neredeyse fark edilmeyen gerginliği yakalıyorum.

"Şaşırtıcı değil."

Æere bir duraksama. "Seni oraya koymadığım için bana kızgın mısın?"

Öyleyim demeliyim ama yalanı söyleyemeden başım titriyor. Omuzları rahatlamış gibi görüldüğünde, doğruyu söylediğime memnun oluyorum.

"Daha önce hiç özel bir odada çalışmadın, değil mi?" Bunu çok nazikçe soruyor ama yine de panik aniden içime işliyor. Vegas'ta striptiz yaptığım konusunda yalan söylediğimi mi anladı? Beni kovacak mı? Bu yüzden mi şu an burada benimle konuşuyor? Ginger, Penny's'ten kovulmanın neredeyse imkansız olduğunu söyledi, ama ona yalan söylemememi de söyledi.

Ve ona söylediğim her şey yalan.

Alarmımı belli etmemek için ağzımın içini ısırarak, nasıl cevap vereceğime karar verirken kalabalığa bakıyorum. Bana şu anda o odalarda çalışabileceğimi söylese, çalışabilir *miydim*?

Olay olduğunda Sal ile bir odada yalnızdım. Arama için pantolonunu çıkarmanın standart olduğunu söyledi. Paniğimi gizleyerek yüzüne güldüm ve bu konuda yeni olmadığımı söyledim. Æen Kendisini ziyarete gelen tüm erkeklerden de bunu isteyip istemediğini sordum. Sal, boynumun arkasını kavrayıp vücudumu masaya çarpmadan önce, çarpık ve lekeli dişleriyle hınzırca bir sırıtış fırlattı ve bana bu işi kolay yoldan mı yoksa zor yoldan mı halletmek istediğimi sordu.

Hala hangi yoldan gittiğinden emin değilim.

Nefesimi tuttuğumu ve kapıyı izlediğimi, normalde iş yaptığım diğer adamın geri gelmesini beklediğimi hatırlıyorum. Uyuşturucu satıcılarına göre bana karşı hep saygılı olmuştu. Buna izin vermezdi.

Sal bana geleneksel anlamda tecavüz etmedi, bana yaptığı diğer her şey düşünüldüğünde bu ne kadar şaşırtıcı olsa da. Bazen hala onun kaba, nasırlı ellerinin vücuduma girerkenki görüntüleri gözümün önüne geliyor. Tepki vermediğimde - acıdan ağlamam gerekirken bile ne bir ses,

ne bir gözyaşı - sanırım

sıkıldı. Bir kedinin kaçmayan bir fareye vurması gibi. Bana soğuk bir kaltak dedi ve teslimatı kontrol etmek için bana arkasını dönerek pantolonumu geri çekmem için bana zaman verdi. O anda, tam olarak faydalanmadan gitmeme izin verdiği için rahatlamıştım. Çoğu erkek yapardı.

Arabama koştuktan sonra, bırakma yerine gittikten sonra, Sam'in önünde gözyaşlarına boğulduktan sonra şokun etkisi geçti ve her şeyin en kötü kısmı ortaya çıktı. Æe midemi iğrençlikten boşalttığım ama arındığımı hissetmediğim kısım. Haşlama sıcaklığındaki suyun altında cildim çiğ olana kadar durduğum ama yine de kendimi temiz hissedemediğim yer. Yeni kıyafetler giydiğim ama yine de kendimi çıplak hissettiğim yer. Uyku hapları etkisini gösterene kadar bir topun içine kıvrıldığım, ancak uyandığım da kalçalarımı birbirine sıkıştırdığım, sanki onun kirli parmakları *az önce oradaymış* gibi hissettiğim yer.

Æe Sal ile yaşadığım olay korkunç ve aşağılayıcı olsa da otuz saniyeden fazla ~~süred~~ Ama tam ve mutlak bir ölüm hissi haftalarca sürdü. "Charlie?" Cain'in sesi düşüncelerimi böldü.

"Bunu yapamam." Æe Gerçek, ~~lk~~ kontrol edemediğim ağızdan kaçıyor ve Cain'in gözlerinin yüzümün yan tarafını deldiğini hissediyorum.

Sıcak bir el koluma dolandığında şaşıyorum, başparmağının pazılarımda aşağı yukarı hareket ettiğini hissediyorum. Döndüğümde Cain'in normalde ifadesiz olan yüzünün endişeyle kıvrıldığını görüyorum. "Eğer bunu yapabileceğini hissedersen, gelip benimle konuşacağına söz verir misin?"

Yanıt olarak başımı sallıyorum. Cain'in beni kesinlikle iğrenç hissettirmeyeceğinden hiç şüphem yok. Cain bana kendimi *gerçekten çok* iyi hissettirirdi.

Ve şimdi Cain'in neden dışarıda çalışmama izin vermediğini bildiğime eminim. Ginger haklıydı. Mesele fazla zorlanmak değil. O odalardan birinde çalışmadığımı biliyor ve beni uzak tutmak için elinden geleni yapıyor. Beni *güvende* tutmak için.

Güvenliğin lüks olduğu bir hayat yaşıyorum, sahip olduğum tek aile benim iyiliğimi hiç düşünmeden riske atıyor. Yine de bu adamın -bir yabancının- beni korumaya karar vermesi sadece saniyeler sürdü.

Cain'e karşı hissettiğim hayal kırıklığına uğramış fiziksel duygularımın ötesinde, yeni bir şeyin acısını hissediyorum. İstenmeyen bir şey. Sam'in asla onaylamayacağı bir şey.

Cain'in bir sonraki sözleriyle daha da artıyor. "Her şey için bana gelebileceğini biliyorsun, değil mi Charlie? Elimden geldiğince sana yardım edeceğim."

Cain'in bu versiyonunu aklıma yerleştirmekte zorlanırken dudaklarımı birbirine yapıştırarak başımı sallıyorum. İis etkileşimi daha önce yaşadıklarımızdan çok farklı. Cain'in gerçekten *iyi* bir adam olabileceği sonucuna varmak zorunda kalıyorum.

İyi bir kadını hak eden bir adam.

Ne göğsümdeki sıkışma bana o kadının ben olmadığını söylüyor.

Ama onun ilgisini hak etsem de etmesem de içimdeki şeytan bunu istiyor. "Gösteriden nasıl keyif alıyorsun?" Ses tonumu rahat tutarak soruyorum.

Başını eğip kıkırdamadan ve eli dövmesinin üzerinde gezinmeden önce şaşkınlığını yakalıyorum. Tehlikeli bir bakışla bana bakmadan önce ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor, ses tonu aniden birkaç oktav düşüyor. "Ne güzel bir oyun oynuyorsun, Charlie."

Sormamalıyım. Sormamalıyım. Sormamalıyım. Sorma.

"Peki çalmayı seviyor musun?" Sesim bu kadar kısıkken beni duyduğuna bile şaşırdım.

Ama anlamış olmalı -ya da şu anda odaklandığı dudaklarımı okumuş olmalı- çünkü göğüslerimiz neredeyse birbirine değene kadar yaklaşıyor ama değmiyor. Kulağıma doğru eğilirken ciğerlerimdeki havayı tutuyorum, sıcak nefesi boynumda geziniyor. "Evet, seviyorum. Çok fazla."

Arkasını dönerken geri çekilişini izliyorum, midemdeki yağlar çırpınırken birkaç uzun saniye boyunca nefes alamıyorum.

Ve merak ediyorum, belki de Kabil'in başka bir yönü de vardır - daha karanlık, daha az kontrollü, o kadar da *iyi* olmayan bir yönü.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

CAIN

"Ondan uzak duracağını söylediğini sanıyordum."

Masamdan başımı kaldırdığımda Nate'in kollarını göğsünde kavuşturmuş, karanlık yüzünün üzerimde belirdiğini görüyorum.

Sorusunu yanıtlamam gereken onca yol varken ...

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Charlie."

"Bu uygunsuz."

"Belki de daha fazla para kazanabilmek için müşterilerle daha fazla etkileşim kurmalısınız."

Ama hayır. Kapıyı ardına kadar açtım ve bir yığın belayı içeri davet ettim çünkü Charlie Rourke irademin üzerine bir yıkım topu savurdu.

Bir kalem alıp fırlatıyorum ve inliyorum. "Beni deli ediyor! Ve evet!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bunu yapmasına izin vermek için oraya gitmeye devam ettiğimin farkındayım."

"Cain, sen inatçı bir aptalsın." Diğerlerinin önünde Nate dilini ısırır. Ama kulüp kapalı ve boştur ve artık kendini tutmayacaktır. Bu hem sinir bozucu hem de ferahlatıcı.

Homurdanarak, "Bana bilmediğim bir şey söyle" diye mırıldandım.

Vücudunu masanın üzerinden kaydırıyor, böylece tekrar üzerime geliyor. "Bence bu işi bırakmalısın."

"Evet..." Dikkatim masamdaki malzeme sipariş formlarına kayıyor ve onu çabucak göz ardı ediyorum. Bunu daha önce de duymuştum. "Belki onu sahneden alıp yöneticilik yapmasını sağlayabilirim. Ona iyi para öderim. Benim için daha az dikkat dağıtıcı olur."

İşere bir duraksama olur ve ardından Nate'in eli, sanki aniden başı ağrıyormuş gibi burnunun köprüsüne giderek onu sıkar. "Yönetim, Cain? Jose dansçıları onu canlı canlı yiyecek."

Omuz silkiyorum. "Sessizdir ama utangaç değildir." Bu gece olmadığı kesin. Yine de haklı. Buralarda ezilmemek için Ginger'ın kişiliğine sahip olmanız gerekir - yüksek sesle konuşan, saldırgan, sınırdan duyarsız. "Belki China'nın onu desteklemesini sağlayabilirim. İnsanlar ona itaat eder," diye düşünmeden atıldım.

Nate kahkahalarla havlıyor. "Çivilediğin kadına Çin mi yardım edecek?"

"Ben-"

"Fark etmez. Buradaki herkes senin öyle olduğunu düşünüyor."

İç çekiyorum. "Belki Charlie'yi sahneden almak tüm bunları ortadan kaldırır."

"İşat söylentileri *durdurmayacak*! Bu sadece yangına körükle gitmek olur." Başını bana doğru sallıyor.

"Her neyse." Küçümseyici bir el sallıyorum. "Dedikodular artık umurumda değil. Yıllardır devam ediyor." Ancak bu dedikodu, işlerin gidişatına göre gerçeğe dönüşebilir.

Nate kapıya doğru ilerliyor. Eve gitmek istediği için onu suçlamıyorum; saat neredeyse sabahın dördü. Ama aniden duruyor. "Dostum, seninle cehennemi yaşadım ve geri döndüm, Cain. Sana her şeyi borçluyum. Ama hayaletleri kovalamanı ve değiştiremeyeceğin şeyler için kendini cezalandırmanı izlemekten bıktım.

-Yıllar önce olan ve senin hatan olmayan şeyler.

"Burayı açtığımız geceyi hatırlıyor musun? O sandalyede oturmuş, kafayı yemiş, Penny'nin sahnedeki eski bir güvenlik kamerası görüntüsünü izliyordun ve onun gibi bir kızla daha karışılırsan her şeyi farklı yapacağına söz vermiştin. Arkana yaslanıp bahaneler uydurmayacaktın. Bir şansın daha olsa bu işi gözünü kırpmadan bırakacağını söylemiştin."

O geceyi düşünüyorum. Ertesi sabah yarım şişe konyak içtikten sonra kendimi kafamdan vurmak istediğimi hatırlıyorum. Æen Ekranda Penny'nin yüzünün donmuş görüntüsünü gördüğümü ve şişenin diğer yarısını da devirmek istediğimi hatırlıyorum. Ama bunların hiçbirini söylediğimi hatırlamıyorum.

Nate reddetmemi beklemiyor. "Ve işte buradasın, Charlie ile aynı şeyi yapıyorsun."

"Æis gibi bir şey değil-"

"*Tamamen* aynı şey!" Nate nadiren sesini yükseltiyor ama yükselttiğinde de bana onun Güney Merkez'de tanıdığım cılız çocuk olmadığını hatırlatıyor. "Penny'yi istediğini biliyordun ve bekledin, neden yeterince iyi olmadığına, neden daha iyisini hak ettiğine, neden ondan faydalanacağına dair bahane üstüne bahane uydurdun. Lanet bir şehidi oynuyordun. Ve sonra *nihayet* o mihraba doğru giderken harekete geçtin!" Sesi aniden kesiliyor çünkü sözlerinin beni çoktan hırpaladığını ve sıradakilerin beni yere sereceğini biliyor. "Ve artık çok geçti."

Æe hava odada sessiz ve ağır bir şekilde asılı durmaktadır. Nate'in eski yaraları kapandı ama asla tam olarak iyileşmedi. Kapımdan içeri girer girmez Penny'nin ayaklarını yerden kesmeliydim. Ama geride durarak "doğru şey" olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Bekleyeceğimi düşündüm. Bu işten çıkana, artık benim için çalışmayana kadar bekleyecek ve *belki* o zaman ona nasıl hissettiğimi söyleyecektim.

Ama Roger adında bir tesisatçı benden önce davrandı. O geldi, onu çiçeklerle ve romantik akşam yemekleriyle donattı, benim istediğim kadar özel hissetmesini sağladı. Yapmam gerektiği gibi. Dört ay içinde ona evlenme teklif etti. Hızlı ve beklenmedikti ve beni bir yük treni gibi çarptı ama yine de kararlılığımı korudum, kendimi ona benim veremediğim bir hayatı verebileceğine ikna ettim. Beyaz bir çiti ve bebekleri için saygın bir babayı hak ediyordu. Ben ise bir kargo uçağı dolusu iskeleti olan lanet bir striptiz kulübü sahibiydim.

Æe gece bana gelip önümüzdeki hafta sonu kaçmaya karar verdiklerini ve Penny'lere geri dönmeyeceğini söylediğinde paniğe kapıldım. Bunu daha fazla inkâr edemezdim, ona aşıkım ve onu kendim için istiyordum.

Ben de içimi döktüm. Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi bacaklarına doladım, onunla evlenmemesi, benimle kalması, bana bir şans vermesi için yalvardım. Ona kendimle ilgili her şeyi anlattım. *Her şeyi!* Her şey ortaya döküldü.

Nasıl hissettiğimi ona daha önce söylemediğim için bana bağırdı, Roger'a bunu yapamayacağını, onun kendisine karşı iyi olduğunu ve bunun onu mahvedeceğini söyleyerek ağladı. Ve sonra tamamen çöktü, kollarıma döküldü. O gece benim odamda ilk ve son kez seviştik. "Üzgünüm" diyerek gitti.

Roger'dan başka hiç kimse ertesi gece tam olarak ne olduğunu bilemeyecek. O video kayıtları onun son vardiyasında üzgün bir gülümsemeyle çalıştığını gösteriyordu. Herkes bunun, edindiği arkadaşları özleyeceği için olduğunu düşündü. Onunla yüzleşemedim ve bu yüzden bir korkak gibi ofisime saklanıp kendimi evrak işlerine gömdüm.

Gece yarısı civarında, son kameralar Penny ve Roger'ı fısıltılı bir konuşma yaparken yakaladı. Penny'nin gözlerindeki yaşlardan ve yüzüğünü çıkarmaya çalışıyormuş gibi eliyle oynarken dudaklarında tekrarlanan "özür dilerim" ifadesinden ne konuştukları hakkında iyi bir fikrim var.

Bunu neden barda yapmaya karar verdiğini asla bilemeyeceğim.

Keşke ben de orada olsaydım. Keşke Nate daha yakın olsaydı. Keşke hayatıma girdiği ilk dört saniyede onun ayaklarını yerden kesmiş olsaydım. Birçok şey isterdim.

Keşke Roger'ın çok sinirli olduğunu bilseydim.

"Korkuyorsun dostum," diyor Nate, o delici bakışlarını üzerime dikerek. "İstediğin kadar bahane uydur, tekrar incinmekten korkuyorsun. Oat bu yüzden Charlie'nin bu küçük oyununu oynamasına izin veriyorsun, atılım yapmadan manzaranın tadını çıkarıyorsun. Bu konuşmadan kaçınmanın seni bir şekilde güvende tutacağını düşünüyorsun. Sana haberlerim var, Cain. Sen zaten o kıza takılmışsın. O kız binadayken başka bir şeye odaklanamıyorsun. Bu gece dikkatini çekmem tam on saniye sürdü ve sen tam *yanımda* duruyordun!"

Ellerimi yüzüme sürdüm. Charlie ve Ginger'ın Ben'in söylediği bir şeye verdikleri tepkiyi izliyordum. Charlie'nin daha önce hiç kahkaha attığını görmemiştim ama bu gece atmıştı. Bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum ve onu böyle güldürenin ben değil de Ben olmasına çok üzülüyordum.

"Ama ya benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsa?" Penny o gece kendini bana teslim etmiş ve *benim için* nişanını bozmuş olabilirdi ama geçmişimi anlattığımda gözlerindeki korkuyu gördüm.

e tiksinti. Ben onun aradığı türden bir adam değildim. Aynı zamanda kafa karışıklığını da gördüm çünkü yaklaşan düğününe ve örnek bir vatandaş olmamama rağmen bana karşı bir şeyler hissediyordu. İstese de istemese de. "Charlie normal birini hak etmiyor mu?"

"Yani onun beynini yerin dibine sokacak hoş, sessiz bir tesisatçı gibi mi?" Dönüp yavaşça tekrar kapıya doğru yürürken sözleri göğsüme saplanıyor. "Kendin de dahil olmak üzere herkesin işini kolaylaştır Cain. Charlie'ye kendin hakkında neye ihtiyacın olduğunu hissediyorsan onu anlat. Ya da ona geçmişinle ilgili hiçbir şey söyleme, çünkü bu geçmiş ve senin düşündüğün kadar önemli olduğunu sanmıyorum. Her iki durumda da, bir hamle yap. Hem de hemen. "

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CHARLIE

"Charlie!" Ginger'ın sesinin saç kurutma makinemin üzerinden bağırdığını duyuyorum. "Evet?" Ben de bağıríyorum ve döndüğümde elinde bir telefon tuttuğunu görüyorum.

e bu sabah uzun süreli kaldığım otelden aldığım yeni kullan-at telefon.

Saç kurutma makinemi kapatıp ondan alırken yüz ifademi yumuşatıyorum. "Bilinmeyen arayan" yazan ışıklđ ekrandan anladığım kadarıyla biri aramış ve Ginger da cevap vermiş.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. *Olamaz.*

"Çalıyordu, ben de açtım," diye açıklıyor Ginger, ama çatık kaşları ve tereddütlü ses tonundan bunun bir hata olup olmadığını merak ettiğini anlıyorum.

Ona telefona cevap vermek için çantama girmemesi gerektiğini söylemek isterdim ama şimdi sırası değıl. Yükselen panik balonunu yutarak, "anks, Ginger. Bir saniye içinde çıkıyorum."

Ağızını açıyor ama sonra düşünceliymiş gibi duraklıyor. Söylememenin daha iyi olacağına karar vermiş olmalı. Topukları üzerinde dönerek kanepeme doğru yürüdü ve içine daldı.

Kapıyı neredeyse kapatacak şekilde çekerken derin bir nefes alıyorum ama Ginger'ın kulağını dayayıp dinlemek için geri gelmeyeceğinden emin olmak için tam olarak değıl.

Bunu yapabilecek bir tip. Telefonu kulağıma götürerek sesimde hafif bir titremeye "Alo" diyorum.

"Merhaba, Küçük Fare." Bu standart bir selamlama, ama Sam'in sesinde benden hoşnut olmadığında duyduğum o gerginlik var. "Ginger kim?"

Kahretsin.

Onun adını biliyor.

Øat konuştukları anlamına geliyor.

Ona ne söyledi? Kız ona ne söyledi? Bir işim olduğunu biliyor mu? Øat Bir striptiz kulübünde çalıştığımı? Øat Taşındım mı? Elim boğazımı kavramak için yalıyor ve bir, iki, üç kez yutkunurken parmak uçlarımın altında hızla atan nabzımı hissedebiliyorum. *Kahretsin, Ginger!* Sadece birkaç dakika içinde hayatımı, planımı çözmüş olabilir!

Boğazımdaki yumruyu yutarak açıklıyorum, "Bir arkadaş." "Bu telefona cevap veren bir arkadaş mı?"

"Banyodaydım ve zil sesini duydu."

Øere doğal olmayan uzun bir duraklama. Øat Sam'in genellikle kızgınlığını gösterme şekli. Sessizlik. Sanırım artan endişenin bağırmaktan daha etkili olduğuna inanıyor.

Bence haklı.

"Bundan sonra telefonuna *arkadaşın* Ginger mı cevap verecek?" "Hayır.

Kesinlikle hayır."

Øere bir başka uzun duraklama. "Sana orada dikkat çekmemeni söylemiştim. Arkadaş edinmek göze batmamak değildir."

Tamam, derin nefes al. Ona bir şey anlatmış gibi görünmüyor. "Özür dilerim. Gerçekten önemli bir şey değil... Sadece ara sıra kahve içmeye gelen bir komşu."

"Telefonu açmasına izin verdiğin bir komşu *mu?*" Kanepemde uzanmış, bir dergiyi karıştıran Ginger'a bakarken mide kaslarım kasılıyor. "Seni kontrol etmek için aşağıya gelmem gerekiyor mu?"

Çılgılığımı bastırıyorum, nispeten sakın bir ses tonuyla "Hayır, her şey yolunda" diyene kadar dişlerimi sıkıyorum. Görünüşe bakılırsa şimdiye kadar beni takip etmemişti ve şimdi de etmesini kesinlikle istemiyorum. Øe Sam'in benim küçük hayali hayatıma girmesi fikri

göğüs ağrılarım neden oluyor. Buraya gelmesine ihtiyacım yok. Taşındığımı öğrenmesine.

Ona yalan söylediğimi öğrenmek.

Ginger'ı bulmak.

Tanrı bilir o zaman ona ne yapardı.

"İis bir oyun değil. Ondan kurtul ve hemen e-postalarını kontrol et," diyor Sam kırpılmış bir ses tonuyla.

"Tamam." Bir an bile tereddüt etmedim. Bir ya da iki hafta daha aranmayı beklemediğim halde ve bugün gerçekten bir teslimat yapmak istemediğim halde. Ama sanırım iş Sam için iyi.

Bizim için.

İe telefon kapanıyor ve tuvalete oturmadan önce banyonun kapısını kapatıyorum, kollarımla midemi tutuyorum. *Aptal, aptal Charlie!* Ne düşünüyordum ki? Bu konuda daha akıllı olmalıyım. İis hep rol yapıyor. Sahte bir hayat, sahte arkadaşlar, sahte kahkahalar.

Duyguları taklit et.

Burada rahatlamaya başlıyorum ve bu kötü bir hareket. Çok riskli. Çok kolay hata yapabilirim. Basit bir telefon görüşmesi, dikkatli olmazsam Sam'in şüpheleneceğini kanıtladı.

Ve Sam'in şüphelenmesi iyi sonuçlanamaz.

Diğer telefonumu çıkararak -tabii ki onu yanımda tutmayı unutmamıştım- talimatlarını çabucak buldum. Yine Bob ve Eddie. Bugün öğleden sonra üçte. İç çekiyorum. Bugün pazartesi, bizim iş günümüz. Ginger ve ben bu öğleden sonra alışverişe gidecektik. Aslında bunu dört gözle bekliyordum. Sahne için başka bir kıyafete ihtiyacım vardı.

Sanırım onu ekmem gerekecek.

Bu ihtimal karşısında göğsümde bir acı kabarıyor. O binlerce kilometre uzakta ama Sam beni sıkı sıkıya parmağının altında tutmaya devam ediyor. Hangi baba çocuğunun bir arkadaşı olmasını istemez ki? Sadece bir tane!

Aynada yüzümü kontrol ettiğimde tenimin hâlâ hastalıklı bir solgunlukta olduğunu görüyorum. İat bana yardımcı olmalı.

Ginger dışarı çıktığım anda peşimdeydi. "Neden iki telefonun var?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama duraksıyorum. Hazırladığım cevap her zaman basit olmuştur. İş. Ama şimdi bu bahaneyi kullanamam.

Gerçi Ginger'ın kendi fikirleri vardır. "Sen gizli polis misin?"

e bu öneri beni kahkahalara boğdu. *Gerçekte ne kadar uzakta olduğunuzu bir bilseniz!* ankfully, gülmek aklımı makul bir cevap olmasını umduğum şeye yönlendirmek için ihtiyacım olan şeydi. "at operatöründe daha iyi bir uzun mesafe planı var, bu yüzden ailemi aramak için onu kullanıyorum."

"Oh . . ." Dudakları bükülür. "at baban mıydı?" Başımı salladım.

Ginger dergisini kapatıp sehpanın üzerine fırlattıktan sonra, "Bunu söylediğim için üzgünüm ama baban pek hoş biri değil," diyor.

"Sana ne dedi?"

"Sorgulama dışında mı? Pek bir şey yok."

Boğazımda bir panik baloncuğu daha patlarken ve yüzümdeki kan bir kez daha çekilirken sakın kalmaya çalışıyorum. *Olamaz.* "Ona ne söyledin, Ginger?"

"Adım dışında hiçbir şey. Bana kim olduğunu söylemedi, ben de ona daha fazla bilgi vermedim. Muhtemelen sana bir sürtük olduğumu söylemiştir."

e Kendimi kontrol edemeden dudaklarımdan rahat bir nefes kaçıyor. Bunu söylememem gerektiğini biliyorum. Bunun sadece şüphe uyandıracığını biliyorum ama diğer seçeneği de göze alamam. "Ginger, lütfen *bir* daha telefonuma cevap verme."

Dik oturuyor, kaşları yine çatık, ama daha derin. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Biliyorum." Ginger genellikle yumuşak başlıdır, ancak yararlı olduğunu düşündüğü bir şeyi yaptığı için eleştirildiğinde çileden çıktığını gördüm. "Sadece ... bir dahaki sefere telefonu cevaplamak yerine bana getir."

Koltuğuma uzanıp mırıldandı, "İyi. Her neyse." ere bana bakarken ~~in~~ duraksadı. "Sen iyi misin? Biraz solgun görünüyorsun."

at *güzel oynadı* ... "Aslında kendimi pek iyi hissetmiyorum, Ginger. ~~Sana~~ söylediğim yoğurt kötü olmuş olabilir. Karnım ağrıyor."

Ginger'ın güzel yüzü düşer, kızgınlığı bir saniyede kaybolur. "Oh, özür dilerim. Bugün alışveriş için endişelenme o zaman. Git dinlen." Ayağa kalkıyor ve omuzlarımı ovma için yanıma geliyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Arkadaşıma yalan söylediğim için artan suçluluk duyguma karşı dişlerimi sıkıyorum.

Ginger'ın plajda olması gerekiyordu ama değil. Pencereden ortak alandaki bir şezlonga uzanmış güneşlendiğini görebiliyorum. Daha da kötüsü, Tanner da orada, bir yandan ızgara yaparken bir yandan da Ginger'a bakmamak için elinden geleni yapıyor.

Ve şimdi bir spor çantasında bir çift yoga şortu, bir atlet ve bir perukla dairemde sıkışıp kaldım, bırakma zamanıma bir saatten az bir süre kaldı ve onları nasıl geçeceğimi merak ediyorum. Arka kapıdan gizlice çıkabilir miyim diye pencerelerdeki parmaklıkları test ettim bile. Yapamadım. Şansa bakın ki, onlar sadece dekorasyon için değil.

Neden hastalık bahanesini kullandım? Neden sadece unuttuğum bir randevum olduğunu söylemedim? *Lanet olsun!* Şimdi yalanım ortaya çıkmadan dışarı çıkmamın hiçbir yolu yok.

Yirmi dakika daha bekliyorum, parmaklarım gideceklerini umarak, ama gitmiyorlar. Sonunda daha fazla bekleyemiyorum. Derin bir nefes alarak ve işe yarayacağını umduğum bir bahaneyle sessizce kapımı açıyorum. Nere küçük aptal bir yanımda sessiz olursam gizlice çıktığımı fark etmeyeceklerini düşünüyor.

"Charlie!" Ginger'ın uzun, yontulmuş vücudu bir saniyede sandalyesinden kalktı. Bu kıvrımlarla gerçekten bir striptizci olabilirdi. Tanner beni onaylamak için dönüyor, Ginger'ı bikiniyle yakalıyor ve yanakları hafifçe kızarak dikkatini tavuk kanatlarına geri veriyor.

"Daha iyi hissediyor musun? Bir şeye ihtiyacın var mı?" Endişesi gerçek ve tatlı.

Ve suçluluk duygumu besliyor.

"Sadece ilaç almak için markete gidiyorum."

"Oh, sen evde kal. Ben sana getiririm," diye ısrar ediyor Ginger ve beni durdurmak için ellerini omuzlarıma koyuyor. Beni geri döndürmeye ve daireme geri itmeye çalışırken gücünü hissediyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa diye burada kaldım."

Kabretsin. Ginger bunu kolaylaştırmıyor. Nink hızlı! "Sorun değil, Ginger. Tüm ambalajları görmem gerek. Nere hastaya etmeyen tek bir hap türü var ve adını hatırlayamıyorum."

Çatık kaşları bana bu cevabı kabul etmediğini söylüyor. "Peki, tüm paketlerin fotoğraflarını çekip sana göndereceğim."

Başımı sallamaya ve kapıya doğru geri geri gitmeye başladım bile. "Hayır, hayır..." demekten başka bir şey gelmiyor aklıma.

Ginger sanki bunu düşünüyormuş gibi duraksıyor. "Peki, o zaman bekle! Üzerime bir şeyler giyeyim. Ben de seninle geleyim."

"Hayır!" Bağırarak istememiştim ama bağırdım. *Lanet olsun!* Ginger neden bu kadar ısrarcı ve iyi bir arkadaş olmak zorunda? Sadece gitmem gerekiyor. Buradan kaçıp gitmeliyim ve kendimi ya da hareketlerimi açıklamak zorunda kalmamalıyım. Bunun olacağını biliyordum. Arkadaşlara bu kadar yakın yaşamamanın sorunlara yol açacağını biliyordum. Çamaşırhaneden bozma yerde daha iyiydim. Orada kimse soru sormazdı. Kimse umursamazdı.

Dudağını ısıyor ve gözleri nihayet omzumdaki kayışlara kayıyor. Spor çantamı kasıtlı olarak arkama sıkıştırıp saklamaya çalışıyorum. Bir şeyi düşünürken yüzünde bir buruşukluk oluşuyor. "Gerçekten hasta değilsin, değil mi? Beni ekmeye çalışıyorsun."

"Hastayım, Ginger! Aman Tanrım. Paranoyaklaştın." *Çok boktan bir arkadaşım.*

Tanner, sanki tam orada durduğunu ve konuşulanları duyabildiğini hatırlatmak istercesine birkaç kez boğazını temizliyor.

Ginger onu görmezden geliyor. "Spor salonuna bensiz mi gidiyorsun?" "Hayır, Ginger. Yemin ederim gitmiyorum."

Ellerini kalçalarına koyarak bir iç geçirdi. "Beni bir erkek için terk edebilmek için hasta numarası yapıyorsun. at işte bu." Kızgın mı, kırgın mı, meraklı mı ya da belki de üçünün bir kombinasyonu mu anlayamıyorum. "Bu Cain'le mi ilgili?"

Tanner'dan bir boğaz temizleme sesi daha. "Hayır, Ginger. Bir erkekle görüşmeyeceğim."

Kollarını göğsünde kavuşturup başını öne eğerek, "en telefondaki adamla ilgili. O gerçekten senin baban değil, değil mi?"

Sanki bir işaretmiş gibi, çantamdaki kullan at telefon tekrar çalmaya başladı. Jimmy ile buluşmak için çoktan kafede olmalıydım. Bunun için daha fazla zamanım yok. "Seninle sonra konuşuruz, Ginger," diyorum hızlı adımlarla uzaklaşırken. Ama onun *benimle* konuşacağından emin değilim. İlk gerçek arkadaşımı kaybetmiş olabilirim.

Bob, otelin yatak odasının kapısı kapanır kapanmaz, "İis lanet olası bir kuaför randevusu değil ve biz de kız arkadaş değiliz," diye tersliyor.

"Özür dilerim. İere inşaattı," diye mırıldanıyorum. Jimmy'den zaten azar işitmiştim ve daha sonra onunla konuştuğumda Sam'in sessiz muamelesine maruz kalacağımdan eminim.

Eddie her zamanki yerinde oturmuş, televizyon ekranını seyrediyor ve ilgisiz görünüyordu, "Şu işi bitirelim artık," diye mırıldandı.

Bob farklı bir hikaye. "Bir yolun havaya uçması umurumda değil. İis büyük lig. Buraya zamanında gelirsın ve her şey yolunda gider. Buna saygı denir. Geç gelirsın sinirlenirim. Beni kızdırmak istemezsin."

Bob'un buradaki rolünü yanlış anlayıp anlamadığımı merak ederek başımı salladım. Onun sadece kas gücü olduğunu sanıyordum. Şu anda, etli pençeleri vücudumu kaba ve istilacı bir şekilde aramaya başladığında, sanki tüm gösteriyi o yönetiyormuş ve benim on beş dakika geç kalmam ona kişisel bir saldırıymış gibi davranıyor.

Elleri iç baldırlarıma ulaştığında ve ben istemsizce kıpırdadığımda, gözlerime bakmak için ayağa kalkıyor, normalde neşesiz olan yüzüne bir eğlence titreşimi dokunuyor. "Geç kaldınız diye dinleme cihazı aramasını atlayacağımızı sanmayın." Elleri kıcımı dürtmek için uzanırken gözlerimi tutuyor, sanki bana sessizce şu anda hemen hemen her şeyden kurtulabileceğini söylüyor. Hiçbir şey söylemiyorum, yüzümü sakın tutuyorum, rahatsız olmuyorum. Yine de terimin damlamaya başlamasını engelleyemiyorum. *O kadar da* kontrollü değilim.

Kalçalarından tutup beni duvara döndürecek şekilde çeviren Bob, tişörtümü yukarı çekip alt kısmını omuzlarımin üzerine germeden önce beni uyarmıyor. Kopçaları çekiştirmeye başladığında parmaklarının spor sütyenimin arkasına dolandığını hissediyorum.

Bu ne lan? İis yeni. İis geçen sefer olmamıştı . . .

"Bu şeylerin içine kablo saklamak çok kolay," diye açıklıyor ama sesindeki hınzır gülümsemeyi duymadan edemiyorum. *Saçmalık.* İis Bob benim üzerimde otorite kurmaya çalışıyor. Şikâyetlerimi uzak tutmak için dilimi ısırıyorum.

İis yakında bitecek.

Bob on saniye sonra hâlâ tokalarla boğuşurken, dudaklarımdan kıkırdamalar dökülüyor. "Bunlarla pek tecrüben yok mu Bob?"

Eddie'nin kahkaha sesi, vücudum şiddetli bir çekişle sarsılmadan bir saniye önce duyuluyor. Destek hissi kaybolurken kumaşın yırtıldığını duyuyorum ve Bob'un çok iyi bir sporcu sütyenini mahvettiğini anlıyorum. Mırıldanırken malzemeyi germeye, çekmeye ve bükmeye başlıyor, "Devam et *Jane*. Daha önce de çıplak arama yapmıştım. Bir fareye karşı asla çok tedbirli olamazsın."

Onun sözleriyle midem bulanıyor ve ağızımdan düşüncesizce ve aptalca başka bir şey çıkmadan önce dişlerimi sıkıyorum. Sal bana tecavüz etmediği için şanslı olduğumu biliyorum. İkinci kez bu kadar şanslı olamayacağımı da biliyorum. Ama Bob'un korktuğumu görmesine izin veremem ve benimle bu şekilde konuşmasına kesinlikle izin veremem yoksa bu damlalarda bir daha asla sağlam bir adım atamam. İçimde bir yerlerden buz gibi bir ses tonuyla, "Belki de Koca Sam'le telefonda konuşurken bu romantik küçük seanslarımız hakkında ayrıntı vermeliyim," diye karşılık vermeyi başarıyorum.

Arka planda Eddie'nin homurtusu duyuluyor. "Bir süre birlikte iş yapacağız. Siz iki muhabbet kuşu iyi geçinmeye başlasanız nasıl olur?"

Bob'un istilacı elleri göğüslerimin üzerinde kaymak için uzanıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama her birini biraz fazla uzun süre avuçlarken keskin nefesini duyuyorum.

"Pekâlâ..." diye homurdanıyor Eddie.

Bob'un elleri nihayet çekilir ve "Her şey yolunda" diye anons eder.

Gömleğimi aşağı çekip arkamı dönüyorum, işlemin geri kalanını tamamlarken kollarımı göğsüme sarma dürtüsüyle savaşıyorum. Sadece birkaç dakika sürüyor ve sonra çıkıyorum.

Özgeçmişime ekleyeceğim bir başka başarılı ilaç düşüşü.

Kaçtığımda iğrenç geçmişimle birlikte gömeceğim korkunç bir anı daha.

Kendimi koridordan aşağıya, asansörden dışarıya ve o otelden uzağa koştuktan alıkoymak için bilinçli adımlar atmaya odaklanmak zorundayım. Ve nedense aklımdan güzel, siyah saçlı bir adamın görüntüsünü atamıyorum, ama bu görüntü tiksinti dolu bir bakışla gölgeleniyor. ☒e Cain'in beni evimden çıkardığı gün yüzünde beliren ifadenin aynısı.

☒e görünümü uyuşturucu bağımlısı komşularım için değil.

Bu benim için.
Öğleden sonraki bunalıcı sığağa rağmen vücudumda bir ürperti hissediyorum.

İki gece önceki konuşmamızdan bu yana havada bir şeyler değişti. Tam olarak çözemiyorum. Müzik değil, gerçi seçtiğim şarkı - Awolnation'dan "Sail" - kesinlikle daha yavaş. Benim rutinim değil, gerçi müziğe uyum sağlamak için bazı hareketleri yumuşatmam gerekiyor. Cain'in dikkatini çekmediği kesin. Hâlâ her zamanki yerinde duruyor, giysilerimi soyarken hâlâ o yoğun bakışlarıyla beni izliyor. Sorun ışık, yer ya da kalabalık değil - her zamanki gibi kalabalık.

Ve yine de aniden *daha fazlası* var. Çok daha derin ve önemli bir şey havada asılı kalıyor.

Manyetik bir çekim.

Göğsümde bir ağrı.

Geçen gece söylenenler mi? İtirafı, ne kadar kısa olursa olsun?

Neyin değiştiğini anlayamıyorum ama sahneden ayrıldıktan sonra da bunu hissediyorum ve bu hem cazip hem de sıkıntılı bir durum.

Soyunma odasına giderken merdivenlerden inerken dikkatim o kadar dağınık ki, adama çarpana kadar onu görmüyorum.

"Affedersiniz," diye mırıldanmaya başlıyorum, ta ki başımı kaldırıp soğuk mavi gözlere bakana kadar. Ve nefesim kesildi.

Aklında herhangi bir soru, dün ona eroin getiren kızla aynı kız olup olmadığıma dair herhangi bir şüphe varsa, tepkim bunu kanıtlıyor.

Bob'un ağzı geniş, hınzır bir sırıtışa dönüşür. "Vay, vay. Bir gösteri için geldim. Bir şok beklemiyordum."

İis kötü. Hem de çok kötü. Keşke Cain'e bu kadar kızgın olmasaydım, Bob'un geldiğini görürdüm. Kalabalığın içinde onu fark eder ve yüzümü ondan gizlerdim. *Hay sikeyim!* Girebileceği onca kulüp varken, *burada mı* olmak zorunda? Bu bir şaka mı? Yoksa beni buraya kadar takip mi etti?

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, ben öyle düşünmüyorum. Bence bana doğruyu söylüyor ve beni burada bulduğuna o da benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar şaşırdı.

"Sanırım artık bizim için striptiz yapacaksın, profesyonel olduğuna göre. Öyle değil mi *Charlie*?" Sözlerindeki hafif geveleme bana ayık olmaktan çok uzak olduğunu söylüyor.

Daha da iyisi. Ne tür bir sarhoş olduğunu ve çenesini kapalı tutacağına güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Ama bana bu kadar açık bir şekilde yaklaşması, güvenemeyeceğimi gösteriyor. Tereddütle gözlerim Cain'e kayıyor. Küçük bir rahatlama nefesi alıyorum. Hâlâ orada, Nate'le konuşuyor, gözleri başka bir şeye odaklanmış. Bob'la beni henüz fark etmemiş gibi görünüyor.

Eğer burada daha fazla durursam, kesinlikle duracak. Ya da Nate. Ya da Ben. Hiçbirinin sarhoş, uyuşturucu bağımlısı ortağımla konuşmasına izin veremem.

Bu potansiyel olarak patlayıcı durumla hızlı bir şekilde ilgilenmeliyim.

Tiksintimi yutarak Bob'a sahte bir dostça gülümseme sunuyorum ve kolumu onun koluna dolayarak onu geri dönüp gitmeye ikna edene kadar mahremiyetimin olacağı tek yere götürüyorum. V.I.P. odasının girişini koruyan iki boyunsuz fedaiye yaklaşıyorum, Cain'in bana izin verdiği yalanımı hazırlıyorum.

Ve Cain'in şu anda arkamı kollamaması için dua ediyorum.

Ne boyları kadar geniş görünen iki adam önce bana, sonra Bob'a bakıyor ve başlarıyla onaylıyorlar. Bir saniye bile kaybetmeden Bob'u ilk boş odaya götürüyorum. Ginger bana haftalar önce bir tur attırmıştı, bu yüzden odaların hepsinin aynı olduğunu biliyorum - temiz, loş ışıklı ve sade döşenmiş. O zamandan beri bu odaları sadece rüyalarımda, hem sahnede hem de geceleri ziyaret ettim. İçeride beni bekleyen hep Cain oldu.

Bob'la burada olmak ortamı kabusa çevirdi.

"Annem ve babam küçük *Charlie*lerinin sahnede göğüslerini gösterip travma geçirmesine ne derler-"

"Kapa çeneni!" Onunla yüzleşmek için dönüp duruyorum. İlk düşündüğümünden daha sarhoş olmalı. "*Büyük liglerde* oynayan biri için,"

diyorum, az önceki azarıyla dalga geçerek, "ağzından çıkan kulağın duyuyor." Başımı odanın köşesindeki kameraya doğru eğiyorum, kaşlarım

kasıtlı olarak kalkık. Bob hareketimi yakalıyor ve bir homurtu ve tembel bir el sallamasıyla geçiştiriyor. "Nose göstermelik. Bu mal

sahiplerinin hiçbiri aslında neyin kanıtlanmasını istemiyor.

burada olur."

"İs sahibi yapar," diye yavaşça uyarıyorum, yine de haklı olması için sessizce dua ediyorum. Ayrıca sesin kayıta çalışmaması için de dua ediyorum. Hoparlörlerden yayılan müziğin her halükarda sözlerimizi bastıracağını umuyorum.

Bob çenesini ovuşturarak, yüzünde aniden beliren düşünceli bir ifadeyle mırıldanıyor: "Biliyor musun, Eddie yıllardır bu adamla bağlantı kurmaya çalışıyor. Burada çalıştığına göre-

"Olmaz. Sen daha teklifini ağzından çıkaramadan Cain seni hapse attıracak. O dünyayla hiçbir ilgisi olsun istemiyor. Hemen şimdi gitmen gerekiyor."

Bob'un yüzü hoşnutsuzlukla buruşuyor. Anladığım kadarıyla ne yapacağını söyleyememesinden hoşlanmıyor. Yine de aynı hızla düzeliyor. "Elbette, *Charlie*."

Göz devirmemi bastırarak kapıya doğru dönüyorum, odadan çıkmaya niyetliyim. Bileğimi mengene gibi kavrayan bir el beni durduruyor. "Bana sırtını dönme."

Derin bir nefes alıyorum, kendimi içine soktuğum durumu hızla değerlendirirken sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Bob ayık olduğunda yarı saygın biridir. Ama şu anda ayık değil ve belli ki hiç de saygın biri değil. Ayrıca iri yarı, kaslı bir uyuşturucu satıcısı ve henüz bana zarar vermemiş olabilir ama bu gece kolaylıkla verebilir. Ve nedense, "gerçek" hayatımı işgal ettiği için bana karşı üstünlük sağladığını düşünüyor.

Bir bakıma öyle.

Ve içimden bir ses bunu kendi avantajına kullanacağını söylüyor.

Yutkunarak sakince açıklıyorum: "Barın arkasındaki vardiyamı bitirmek zorundayım. Sen de gitmelisin. Buradaki fedailerin kızlara el kaldıran müşterilere pek dostça davranmadığını biliyorum."

"En kimsenin onlara söylemeyecek olması iyi bir şey, değil mi?" Kolumu acı verici bir şekilde sıkarak beni uyarıyor. "Özel bir gösteri ayarladığım anda, ne istersen yapabilirsin. Müesseseden tabii ki."

O sarhoş, kendime hatırlatıyorum. Tepkileri daha yavaş olacaktır. "Tamam, tabii."

Bir şarkı. Sandalyeye otur," diye sakın bir şekilde onu yatıştırmaya çalışıyorum.

Ne kolları beni bıraktığı anda kapıya doğru koşuyorum.

Sarhoş ya da değil, Bob umduğum kadar aptal ya da yavaş değildi ve kaçışımı bekliyordu. Saçlarımdan bir tutam yakalayıp sırtım göğsüne

dayanana kadar beni kendine doğru çekerken kafa derimden acı fışkırıyor.
Sarmaladı

Parmaklarını saçlarıma doluyor, yüzüne bakarken tüm vücudum garip bir açıyla bükülene kadar başımı geriye çekiyor.

Ve sonra yanağıma bir tokat attı.

Açık elle ama elinin tersiyle ve acısı gözlerimi yaşartacak kadar sert. Bir iz kalacağından eminim.

"Benden korkmuyorsun. Korkmalısın." Başımı sallayarak bir kez daha irkilmeme neden oluyor. "Korunduğunu mu sanıyorsun? Güvende olduğunu mu sanıyorsun?" Dudaklarından hıznır bir kıkırdama kaçıyor. "Senden hoşlanıyorum Jane. . . Charlie... adın her ne sikimse. Taşaklısın. Şey," Boştaki eli eteğimin altından geçip minik bikini altımın arkasına dolanırken gözleri aşağı doğru kayıyor ve sanki onu çekecekmiş gibi yapıyor.

Nefes al, nefes ver.

Onları açık bırakıyor. "Metaforik olanlar, her neyse. Ama beni öylece kovabileceğini düşünmen hoşuma gitmiyor. Bundan hiç hoşlanmıyorum." Beni direğe doğru fırlattı. Dengemi kaybedip yere yuvarlanmadan önce onu tutmayı başarıyorum. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ayaklarını yere sağlamca basıyor - açıkça daha fazla kaçma girişimimi engellemeye hazırlanıyor - "Her an olabilir."

Gözlerim kapıya kaydı. Sadece bir buçuk metre ötede.

Øat Bob'un dişlek sırtışını hak ediyor. "Seçimini yap, ya burada ya da seni bir sonraki görüşümde."

Ben aptal değilim. Eğer şimdi pes edersem, yine de bana bunu yaptırmaya çalışacak ve orada beni kurtaracak fedailer yok. "Eddie buna izin vermez," diye cevap veriyorum sesimdeki kesinliği zorlayarak. Eddie'nin neye izin verebileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama Bob'un yavaş arama taktiklerine şimdiye kadar sabrı olmadı, bu yüzden sadece haklı olduğumu umabilirim.

Bob'un gözlerinin kısılması ve yanaklarının aniden kızarması, bunun yanlış bir şey olduğunu gösteriyordu. Bir hışımla üzerime atladı, ayaklarımı altımdan çekip beni yere itti. Sert bir gümbürtüyle yere düştüm ve rüzgâr ciğerlerimi parçaladı. "Sence Eddie'nin söyledikleri geçerli mi?" Beni yüzümden tutup kaldırmak için aşağı uzanıyor, güçlü parmakları gözlerim yaşarana kadar çenemi sıkıyor. "Eddie bana sahip değil. Ne istersem onu yaparım!"

Bob'un kaslı kolu geri çekiliyor ve bir hamle yaptığını görüyorum. Gözlerimi kapatıp irkiliyorum, birazdan gelecek olan darbeye karşı kendimi destekliyorum, ciddi hasara yol açacağını biliyorum.

Ama hiç gelmiyor.

e Bob'un acı veren tutuşu kaybolmadan bir saniye önce kapının açılma sesi ve bir bağırış geliyor ve ben tekrar yere düşüyorum, çenemi oynatarak yüzümdeki ağrıyı geçirmek için birkaç saniye harcıyorum. Kendimi toparlamayı başardığımda, Nate ve Ben'in, Bob'u dizlerinin üzerine çöktürmüş ve gömleğinin yakasını sıkıca kavramış olan Cain'i yere yatırdıklarını görüyorum. Bob'un Cain'den en az otuz kilo fazlası var ama şu anda patronumun koyu renk gözlerindeki alev alev yanan öfke, boynu ve kolları boyunca uzanan kasları göz önüne alındığında, Cain'in Bob'u saniyeler içinde gömebileceğinden hiç şüphem yok.

Ve çok iyi olabilir.

"Sen de kimsin lan?" Cain homurdanır, çekingen ve profesyonel yapısının tüm görüntüsü kaybolmuştur. Bob cevap vermeyince, gözleri Nate, Ben ve kapı arasında gidip gelince, Cain'in burun delikleri açılmaya başlıyor. "Konuşmaya başlamak için yaklaşık dört saniyen var."

"Üçte birken tehdit etmek kolay, değil mi?" Bob alaycı bir tavırla karşılık verir, dizlerinin üzerindeyken bile ayakta durmaya çalışır.

at Cain'in dudaklarını bir gülümsemeye dönüştürüyor. Benim sevdiğim gülümseme değil. Gözlerine dokunmayan hınzır bir gülümseme. Sanki bir davet bekliyormuş gibi. "Nate, Ben, ... Charlie'yi alın ve dışarı çıkın." Buz gibi ses tonu içime bir ürperti gönderiyor.

Ben ve Nate bakışlırlar ama hareket etmezler. "Dışarı. Hemen!" Cain'in havlaması beni zıplattı.

Ben razı olacakmış gibi hareket ediyor, elini bana doğru uzatıyor. Nate kımıldamıyor bile. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun patron."

"Peki neden?" Cain, Bob'un gözlerini hiç ayırmadan alay ediyor. Sanki cevabı biliyor ama Nate'in bunu yüksek sesle söylemesini, Bob'un duymasını istiyor.

"Çünkü seni onunla yalnız bırakırsam bu aptal buradan çıkıp gitmeyecek," diye cevap veriyor Nate, aynı sakinlikle. "Öyleyse neden onunla ilgilenmeme izin vermiyorsun?" Biraz daha yumuşak bir sesle ekliyor, "Bırak gitsin, Cain."

İçeri daldıklarından beri tek bir nefes bile almadım. Şimdi bir tane

almak zorundayım. Küçük, titrek ve Cain'in yüzünü incelediğimde
soğuk bir maske,

müstakil nefret - şimdi tehlikeli bir durumdan diğerine geçtiğimi fark ettim.

Bob'un gitmesini istiyorum. Derhal.

"Ben iyiyim, Cain. O sadece benim başka biri olduğumu düşünen bir adam," diye açıklıyorum, bir adım öne çıkarak.

Cain'in sert bakışları nihayet üzerime yerleşiyor. Nere gözlerinde gözden kaçması mümkün olmayan bir kargaşa var -korku mu? Panik mi? Öfke mi? Şok mu? Çekingen adımlarla mesafeyi kapatıyorum ve gerginlikten gerilmiş koluna nazik bir el koyuyorum. Gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Cain, lütfen. Bırak Nate onu dışarı çıkarsın." Ses tonumdaki yalvarıştan nefret ediyorum ama bu noktada çaresizim. Bob'un tek kelime etmesine izin veremem ve Cain'in onu dövmesine de kesinlikle izin veremem. Kat yolun sonunda benim için kötü bitecek. Şu haliyle, bir sonraki düşüşümde bunun ne anlama geleceğini bilmiyorum. Şu anda bunu düşünemem.

Şu anda bu durumu etkisiz hale getirmeliyim.

Elimi yavaşça Cain'in kolunun üzerinde ileri geri gezdiriyorum, her bir kas onun kadar sıkı bir şekilde yırtılmış.

Uzun bir aradan sonra nihayet Bob'u ölümcül pençesinden kurtarıyor ve önüme geçerek bedenimi arkasına siper ediyor.

Bob ayağa kalkmaya çabalarken gözleri bana dikiliyor. Onlardaki vaadi görüyorum.

Öle intikam sözü.

Omurgamda gezinen titremeye karşı koyuyorum.

"Senin tipin bu kulüpte hoş karşılanmıyor," diye uyarıyor Cain. "Dışarıda kal."

Bob homurdanarak, onu olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde doğru yöne yönlendirmek için devasa bir elini omzuna dayamış olan Nate'in peşinden gidiyor. Bob, "Belki de burada işe aldığınız fahişelerin tipine daha yakından bakmalısınız" diye karşılık veriyor.

Nate ve Ben - belli ki patronlarını çok iyi tanıyorlardı - onun tepkisini tahmin etmişlerdi çünkü hızlı hareket ettiler, Nate Bob'u odadan dışarı iterken Ben de Cain'in peşinden gitmesini engelledi. "Merak etmeyin. Biz onun icabına bakarız," diyor Ben, yavaşça geri çekilerek, "sen de Charlie'nin icabına bak."

Ellerim karnımı buluyor, içimde büyüyen sinir yumağına bastırıyor. Neden bu hayatları bir süre daha ayrı tutamadım? Sanki evren bana karşı bir komplo kuruyor ve bana şunu hatırlatıyor.

Beni bedenine sımsıkı sarıyor, elimi göğsünde kalbinin durduğu noktaya hapsediyor. Kalbinin benimkinden daha çılgınca attığını hissediyorum ve bunu ona yapıyor olabileceğime hayret ediyorum.

Dudakları nefesimi tamamen kesiyor, sanki bunu yapmak için sonsuza dek beklemiş ve tekrar yapmak için de sonsuza dek bekleyecekmiş gibi beni susuzlukla öpüyor. Ama ona bu kadar yakınken vücudundaki titremeyi görmezden gelemiyorum.

Cain titriyor.

İis oynadığımız oyun artık bir oyun gibi gelmiyor ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Bir anda benden kurtuldu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

CAIN

"Cain!" Nate'in yumruğu ofisimin çelik kapısına o kadar sert çarpıyor ki içeride asılı duran resim çerçevesi yere düşüyor. Normalde bir şey duymakta zorlanıyorum çünkü duvarlar ses geçirmez değil ve kulüpten gelen müzik yüksek sesle yankılanıyor. Ama onun doğal gümbürtüsündeki doğal olmayan tizliği duyuyorum ve bu alarm veriyor.

Kapının kilidini açmak için koşarken -kasa açırken her zaman kilitlerim- Nate'in kül rengi yüzüyle karşılaşıyorum, gözleri kocaman, yere bakıp mırıldanıyor, "Buraya gelmeye çalıştım. Her şey çok hızlı oldu."

Bakışlarını takip ediyorum. Ve nefes almayı bırakıyorum.

Penny'nin buruşmuş, çelimsiz bedeni bir yığın halinde, yüzükoyun yatıyor. Başının arkasındaki açık yarığı görebiliyorum, akan kan sarı saçlarını koyulaştırıyor.

☒ Koridorun beş metre aşağısında başlayan kan izi, kendini epeyce bir mesafeye çekmeyi başardığını gösteriyor. Ve eli kapıma doğru uzanmış bir şekilde duruyordu. Çeliğin alt yarısındaki kan çizgisini görüyorum.

Parmak lekeleri.

Ulaşmak.

☒ sapımın etrafında kan lekeleri var.

Ellerimi ondan uzak tutamıyorum.

e Charlie'nin yüzünü gördüğüm anda -gözleri saldırganın yaklaşan darbesine karşı sımsıkı kapalıydı- korkum patladı.

Olabilirdi. Tekrar.

"Cain, iyi misin?" Charlie'nin sesi beni gerekliğ geri döndürüyor, bana onun Penny olmadığını hatırlatan tatlı bir şarkı. O lmedi. Tam burada, önümde, alnım onunkine yaslanmış, kollarını kavrarken, kesik kesik nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Sadece onu öptüm.

Bunu yapmam *gerekiyordu*. Ona yakın olmaya, onun sıcaklığın, hayatını bana karşı hissetmeye *ihtiyacım vardı*. Ve şimdi, benimkine çok yakın olan o güzel yüze, tenimi okşayan yumuşak pantolonuna, her zaman anlayışlı olan gözlerine odaklandığımda, beni korunmasız bir endişeyle izlerken, bunu tekrar yapmamak için kendimle savaşıyorum.

Hayır. Daha yeni saldırıya uğradıktan sonra yüzlerce adamın cüzi bir ücret karşılığında seviştiğ lanet olası bir VIP odasında olmaz, seni pislik!

Tüketen dürtüye karşı dişlerimi sıkıyorum ama bu kadar yakın kalırsam öz kontrolümü kaybedeceğimi biliyorum. Bu yüzden geri çekiliyorum. Yüzüne iyice bakabileceğim kadar uzağ, ellerimle çenesini nazikçe kavrıyorum. "Neren yaralı?"

"Sadece yanağım." şanki acıyı hatırlıyormuş gibi kaşları çatılıyor, "ve saımı küçük bir kız gibi ektiğ zaman kafa derim."

Elimi kafatasının arkasına doğru kaydırıyorum - kanla keeleşmemiş ipeksi saçlarının arasından, çünkü o Penny değil, diye hatırlatıyorum kendime - ve parmaklarımın hafifçe ovmasına izin veriyorum. Sakinleştirici bir şekilde.

Dudakları birbirinden ayrılırken gözlerini kapatıyor, ilgiden açıkça hoşlanıyor ve ben bir kez daha eğilip o geniş ağzı öpme dürtüsüyle savaşıyorum. Haftalardır onu sahnede izliyor, durmadan onu düşünüyor, kendime binlerce farklı şekilde *bunun* olamayacağını söylüyordum.

Neredeyse gerçek gibi görünmüyor. "Daha iyi mi?"

"Hmm ..." Elini uzatıp benimkini başının arkasında durduğ yerden alıyor ve aşağı çekerek parmaklarının arasına yerleştiriyor. Daha önce bir kadının elini bu şekilde tuttuğumu hatırlamıyorum. Sinirlerime kısa devre yaptırıyor. Acaba o da hissediyor mu, yoksa sadece ben miyim? Canlı gözler açılıp yüz hatlarımda geziniyor ve ağzıma yerleşiyor. "Titriyorsun."

O haklı. Titriyorum. Fark etmemiştim bile.

Çarpan kalbimi düzenlemeye çalışarak derin bir nefes veriyorum. O kadar yakın duruyoruz ki bunu hissedip hissetmediğini merak ediyorum. "İçeri girdiğimde o adamın sana vurmaya hazır olduğunu gördüm-" Sesim bir çatırtıyla kesiliyor. "Bana birini hatırlattı. Yıllar önce olan bir şeyi."

Charlie'nin serin parmakları boynumda geziniyor, dövmemin harflerini takip ediyor, sanki tek kelime etmeden anladığını gösteriyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan temkinli bir şekilde soruyorum: "Kimdi o, Charlie?" Sesimden acıyı uzak tutmaya çalışıyorum ama bu imkânsız. O kel herifi düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Burada Charlie'yle birlikte olmaktan ne kadar mutlu olsam da, küçük bir parçam onu sakatlamak için otoparka koşmak istiyor. Nate'in onu uyarmak için biraz hırpalayacağını biliyorum ama bu yeterli değil.

Eli yanağıma doğru ilerliyor, narin dokunuşu hafif kirli sakalımı yumuşatıyor. İçgüdüsel olarak ona doğru dönüyorum ve parmaklarının ağzımın üzerinde gezinmesine izin veriyorum. "Sana söyledim, beni başka biri sandı," diye mırıldanıyor, ilgisizmiş gibi davranarak. Ama vücudundaki ani gerginlikten bunun bir rol olduğunu anlıyorum. Yanağını göğsüme yaslamak için eğiliyor, kollarını belime doluyor ve ben de bu yakınlaşmayı kendiliğimden kabul ederek kollarımı bir kez daha onun sıcak, güçlü bedenine sıkıca sarıyorum, çenemi de başının üstüne koyuyorum.

Ve her şeyin ne kadar hızlı değişebileceğine hayret ediyorum. On dakika önce, Charlie'nin mükemmel vücudunun sahnede bana eziyet etmesini izlerken aletim zonkluyordu ve bu gece ona ne söyleyeceğimi merak ediyordum. Bunun önlenemez bir fiziksel çekimden daha fazlası olup olmadığını merak ediyordum.

¶ree dakika önce, birinin aynı mükemmel vücudu kırmaya çalışmasını izledim ve altımdaki zemin açıldı, bana keşfetme şansımı ne kadar kolay kaybedebileceğimi hatırlattı.

Ve sadece saniyeler içinde, aramızda striptiz şovlarından ve fiziksel çekimden daha derin bir şeylerin gelişmeye başladığından eminim.

Saniyeler içinde.

Bu kadar beklememeliydim. Kapımdan içeri girdiğinde ayaklarını yerden kesmeliydim. O zamandan beri her saniye, geçmişteki hatalarımı tekrarlayarak değerli zamanımı ve olasılıklarımı kaybediyorum.

Nate haklı. Olan hiçbir şeyi değiştiremem. Sadece ders çıkarabilirim.

Ama ya bu Charlie için bir oyundan başka bir şey değilse? O adam hakkında bana yalan söylediğini biliyorum. Ne Onun orada olduğunu öğrenmemin tek nedeni, fedailerden biri olan Jeff'in kulaklıktan içeri girdiğine dair bir şeyler söylemesi ve Nate'in bunu yakalamasıydı.

O kapıdan içeri daldığımda tamamen farklı bir sahneye girdiğimi düşünmüştüm ama yine de kıskanç bir ucube gibi, benimle bu şekilde oynadığı için ona bağırmaya hazır bir şekilde içeri daldım. Onun yerine bulduğum şey bir parçamı rahatlattı. Bunu bilmek midemi bulandırıyor.

Peki şimdi ne yapmalıyım? O adamın gerçekte kim olduğunu söylemesi için onu zorlamak beni hiçbir yere götürmeyecek. Davranışlarından bunu anlıyorum. Ama aynı zamanda onu spot ışıkları altında tutup daha fazla erkeğin onu başkasıyla "karıştırmasına" da izin veremem.

Belki de bu yüzden emir ağzımdan kaçıyor. "Bir süre daha o sahneye çıkmayacaksın." Nefret ettiğim sahiplenici, kontrolcü tonun sözlerime sızdığını duyuyorum ve bu emrin *gerçekte* ne olduğunu hemen anlıyorum: soyunmasını engellemek için bir bahane.

Uzaklaşmaya başlarken kolları belimdeki tutuşunu gevşetiyor. "Paraya ihtiyacım var, Cain." Reddedişinin sesi gönülsüz geliyor, sanki mecbur hissettiği için söylüyormuş gibi.

Bu konuda mest olmadığımı söyleyemem. Sahneden ve striptizden nefret etmesini istiyorum.

Benim dışımdakiler için yani.

Alnına düşen bir tutam saçı geriye iterek, "Burada bana yardımcı olabileceğin bazı idari işlerim var. Çok kolay ve sana aynı parayı ödeyeceğim. Ve benimle birlikte olacaksın."

Bu olasılığı değerlendiriyormuş gibi yavaşça başını sallayarak, "Sanırım bu işe yarar ..." diye mırıldandı. Hesapçı gözlerinde bir parça yumuşaklık yakalıyorum. Rahatlama mı? "Ne kadar süre için?"

"Göreceğiz." *Evet, göreceğiz, tamam.* Bakışlarım göğüs kafesine yaslanmış iki sert tümseğe kaymaktan kendini alamıyor. Eğer istediğim gibi olursa, bu vücut bir daha asla sahne yüzü görmeyecek. Bu uzun, kaslı

uzuvları, bu mükemmel göğüsleri ve bu yumuşak, ipeksi teni sadece benim gözlerim için olsun. Onun her şeyini kendime istiyorum.

Dudaklarından hafif bir nefes kaçıyor. Bana bakarken iri kahverengi gözleri parıldamaya başlıyor ve bana ne kadar yakın durduğunu fark ediyorum. Dudaklarına değen bir gülümsemenin hayaletiyle, bu hareketi hissetti.

Yavaşça ve ağır bir şekilde nefes vererek, ellerimi belini kavramak için hareket ettiriyorum ve bu altmış saniye içinde sıfırdan çıplaklığa geçmeden önce kendimi ondan uzaklaşmaya zorluyorum. ere zamanı boşa harcamak var, bir de ilk zamanı boşa harcamak var. Charlie'yi şu anda VIP odalarından birine götürmek çok yanlış olurdu. "Gel." Kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. "Hadi şu yanağı buzlayalım."

Onu odama götürürken Charlie sessizliğini koruyor. Aslında, Ginger'a teşekkür etmek dışında tek kelime etmedi.

-Elinde bir torba buzla koridorun hemen dışındaki özel odalara doğru koştu.

Şimdi aniden gergin görünüyor. Ya da benim etrafımda nasıl davranacağından emin değil.

at ikimiz yaparız.

Bir sandalye çekip oturmasını işaret ediyorum. Önündeki masama yaslanarak sandalyeyi öne doğru çekiyorum, ta ki çıplak bacakları -küçük eteğinin içinde uzun ve seksi görünüyor- kalçamın yan tarafına değene kadar. Pratik olarak bu, buzu onun için yanağına doğru tutmamı sağlayacak. Açgözlülükle, ona dokunmam gerekiyor. e başka tarafa kaymaması bana bunu sorun etmediğini söylüyor.

e kızgın kırmızı iz birkaç gün içinde muhtemelen çürük olacak, ama o muhteşem bebek yüzüne zarar ~~verek~~ bir şey değil. Charlie mükemmel. İçinde kendimi kaybedebileceğim bir yüzü var. Şu anda da öyle, bakışlarımı yemyeşil ağzına dikmiş durumdayım. Başparmağımı alt dudağında gezdirmekten kendimi alamıyorum. Dudakları hayal ettiğimden bile çok daha yumuşak.

Parlak gözler bana bakıyor, umutla bekliyor. Ve ben hala elimi tutuyorum. Nereye gideceğimi bilmiyorum. Doğru olan ne? Neyin olmasına izin vermeliyim? Her şeyin olmasına izin mi vermeliyim? Penny'ye yaptığım gibi geçmişimi ona da anlatayım mı ki nasıl bir adamla birlikte olduğunu, nasıl bir şiddet gördüğümü, nasıl bir arkadaşlık ettiğimi bilsin?

Ya da belki Nate haklıdır. Bunların bir önemi var mı? Benim için önemli, ama onun için önemli olacak mı? Charlie'nin kendi çantasıyla

geldiğini biliyorum.

sırlar. Ama açıkçası, kasten ahlaksızca bir şey yapmadığı sürece, ne yaptığı umurumda değil. Sadece bundan kurtulmasına yardım etmek istiyorum.

Elini kaldırıp benimkini sıkıca ağzına bastırıyor. *Bunu gerçekten yapıyor muyuz?*

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum Charlie," diyorum, fısıltının biraz üstünde, beni anlamasını umarak. *"Bunu daha önce hiç yapmadım."*

Uzun bir aradan sonra dudakları tenimi gıcıklayarak fısıldıyor: "Bence gayet iyi gidiyorsun."

Dudağımın gülümseyerek kıvrıldığını hissediyorum, onun güvenimi artırma çabaları büyüleyici. Charlie hakkında hızlıca bir şeyler öğreniyorum ve öğrendikçe daha çok hoşuma gidiyor. Çok fazla soru sormuyor ama yine de her zaman ne söyleyeceğini biliyor gibi görünüyor.

Elimi bırakıyor ve yanağına buzla tekrar dokunmama izin veriyor. "Senin için ameliyat yapmamı istediğinden emin misin?" diye soruyor. "Hiç deneyimim yok." Gözlerini sıkarak kapatıyor ve aceleyle ekliyor: "Ofis işlerinde. Başka bir sürü deneyimim var." Æen yanakları renkten reнге girer.

Charlie'yi uçarken görmek o kadar nadir bir manzara ki, kıkırdamaktan kendimi alamıyorum, bu da yanaklarının daha parlak yanmasına ve dudaklarından bir kıkırdama çıkmasına neden oluyor. Ve bu kıkırdama kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Daha önceki sözlerini papağan gibi tekrarlayarak, "Bence çok iyi olacaksın" diye takılıyorum. *Öte yandan ben, sen odamdayken ellerimi senden uzak tutmaya çalışıyorum, tutmayacağım.* "Yarın öğleden sonra dörtte gelmeye ne dersin?"

Gülümsüyor ve başını eğerek onaylıyor. "Charlie Rourke, idari asistan, hizmetinizdeyim."

Hmm . . . Bu kulağa hoş geliyor. "Kadın bir yönetici aradığımı biliyorsun, değil mi?"

"Tam olarak ne yapmak için?"

Omuz silkiyorum. "Burayı yönetmeme yardım etmek için. Tek başıma yapabileceğim çok şey var." Düşünüyormuş gibi başını yavaşça sallıyor.

"Çink bu konuda." Buz torbasını kaldırıp yanağını inceliyorum. Yeterince dikkatli bakarsam, parmak eklemlerinin temas ettiği yeri görebiliyorum. *Eğer o adamı bir daha görürsem...* Beklenti içinde

yumruklarım sıkıştı. "Acıyor mu?"

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Sadece bir çürük. Kırık falan yok. İnanın bana, onlardan çok yaşadım."

"Baban mı?" *Hay sikeyim.* Az önce bunu yüksek sesle mi sordum? Charlie'nin kaçırıldığını umarak nefesimi tuttum.

"Hayır, ...'dan." Duraklıyor, kaşları derin bir şekilde çatılıyor. "Babamdan mı?" Yutkunuyor. "Ne demek istiyorsun?"

Ah, saçmalık. Charlie'nin nesi bana aptalca şeyler söyletiyor? Ben asla aptalca şeyler söylemem! Çabucak izimi kaybettirmeye çalışarak boğazımı temizliyorum ve "Yok bir şey. Burada çalışan pek çok kızın babası tacizci ve ben de öyle düşündüm-"

"Cain." Æ ses tonundaki keskinlik çok açık. Tedirginlik ve panik eşit oranda keskin. Vücudunu, bacakları artık benimkilere değmeyecek ve sırtı sertleşecek şekilde ayarlıyor. "Sen korkunç bir yalancısın."

Charlie çok anlayışlı. Storm ve Nate dışında kimse John'u ve ona çalışanlarımın özel hayatlarını nasıl soydurduğumu bilmiyor. Şimdi Charlie öğrenecek çünkü bu ilişki işini daha önce hiç yapmamış olsam da, birinin yüzüne yalan söyleyerek işe yaramayacağını anlayacak kadar akıllıyım.

Üzüntüyle iç geçirdim ve John'un bana söylediklerini anlatmaya başladım. "George Rourke, 1 Mayıs 1962 doğumlu. İçki sorunu olan bir kamyon şoförü ve anneni ölümüne kadar taciz etmiş." *Charlie annesinin öldüğünü biliyor mu?* O geyik bakışından, bilmediğinden şüpheleniyorum. *Hay sikeyim!* İçim içimi yiyor.

İis gittikçe kötüleşiyor. "On sekizinci doğum gününde kaçtın ve iki ay önce New York'tan Miami'ye uçana kadar senden hiçbir iz yoktu. Bakın, tüm çalışanlarım için oldukça kapsamlı geçmiş araştırmaları yaptırırım. Æ özel dedektif tipi."

Boğazını temizleyerek zar zor "Gecenin geri kalanında dinlenmem gerek" diyebildi. Onu götürmek için anahtarlarıma uzanıyorum ama o çoktan başını sallıyor, beni durdurmak için elini uzatıyor ve hafifçe titriyor. "Hayır, Cain. Sadece

- "Yutkunuyor, sesi boğuk çıkıyor. "Hayır."

Sanki göğsüme bir damperli kamyon çarpmış gibi hissediyorum. "Bekle. Lütfen bana anneni bildiğini söyle. Lütfen bana yeni öğrenmediğini söyle." Eğer bilmiyorsa, sanırım aklımı kaybedeceğim.

Sertçe yutkunduğunu görüyorum ve sonra sıkı bir ses çıkarmayı başarıyor, "Evet. Annemin ölümünü biliyordum."

Elini uzattım ama geri çekti. "Nasıl göründüğünü biliyorum ama bana güvenebilirsin."

"Yanılıyorsun, Cain. Aslında senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Topuklarının üzerinde dönerek gitti.

İşte böyle. Saniyeler içinde, kazanmış olabileceğim tüm güvenimi kaybettim.

Yaklaşık üç dakika dayanabiliyorum. Bu şekilde gitmesine izin veremem. İtirazlarına rağmen ayağa kalkıyorum, anahtarlar elimde ve onu takip etmek için kapıya doğru ilerliyorum. Ginger'ın renkli kafası beni durdurdu.

"Charlie iyi mi? Levi onu buradan çıkarken gördüğünü söyledi."

Etrafından dolanmaya başladım bile. Şu anda Ginger'ın maskaralıklarına ayıracak vaktim yok. "Hayır, değil."

Beni durdurmak için eliyle kolumu sıkıyor. "Bekle. . ."

"Şimdi olmaz, Gin-"

"Dün öğleden sonra Charlie ile birlikte miydin?"

Mat adımlarımı yavaşlatıyor. Bunu neden sorsun ki? "Hayır." Ona sorgulayan bakış atmak için dönüyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bir şey söylemeyecektim ama Ben'in bana bu gece olanları anlatmasından sonra ..." İnliyor. "Sana dün olanları anlatmalıyım. Belki bir anlam çıkarabilirsin."

Çıkış kapısına doğru bakıyorum ve sonra Ginger'a geri dönüyorum, söyleyebilecekleri ile Charlie'ye ulaşmak arasında kalıyorum.

"Dün telefonda bir adamla konuştum. Babası olduğunu söyledi ama ben o kadar emin değilim."

YİRMİNCİ BÖLÜM

CHARLIE

George Rourke da kim?

Æis'un sahte kimlik olması gerekiyordu. Sahte! Ama Cain'in sözde tanıdığım bu insanlar hakkında konuşmaya devam etmesi, Charlie'nin gerçek insanları içeren gerçek bir hayatı olduğuna inanmamı sağlıyor.

Charlie gerçek bir insan.

Görünüşe göre, dört yıl öncesine kadar muhtemelen gülen, ağlayan ve arkadaşlarıyla parti yapan biriydi. İnsanlar ona Charlie diyordu ve o da cevap veriyordu. Aynaya baktı ve benim yüzüm olmayan, onun kimliğini üstlenen bir yüz gördü.

Sonra da iz bırakmadan *ortadan mı kayboldu?* İnsanlar öylece ortadan kaybolmaz. Biliyorum, çünkü deniyorum. Æere'un mantıklı tek bir açıklaması var.

Oh, Tanrım.

Arabayı yola çekmek zorunda kaldım. Emniyet kemerimi zar zor takıyorum ve midemdekiler kaldırıma dökülmeden önce kapıyı açıyorum. Æank Tanrı'ya şükür geç oldu ve yolun karşısındaki çöp kutusunu inceleyen sokak kedisi dışında görgü tanığı olmayan sakın bir ara sokaktayım. Dışarı atacak bir şeyim kalmadığında, sürücü koltuğuna geri tırmanıyorum. Gözyaşlarım akmaya başlıyor, ama onları öfkeyle siliyorum.

Bilmek zorundayım.

Kan kulaklarımda durmak bilmeyen bir davul gibi çarparken, gösterge panelindeki saate b a k ı y o r u m . Gece yarısını geçiyordu. Sam hâlâ uyanık olacak. Yaşına rağmen *hem* gece kuşudur hem de erken kalkar.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Onunla asla iletişim kurmamam gerekiyor ama şüphelerimin yanlış olduğuna beni ikna etmesine ihtiyacım var. Kullan-at telefonda Long Island'daki evin numarasını tuşluyorum, ev telefonunda dinleme cihazı varsa takip edilemeyeceğini umuyorum.

Titreyen ellerim ve kesik kesik nefeslerimle bekliyorum; kalbim, eğer onu rahatlatacak bir şey bulamazsam birazdan pes edecekmiş gibi hissediyor. Eve gelip gelmeyeceğini bile bilmiyorum. Neredeyse hiç eve gelmez.

Sam üçüncü zil sesinde cevap veriyor.

Sert bir yutkunmayla korkumu bir kenara iterek hiç vakit kaybetmedim. "Charlie kimdi?"

Hiçbir şey

duymuyorum. Hiçbir

şey.

Ve sonra bir tıklama.

Telefonu göğsüme bastırırken nefes almak için kendimi zorluyorum. Beni duydu mu? Bunun bir şaka olduğunu mu düşündü? Tekrar aramalı mıyım?

Øe Sessizliği bozan zil sesi beni yerinden sıçratıyor.

"Konuş" tuşuna basıyorum ve dudaklarımı büzerek dinliyorum.

"Neden soruyorsun?" Sesi alçak ve sert. Sam talepkâr olabilir, ama bu sesi daha önce sadece bir kez kullandığını duymuştum - o gece Dominic'le. Bahse girerim telefonları değiştirmiştir. Muhtemelen henüz tamamlanmamış kilerdedir. Øe oda tamamen çıplak, bu da içeride herhangi bir böcek saklamayı zorlaştırıyor, eğer birisi Simba ve Duke'ü geçmeyi başarır

-Gördüğüm en büyük ve en düşmanca iki rottweiler.

Dişlerimi gıcırdatarak bir bahane aradım. Çılgınlığım yüzünden bu konuşmanın nasıl gideceğini düşünmemiştim. Sadece beni sakinleştirecek bir cevap arıyordum. Ona bildiklerimi anlatamam. Ona Cain ya da onun araştırma uygulamaları hakkında hiçbir şey söyleyemem. *Aptal kız!* Bana neler oluyor? Her zaman çok dikkatliydim. Şimdi, aklımı korumaya en çok ihtiyacım olduğu anda, aklımı kaybediyorum!

Ama artık çok geç. Sam'in bir cevaba ihtiyacı var. Korkumu yutuyorum.
"O gerçek bir insan mıydı?"

Alçak, tehditkâr kıkırdaması beni ürkütüyor. "Tabii ki gerçek. O sensin."

Dehşet içinde gözlerimi kapatıyorum. Kaçamak cevaplar veriyor. "Ben olmadan önce başka biri miydi?"

Øere bir duraksama oluyor ve sonra, beni şaşırtarak, Sam gerçekten cevap veriyor. "Evet." Tüylerim diken diken oldu. "Ø şimdi nerede?"

"Çok fazla soru var, benim küçük farem. Nedenini merak ediyorum." Kilerdeki ışığa bağlı zincirin tanıdık çekişini duyuyorum. *Açık ... off ... açık ... off ...* ve Charlie'nin tüm kimliklerini bana verdiği günü düşünüyorum. Øe gün benimkileri de toplamıştı. Onlarla ne ~~yapaktı~~ *yapaktı*? Başka birine satıp benmiş gibi mi davranacaktı?

Konuşmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Sam'i hiç sorgulamadım. *Hiçbir zaman.* Ve şimdi gecenin bir yarısı benden bir telefon alıyor, söylenmemiş suçlamalarla dolu. Bu onu şüphelendirecek.

"Cevap ver bana!" diye ısrar ediyor.

"Sadece onun ... olup olmadığını merak ediyorum." Boğazımda yeniden yükselen safrayı bastırmaya çalışıyorum. "Ona ne oldu?" *Onu sen mi öldürdün, Sam? Benim için miydi? Bunların hepsini dört yıl önce mi planlamıştın? Belki daha önce?*

Elbette Sam'in bir şey itiraf etmesini beklemiyorum. Benimle suçlayıcı hiçbir şey paylaşmadı. Eğer polise gitseydim, elimde suçlamalar ve ikinci derece kanıtlardan başka bir şey olmayacaktı. Kesinlikle aklanmam için takas edebileceğim değerli bir bilgi yok. Dominic ve şimdi de Jimmy dışında hiçbir ortağıyla tanışmadım. Yasal şirketlerine nadiren adım atarım. Eroini nasıl bulduğunu bilmiyorum; asla sormam. Son birkaç yıldır "iş" için Orta Doğu'ya birkaç seyahat yaptığını biliyorum. Ancak emlak şirketinin, roofing şirketinin, franchise et lokantasının veya dahil olduğu diğer düzinelerce girişimden herhangi birinin Orta Doğu ile bir ilgisi olduğundan şüpheliyim.

Eminim DEA izliyor olsaydı onun seyahatlerini de sorgulardı. Yine de onların varlığını hiç hissetmedim. Øen yine DEA'nın dikkatini çekmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, geçen bahar etrafımda dolaşan o adamın Sam'in arkadaşı olmadığı ve aslında DEA olduğu.

Ya ağız sıkılar ya da Sam'i henüz yakalayamadılar. Sanırım yaptığınız işte gerçekten iyiyseniz, üzerinize bir şeyler yıkmak daha zor oluyor.

Sam'in dişlerinin arasından çıkan hava tıslamasını duyuyorum, sonra sahte bir soğukkanlılıkla, "Kim bilir? Belki de ona her şeyini veren birine ihanet etti. Belki de iyi bir fare değildi."

Kalbim göğüs kafesime çarparak hızlanmaya başladı. Soruyu geçiştirdi ama benim için bu açıkça bir cevap.

Ve bir uyarı.

"Bilmek istediğin bu muydu?"

Boğazımı temizleyerek "Evet." diyebildim.

"Umarım endişelenmemi gerektirecek bir şey yoktur. Unutma, bu işte *birlikteyiz*. Øere özensiz davranmaya yer yok. Dün, sen dikkatsizdin."

Özensiz. Øe Dominic'i suçladığı şeyle aynı.

"Biliyorum, S-" Øe Adını söylememek için dilimi sertçe ısırırken kanın bakırımsı tadı damağımın tadını bozuyor. "Bir daha olmayacak."

"Güzel. Çünkü gerçekten iyi giden bir şeyimiz var. Ve çok daha iyi olacak." Øere bir duraksama. "Paranızın azaldığını görüyorum. Yarın hesabına bir onluk daha yatıracağım. Git kendine güzel bir şeyler al."

"Yapacağım. Øank you." Para . . . Her şey paraya bağlı. Sam'in buna her şeyden çok değer vermesi ve herkesin de öyle olduğunu varsayması. Øe Komik olan şu ki, Sam maddi olarak hissetmeden hesabıma bunun on katını yatırabilir. Ama bana asla çok fazla vermiyor. Sadece ona *ihtiyaç* duymamı sağlayacak kadar.

Sam telefonu kapattıktan sonra ne kadar süre boyunca telefondaki paraziti dinliyorum. Sonunda koltuğuma geri gömüldüm.

Charlie Rourke gerçek bir insandı. Ve gerçek Charlie Rourke öldü.

Aylardır farkında olmadan ölü bir kız gibi davranıyorum. Onu bir striptizciye ve uyuşturucu kaçakçısına dönüştürdüm. Kimliğini küçük parçalara ayırıp hiç var olmamış gibi davranacağım günü iple çekiyorum.

Ama o vardı.

Ve Sam'in muhtemelen onun ölümünde parmağı vardı.

Bir gece yanlış kişiyle tanışan talihsiz bir kız mıydı? Kimsenin özlemeyeceği sarışın bir kaçağı arayan biri mi? Yoksa Sam gerçek Charlie Rourke'u tanıyor muydu? Onun için uyuşturucu mu taşıyordu? Onun gözüne girmek için bir şey mi yapmıştı?

Sam'in gözünden düşmek üzere miyim? Ginger'ın kullan at telefonuma cevap vermesiyle, ani sorularla, Bob'dan henüz duymamış olabileceği şeylerle. Ya Bob ona Cain'den bahsederse?

Cain.

Onun adı düşüncelerime dokunduğunda göğsüm zonkluyor. Penny'nin gecesinden kaçarken tüm bu olanları düşünemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı. Orada ne olduğunu bilmiyorum ama bitmesini istemediğimi biliyorum. Ellerini üzerimde tutmaya niyetli görünüyordu ve ben de beni davet ederse evine ve yatağına kadar bunu yapmasına izin vermeye niyetliydim.

Ama şimdi Cain işin tam ortasında. Bob'u düşman ilan etti. Tüm geçmişimi bildiğini sanıyor. Dedektif tuttuğu için ona kızamam. Bunu neden yaptığını anlıyorum. Kendini *benim gibi* insanlardan korumak için.

Ama korunmuyor. Sam onun için fazla zeki. Sam herkes için çok zeki.

İis aptalca bir planım mı var? İat hepsi bu ... aptalca. Sam'in benim için ayarladığı gibi bir kimliği asla satın alamayacağım çünkü Sam muhtemelen bunun için *öldürdü*. Tek yapabileceğim paramı alıp kaçmak.

Hesabımda yirmi beş bin dolar var - Sam'le olan ortak hesabımdan farklı olarak "gizli" bir hesap-. Yarın gelecek on bin doları ve SUV'um için bir yirmi bin daha eklediğimde iyi bir parayla temiz bir mola verebilirim. Tabii ki her iki hesabı da boşaltmam ve spor çantamda 55.000 dolar taşımam gerekecek. Çünkü kimliğim olmadan banka hesabı açamam ve Charlie'ninkini kullanma riskini alamam. Sam onun adına bir banka hesabının izini sürmenin bir yolunu bulabilir mi bilmiyorum ama bunu riske atamam. Güvende olmak için, herhangi bir bilgisayara ikinci "Charlie Rourke" girilirse, beni bulabileceğini varsaymak zorundayım.

Bir otobüse atlayıp nereye gideceğim? Hep Güney'in derinliklerini görmek istemişimdir. Belki Louisiana ya da Alabama'da bir yer. El altından çalışabileceğim ve küçük bir ev kiralayabileceğim gösterişsiz bir kasaba.

gerekli tüm geçmiş kontrolleri olmadan daire. Ya da sınırı geçip Meksika'ya gidebilirim. Ama sonra bir daha asla geri dönemem, çünkü bir daha asla pasaport alamam. Hayır. Ülkede kalmak zorundayım. Sonsuza kadar. Asla Avrupa'ya ya da Karayipler'e gidemeyeceğim. Sam ölene ve ben bir şekilde gerçek kimliğime bürünene kadar. Bu ne zaman olacak? Yirmi yıl içinde mi?

Yirmi yıl mı? Otuz yıllık anonimlikten sonra mı?

İçimi çekerek dikiz aynasındaki görüntüme bakıyorum. Saçımı keseceğim, kesin. Belki boyatırım. Yine de renkli lens takar mıyım? Menekşe gözlerimi gizler miyim?

Hangi ismi kullanırdım? Gerçek adım ya da Charlie değil. Yeni bir şey.

Bir ay önce bunu düşündüğümde - tüm geçmişimi geride bırakıp tamamen yeni bir başlangıç yaptığımda - içimde bir coşku hissettim. Kilitlerin çözülmesi, zincirlerin yuvarlanması ve arkama bakmadan koşabilmek gibi. Ancak şimdi, gerçekten gerçekleştiğine göre - planladığım gibi değil ama yine de gerçekleşiyor - bir şekilde eskisinden daha fazla kapana kısılmış hissediyorum.

Kimsem

olmayacak. *Hiçbir*

şeyim olmayacak.

"Neden, Sam? Bunu bana neden yaptın?" Yıllarca Sam'e karşı minnettarlık ve sadakatten başka bir şey hissetmedim. Ama şimdi, acıdan başka bir şey hissetmiyorum.

Başka seçeneğim yok.

Kaçmak

zorundayım.

Şimdi.

Alnımı direksiyona bastırarak gözyaşlarımın serbestçe akmasına izin verdim.

"Ginger?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evet?"

"Evinin kapısında mı kaldın?" "Hayır.

Neden?"

"Şey ..." Dışarıda başka kimsenin olmadığını görmek için avluya üstünkörü bir göz atıyorum. "Çünkü saat gecenin ikisi ve sen benim evimin önünde oturuyorsun.

daire kapısı, uyuyor."

Ginger kollarını başının üzerine doğru uzatarak ayağa kalkıyor ve uzaklaşıyor. Kapımın kilidini açıp içeri giriyorum. Davet edilmeden, beni takip ederek içeri girdi.

"Seni buraya beni kontrol etmen için Cain mi gönderdi?" Anahtarlarımı sehpanın üzerine atıyorum ve oturma odasındaki tek lambayı yakıyorum.

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sorar nazlı nazlı, gözlerini yontulmuş bir tırnağa dikerek. Ginger bir poker oyununda gömleğini bile kaybedebilir.

İç çekerek kanepeme uzandım, dikkatimi benekli tavana verdim. Tükenmiştim. Duygusal ve fiziksel olarak tükendim. "Çünkü hâlâ Penny'lerde olman gerekirken erkenden çıkıp evimin kapısının önünde oturuyorsun." Beni bekleyen Cain olmamasının midemde yarattığı hayal kırıklığını görmezden gelemiyorum. Ona beni rahat bırakmasını söylediğimi ve bunun en iyisi olduğunu biliyorum ama yine de.

Ginger'ın gözlerini üzerimde hissediyorum, kan çanağına dönmüş gözlerimde ve eminim ki birikmiş rimel izlerinde. İki saat ağlamak bunu yapar. Sonunda "Yanağın nasıl?" diye soruyor.

"İyi." Ona dokunmadığım, gülümsemediğim ya da yol kenarına kusmadığım sürece fark etmiyorum bile.

Küçük bir iç çekişle buzdolabıma doğru yürürken çevik adımlarını duyuyorum. Ne onları bardak sesleri bana iki şişe bira çıkardığını söylüyor. "İşte." Birini bana uzatıyor, uzaktan kumandayı alıp televizyonu açıyor ve kanalları hızla tarıyor. Ne aradığını hemen anladım. *Seinfeld*'i sevdiğimizi erkenden keşfettik. Nere gecenin bu saatinde açık bir bölüm yok gibi görünüyor ve bu yüzden *Yedi*'nin sonuna geliyor. "Bu bölüme bayılıyorum! Tüylerim diken diken oluyor," diye haykırıyor ve kanepenin karşı köşesinde bacaklarını altına sıkıştırırken bir ürpertiye abartıyor. Brad Pitt'in bir kutuyu açıp içinde Gwyneth Paltrow'un kafasını bulmasını izlerken sessizliğe gömülüyoruz.

Üzerimizde dolaşan bu bulutla Ginger'ın yanında olmanın tamamen rahat olduğunu söyleyemem. Ama bana kızgın olmadığından eminim. Aksine, bence endişeli.

Birinin benim için endişelenmesinin nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyorum. Sam asla endişelenmez, nokta. Peki ya annem? Şey, onun için telaşlandığını hatırlıyorum

Aynanın karşısında çok fazla kıyafet değiştirirdi. Genç, sarışın ve güzeldi. Çok fazla makyaj yapar, güzel kokan bir parfüm kullanır ve görünüşü için büyük çaba sarf ederdi. Dışarı çıktığımızda, hatta jimnastikte bile, o babalarla konuşurken ve ben dengemi ve temel başlangıç hareketlerimi çalışırken kıyafetlerini tekrar tekrar düzelttiğini hatırlıyorum. Mutfak masasında oturmuş, fatura olduğunu tahmin ettiğim şeyleri sıralarken kaşlarını sıkıca ördüğünü hatırlıyorum. Tüm bu "yüküyle" iyi bir koca bulamayacağı konusunda endişelendiğini hatırlıyorum.

Ama *benim* için endişelendiğini hiç hatırlamıyorum.

Æen, Sam ortaya çıktığında tüm endişelerinin yok olduğuna eminim. Ginger sonunda sessizliği bozdu. "Cain bu gece oldukça ürkmüş görünüyordu."

Birasını yudumlarken bakışları televizyondan hiç ayrılmıyor.

"*Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum,*" demişti. Neyi yapmayı? Bir ilişki mi? Cain'in aramızda olacağını düşündüğü şey bu mu? Böyle bir şey olamaz! Yine de bunu söylediğinde, göğsümde bir sıcaklık patlaması hissetmediğimi iddia edemem, uzuvlarıma doğru yayılıyor, ona kıvrılma arzum baskın geliyor.

"*Bunu hiç yapmadım.*" Eğer bu doğruysa, Penny'nin ona ne yaptığını merak etmeden duramıyorum.

"Onunla hiç tanıştın mı?" Ben sordum. "Penny mi?"

Ginger iç çeker. "Ah... evet. O ölmeden yaklaşık iki ay önce Æe Bank'ta çalışmaya başladım."

"Nasıl biriydi?"

"Onu iyi tanı mıyordum. Çok güzeldi. Sarışın, kahverengi gözlü, senin gibi. Birçok müşteri sadece onun için gelirdi. İyi birine benziyordu. Diğer kızlar gibi sinsi değildi." Kıkırdayarak itiraf ediyor, "O da direk dansçısıydı. Bana onu hatırlatıyorsun. Tarzın yani. Klas ve sanatsal bir tarzın var, tabii bu tür şeyleri tanımlamak için *sanatsal* kelimesini kullanabilirsen."

"Peki ya nişanlısı? Onu öldürdüğünü mü söyledin?"

Başı aşağı yukarı sallanırken içkisinden uzun bir yudum alıyor. "Evet... İlişkileri biraz hızlı ve tuhaftı. Bence Penny'nin kendine güveni çok düşüktü ve sadece onu isteyecek iyi bir erkek arıyordu. Okulu ciddiye alan ya da çok hırslı bir kız değildi. Daha çok beyzbol takımı kuracak ve hayatının geri kalanında turta pişirecek bir tipti." Hızlı bir el kalkıyor. "Burada yargılama yok! Æat birçok

Bebekler çok hırslı. Ben de turta pişirmeyi planlıyorum. Ama bunu şarap ülkesindeki lüks otelimin müşterileri için yapacağım. Ama . . ."

Duraklıyor. "e adam bir müşteriydi. Sessiz, kel bir adam. Özel biri değildi. Ama ondan bir özel dans aldı ve battı."

Acaba Cain bu yüzden mi özel danslar yapmama izin vermiyor?

Ginger yavaşça başını sallar. "Neredeyse her gece ziyarete gelirdi. Onu yemeğe çıkarır ve sık sık çiçek gönderirdi. Sadece birkaç ay sonra elinde bir taşla işe geldiğinde çok şaşırmadık. Artık dans etmesini istemiyordu ve kocasından başka kimsenin ona ne yapması gerektiğini söyleyemeyeceğini söylediğini hatırlıyorum, bu yüzden ..." Ginger'ın omuzları bir kalkıp bir iniyor.

"Onun hakkında başka ne hatırlıyorsun?"

Ginger'ın ağzı düşünceli bir şekilde bükülür. "Biraz uçarı biriydi. Bir hafta yapacakları kumsal düğününü ballandıra ballandıra anlatıyordu, ertesi hafta memleketinde büyük bir kilise düğünü olacaktı. en, aniden, ertesi gün Vegas'a gitmek üzere yola çıkıyordu."

Yavaşça başımı sallayarak soruyorum, "Peki ya Cain? O nasıl karşıladı?"

Ginger'ın omuzları sallanıyor. "Adamın elini sıktı, tebrikler dedi. Bilmiyorum. Cain, Cain'dir. Aralarında bir şey varsa bile bunu iyi saklamışlar. Her gece sahneye çıkıp ağzının suyunu akıtmazdı..."

Ginger'ın yan gözle bana baktığını hissediyorum ama gözlerimi televizyondan ayırmıyorum. "Yine de Penny'nin patronla yatmak gibi bir sırrı saklayacak biri olduğunu sanmıyorum."

"O öldükten sonra ne oldu?"

Ginger yanaklarını şişiriyor ve bir ciğer dolusu hava boşaltıyor. "Karışık bir durumdu. Roger suçlu bulundu ve hapse girdi. e Bank o geceden sonra bir daha hiç açılmadı. Polisler soruşturmayı bitirir bitirmez Cain bankayı sattı. Görünüşe göre kim bilir ne yapmak için bir ay ortadan kaybolmuş. e konuştuğu tek kişi o sırada onunla birlikte yaşayan Nate'miş.

"Ve birkaç ay sonra bir gün aniden evime geldi, Penny'nin adına yeni bir kulüp açtığını söyledi ve bana iş isteyip istemediğimi sordu."

Ben onun sözlerini düşünürken sessizliğe gömülüyoruz. Bu yüzden mi bana böyle yaklaştı? Ona çok değer verdiği birini hatırlattığım için mi? Muhtemelen sevdiği birini? Ben sadece yaşayan bir anı mıyım?

Asla öğrenme şansım olmayacak. Gitmem gerektiğini kabul ettim.

Yarın.

Bob'la olanlardan sonra başka bir yere gitme riskini göze alamam. Ve muhtemelen sorularıyla Sam'de biraz şüphe uyandırdım. Bildiğim kadarıyla Sam uçakta beni sorgulamak için buraya geliyor olabilir.

Ama ben buna hazır mıyım?

İstmeden de olsa evim olarak görmeye başladığım bu küçük daireden çıkıp gidebilir miyim? Bu gece Ginger'a iyi geceler derken aslında vedalaşmayı kastedebilir miyim?

Cain'den uzaklaşabilir miyim? Olabilecekleri unutabilir miyim?

Sessiz, loş dairede kendi kendime "Ginger, sen gerçekten iyi bir arkadaşsın" dediğimi duyuyorum.

☒ere uzun bir duraksama oluyor ve sanırım söylemediğim başka bir şey olup olmadığını merak ediyor. Sonunda iç geçiriyor. "Biliyorum, Charlie."

Biraz paranoyak olabilirim.

Yine de, panjurdan penceremin dışındaki yabancı adama bakarken silahımı kalçama yakın tutuyorum, elim hafifçe titriyor. Koyu haki pantolonu ve beyaz golf gömleğiyle, elektronik imza makinesi ve elindeki büyük beyaz kutuyla, kesinlikle bir teslimatçıya benziyor. Ama ne teslim ediyor? Ve buraya nasıl girdi? Onu ben çağırmadım.

Emniyet düğmesini kapatıyorum ama sonra eski komşumun kendini ayağından vurduğu anılar aklımdan geçerken hemen tekrar açıyorum. Şu anda elimde bir silah bile olmamalıydı, bütün gece dönüp durduktan sonra yorgun düşmüştüm, midem bulanıyordu ve beni kalmaya ikna etmeye çalışan zihnimi susturamıyordum. Sabah altı sularında nihayet pes ettim ve toparlanmak için yataktan sürünerek çıktım.

☒e O zamandan beri emin olduğum tek şey, arkamı kollamam gerektiğidir. Tuhaf şeylere karşı dikkatli olmak. Kapımın önündeki teslimatçılar gibi. Her şeye rağmen

Sam tam olarak nereye taşındığımı biliyor ve bana bir uyarı daha gönderiyor, çünkü dün geceki uyarı yeterince açık değildi.

Belki de kesik bir kafadır.

Bir ürperti ile perdenin arkasında donup kalıyorum, beni göremediği için şükrediyorum, yabancı tekrar kapıyı çalarken sessizce izliyorum, bu sefer daha yüksek sesle. Bir dakika daha bekliyor ve sonra gitmek için dönüyor, nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

Rahat bir nefes alıyorum. Øreat terkedildi.

Øat ta ki 'Tanner'ın ekose şortu ve dar tişörtüyle ortak alanda hantalca yürüdüğünü görene kadar. Øe elemanı hemen yolunu kesiyor ve paketi uzatıyor. 'Tanner'ın eli elektronik imza makinesine uzanıyor.

Kabretsın.

Ya Tanner meraklı biriye? Ya kutuyu dairesine götürüp açarsa? Øere birinin bana neden insan kafası gönderdiğinin mantıklı bir açıklaması yok.

Silahımı hızla kapının önüne koyuyorum ve tam teslimatçı kutuyu Tanner'a teslim ederken dairemin kapısından fırlayıp onlara doğru koşuyorum. "Merhaba!" Aceleyle bağıriyorum. "Sanırım bu benim için!" İkisi de dönüp bana bakıyor.

Tanner'ın itiraz etmesine fırsat vermeden kutuyu elinden çekip alıyorum. "Kusura bakmayın, kapıyı kaçırdım," diyorum çenesi açık kalan orta yaşlı teslimatçı adama. Aşağıya bir bakış attığımda hâlâ uyurken giydiğim sütyensiz beyaz atlet ve tangaın üzerimde olduğunu fark ediyorum.

Striptizci ya da değil, iş dışında böyle yakalandığım için utanmalıyım ama şu anda çok gerginim. Kalbim göğsümde çarparken, kapıyı arkamdan kapatıp kutuyu göğsüme bastırmadan önce dönüp aceleyle daireme giriyorum - teslimatçının ve Tanner'ın gördüğü manzaranın tamamen farkındayım.

Derim karıncalanıyor. Øe kutusu soğuk. Sanki buzdolabında kalmış gibi. Kesik kafaların soğutulması gerekir.

"Lanet olası Ginger ve o lanet film!" Bunun delice ve son derece imkânsız olduğunu biliyorum ama yine de bu düşüncüyü aklımdan çıkaramıyorum, çünkü midem bulanıyor ve dizlerim titreyerek paketi hazırlamak için yemek masama doğru yürüyorum

Aşağıya. Parmaklarımı sıkıca kavuşturarak, mor bir kurdeleyle süslenmiş ama üzerinde başka hiçbir belirleyici işaret bulunmayan basit, uzun beyaz kutuya bakıyorum.

Oraya bir kafa çok yakıştırdı.

Belki gerçek Charlie Rourke'un kafası?

Nefesimi tutarak kutunun üstünü açıyorum ve kâğıt mendili geri çekiyorum.

Ve gürültülü bir

şekilde nefes ver.

Çiçek mi?

Biri bana çiçek mi gönderdi?

Merakım doruğa ulaştı ve kalbim patlamaktan kurtuldu, içeri uzandım ve düz bir cam vazoda çarpıcı bir buket çıkardım. Her çeşit çiçek - en az bir düzine farklı çeşit. Ama hepsinin ortak bir özelliği var: renkleri.

ey hepsi menekşe rengi.

e gözlerimin tam mavimsi mor tonu.

Doğal göz rengimi çok az kişi biliyor. Miami'de sadece bir kişi biliyor. İçine sıkıştırılmış küçük kartı çıkarırken göğsümde bir kıpırtı hissediyorum. e kelimeler basit, istek açık:

Sırların benimle güvende. Lütfen bana bir şans ver-Cain

O gün eski evimde Cain'in gözlerimin gerçekten kahverengi olmadığını fark edip etmediğini merak etmiştim. Fark etmemesi zor olurdu ama yine *de* o bir erkekti ve çoğu erkek göz rengi gibi temel ayrıntıları fark etmezdi. Cain belli ki fark etmişti ama tek kelime etmemişti.

Lütfen bana bir şans verin. "Keşke yapabilseydim," diye fısıldıyorum, parmaklarımın kadifemsi yaprakları ovmasına izin verirken boğazımda yine o acı yumru oluşuyor.

Eğer biraz daha beklersem, Ginger para için kapıma dayanacak.

Şimdi gitmem gerekiyor.

Dairemin kapısını son kez kapatıyorum ve anahtarı posta kutusu yuvasından içeri bırakıyorum. Tanner gittiğimi anladığında onu bulacaktır. Bavulumu hızlı ve sessiz bir şekilde patikadan geçirerek kapıdan çıkıyorum ve bankadaki tüm paramı çektikten sonra on beş dakika uzaklıktaki bir bayide satacağım SUV'uma gidiyorum.

Ellerim direksiyonu kavrarken, binanın beyaz sıvasına son kez bakmak için birkaç dakika ayırıyorum ve Cain'in sadece üç hafta önce tam da bu otoparkta volta atan muhteşem formunu hatırlıyorum. Yolcu tarafımda bırakmaya kıyamadığım çiçeklere bakarken, sıcak gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladığını hissediyorum.

Ayrılmanın doğru karar olduğunu biliyorum. Ben biliyorum.

Yine de her adım, sahip olduğum iradenin her zerresini alıyor.

YİRMİNCİ

bir BÖLÜM

CAIN

"Ronald Sullivan. Kırk iki yaşında. Karısı yok, çocuğu yok. 95'te saldırı suçlaması düşmüş. Uyuşturucu sattığından şüpheleniliyor ama hiçbir şeyle suçlanmamış. Doğrulayabilmeniz için resmini fakslayacağım. İsterseniz adresi de var. Yirmi üçüncü katta bir dairede yaşıyor."

Oh, Charlie. Kendini neyin içine soktun? "Her zamanki gibi çok değerlisin, John."

"Ve Tahiti'deki emeklilik villamı tek başına finanse ediyorsun. Eastwick'in cadılarına söyleme yeter." John'un gürültülü kahkahası duyulunca telefonumu kulağımdan çekmek zorunda kalıyorum.

"Eski eşlerinle konuşmak için bir nedenim yok John. Tabii ne kadar büyük bir ahmak olduğunla ilgili değilse."

Benim azarlamalarım John'un sağlam sırtında yuvarlanırken bir kahkaha sesi daha duyuldu. "Bütün bunlar kızla mı ilgili?"

İç çekerek, "Bu günlerde her şey kızla ilgili," diye mırıldandım. Ginger bana Pazartesi günü olanları anlattıktan sonra -Charlie'nin ikinci telefonunda babası olamayacağını *bildiğim* bir "baba" aradı çünkü babası hapisteydi ve bugünlerde sadece ödemeli aramalar yapıyordu- Charlie'yi kontrol etmesi için onu eve erken gönderdim. En güvenlik kamerası görüntüsünü inceledim.

V.I.P. oda iki.

ere Charlie'nin o adamın kim olduğunu bildiğine hiç phem yok.  onunla kol kola odaya girme şekli, onu kamera konusunda gizli bir şekilde uyarması. Etkileimle ilgili her şey tanıdık olduğunu haykırıyordu. Adamın elinin kızın eteğinin altına uzanıını izlediğimde yüzümdeki gerginlikten çenem çatladı. Kadına elinin tersiyle vurduğunu gördüğümde durup derin ve sakinleştirici bir nefes almak zorunda kaldım.

Her zamanki gibi Nate'in durumu idare edeceğine gvenebilirdim. Dıarıdaki otoparkın sakin bir köşesinde adamın karnına bir darbe indirdikten sonra -yüzümde kocaman bir sırtııla o güvenlik kamerası kaydını da izledim- Nate onu kendisine ait olduğunu söylediği siyah Camry'ye sürükledi ve cüzdanını ve arabasını arayıp bulabildiği kadar bilgi alırken onu yerde acı içinde kıvranmaya bıraktı. Nate koltuğun altında bulduğu dolu silahı çıkardıktan sonra, adamı çiğneme oyuncağıymı gibi sürücü tarafına fırlattı. Nate'in yanında herkes çiğneme oyuncağı gibi görünür.

Nate, Charlie'nin başına bir şey gelirse, o güvenlik kasetinin Ronald'ın tüm bilgileriyle birlikte polise gideceğini ve ardından ona ilk kimin ulaşacağını görmek için bir yarı olacağını açıkça belirtti, ben mi yoksa polisler mi?

Ve Ronald bunun polisler olmasını isterdi.

Veda hediyesi olarak Nate, dangalağın burnuna son bir sert yumruk indirdi ve kan hücumuna karşı yüzünü tutarak onu orada bıraktı. Ronald Sullivan'ın geceyi çok acı çekerek ve muhtemelen acil serviste geçirdiğini hayal ediyorum.

Nate ve ben bir süre arkamızı kollamamız gerektiğini biliyoruz. Ama o adamı bir daha burada görürsem, onu yere sermekte tereddüt etmem.

"Ve babası hala hapistede, değil mi?"

"Evet, efendim. *Uzun* bir süre dışarı ıkamayacak."

"Hızlı dönüş için anks, John," diyorum telefonu kapatmadan önce, ikimden uzun bir yudum alırken saate bakıyorum. Saat dört buçuk. Charlie'nin idari iler için saat dörtte burada olması gerekiyordu ve o hiç geç kalmazdı. Gelmemesine aırmamalıyım. Dn geceden sonra, gelirse bile aıracığım.

Telefonlarıma cevap vermedi, ancak ieki bu sabah ieklerimi aldığını doğruladı. Daha önce hiç bir kadına iek gndermemitim. Umarım

çok fazla değildi. Umarım bunun bayağı olduğunu düşünmemiştir. Hala ne diyeceğimi, ne yapacağımı, ona ne kadar zaman ve alan tanımam gerektiğini bilemiyorum.

Ya nasıl biri olduğumu öğrendiğinde beni istemezse?

Ellerim boynumun arkasına gidiyor ve orada sıkıca kenetleniyor. Bu nasıl olacak? Beni başka bir Ronald Sullivan olarak mı görecektir? Ya da babası gibi şiddet yanlısı biri mi? Ya da muhtemelen geçmişte ondan yararlanmış ve hâlâ yararlanıyor olabilecek başka bir adam olarak mı?

Belki beni onlardan biri ya da hepsi olarak görecektir. Belki ona içimi dökerim ve o da benden kaçıp normal bir ailesi ve normal bir kariyeri olan normal bir adamın kollarına koşar. Belki de en iyisi bu olur.

Bu gece kulübe girip Charlie'yi barın arkasında gördüğüm anda vücudumun gözle görülür bir şekilde gevşediğinden eminim. Kendimi onun gelmeyeceğine inandırmıştım ama o buradaydı, içkileri karıştırıyor, müşterilere gülümsüyordu.

Benden kaçıyorsun.

Ona yaklaştığımda hemen barın diğer ucuna geçti. Yalan söylemeyeceğim, kalbime bir yumruk yemiş gibi hissettim. Onu omzuma atıp konuşmamızı isteme dürtüsüyle savaştım. Kendimi sakinleştirmek için odama saklanmak zorunda kaldım.

Ama şimdi geri döndüm, çünkü ondan uzak kalamıyorum. Saat on oldu. Tekrar sahneye çıkmaya çalışmasını bekliyorum. Bunu denerse onu omzumdan atacağım.

"Cain!" diye sesleniyor tanıdık bir ses, bir el omzuma çarpmadan bir saniye önce. Bu Storm'un nişanlısı Dan ve Ginger onun önünde atışları sıraya diziyor.

Çevresel görüşümde, Charlie'nin isminin söylenmesiyle başını kaldırdığını görüyorum ama göz teması kurmaya çalıştığımda gözleri çoktan aşağıya inmiş oluyor. İç çekerek, dikkatimi şimdilik Dan'e geri veriyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Sık sık striptiz kulüplerine giden bir tip olmadığı için gerçekten merak ediyorum. Storm'un burada çalışmasından nefret ediyordu -haklı olarak- ve ayrıldığı gün çok mutlu olmuştu.

Arkasında Dan'in grubundan olduğu belli olan bir adam sırtını tokatlıyor ve bağııyor: "Kutlama yapıyorsunuz! Özel Ajan Dan Ryder'a bakıyorsunuz."

Dan sadece başını sallıyor ama geniş sırtışının kaçmasına engel olamıyor. Ben de elimde olmadan ona eşlik ediyorum ve "Bir sonraki raunt benden!" diye anons ediyorum.

John, Dan'in geçmişini araştırdığında -tabii ki Storm'un adamını araştırttım- Dan'i son gerçek izci olarak damgalayarak geri döndü. Ve Dan'in o günden beri yaptığı her şey bu iddiayı güçlendirdi. ÷e adama birkaç yıl önce petrol kralı büyükannesinden yüklü bir miras kalmış. Hayatının geri kalanını bir plajda uzanarak, balık tutarak ... herhangi bir şey yaparak geçirmesine yetecek kadar. Bunun yerine, DEA'ya katılma umuduyla suçluları kovalamaya devam etti. Ve sonunda başardı. Tehlikeli serserileri kovalayarak büyük bir fark yaratmak üzere.

Dan az sayıdaki iyi adamdan biri. Ve onunla arkadaş olmak bana çok yardımcı oldu. Yıllar boyunca, rutin olarak polisler kapıma dayanır, beni kapatmak için nedenler ararlardı. Karakola götürüldüm, saatlerce sorgulandım, şehirde takip edildim. Bir keresinde birkaç günlüğüne kapatıldım, ta ki avukatlarım sihirlerini konuşturana kadar. Dan, Storm'la çıkmaya başladığından beri sadece birkaç sorun yaşadım. Herkes adamı seviyor ve saygı duyuyor. Elbette hala tek tük tehditler alıyorum ama tek yapmam gereken Dan'i aramak ve tehditler kendiliğinden ortadan kalkıyor.

Dan'in arkadaşlarından biri "Özel ajan için bir dansa ne dersiniz?" diye bağıır.

Şimdiden başımı sallıyorum, bir kahkaha kaçıyor. "Birinin ona dokunduğunu duysa Storm taşaklarımı çuvala sokar."

÷e sarhoş ve eşinin onayıyla ilgilenmediğı belli olan arkadaşı cüzdanını Çin'e doğru sallıyor. "Bir binliğimiz var. Bunu alacaktır!"

Dan bana neredeyse belli belirsiz bir baş sallama hareketi yapıyor, China'nın elektrik mavisini elbisesini görünce gözleri açılıyor. ÷ere gerek yok. El sallayarak Nate'in dikkatini çekiyorum ve Dan'i işaret ederek "Dans yok" diyorum. Hamile bir kadın tarafından öldürülmeye değmez. Ya da daha büyük ihtimalle en iyi arkadaşı ve uşağı Kacey tarafından.

Dan'e, "Storm biliyor mu?" diye sordum.

"Evet, Nora biliyor." Dan, her ne kadar o bunu umursamasa da, onu

hâlâ herkesin ona taktığı isimle çağırmayı reddediyor. "Vardiyamın sonunda bir telefon aldım. ÷e çocuklar kutlamak için beni buraya getirmeye karar verdiler."

"Ne zaman başlıyorsun?"

İçkisinden uzun bir yudum alır. "Gelecek hafta."

"Yeni iş, düğün, bebek yolda. Çok meşgul olacaksın." "Evet." Dan'in başı aşağı yukarı sallanırken bir yandan da sırtını kaşıyor.

"Ve sokaklarda duyduğumuz şeylere bakılırsa çok daha yoğun olacak."

Dan'in başka bir arkadaşı kadehini havaya kaldırarak "DEA'nın en yeni üyesi Özel Ajan Dan Ryder'a!" diye selam veriyor. Etrafımızdan yüksek sesli bir tezahürat patlıyor.

Saniyeler sonra bir panik çığlığı duyuyorum. Dikkatim bara yöneliyor ve Ginger'ın Charlie'nin durduğu yerde gezindiğini görüyorum. Aşağı bakıyordu.

YİRMİNCİ

İki BÖLÜM

CHARLIE

"Charlie?"

Gözlerimi açtığımda çatık kaşlı erkeksi bir adam, sıra sıra raflar ve kutular görüyorum. Cain'in ofisindeki kanepede uzanıyordum.

"İyi misin?" Cain kanepeye oturmuş, vücudu koruyucu bir şekilde üzerime geliyor. Boynumu kavrayan elinin sıcaklığını ve her geçişinde ağzımın köşesini -ve nefesimi- yakalayarak hafifçe ileri geri ovuşturarak başparmağının samimiyetini hissediyorum.

Ne oldu? Ah, doğru ya.

Cain bir DEA ajanıyla arkadaş.

Cain, uyuşturucuyla ilgili her şeyden nefret eden, yasalara saygılı bir vatandaş ve bir DEA ajanıyla arkadaş.

Ve *ben* eroin kullanıyorum.

"Charlie?"

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum.

Ginger elinde bir bardak suyla içeri giriyor ve ben hemen doğrulmak için hareketleniyorum. Cain bir eliyle altımdan kürek kemiklerime doğru kayarak bana yardım ediyor, diğer eliyle de kısa elbisemin eteğini düzgün bir seviyeye indiriyor. Yanıt olarak ürperiyorum.

"Bir çuval tuğla gibi düştün. Ne oldu?" Ginger kaşlarını çatır.

Omuz silkiyorum, rol yapmaya çalışıyorum. "Emin değilim. Sadece bir dakikalığına başım döndü. Şimdi iyiyim." Hiç de iyi değilim. Kalbim hızla atıyor.

Gitmiş olmam gerekiyordu. Bir otobüste, Louisiana ya da Alabama yakınlarında, yazı tura beni nereye götürürse orada olmalıydım. Eğer banka paramı serbest bıraksaydı, öyle olacaktı. Ney hesaplarımdan bu kadar büyük bir meblağın çekilmesinin yirmi dört saat süreceğini söyledi. *O kadar* büyük bir meblağ olmadığını söyleyerek itiraz ettiğimde, Sam'in bahsettiği on dolar yerine 25.000 dolar yatırdığını öğrendim. Acaba bu şekilde mi özür diliyor? Ne de olsa Nat Sam'in çalışma şekli bu.

Veznedar bana o kadar parayı çekemeyeceğimi, yani bugün ayrılamayacağımı söylediği anda üzerime ani bir hafiflik çöktü.

Rahatlama.

Bir gece daha kalmak için geçerli bir bahanem olduğu için rahatladım.

Sanki kader araya girmiş ve beni *bir kez daha* Penny's'e yönlendirmişti.

Bu geceyi Cain'le geçirebilirim. Onunla *bir gece* geçireceğim, bana vermek istediği her şeyle, kendime tutunabileceğim anılar kazanmak için.

Cain'in endişesi kaybolmadı. "Çok mu sıcaktı? Çok mu gürültülüydü? Bugün ne yedin?" Nere sesinde, ne olduğunu bilmiyorum fırçasının işe yaramayacağını ve benim için gerçekten endişelendiğini söyleyen çılgınca bir ton var.

"Oh, kahretsin." Gözlerimi dramatik bir şekilde yuvarlıyorum ki fark etmesin. "Öğle yemeğinden beri bir şey yemedim. *Tamamen* unutmuşum." Nat kısmen doğru. Yemek yemedim ama bunun farkındaydım. Sadece canım istemiyordu, midem endişeli düğümlere dönüşüp çalkalanıyordu.

Cain iç geçirir. "Yürüyebilir misin?" Ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. Onu tutuyorum ve bir elektrik akımı anında uzuvlarım boyunca dans ediyor ve çekirdeğime doğru ilerliyor.

"Güzel." Gözleri ağzıma kayıyor. "Barımın arkasında bayılmana izin veremem. Yemek yemelisin."

"İis güzel bir yer," diye itiraf ediyorum, beyaz parmaklıkların üzerinden hemen aşağıdaki Biscayne Körfezi'ne bakarken. Arkasında palmiye ağaçlarının yükseldiği ve karşı köşede yumuşak alt-country müzik çalan bir grubun bulunduğu bir verandada küçük bir köşe masasına oturduk.

İşe giderken ve Cain'in Nav'ına bindiğimde kuyruklara dikkat ediyordum. Ama şimdi kulübün gürültüsünden, Miami sokaklarının karmaşasından uzaktayız ve gün boyunca ilk kez kendimi güvende hissediyorum. Korunaklı.

Cain'in yüzündeki nadir, geniş gülümseme bana memnun olduğunu söylüyor. "En sevdiğim restoranlardan biri. Hemen şurada oturuyorum." İşaret parmağıyla su kenarındaki yüksek lüks apartmanlardan birini gösteriyor. Bu beni şaşırtmadı. Cain'in her yerinde "şehirli bekar" yazıyor. Sonradan ekliyor, "Bir süredir buraya gelmedim."

"Bu sana ne anlatıyor?" Kuru kuru mırıldanıyorum.

Başını onaylarcasına bir kez eğiyor. "Evet, biliyorum. Bir hayata ihtiyacım var. Storm ve Nate bana sürekli hatırlatıyor." Dudaklarından hafif bir kıkırdama kaçıyor.

Benim için bir yatıştırıcı görevi görüyor, sıcaklık ve rahatlama uzuvlarıma yayılıyor. Æe Garson elinde bir şişe şarapla geliyor ve hiçbir şey söylemiyoruz, kadehlerimizi cabernet ile doldururken sessizce birbirimize bakıyoruz, sohbetin ve müziğin yumuşak vızıltısı etrafımızda dalgalanıyor.

Garson siparişlerimizi alıp gittiğinde, Cain nihayet sakin bir sesle konuşuyor. "Bu gece beni korkuttun."

Yanaklarımın yandığını hissediyorum. Şimdi şokun etkisi geçtiğine göre, her şeyden daha çok utanıyorum. "Bunu pek sık yapmam." Aslında daha önce hiç bayılmamıştım ama Cain'in bunu bilmesini istemiyorum, bu yüzden şarabımdan bir yudum alırken elimin sabit olduğundan emin oluyorum. Bunu yaparken beni sessizce izliyor, sandalyesinde arkasına yaslanmış, üst düğmeleri açık beyaz gömleğiyle rahat ama şık görünüyor. Normalde düzenli olan siyah saçları şimdi biraz dağınık ve çenesinde hafif bir gölge var.

Gerçek hayatta hiç görmediğim türden bir yakışıklı. Onun için her gece bir sahnede striptiz yaptığımı inanamıyorum. Ve o beni izliyordu. Ve dün gece beni mümkün olduğunu bilmediğim bir pervasızlıkla öptü. Ve şimdi bir masada onun karşısında oturuyorum. Bu gece onunla eve gitmek için yanıp tutuşuyorum.

e Haftalardır sahnede dekor olarak kullandığım Cain, seksten başka bir şey istemeyen duygusuz bir adam. Agresif ve talepkâr ve istediğini aldığında çekip gidiyor. Şehvet dolu bir aşkı bir kenara bırakırsak, kendimi böyle bir adama bağlanmış olarak hayal etmek çok zor.

Ama dün gece deneyimlediğim Kabil o pervaneye hiç benzemiyor. at Kabil tutkulu ve nazik ve korkarım beni tüketme yeteneğine sahip.

at aday olan bir kız için çok tehlikeli bir durum. Yarın.

"Charlie?" Öne doğru eğilip usulca yalvarıyor, "Affedildim mi?"

Çalışanlarını soruşturduğu için onu suçlamıyorum. Ama yine de pek çok insan bu kadar zahmete girmez. "Neden sadece basit bir geçmiş kontrolü yapmıyorsunuz?"

Bir eli boynuna, dövmesine doğru kayıyor, gözleri kalabalığın üzerinde gezinirken yavaşça ovalıyor. "Bu sektörde nasıl bir dünyada yaşadığımı biliyorum. Kendimi korumak için pek çok şey yapıyorum."

Tereddüt ediyorum. Sonra kendime bu gecenin Cain'le geçireceğim tek gece olduğunu hatırlatıyorum. "Yaptığın şeyi *neden* yapıyorsun? Yani kulüp... apartman..."

Yüzünde hızlı bir gülümseme beliriyor ve sonra rahatlayarak düşünceli bir ifadeye bürünüyor. Şarabından bir yudum alırken, düşüncelerini topladığından şüpheleniyorum. Neyi itiraf etmek istediğine karar veriyor. "Yıllar boyunca dansçılar için pek çok daire ayarlamak zorunda kaldım. Tacizci erkek arkadaşlar ... istila edilmiş siteler ... "Bana eliyle işaret ediyor, "tehlikeli komşular. Onları gönderebileceğim güvenli bir yer olması için bir bina satın almak mantıklı geldi." Dişlerini gözle görülür şekilde sıkıyor. "Kimsenin buranın sahibi olduğumu bilmesini istemedim. Ama Tanner yanlışlıkla dışarı çıkmasına izin verdi ..."

"Ne fark eder ki?"

İç çekiyor. "Dansçıların benden bunalmış hissetmelerini istemiyorum." ere bir duraksama. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sadece ... Onlara sahip olmaya çalıştığımı düşünmelerinden korkuyorum. Bu kadınların bu yaşam tarzından uzaklaşmalarına yardımcı olmak istiyorum. e yapmaya çalıştığım son şey onları sömürmek."

"Ama sen ..." Kaşlarını çattığını gördüğümde sesimin uzaklaşmasına izin verdim.

"Evet, onları sömürüyorum çünkü çalıştıkları striptiz kulübünün sahibi ve işletmecisiyim." Sesindeki gerginliği duyuyorum ve onu kızdırdığımdan eminim. "Nasıl görüldüğünü çok iyi biliyorum. Her gün bu konuda kendimi mahkûm hissediyorum." Bir damla şarap yakalamak için parmağını kadehinin dışına götürüyor. "Paramın çoğunu bir kulüp açmadan önce kazandım. Penny's çok kazanıyor ama ben diğer sahiplerin yaptığı kesintileri yapmıyorum. Æe dansçılar barmenlere ve fedailere bahşış veriyor ama ben hiçbir şey almıyorum. Æey kazandıkları diğer her şey kendilerinde kalıyor. Ayrıca elimden geldiğince yardım etmek için çok zaman ve para harcıyorum. Danışmanlık, özel ders, neye ihtiyaçları varsa." Karanlık, ciddi bir bakış üzerime yerleşiyor. "Eğer bu hayatı seçeceklerse, onları durduramam. Ama bu hayattan çıkmaya karar verene kadar onlara güvenli bir yer sağlayabilirim."

"Æat çok ..." doğru kelimeyi ararken sesim kayıyor, "-asil."

"Daha çok telafi etmek gibi," diyor sessizce, bakışlarımı dikkatle tutarken küçük bir yudum daha alıyor, sanki belirsiz kelimelerini işlediğimi görebiliyormuş gibi.

Geçmişte yaptıklarını telafi etmek için mi? Yani Cain mükemmel değil. Bu kadar kötü ne yaptığını merak ediyorum. Acaba benim yaptığım kadar kötü mü? Ya daha kötüyse? Tecavüzcü ya da katil olduğunu öğrensem onu affeder miydim? Bu, ölümcül uyuşturucu ticareti yapmaktan, hayatları mahvetmekten daha mı kötü?

Aynı şey mi?

Kim karar

veriyor?

Dirseklerini masaya dayayıp bana doğru eğilerek sessizce soruyor: "Aramızda olanlar ve bunun ne anlama geldiği hakkında konuşmak ister misin?"

Konuyu bu kadar ani ve cesurca açmasını beklemiyordum. Şarabımdan uzun, yavaş bir yudum alarak oyalandım ve sonunda "Her zaman bu kadar açık sözlü müsün?" diye sormayı başardım.

Æat utangaç bir gülümseme kazanıyor. "Havadan sudan konuşmayı pek beceremem." Parmakları bardağının kenarında geziniyor. "Zaman kaybı gibi geliyor."

"Olabilir," katılıyorum. Cain ve benim durumumda, bu daha doğru olamazdı. Æere bizim için işleyen bir saat ve bu duracak.

Yarın.

Gitmem Cain'i rahatsız edecek mi? Veda etmezsem bana kızar mı? Ona söylemeli miyim? Belki de Cain'in yanında olmayacağımı bilmesine izin vermeliyim.

bu yüzden bunun bir şeye dönüşemeyeceğini biliyor-

"Cain! Ne hoş bir sürpriz." Æ Masamızın yanındaki kadın sesi beni tamamen hazırlıksız yakaladı ve nefesimi tuttuğumu fark etmeden bir nefes verdim. Döndüğümde uzun boylu, kızıl saçlı, parlak pembe dudaklı ve kremi tenli bir kadının yanımda durduğunu ve gözlerinin Cain'e kilitlendiğini görüyorum.

İfadesi hiçbir şey ele vermiyor ama dört saniyelik duraklama kesinlikle ele veriyor. Bu kadını görünce şok oldu ve emin olamasam da mutlu olmayabilir. "Larissa." Sandalyesini çekerek her iki yanağına birer öpücük kondurmak için ayağa kalkıyor. "Miami'de ne yapıyorsun?" Son derece kibar ama ses tonunda ufak bir gerginlik yakalıyorum.

Tahmin etmem gerekirse, kadının otuzlu yaşlarının başında olduğunu söyleyebilirim. Manolos'una ve tasarımcı takımına bakılırsa, parası var. Şu anda Cain'e gülümsemesine bakılırsa, erkeklerden iyi anlıyor.

Midemdeki sertleşmeden anladığım kadarıyla, sanırım Kabil'in tadına bakmış.

Kesinlikle daha önce Penny's sahnesini şerefleştirmiş bir kadına benzemiyor.

Manikürlü eliyle suyun karşısında, körfezin diğer tarafındaki bir binayı işaret ediyor. "Firmam bu hafta sonu açılan yeni lüks otelin iç tasarımını yaptı. Yüzümü göstermem gerekiyordu. Medyada büyük bir *olay* oldu."

Onun şirketi. Evet, parası var, tamam.

"Dün sana şehirde olacağımı bildiren bir sesli mesaj bıraktım. Almadın mı?" Æ başını yana eğip elini uzatıp adamın kolunu sıyırdığında, Cain'le aralarında bir ilişki olup olmadığını artık sorgulamıyorum. Bunu biliyorum.

Ve şimdi normalde Cain'i cezbeden türden bir kadın görüyorum. Ne gerçek ben ne de Charlie Rourke versiyonum onun liginde oynamıyor. Neden bu kadar ilgisini çektiğimi merak ediyorum. Hala ona Penny'i hatırlattığım için mi?

Boğazını temizleyen Cain ondan bir adım geri çekiliyor ve bana işaret ediyor. "Larissa, bu Charlie."

Yeşil gözler beni incelemek için döndüğünde, saçlarımın üzerinde gezindiğinde, elbisemde ve ayakkabılarımda uzun süre kaldığında çenemi bilinçli olarak açmak zorunda kalıyorum. Ben de bir çift Manolos ile sade ve seksi bir siyah ayakkabı giyiyorum.

New York'lu üst düzey bir tasarımcıdan straplez elbise. İkisi de Sam'den hediye.

ere giydiklerimin ucuz bir yanı yok.

Ve yine de alay ediyor.

"Charlie ... sevimli." Yüzündeki kibirli ifadeden, "sevimli "nin tamamen farklı ve hiç de hoş olmayan bir anlama geldiğini anlıyorum. Cain'in sıkılmış çenesinden ve gözlerindeki özür ifadesinden onun da bunu anladığını söyleyebilirim. "Herhangi bir şeyin kısaltması mı?"

Onunla en son ne zaman birlikte olduğunu merak ediyorum. Acaba bir dahaki sefere ne zaman birlikte olacak? at düşüncesi midemi korkuyla dolduruyor. Ama bu düşünceleri göstermeyeceğim.

"Hayır. Sadece Charlie," diyorum, tamamen rahatmış gibi sandalyemde arkama yaslanıp kendi gülümsememi sunuyorum. "Birlikte olmak istediğin adamla yemek yiyorum ve bildiğin kadarıyla eve gittiğimizde tavşanlar gibi sevişeceğiz" diyen kendini beğenmiş bir gülümseme. Ve eğer bu yeterince açık değilse, Cain'e dönüp tatlı bir şekilde, "Özür dilerim bebeğim. Dün gece yatmadan önce telefonunu kapattım. Rahatsız edilmemizi istemedim."

Bunu nasıl karşılayacağından emin değilim ama içimdeki şeytanın umurunda değil.

Cain ikinci kez boğazını temizliyor ve oturuyor. Şarabından bir yudum almadan önce bana göz kırptıyor, o gülümseme yine arkasına saklanıyor.

Ama bu kadın ya ipucunu anlamadı ya da bunu kabul edemeyecek kadar kendini beğenmiş. "Peki birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Cain'in dili üst dudağının üzerinde geziniyor, bu da sinirlendiğinin bir işareti. Onun sorularına sinirleniyor. Ya da genel olarak ondan. Ya da her ikisinden. "Charlie benim için çalışıyor."

Harika. Artık "Tasarım Firması" Larissa burnunun ucuyla bana bakabilir.

"Gerçekten mi? Yatırım bankacılığı yapacak bir tipe benzemiyorsun."

Gözleri Cain'in üzerinde, o yüzden ağzımın bir an için açıldığını göremiyor. *Yatırım bankacılığı mı? Onun bu işi yaptığını mı düşünüyor?* Görünüşe göre, alternatif bir hayat süren tek kişi ben değilim.

Cain şu anda beni bir şahin gibi izliyor. Oyun oynayıp oynamayacağımı merak ediyor olmalı. "Sanırım görünüş aldatıcı olabiliyor. Ben de Cain'e ofis işlerinde yardım ediyorum."

"*Asistan?*" Dudaklarında eğlenceli bir gülümseme belirliyor, gözleri yine bedenimde geziniyor ama artık farklı bir şekilde. Meraklı bir şekilde.

Çevresel görüşümde, Cain'in keskin bir şekilde nefes alırken dudaklarının kıvrıldığını görüyorum ve bunun ne hakkında olduğunu merak ediyorum. Şankfully, garson yemeğimizle birlikte geliyor ve garipliği bozuyor. "Pazartesiye kadar buradayım, Cain, eğer beni aramak istersen arayı kapatabiliriz. Asistanım da şehirde. Eminim o da seni görmeyi çok ister." Mat'dan cinsel içerikli bir şaka duymuştum.

Cain'in sinirlenmesini unut. Şu an çok sinirliyim. Onunla geçireceğim değerli zamanı çalıyor. Hiç düşünmeden Cain'in elini sıkmak için öne uzanıyorum ve onunla göz göze geliyorum. Hoş bir sürpriz olarak, Cain hiç vakit kaybetmeden elimi avucunun içine alıp başparmağını avucumda gezdiriyor ve vücudumda kıvılcımlar çaktıyor. "Sanırım Pazartesi gününe kadar ve sonrasında da onu fazlasıyla meşgul edeceğim, *Larissa*. Şimdi bize izin verirsen, eve gidebilmemiz için yemek yememiz gerekiyor."

Öere uzun bir duraklama. Larissa'nın ağzının hoşnutsuzlukla büküldüğünü görmek için başımı kaldırıp bakmaya cesaret ediyorum. "Sana iyi şanslar." Hızlı adımlarla uzaklaşırken başını dik tutuyor. Köşede gözden kaybolduğunda elimi Cain'in elinden çekmek için hamle yapıyorum ama o elimi bir an için kendi elinin içine hapsedip inceledikten sonra bırakıyor.

"Küstahlık ettiysem özür dilerim ama sinirlerimi bozdu ve senin de rahatsız olduğunu anladım. Ondan kurtulmanın en iyi yolunun çıkıyormuşuz gibi davranmak olduğunu düşündüm."

Kaşları merakla kalkıyor. "Sinirli olduğumu nereden anladın?"

Bir an tereddüt ediyorum, salatamdan bir parça biftek koparıyorum. Ona söylemeli miyim? Deli olduğumu mu düşünecek? Bekleyen gözleri beni sonunda pes ettiriyor. Boştaki elimle ağzını işaret ediyorum ve "Sinirlendiğinde üst dudağını yalarsın" diye açıklıyorum.

"Beni mi araştırıyordun?" diye şakacı bir şekilde soruyor.

"Belki," diye itiraf ediyorum, kulaklarımın kızardığını fark etmemesini umarak. "Ama tek başıma. Kiralık yardım yok." Yüz hatlarında mahcup bir ifade belirliyor ve kıkırdamak zorunda kalıyorum. "Beden dili ve yüz ifadelerine karşı bir zaafım var. Eskiden çok tiyatro yapardım ve insanları izlemek farklı rolleri nasıl oynayacağımı öğrenmek için iyi bir yol."

"Drama ... *hmm*." Bifteğini keserken, "Başka ne yapabilirim?" diye sorar.

"Dürüst olmak gerekirse pek değil. Oldukça muhafazakârsın." Çatalımı havaya saplayarak boynunu işaret ediyorum. "Endişelendiğinde boynunu o dövmeye sürtüyorsun."

Cain başını sallar. Bir süre sonra, "Başka ne var?"

"Rahatsız olduğunuzda sesinizi temizlersiniz."

"Başka?"

"Gerçekten kızdığın zaman yumruklarını sıkıyorsun. O gün eski dairemde bunu yaptığını görmüştüm." *Ve dün gece, Bob'la.* "Bazen Ben etraftayken yaptığını görüyorum."

Øat yüksek sesli bir kahkaha patlamasıyla karşılaşır. "Bunu yaptığımı biliyorum. Dövüş günlerimden kalma eski bir alışkanlık."

Küçük bir ekmek kırıntısı, Kabil'in tarihine dair küçük bir bilgi izi. Açgözlülükle yapıştım. "Dövüş... boks gibi mi?"

Neredeyse belli belirsiz bir sallantı veriyor. "Hakkında hiç konuşmadığın türden bir dövüş. Øe size çok para kazandıran türden."

Gözlerim onun mükemmel yüzünde geziniyor ve sol kaşının üzerindeki küçük yara izine takılıyor. Ve o güzel vücudunda ne tür bir hasar olduğunu merak ediyorum. "Hiç kötü yaralandın mı?"

"Birkaç kırık kaburga, çürük parmak eklemleri, birkaç kesik. Hepsi Øat'da. Yani . . . hayır."

Daha yirmi dört saat önce yanağımı buz gibi yapan ellerine bakıyorum. Şimdi onların da ne tür bir hasar verdiğini merak ediyorum. "Hiç kimseyi kötü bir şekilde incittin mi?"

Koyu renk gözleri bana kilitlenirken itiraf ediyor: "Evet, ettim Charlie. Çok kötü bir şekilde.

Bir tanesi hiç ayağa kalkmadı."

Benden nasıl bir tepki beklediğinden emin değilim ama bu beni geri adım attırmayacak. "Bahsettiğin parayı oradan mı kazandın?"

"Şimdi kim doğrudan konuşuyor?" Ses tonuna bakılırsa, rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Evet. Paramın çoğunu savaşılarak kazandım."

Boğazımı temizliyorum ve konuşmayı başka bir yöne çekmeye karar veriyorum. "Larissa'yı nereden tanıyorsun?" İsmi bile göğsümün kıskançlıkla yanmasına neden oluyor. Yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor ve omuz silkiyorum. "Havadan sudan konuşmam demiştin."

"Larissa'yı Miami'ye yaptığı son iş seyahati sırasında *tanıdım* ve onunla bir daha bağlantı kurmayı planlamıyordum. Asla." Tabağımı hafifçe iterken dudağını şakacı bir şekilde kıvrıyor, bu da yemeye devam etmem gerektiğini hatırlatıyor. "Sen beni kurtardın."

"Onunla birlikte *tehlikede* olduğunuzu pek sanmıyorum."

Sol kaşları sertçe kalkıyor. "Hayır, güven bana. Ben öyleydim. at bir ..." Başını iki yana sallıyor. Onu izlediğimi fark ettiğinde -düşüncelerimde her türlü iğrenç görüntü uçuşuyor, yüzümü dik tutmaya çalışıyorum- alnı derin bir şekilde çatlıyor. Sanırım kirli sakalının altında bir parça allık görüyorum ama emin olamıyorum. "Özür dilerim."

"Olma." Duraklıyorum ve sonra alaycı bir sesle eklemeye cesaret ediyorum, "Mr. Yatırım Bankacısı."

Cain'in yüzü bir kıkırdamayla aydınlanıyor. "Kadınlar genellikle meslek seçimimi anlamıyorlar, bu yüzden bu konuda açık değilim."

Kadınlar dedi. Coğul. *Lanet olsun*. O olmasını umuyordum. "Hayır, sanırım olmazlar." Ben de onun meslek seçimini anlamamıştım. Hâlâ da anlamıyorum. Diğer kulüp sahiplerinden ve tanıdığım herkesten o kadar farklı ki. Neredeyse gerçek gibi görünmüyor.

Yüzünde asık bir ifade beliriyor. "Hiçbiri benim hakkımda pek bir şey bilmiyor. Ama bu onları rahatsız etmiyor gibi görünüyor."

Kalbimde bir sızı hissediyorum. Pek çok kadın sadece baştan çıkarıcı dış görünüşleri nedeniyle seviliyor ve ilgi görüyor. Peki ya Cain gibi erkekler? Ben de Larissa'dan daha iyi değilim. Onu da sahnedeiken aynı şekilde kullandım. at yüz, o vücut; altta yatabilecek adamı görmemek için yeterince dikkat dağıtıcı.

İronik bir şekilde, bu dış yüzeyin altındakinin daha da güzel olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

"Belki de yanlış tipte bir kadınla çıkıyorsun," diyorum usulca, gözlerim bakışlarını tutarken.

"Ben kimseyle çıkmam, Charlie. Bunu hiç yapmadım. Bunu sana dün de söyledim." "Dansçıların striptiz yaparken de izlemiyorsun, değil mi?"

Birdenbire şakacı bir şekilde parlayan gözleriyle beni izlerken ağzını kapatıp küçük bir gülümsemeyi gizlerken, elinin kirli sakalına sürtünmesinden çıkan hafif kaşıma sesini duyuyorum. "Sadece bir tane."

Vücutumdan ısı akıyor. Sadece bir bakışla bunu yapabileceğini biliyor mu acaba?

Garson tabakları toplamaya geldiğinde yemeğimin sadece yarısı yenmişti ama şarabın üçte ikisini bitirmiştım ve kalçalarımda karıncalanma hissediyordum. Ya da belki de Cain'in sürekli bakışları buna neden oluyor.

Cain'in beni yavaşça, isteksizce Navigator'ına götürmesine izin verdim. Bir centilmen gibi yolcu tarafındaki kapıyı benim için açarken tereddüt ediyor. Eli sırtımın alt kısmına doğru uzanıyor ve bu basit dokunuş nefesimi kesiyor, şu anda bedenim onun ne kadar farkında olsa da. "Seni dairene geri götürmemi ister misin, yoksa Penny'ninkine mi, yoksa ..." Sanki bu gecenin bitip bitmeyeceğine karar vermem için bana bir şans tanıyormuş gibi soruyu havada bırakıyor. Cain'e iyi geceler -ve hoşça kal- demeye henüz niyetim yok. Ne istediğimi çok iyi biliyorum. Ağzıma bakışına bakılırsa, sanırım Cain de biliyor.

İçimdeki heyecan patlamasına karşı yutkunarak, sert ve korunaksız bakışlarımı ona dikiyorum ve yavaşça başımı sallıyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

CAIN

Eski iskele boyunca adımlarımızı seçerken kolumu Charlie'nin gergin beline doluyorum. Onu bu kadar sıkı tutmamın nedeninin karanlık, onun biraz çakırkeyif olması ve kalasların düzensiz olması olduğunu iddia edebilirim. Ama dolunay tepemizde sağlıklı bir parıltı yaratıyor, Charlie ayılmış görünüyor ve tahtalar mükemmel bir şekilde düzgün.

Bizi evime geri götürmeye çok yaklaştım.

Yani. Çok. Yakındım.

Rahatsız edici ereksiyonum bana, düz gitmek yerine sola dönmüş olsaydım şimdi ne yapıyor olabileceğimi hatırlatıyor.

Ama yapamam. Henüz yapamam.

Eğer bunu doğru yapmak istiyorsam hayır. Ve lanet olsun, bir şeyi doğru yapmak istiyorum. Charlie'yi bu gece eve bırakıp güneş doğana kadar onu becermek - benim nasıl bir adam olduğum hakkında hiçbir şey bilmezken - doğru gelmiyor. at Vicki ve Rebecka'yla yaptığım türden bir şey. Charlie'ye o diğer kadınlar gibi davranmayacağım.

Daha fazlasını istiyorum.

"Yani güvenlik bizi öylece içeri mi aldı?" Kolları etrafımızda dalgalanıyor, topuklu ayakkabıları parmaklarından sarkıyor.

"Tabii. Ben buranın üyesiyim." e Bu özel kulüpteki güvenlik görevlilerinin hepsi beni tanır. Dışarı çıktığımda başka tarafa bakmaları için onlara para atıyorum.

Gecenin bir yarısı iskele. Bunu yıllardır yapıyorum. Burası benim gizli sığınağım. İlk başta katılmamın tek sebebi buydu.

Ama hiç yanımda birini getirmedi. Hiç istemedim. Ve bu gece, kendileri de dahil olmak üzere herhangi birini iskeleden uzak tutmak için onları fazladan fırlattım.

Bu gece garson tabaklarımızı almaya geldiğinde panikledim. Charlie'yi bırakmaya henüz hazır değildim. Çok fazla eğleniyordum. Ve bu Larissa'nın gelmesine rağmen oldu. O kadar insan arasından. *Hassiktir!* Bank Tanrım, bu kadın birlikte geçirdiğimiz zamanın müstehcen detaylarından *bahsetmeme nezaketini göstermişti*. Tat hafta sonu, bu gece gittiğimiz restoranın barında masum bir içkiyle başladı ve Larissa, onun yirmi üç yaşındaki çok çekici kadın asistanı ve bir çanta dolusu oyuncakla sona erdi.

Tat kadını garip şeylere bulaşmış.

Ben de kabul ettim ama daha sonra suçluluk duygusu beni yiyip bitirdi ve kendime bir daha asla onunla birlikte olmayacağıma dair söz verdim. Larissa nefret ettiğim şeyin kadın versiyonu, gücünden faydalanmak. Evet, güzel ve çekici ama sarmal bir engerek yılanı da olabiliyor, bu gece Charlie'yle olduğu gibi. Bir an için bize dörtlü teklif edeceğinden emin oldum.

İçimden bir ses Charlie'nin beni paylaşmakla ilgilenmediğini söylüyor.

Masanın öbür ucuna uzanıp beni sahiplenirken Charlie'nin güzel, dolgun dudaklarına değen o kendini beğenmiş gülümsemeyi düşünerek sırtıyorum. Hepsi göstermelik olabilirdi ama o anda onun olmak kadar istediğim başka bir şey yoktu.

Bu gece, Larissa'yı klas, zarafet ve kaltaklıkla idare etme şekli çok güzeldi. Beklenmedik.

Beni kaya gibi sertleştirdi.

Bu yüzden onu evimden başka bir yere götürmek zorunda kaldım. Şu anda bile, bu iskelenin ne kadar sessiz ve özel olduğuna dikkat etmekten kendimi alamıyorum. Ne kadar karanlık olduğunu. O elbisenin altına girmek benim için ne kadar kolay olurdu, haftalardır yapmayı hayal ettiğim bir şey.

Sessizce yürüyoruz, Charlie iskelenin sonundaki park bankına ulaşana kadar bana daha da sokuluyor.

"Buraya çok sık gelir misin?"

"Her pazar gecesi, Penny's kapandıktan sonra. Her zaman yalnız..." Onu en sondaki banka yönlendiriyorum ve yanına oturuyorum, kucağıma çekmeden ona mümkün olduğunca yaklaşmak için kolumu arkaya doğru uzatıyorum. Kremsi kokulu parfümünün dalgaları bana çarpmaya devam ediyor ve derin derin içime çekmeme neden oluyor.

"Burası gerçekten çok güzel," diye mırıldanıyor, başını koluma yaslamak için geriye yatırıyor, dudakları huzurlu bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sakin." Æ ay ışığı, açıkta kalan o güzel beyaz boynunun üzerinde parlıyor ve kendimi eğilmiş buluyorum, dilimi boynu boyunca, vücudunun tüm uzunluğu boyunca takip etme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Æank çiçekler için teşekkür ederim," dedi birden ve daha yumuşak bir sesle ekledi: "Size daha önce teşekkür etmemiştim. Æey çok güzeller. Æe renkleri göz kamaştırıcı."

Çenesinden tuttuğum bir parmakla yüzünü kendime doğru yönlendiriyorum. "Kahverengi gözler güzeldir, ama menekşe gözler Onları düşünmeden edemiyorum." Bu doğru. Ben de. Onu işe aldığım günden beri onları tekrar görmek için can atıyorum. "Onları neden saklıyorsun?"

Alt dudağını çekiştiriyor, bana gerçeği söyleyip söylemeyeceğine karar verdiğine şüphe yok. İç çekerek, "Çünkü unutulmaya ihtiyacım var" diyor. Æe Ses tonundaki acı açıkça belli oluyor ve göğsümü sıkıyor. Bunun nedeni o dangalak Ronald mı? Ya da onun gibi başka bir adam yüzünden mi?

Şu anda o adamı düşünemem. Göğüs uçlarım kıvrılır ve Charlie bunu fark eder. Bu gece onun apartmanının önünden geçerken neredeyse duruyordum. Neredeyse.

Ama ben yapmadım. Vasat bir binada oturduğuna göre, seks karşılığında ona para ve hediye yağdırmadığını tahmin ediyorum. Başını daha fazla belaya sokmak istemiyorum ve neler olduğunu öğrenene kadar adamı takip etmek iyi sonuç vermeyebilir. "Sen pek çok şeydin Charlie Rourke, ama unutulacak biri değilsin, menekşe rengi gözlerin olsun ya da olmasın."

Gözlerini tekrar açtığı anda dudaklarına hüznü bir gülümseme değişiyor. "Neden düşünmek için buraya geliyorsun?"

Acı tatlı bir nostalji kaplıyor içimi. "Bana Los Angeles'taki çocukluğumu hatırlatıyor. Büyükannem biz küçükken Pazar öğleden sonraları kız

kardeşimle beni iskeleye götürürdü." Babamın aşağılık bir adam olarak yetişmesine rağmen, büyükannemin nazik ve yumuşak bir insan olduğunu hatırlıyorum.

Bize çok sarılan, konuşkan bir kadındı. Sanırım tek başına bir ebeveyn olarak elinden gelenin en iyisini yaptı, onlara bakmak için iki garsonluk işi yaptı. Büyükbabamla hiç tanışmadım. Ben doğmadan yıllar önce silahlı soygun suçundan hapse girmiş ve sonunda kalp krizinden ölmüş. Babamın onun öfkesi ve babama savaşımayı nasıl "öğrettiği" hakkında yaptığı birkaç yoruma bakılırsa, elma ağaçtan uzağa düşmemiş.

O öğleden sonraları kız kardeşime ve bana sosisli sandviç ve birer külah dondurma ısmarlardı. Yemek yerken buna benzer bir bankta yan yana otururduk, kız kardeşimin ayakları yere değmezdi bile, o kadar küçüktü ki. Büyükannemin her hafta bize ikramda bulunmaya gücü yeter miydi bilmiyorum. Ama ben küçükken böyle şeyleri düşünmezdim; sadece bana verileni alırdım. Ona hiç teşekkür ettiğimi hatırlamıyorum. Bugüne kadar, o öğleden sonralarını ne kadar iple çektiğimi bilip bilmediğini bilmiyorum.

Keşke fırsatım varken ona söyleseydim.

"Büyükanneyle büyükbabamı hatırlamıyorum," diyor Charlie usulca. "Annem, ben çok küçükken bana baktıklarını söyledi. Annem on beş yaşındayken beni doğurmuş, o yüzden annem liseyi bitirirken yardım etmişler. Kafamda sarı saçlı, kırmızı kareli önlüğü olan, büyük beyaz bir verandada durup bana el sallayan yaşlı sarışın bir kadın görüyorum." Kaşlarını çatıyor. "Ama gerçek olup olmadığından emin değilim." Bedenime doğru eğilerek başını kolumun kıvrımına yaslıyor. "Kız kardeşinin adı ne?"

"Lizzy." Æe Eskiden bu ismi söylerken ortaya çıkan acı yumru çoktan yok oldu ve geriye sadece hafif bir burukluk kaldı.

"Lizzy," diye tekrarlıyor Charlie fısıltıyla. Æere bir duraksıyor, hafif bir tereddüt geçiriyor ve sonra itiraf ediyor: "Bir erkek kardeşim olacaktı ama doğum sırasında öldü. Annem onun adını Harrison koyacaktı. Her zaman Harrison adında bir oğlu olmasını istediğini söylerdi."

Parmaklarımı saçının bir tutamına dolayarak saçıyla oynamaya başlıyorum ve ipeksiliğine hayran kalıyorum. "Harrison ve Charlie?"

Göğsü keskin bir nefesle yükseliyor. "Kız kardeşin şimdi nerede?"

Bu gece Charlie ile ne kadarını paylaşmak istediğime karar verirken uzaktan geçen bir gemiyi izlemek için duraklıyorum. Şimdiye kadar öğrendiklerinden hiç etkilenmiş görünmüyordu. Elimde olmadan her şeyi yüklenmek ve beni reddedip reddetmeyeceğini hemen öğrenmek istiyorum. Penny dışında, Storm,

ve Nate -ve tabii ki on yıl önce o gece olay yerine gelen ilk doktor olan John- geçmişim hakkında hiç kimseyle konuşmadım. Ve Nate dışında kimse tüm hikayeyi bilmiyor. Ama gerçekten tüm pisliğimi bir gecede ortaya dökmek istiyor muyum? Eğilip onu öperek bu geceki konuşmayı çabucak bitirebilirim. Nat tüm konuşmaları bitirir. Bundan eminim.

Charlie'nin sorgulayan gözlerini yüzümde hissediyorum ve vazgeçmem için gereken tek şey bu. "On yıl önce ailemle birlikte uyuşturucu bağlantılı bir cinayette öldü. Ne polisler bu cinayetten kimseyi yakalayamadı."

Charlie'nin vücudu yanımda geriliyor ve bu nefesimi tutmama neden oluyor. Bu, benim gibi bir adamla gerçekten birlikte olmak isteyip istemediğini düşünmeye başladığı kısım mı?

"Kız kardeşin hakkında ne hatırlıyorsun?"

Dişlerimin arasından hava tıslıyor. Uyuşturucuya nasıl bulaştıklarını, suçlu olup olmadıklarını sormasını beklerdim. Eğer onları özlersem. Nis beklemediğim bir soru ve bir şekilde daha da istilacı hissettiriyor.

Charlie'nin eli benimkine dolanıyor ve kucağıma yerleşiyor. Elimi kendine doğru çekiyor ve elbisesinin bittiği yerin hemen altında, kalçasının yarısına kadar uzanmasına izin veriyor. Elimin onun yumuşak çıplak tenine değmesi kesinlikle dikkat dağıtıcı.

Sertçe yutkunmam havayı dolduruyor. "On altı yaşındayken Lizzy'nin omzunda bir çip ve onu boğazlamak istemenize neden olan bir tavrı vardı. Zaten iki okuldan atılmış, bir diğerinden de kavga ettiği için uzaklaştırma almıştı. İçki ve esrar kullanıyordu. Yaşlı erkekler ..." Başımı sallıyorum.

"Anlaşabildiniz mi?" diye sorarken Charlie'nin manikürlü başparmakları parmak eklemlerimin arkasında küçük daireler çiziyor.

"Dürüst olmak gerekirse . . . Ona katlanamadım." Bunu itiraf etmek şimdi bile acı verici ama gerçek bu. "O birlikte büyüdüğüm çocuk değildi. O değişmişti. Ölmeden yaklaşık üç ay önce, dangalak bir striptiz kulübü sahibi için çalıştığını, oral seks yaptığını ve Tanrı bilir başka neler yaptığını öğrendim. El altından çalışıyordu ve Blanca adında, ona hiç benzemeyen yirmi altı yaşında bir Latin kızın kimliğini kullanıyordu. On altı yaşındaydı!

Ne sahibi umursamadı."

Sanki bu hareket on yıl sonra hâlâ devam eden suçluluk duygusunu dindirecekmiş gibi derin bir nefes vererek devam ediyorum. "Ve ben de

yapmadım. Yeterince değil." Korkuyla, o bebek yüzüne bakıyorum ve ... buluyorum. Bu bakışın ne olduğunu bilmiyorum.

Okunamaz. Yargılama değil, iğrenme değil. Aynı şeyi itiraf ettiğimde Penny'nin gözlerinde gördüğüm şeylerin hiçbirisi.

Beni teşvik ediyor. "İnan bana, ondan daha iyi değildim. On yedi yaşındayken evden taşındım ve bir yılımı arkadaşların kanepelerinde yatarak geçirdim. Liseden zar zor mezun oldum. Æen Daha büyük işlere girmeye başladım. Gerçek para kazanmaya. Kendi arabamı ve dairemi alacak kadar. Lizzy'nin birkaç aylığına benimle yaşamasına izin verdim, ama sonra kulübü öğrendim ve onu kovdum. Ailemizin yanına geri taşındı. Kendini sattığı gerçeği hakkında hiçbir şey yapmadım. Tüm bunların nedeni, sert ve şirret dış görünüşünün ardında hala içeride bir yerlerde olan ve kendisine göz kulak olacak *birine* ihtiyaç duyan kızı göremememdi. O kadar sert olduğundan şüpheliyim ..." Dişlerim kenetlenmeye karşı çatırıyor. "Eminim hayatının son anlarında daha çok çocukluğumda tanıdığım küçük kız gibiydi." En azından, polis raporlarındaki acımasız ve açık detaylar canlandığında ve onun benim için, yardımım için çılglık attığını duyduğumda, kabuslarımda hep **öyledir**. En başta çaldığım parayı geri vermem için.

"Peki ya ailen? Neler olup bittiğini biliyorlar mıydı?"

Acı vücuduma yayılıyor ve ne kadar çabalasam da gerginliğin daha da arttığını hissetmekten kendimi alamıyorum. "Babam kokain ve esrar satardı. Annem ..." Yenik bir iç geçirdim. " ... seks satardı. Æey pislikti. Lizzy'nin ne yaptığını bilseler bile umurlarında değildi. Lanet olsun, bildiğim kadarıyla annem bir şekilde pay alıyordu. Lizzy'yi onlardan koruyacak kimse yoktu."

Charlie'nin vücudu bana karşı sertleşiyor ve bana muhtemelen kendi hayatında nelerle uğraşmak zorunda kaldığını hatırlatıyor. Bankın arkasına uzattığım kolumu onun küçük bedenine dolayarak onu kendime doğru çekiyorum.

Æe Charlie'nin bir şey söylemesini beklerken ılık gece havası etrafımızda sessizce asılı duruyor. Bunun benim hatam olmadığını, ne olacağını bilemeyeceğimi, suçluluk duygusunun beni yiyip bitirmesine izin vermemem gerektiğini söylemesini. Storm ve Nate'ten duyduğum, suçluluk duygumu hafifletmeyen tüm standart şeyleri. Ama o bunların hiçbirini söylemedi. Bunun yerine elimi ağzına götürüp usulca öpüyor ve sonra tekrar elbisesinin daha da yukarı tırmandığı kucığına indiriyor.

"Görünüşe göre korunmak için birine ihtiyaç duyan tek kişi o değilmiş."

Onunla tartışmıyorum.

Øere bir duraksıyor ve sonra soruyor: "Peki, Miami'ye nasıl geldin?"

"Lizzy öldürüldükten sonra bir süre kendimi suçluluk duygusu içinde kaybettim. I . . ." Zihnim

O aylara geri dönüyorum, yapmadığımdan daha fazla mücadele ettiğim ve her mücadelenin ya hep ya hiç bahisleri olduğu, son kuruşuma kadar ortaya koyduğum zamanlara. Yüksek risk, yüksek ödüllü ve kaybedersem her şeyimi kaybederdim. Ama yenilmem mümkün değildi, çünkü tüm rakiplerimin yüzü aynıydı -benimki. Øe küçük kız kardeşine sırtını dönen erkek kardeş. Küfür eden, alay eden ve kırk dolar için diz çöken kız kardeş değil.

Øe ela gözlü küçük kız, o iskele bankında sessizce oturmuş, dondurmasını yerken, onu her zaman koruması gereken ağabeyine bakıyordu. Lizzy zihnimde yeniden o küçük kıza dönüştü. Ve ailemin oturma odasındaki kirli, kan lekeli tüylü halının üzerinde kırık bir şekilde yatan da o küçük kızdı.

Aylarca kendimi paraladım.

Sesimin kısılmasını engellemek için yutkunarak devam ediyorum. "Savaşarak çok para kazandım. Çok para." Øe omzuna doladığım elim, her zaman olduğu gibi, kırdığım kaburgaları, kırdığım burunları, anlamsızca dövdüğüm adamları düşündüğümde kendiliğinden çekiliyor. Øe ailemin öldüğü gece istemeden öldürdüğüm adam. "Sonunda bundan bıktım. Bunun beni daha iyi hissettirmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden daha olumlu bir şey yapmaya karar verdim. Zamanı geri döndüremem ama Lizzy gibi başka kızlara yardım edebilirsem belki kendi payıma düşeni ödemiş gibi hissedirim diye düşündüm.

Øere her zaman başka seçeneği olmadığını düşünen bir kız olacak ve her zaman Rick Cassidy gibi onların çaresizliklerinden beslenen ve onları uyuşturucu bağımlısı ve fahişeye dönüştüren pislikler olacak. Paramla üretken bir şeyler yapabileceğimi düşündüm, mesela kendi kulübümü açabilirdim. Yine de South Central'dan uzaklaşmam gerekiyordu. Bir değişikliğe ihtiyacım vardı."

Charlie bana doğru dönüyor, ta ki nefesini boynumda hissedene kadar. O an ne kadar ciddi olursa olsun, kanım içgüdüsel olarak aşağı doğru akıyor. Daha ne kadar elimle düzgün bir insan olabileceğimi

bilmiyorum.

Onun kalçasına öylece yaslanmam ve göğsümdeki ham duygu girdabı.

"Ama neden Miami?"

"Miami yetişkinlere yönelik eğlence alanındaki açık fikirli yasalarıyla tanınıyor. Dışarıdaki pek çok şehir çıplaklığı, çıplaklıkla birlikte alkolü ya da alabileceğiniz dans türlerini kısıtlıyor. Ama Miami öyle değil. Miami'de bir elinizde hamburger, diğer elinizde bira ve önünüzde tamamen çıplak bir kadın olabilir. Böyle liberal yasalara sahip bir şehrin çok sayıda Lizzy doğuracağını düşünmüştüm. Kızları gözetken en azından bir kulüp sahibine ihtiyaç vardı. En kötülerini dengeleyecek birine.

"Böylece Æ Bank adında küçük bir kulüp açtım. Gösterişli ya da büyük bir şey değildi. Sektörü yeni yeni öğreniyordum. Hatta bir kulüp açmak için çok gençtim. Ama iyi iş yaptı çünkü her ne kadar nefret etsem de kızlara hiçbir kısıtlama getirmedi. Hâlâ da öyle. Kızların yasal olan her şeyi yapmalarına izin veriyorum ama daha fazlasını değil ve güvende olduklarından emin oluyorum." Lanet olsun, Æ Bank'ın sahibi olduğum o ilk birkaç ay boyunca acı verici derecede dik bir öğrenme eğrisi vardı! Neyse ki hızlı öğrenen biriyim ve harika bir bilgi kaynağım vardı: Vegas'ta bir striptiz kulübü sahibi. Düzenlenen bir dövüş karşılığında -ki ben kazandım ve o da yüklü miktarda para kazandı- bir ay boyunca kulübünde yaşamama ve işi öğrenmeme izin verdi. Miami'ye gittiğimde benimle ortak olmak istedi ama ben reddettim. Bunun yerine John, ben yirmi bir yaşına gelene kadar kâğıt üzerinde işin sahibi olarak kaldı. Ona güvenebileceğimi biliyordum.

"Bu yüzden en azından çalışanlarım için doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Tıpkı küçük kız kardeşime yapmadığım gibi."

"Yani tüm bunlar ikinci bir şans için mi?"

"Hayır. Bu iyiyle kötüyü dengelemeye çalışmakla ilgili. Ben ikinci şanslara inanmam, Charlie."

Æere uzun bir sessizlik anından sonra "Çin sana kız kardeşini hatırlatıyor, değil mi?" diye soruyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Onu yanımda tuttuğum için çok üzülüyorum." Yan gözle bakıp, mahcup bir gülümsemeyle, "Muhtemelen seninle pek iyi geçinemediğini biliyorum," diye itiraf ediyorum.

"Æat yetersiz bir ifade." Charlie kıkırdar.

Muhtemelen rahatlamasına izin verip onu kendi saçmalıklarımla sıkıştırmayı bırakmamın zamanı geldi. Yoğun olabileceğimi biliyorum. Bir gecede suçlular tarafından yetiştirilip büyütüldüğümü, acımasız şiddete yabancı olmadığımı, kadınlara yalan söyleyip sonra onları becerdiğimi ve dünyanın en boktan erkek kardeşi olduğumu öğrendi.

Hâlâ burada olmak istiyormuş gibi bana doğru kıvrıldı. En kötüsünü başka bir güne saklayabilirim.

Ayağa kalkıyor ve yalınayak iskelenin korkuluklarına yaslanmak için yürüyor. Dolunay olmasaydı, muhtemelen onu pek göremeyecektim ama dolunay sayesinde, arka planda okyanusla birlikte silüetinin manzarasının tadını çıkarabiliyorum. Æere bir esinti var, sadece saçlarının birkaç telinin dağılmasına ve kısa eteğinin kumaşının dalgalanmasına yetecek kadar.

Yanımdaki sıcaklığını şimdiden özledim. "Bu gece benden bıkmadın mı daha?" Mırıldanıyorum ve sesimdeki kasveti duyuyorum. Saat üçü geçti ve gitmek istemiyorum ama gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim. Dün gece pek uyuyamadığını tahmin ediyorum. Ginger bana saldırganla yaşadığı olaydan birkaç saat sonra eve gözyaşları içinde geldiğini söylemişti.

Charlie yavaşça bana dönerek, "Bütün bunları beni korkutup kaçırmak için anlattığını biliyorum. Ama işe yaramayacak. Şu ana kadar bana anlattığın hiçbir şey senin hakkında kötü düşünmeme neden olmadı."

Onun itirafıyla beklenmedik bir rahatlama dalgası içime çöküyor.

Sanki bir şey söyleyip söylememeye karar veriyormuş gibi tereddüt ederken kaşlarının birbirine yapışmasını izliyorum. "Ya ..." Yine duraklıyor ve çenesinin gerildiğini görüyorum. Aniden gözlerini kaçırıyor ve tekrar tekrar gözlerini kırıştırıyor. Gördüklerim dökülmemiş gözyaşları mı?

"Charlie?" Endişe içinde kabarmaya başlar, kıyafetlerinin altına girme düşünceleri yok olur. "Bana anlatabilirsin, Charlie. Ne istersen. Seni yargılamayacağım. Tanrım, bu gece bir şey öğrendiysen, o da seni yargılamayacağımdır." Ronald Sullivan'ın adı dilimin ucuna geliyor. Ona sormak istiyorum, *senin için kim o? Ne yaptı? Ondan kurtulmamı ister misin?* Ama ağzımı kapalı tutuyorum. Ona baskı yapmak istemiyorum ve dün yaptığım gibi benden kaçmasını da kesinlikle istemiyorum.

Aynı hızla, her neyse -korku, kararsızlık- ortadan kaybolur. Æe bakışlarının yoğunluğu artık bana sahnedeki Charlie'yi hatırlatıyor.

☒e kalın

baştan çıkarıcı. Zihnim hala endişeyle çalkalanıyor, ama şimdi vücudum tekrar yüksek alarmda.

İster istemez gözlerim yirmi iki harika olayda çıplak gördüğüm o göğüslere kayıyor ve keskin bir nefes alıyorum. Evet, şovlarının kaydını tuttum. Çetelesini tutmadığım şey ise daha sonra zihnime kazınan görsellere kaç kez mastürbasyon yaptığım. Elimde olmadan sadece düşüncesi bile kendimi ayarlamama neden oluyor.

Ve tabii ki beni bunu yaparken yakalıyor.

Gülümsüyor. Ne Penny's'de benim için üstünü soyarken bana verdiği nazlı gülümseme.

Charlie Rourke'a *asla* hayır demeyeceğime inanıyorum.

Kanım damarlarımda dolaşmaya başlarken, nefesim kesilirken yutkunuyorum.

Derimin üzerinde bir örümcek ağı gibi karıncalanıyor.

Buna inanamıyorum. Hiç böyle hissetmemiştim. Penny ile bile. Bir kadınla birlikte olduğum için gerçekten gerginim.

Yirmi

Dördüncü Bölüm

CHARLIE

Cain anlar mıydı?

Durumumu olduğu gibi görececek miydi - hayatta kalmak için Sam'e yardım etmeye devam ettiğimi? Kendime kurtulma şansı vermek için mi? Yoksa beni zayıf olarak mı görürdü?

Çok yaklaşmıştım. Dilimin ucundaydı. Ama kelimeleri oluşturamadım. Bunu riske atamam. O ne yapardı? Bu gece duyduğum onca şeyden sonra, bilmiyorum. Belki bana yardım ederdi çünkü bir şeyleri bağlamak için yanıp tutuşuyordu, belki de geçmişini hatırlattığı için çekip giderdi.

Yine de bunu telafi edemez. Bunu deneyerek sadece kendini tehlikeye atabilir. Hayır, Cain'in karanlıkta kalması gerekiyor. Ve ben yarın gidiyorum, bu yüzden yarattığı bu illüzyonu bozmanın bir anlamı yok - yeni bir başlangıç arayan, istismara uğramış bir kaçak. Her halükarda yarısı doğru.

Ya da yarın olacak. Bu gece kaderin Cain gibi bir adamı bana getirdiğini kabul etmekle ilgili. Sanırım bir azize rastlamış olabilirim. Onu hak etmiyorum. Cain iyi bir adam, geçmişindeki birçok yanlış yüzünden katılmış. Kendi hataları değil,

Yine de suçun büyük kısmını üstlenmesi gerektiğini düşündüğü açık.

Görünüşe bakılırsa o da kız kardeşi kadar kurban. Bazen benim kadar kurban olduğuna inanıyorum.

Cain tüm bunları geride bıraktı ve bu konuda bir şeyler yapıyor. Ben hala yanlışların tam ortasında'yım ve tek yapmaya çalıştığım kaçıp gitmek ve hiç olmamış gibi davranmak.

"Sana henüz her şeyi anlatmadım," diyor Cain usulca, sanki aklımı okuyormuş gibi.

Az önce paylaştığı muazzam kişisel trajedinin dışında başka neler olabileceğini merak ederek duraklıyorum. Doğrusu, bilmek istediğimi de sanmıyorum. "Bana yeterince şey anlattın."

Ve sana hiçbir şey söylemedim. Yarı gerçekler, hepsi bu. Annemin mezarının yanında *Harrison Arnoni* yazan küçük bir mezar taşı olduğu doğru. Annemin onunla birlikte öldüğü ve babasının şu anda her seçimimi, her kararımı manipüle eden bir uyuşturucu satıcısı olduğu gerçeğini atladım.

Peki ya kırmızı kareli önlüklü sarışın kadının anısı? Öat gerçek. Tabii ki, birkaç dakika sonra beni kolumdan tutup, elinde bavulla dışarı sürükleyen annemle aralarında geçen bağırış çağırış kısmını atladım. Sarışın kadının ağzından çıkan *Hıristiyan* ve *günahkâr* gibi kelimeleri hatırlıyorum. Yağlı saçlı bir adamın, sigara kokan mavi bir El Camino ile garaj yolunda bizi beklediğini hatırlıyorum. Büyükanne son kez el salladığımı hatırlıyorum. Bana el sallarken yüzünden süzülen gözyaşlarını hatırlıyorum.

O kadar genç biri için çok şey hatırlıyorum.

Ama şu anda bunların hiçbirini Cain'le paylaşamam, çünkü bu gerçek benliğim hakkında çok fazla şey açığa çıkarır. Charlie Rourke sadece kendi vicdan azabımı yatıştırmak için birkaç yarı gerçek içeren b i r yalanlar demeti.

Ve şimdi vicdanımı tamamen susturmaya hevesliyim.

"Cain?" Yayvan bacaklarının arasında durana kadar bir adım daha atıyorum.

"Öyle mi?" Rahat bir şekilde oturuyor, bir elini bankın arkasına uzatmış, diğer elini de gelişigüzel dizine koymuş. Çenesindeki Øe gerginlik bana onun rahat olmadığını söylüyor. Acaba başına gelecekler hakkında bir fikri var mı? Olmalı. Son bir saattir kızışmış bir hayvan gibi ona sürtünüyorum.

Ya şimdi ya da asla.

"Her zaman böyle centilmen misin?"

Cain'in dudaklarına bir gülümseme dokunur. "Hayır. Yapmıyorum. Ve sen de şu anda işimi hiç kolaylaştırmıyorsun."

İçimdeki heyecanı ve sinirleri yutarak soruyorum: "Peki bunu senin için imkânsız hale getirmeyi nasıl başarabilirim?"

Şehvet dolu gözler bana bakıyor ve gözlerinde tarif edemediğim bir parıltı yakalıyorum. Öere uzun bir duraklama oluyor ve sonra elleri kalçalarımın arkasına dolanıyor. Kuvvetli bir çekişle önce bir dizimi, ardından da diğerini bankın üzerine doğru yönlendiriyor. Ne olduğunu anlayamadan, ellerim gevşekçe boynuna dolanmış ve elbisem kalçalarımın üstünde toplanmış halde kucağına oturuyorum. Cain'in elleri kalçalarımın etrafında yerini buldu ve kalçalarım onunkilerle aynı hizaya gelene, bana karşı olan uyarılmışlığını fark etmemek imkansız olana kadar onları öne doğru çekiyor.

Bacaklarımın arasında başka bir sıcaklık dalgası birikiyor. Onun kanepesinde uyandığım andan beri orası sıcaktı ama yoğunluk yeni seviyelere ulaştı. Pantolonunu ıslatırsam hiç şaşırırmam.

"Emin misin?" Gözleri benimkilere kilitlenmiş, dudakları -benimkilerden sadece birkaç santim ötede- aralanmış, nefes alış veriş düzeni.

Gözlerimin yüzünün erkeksi hatlarında gezinmesine izin veriyorum ve parmak uçlarım boğazındaki hafif kirli sakalı sıyrıyor. Her zaman onunla ilişkilendireceğim o nefis temiz, odunsu kokuyu içime çekiyorum. Bunun her anını hafızama kazımak istiyorum çünkü hiç kimse bana Cain'in şu anda hissettirdiği gibi hissettirmemişti.

Öat ne istediğim gerçekten önemli.

Ve şu anda Cain'den başka bir şey istemiyorum. Pelvisimi kasıtlı olarak ona daha da yaklaştırıyorum, sertliği içime girene kadar, dudaklarımın o güçlü çene hattına doğru ilerlemesine izin veriyorum - haftalardır her gece yapmayı hayal ettiğim bir şey.

Parmakları külotumun ince kayışlarına dolanmadan ve onları çekiştirmeden bir saniye önce havanın tıslamasını duyuyorum. Ereksiyonu beni zorluyor. Yine de aynı hızla bırakıyor ve elleri sırtımdan yukarıya doğru çıkmaya zorluyor -örtülü elbisemin altından- ve göğsümü onunkine bastırıyor. Diliyle alt dudağımı yakalayıp beni ileri çağırırken kalbinin benimkine çarptığını hissediyorum.

Daveti kabul ediyorum, ağzımı açgözlülükle onunkinin üzerine kapatıyorum, ıslak dilinin benimkiyle sahiplenici bir dansla birleştiğini hissediyorum. Ellerim yüzünü buluyor ve parmak uçlarımın altındaki hafif erkeksi sakalın tadını çıkararak onu kendime yaklaşıtıyorum. Cain'in hepsini istesem de, bunu güneş doğana kadar rahatlıkla yapabilirim; ağzının benimkine karşı hareket edişini, tadını, çıkardığı küçük iniltileri seviyorum.

Ama sadece bu gecem var, kendime hatırlatıyorum.

Dudakları dudaklarımdan ayrılmadan, elleri elbisemin altından çıkıp fermuarı indiriyor. Æ malzeme düşüyor. Bir uzmanın becerisiyle sütyenimi bir saniyede çözüyor ve göğüslerimi gecenin serin havasına maruz bırakıyor.

Ve ona.

Parmakları hiç vakit kaybetmeden çıplak etlerime uzanıyor, beni okşamak için yayılıyor, sertleşmiş iki meme ucunu aynı anda başparmaklarının pedleriyle ovuyor. Vücudum ürperiyor. "Bunu yapmayı ne kadar uzun zamandır düşündüğüm hakkında bir fikrin var mı?" diye fısıldıyor ağzımın içine.

"Haftalar mı?" Alay ediyorum ama kalbim hızla çarpıyor. Elimde olmadan ona karşı sallanmaya başlıyorum, itirafı kendi arzumu umutsuz yüksekliklere çıkarıyor.

Bir iniltiyle öpüşmeyi kesiyor, elleri kıcımı kavramak için aşağı kayıyor. Beni dizlerimin üzerine kaldırması, ağzının meme uçlarıma daha kolay erişmesini sağlıyor. Bundan sonuna kadar faydalaniyor ve bir tanesini ağzına alıyor. Neredeyse acı veren emişe karşı sertçe nefes alıyorum ama o hemen yatıştırıcı bir dille buna karşılık veriyor.

Kollarım içgüdüsel olarak Cain'in başını sarıyor, parmaklarım saçlarında dolaşırken onu kendime daha da yakınlaşıtıyorum. Her zaman o kadar mükemmel şekillendirilmişti ki, ürünlerle dolu olmasını bekliyordum. İpeksi pürüzsüzlükte olduğunu görünce çok sevindim.

Vücudumu ona yaklaşıtıyorum. Yeterince yaklaşıtıyorum.

"Kahretsin, Charlie," diye homurdanıyor, başparmakları külotumun askılarının altından kayarak onları gidebildikleri kadar aşağı çekiyor, ta ki çok fazla gerilmekten içlerindeki lastiğin ilk yırtıklarını duyana kadar.

Cain'in nasıl bu kadar rahat manevra yaptığından pek emin değilim ama saniyeler içinde beni sırtüstü yatırdı, bankın koltuğuna uzanmıştım, o da üzerimde duruyordu. Üzerinde yatmak için en rahat şey değil ama şu

anda *gerçekten* umurumda değil.

Becerikli bir şekilde külotumu ayaklarıma kadar çekiyor ve çıkarıp rahatça yere atıyor. Bacaklarımı baldırlarımdan kavrayarak nazıkçe büküyor ve geriye doğru itiyor, bir dizini bankın üzerine, bir bacağını da yere koyarak bana bakacak şekilde kendine yer açıyor. Elleri dizlerimin üzerine iniyor ve uyluklarımın iç kısmına doğru inmeye başlıyor. Alt karnımda ısı yükseliyor.

Sonra kalçalarımı ayırdı. *Tamamen ayırdı.*

Birdenbire, birkaç haftadır bir sahnede üstümü çıkarıyor olmamın hiçbir anlamı kalmadı. Gecenin bir yarısı, her heteroseksüel kadının arzuladığı -benim de arzuladığım- bir adam için bir iskele bankında tamamen açıkta yatıyorum ve bu düşünce bile vücudumda aniden gerginlik yaratıyor. Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Bu kadar çabuk değil.

Cain zaman kaybetmemek konusunda şaka yapmıyordu.

Üzerimde durmak için kendini kaydırıyor, boynundaki ve omuzlarındaki kaslar kendini tutarken güzelce geriliyor. "Gerginsin," diye suçluyor küçük, alaycı bir sırıtişla, sonra eğilip dilini dudağımdan yakalamak için dışarı çıkarıyor.

"Hayır, değilim," diye yalan söylüyorum, yanaklarımdan kızardığını hissederek.

"Gerginleştin," diye itiyor, dudaklarıma nazık bir öpücük kondurmadan önce alt dudağıma şakacı bir şekilde ısıyor. "Tüm bunların senin için sorun olmadığına emin misin? Durabiliriz."

Vücudumla bu kadar uyumlu olması ve benim için endişelenmesi oldukça tatlı, ama durmak istemiyorum. Buna karşılık, parmaklarım kemerinin tokasına dolanıyor, çözüyor, düğmelerini ve fermuarını hızla açıyor, elim külotunun altına dalıyor ve sanırım benden beklediğinden daha hızlı bir şekilde sikini kavıyor.

Cain'in dudaklarından alçak bir inilti kaçar.

Ve gülümsedim. Ben *çok* *yanılmıştı*. Øere burada Hobbit büyüklüğünde *yadımsız* bir şey yok. Cain *mükemmel*.

"Sorun ne, bunu sorun etmeyeceğine emin misin?" Alay ediyorum, uzunluğunu okşuyorum, ucundaki nem damlalarını hissediyorum. Benim için damlalar. Elimi çekiyorum ve ağır kirpiklerinin altından ona bakarken başparmağıma yalıyorum. "Gergin *misin*?"

Kıkırdıyor. Æough nahoş değil, sesinde daha önce ondan duymadığım bir hıznrlık var. "Bu senin yeni bir oyunun mu? Tamam Charlie, senin oyunlarını oynamayı sevdiğimi biliyorsun." Kavrayışımdan sıyrılan Cain'in elleri elbisemi ayak bileklerime kadar indirip çıkartıyor. "Bunu üzerinde tutmana izin verecektim ama ..." Ayağa kalkarak elbisemi katlayıp düzgün bir yığın haline getiriyor ve yastık gibi başımın altına sıkıştırıyor. Æen, tek dizinin üzerinde tnemeye devam ediyor, vücuduma çekinmeden hayranlıkla bakıyor. Tepemdeki ay ışığının onun incelemesi için yeterli ışığı sağladığından şüphem yok. Bu şimdiye kadar yaşadığım hem en erotik hem de en utanç verici şey olsa da, onun incelemesi altında sinmeyi reddediyorum. "Güvenlik hiç buraya gelir mi?" Sesimdeki endişeyi gizleyemeyerek soruyorum.

Elleri kalçalarıma doğru hareket ediyor. Bacaklarımı birbirinden uzaklaştırıyor, birini bankın arkasına dayanması için yukarı kaldırırken diğerini de kenardan sarkması için aşağıya doğru itiyor. Soğukkanlı davranmaya çalışmama rağmen, keskin bir şekilde nefes alıyorum, vücudum ağrımaya başlıyor, hem ondan hem de bu uzlaşmacı pozisyonndan biraz rahatlatma arıyorum.

"Æey bu gece olmayacak. Bundan eminim. Aksi takdirde bunu seninle burada yapmazdım." Yapmayacağına güveniyorum, bu da beni biraz olsun rahatlatıyor. Etrafımızdaki yüksek, kalın ahşap korkuluklar ve arkamızda bariyer görevi gören küçük yapı sayesinde herkes tarafından görünmez oluyoruz.

Hala . . .

Orada oturup benim gibi çıplak bir kadını inceleyebilecek pek fazla erkek tanımıyorum, özellikle de Cain'in kaya gibi sert ve damlayan olduğunu doğruladığım göz önüne alındığında. Ama bir makinenin öz kontrolüne sahip bir adamı kızdırmaya çalıştığım için başıma gelen bu.

Orada öylece uzanmış, kahverengi gözlerindeki alçak, yoğun yanıkla bana bakmasını izliyorum, muhtemelen sadece bir dakika ama sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca. Sonunda o sevdiğim kıvrım dudaklarına değiyor. "Biraz gergin olduğumu itiraf etmekten korkmuyorum, Charlie." Tek bir parmağının yavaşça merkezimden aşağı indiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor, vücudum geriliyor. "Bunu kabul edebilir *misin*? Yoksa yalan söylemeye devam mı edeceksin?"

Cain gergin mi? Kadınların kelimenin tam anlamıyla kendilerini ona attığı, i amařırđ düşüren seksi Cain, benimle birlikte olduğu için gergin

mi? "Evet, öyleyim," diye fısıldıyorum sonunda.

"Güzel. Ne zaman yalan söylediğini biliyorum Charlie, o yüzden çıkıp bana söyleyebilirsin." Onun uyarısıyla suçluluk duygusunun her düşüncemde, her kelimemde yeniden ön plana çıkmaya çalıştığını hissediyorum. Ama sonra parmakları artan kayganlığın içinden ikinci kez üzerimde kayıyor ve suçluluk duygusu anında geri çekiliyor. "Ne kadar çarpıcı olduğunu biliyor musun?" Hoş karşılanan müdahaleyi hissettiğimde nefesim kesiliyor, vücudumun tepkisini izlerken parmakları yavaş dairesel hareketlerle hareket ediyor.

Dokunuşu kaybolup nefesinin sıcaklığı üzerimde gezinirken gözlerimi kapatıyorum. Ellerinin yerini alan dilini üzerimde hissettiğimde küçük bir çığlık atıyorum.

Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Bana karşı inlediğini hissettiğimde, elleri kalçalarımı kavradığında, çığlık atmamak için dudagımı ısırduğımda, parmaklarım bir kez daha ipeksi saçlarına uzanıyor. O gecelerin tüm yoğunluğu - hayaller, Cain için danslar - şimdi burada, benimle olduğu gerçeğiyle birleştiğinde, içimde patlamaya hazır bir fırtına yarattı.

Dilinin verdiği zevke karşı sırtımı eğiyorum -uzmanca ve özel niyetlerle dilini sokup çıkarıyor- karnımın alt kısmında tanıdık bir birikme hissediyorum. Cain'in kollarının beni sabit tutmak için vücuduma dolanması uzun sürmüyor ve güvenlik görevlilerine her şeyi anlatmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

İşim bittiğinde ve Cain'in dudakları göbeğime, göğüslerime, boynuma öpücükler kondurmak için yukarı kalktığında içimde hiçbir gerginlik, hiçbir alçakgönüllülük kalmıyor. Ağzıma ulaştığında, onda kendi tadımı alabilmeme rağmen nazik bir öpücük kondurmaktan çekinmiyor.

Bunu hiç tatmamıştım. Daha önce de erkekler bana oral seks yapmıştı ama seks öncesi ön sevişme gibi hissettirmişti; yarısı kadar bile iyi yapılmamıştı ve asla orgazm olmamıştım.

Bir erkekle hiç orgazm olmadım. Nokta. Çünkü Bunun o kadar da şaşırtıcı olduğunu sanmıyorum; daha on sekiz yaşındayım. Daha fazla zamanım olsaydı Cain ile hemen hemen her şeyi deneyimleyebileceğim izlenimine kapılıyorum.

Bir elini omuzlarımın altından geçiren Cain beni tekrar kucağına çekiyor, ereksiyonu içime giriyor ve ne istediğini açıkça belli ediyor. Ona vermeye hazır olduğum şeyi. Cüzdanını almak için öne eğildiğinde

arka cebinden çıkarıyor, ağzım boynunun yan tarafına -dövmenin olduğu o hassas noktaya- uzanıyor ve hevesli parmaklarım gömleğinin düğmelerini açarak altındaki yontulmuş vücudu ortaya çıkarıyor. Eski dairemdeki o günden beri ona tekrar dokunmak için can atıyordum. Şimdi, kendi çıplak göğsümü göğsüne bastırırken teninin ne kadar sıcak olduğuna hayret ediyorum.

Folyo paketinin yırtıldığını duyduğumda, onu külotundan çıkararak ona yardım etmeye karar verdim, sıcak ellerim okşamaya başlamak için hızla uzunluğunun etrafına sarıldı. "Sakin ol Charlie. Patlamak üzereyim," diye homurdanıyor beni tekrar dizlerimin üzerine kaldırırken. Pantolonunu kalçalarından aşağı çekerek hızla kurtarıırken, prezervatifi takmasını hevesle bekliyorum.

Ne çevik, güçlü Cain geri dönüyor, kalçalarımı kavriyor ve üzerinde pozisyona getiriyor. Artık emin olup olmadığını sormuyor. Gergin olup olmadığını sormuyor. Kendini içime yumuşak bir şekilde iterken sadece gözlerini bana kilitliyor - beni geriyor, tamamen dolduruyor. Neredeyse bana fazla geliyor ve baskıdan nefes almak zorunda kalıyorum.

İçime gömüldüğünde, hareket etmeyi bırakıyor ve beni ağzına çekiyor, dudaklarıyla nefesimi yakalıyor, havamı, düşüncelerimi, her şeyimi çalıyor.

Ve sonra birbirimize karşı hareket etmeye başlarız.

İlk başta yavaş bir tempo, elleri istediği hızı dikte etmek için kalçalarımı kavriyor. Hâlâ hassas olduğum ve onu içimde hissetmek çok zorlayıcı olduğu için yavaşlığı kabul ediyorum.

Vücudumun onu kabul etmesi uzun sürmüyor ve kabul ettiğinde, ivmemiz hızla hızlanıyor, itişleri daha sertleşiyor, öpücükleri daha aç, içimdeki boyutu daha da şişiyor.

Sonunda ağzından ayrılıp ellerini kalçamdan uzaklaştırıyorum, onunla göz göze geliyorum ve ritmin kontrolünü elime alıp kendi güçlü bacak kaslarımı onun için çalıştırırken ona alaycı bir gülümseme sunuyorum. Arkasına yaslanıyor, dudaklarını aralıyor, kapüşonlu gözlerinin altından vücudumun hareketlerini izliyor. Eli geri dönüyor ve ben tekrar vurmak üzereyim, ta ki hareketlerimi dikte etmek için orada olmadığını fark edene kadar. Benim de bundan tam anlamıyla zevk aldığımdan emin olmak için orada.

"Charlie . . ." Fısıltısındaki ismi, içindeki arzuyu duyuyorum ve seslendiğinin *benim* ismim olmasını gerçekten diliyorum. Boştaki eliyle uzanarak parmaklarını boynumun arkasına doluyor. Zorlu bir öpücükle dilimi ağzına çekiyor, vücudunun sertleştiğini, içimde nabzının attığını hissettiğimde derin bir iniltiyi bastırıyor.

Bunu Cain için yaptım. *Benim için.* Onu o kadar tahrik *ettim*. Øat farkına varmak beni neredeyse anında ikinci bir orgazmdan koparıyor ve yardım edemiyorum ama ağlıyorum.

Kalçaları durana ve nefesi ağır bir soluğa dönüşene kadar dudaklarımız birbirinden ayrılmıyor. İnce bir ter tabakasıyla kaplanmış çıplak bedenimi, o hâlâ içimdeyken göğsüne doğru kıvırıyorum. Büyük, güçlü kolları beni sarıyor ve dudaklarının alnıma bastırdığını hissediyorum. Çekilmek için hiçbir hamle yapmıyor, olduğu yerde kalmaktan memnun görünüyor.

Cain'in keşfettiğim bu yeni versiyonuna hayret ediyorum. Hayalini kurduğum o sert, saldırgan adam değil. Dün gece tecrübe ettiğim duygusal Kabil de değil.

Agresif *ve* duygusal. Her iki dünyanın da en iyisi. Ben gittiğimde durmadan arzulayacağım bir adam.

"Söz veriyorum, bir dahaki sefere rahat bir yatakta olacağız Charlie," diye mırıldandığını duyuyorum usulca. Sözleri karşısında bedenimin gerilmemesi için mücadele ediyorum ama yapamıyorum ve eminim o da bunu hissediyor. Ağzımın boynuna doğru açılmasına izin vererek, bir dahaki sefere istediğimi açgözlülükle kabul ediyorum. Umutsuzca istiyorum. Şimdi istiyorum.

Bunun olmasına izin vermek muhtemelen bir hataydı.

Øe Cain beni dairemin kapısına kadar geçirirken şafağın başlangıcı gökyüzünü aydınlatıyor. Kayıtsızca dairesine geri dönmeyi önerdi ama ben reddettim, boğazımdaki bıçak gibi yumrudan bahaneleri zar zor geçirebildim.

Dışçı randevum var. Market

alışverişine gitmem lazım.

Cipimi içeri almam lazım.

Yalanlar. Hepsi yalan.

Yine de zorlamadı ve bunun nedeni önerimin ciddi olmaması mı yoksa bahanelerimi onu reddetmek olarak algılaması mı bilmiyorum. Ya da ona yalan söylediğimi gerçekten anlayabildiği ve bu onu kızdırdığı için.

 Eve dönüş yolculuğu alışılmadık derecede sessizdi ve iki gün boyunca uyumadığım için ne kadar yorgun olsam da, ne kadar doygun olsam da neredeyse uyuyakalıyordum. İskelede elbisemi giydiğim anda içimde çalkalanan o hastalık olmasaydı, uyuyabilirdim.

Anahtarımı kilide sokup kapıyı iterek açtığımda, Cain'in bedeninin bana yaklaştığını hissediyorum ve kendisini daireme davet edeceğinden korkuyorum. Korkuyorum çünkü onu göndermek zorunda kalacağım. Korkuyorum çünkü onu yakınımnda tutmayı çok isterdim.

"Charlie?"

Maskemi takmadan önce bir an için dişlerimi sıkıyorum. Ya da deniyorum. Adrenalinim tamamen bitmiş, son otuz altı saat içinde hem en iyi hem de en kötü olmak üzere çok fazla sakatlayıcı duygu yaşamış bir kızın boş kabuğunu bırakmıştı. Düzgün düşünemiyorum bile. ankfully, ağlayamayacak kadar yorgunum; yoksa şimdi hüngür hüngür ağlıyor olurdu.

Tam olarak dün sabah olduğum yerdeyim, sadece şimdi kalbimdeki acı daha da belirgin.

Sonunda Cain'le yüzleşmek için arkamı dönüyorum, bana bakan o sıcak kahverengi gözlere dalıyorum, endişesi gözlerinin içinde zayıf bir şekilde örtülü. "ank bu gece için sana, Cain," diye başlıyorum ama boğuluyorum. Bir yutkunmayla kendimi toparlayarak, "ank sen . . her şey için." *Neden ~~kut~~utamıyorum? Sadece biraz daha, lanet olsun!*

Alnında derin bir kaş çatılıyor ama onu düzeltiyor. "Arkadaşım Storm bu öğleden sonra evinde küçük bir toplantı düzenliyor. Nişanlısı Dan için bir tür kutlama." Dalgınca telefonunu kaldırıyor. "Mesajı yeni aldım. Her neyse ..." Gözleri ağzıma doğru kayarken sesi başka yöne kayıyor. "Sen de gelmelisin."

Ona acınası bir gülümseme denemesi yapıyorum. "Elbette, bunu düşüneceğim." *Otobüse binerken düşüneceğim.*

Gözlerinde hayal kırıklığına benzer bir şey parlıyor ve mideme inen suçluluk duygusuyla irkiliyorum. "Tamam, Charlie." Eğildi ve

Dudaklarını yanağıma sürttü, ağzıma yaklaştı ama sanki izin vereceğimden emin değilmiş gibi oraya inmedi.

Son bir öpücük çalmak için ona doğru dönmekte tereddüt etmiyorum, kısa bir süre içinde benim için ne kadar önemli hale geldiğini, bunun devam etmesini ne kadar çok istediğimi bedenimle ifade etmeye çalışıyorum.

Onu ne kadar özleyeceğim.

Beni vücuduna bastırırken güçlü bir kol belime dolanıyor, beni geri çekerken tutku seviyemi kendi seviyesiyle eşleştiriyor ve yükseltiyor, dili içeri dalarken ağzımı genişçe zorluyor.

Cain'in "yoğun" dışında bir hızı yok gibi görünüyor. Bunu kendi kişisel çalkantıyla birleştirmek, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi onun gücüne bırakıyorum, kendimi bir kez daha onun içinde kaybediyorum, tanıdık yanma vücudumda dolaşmaya başlıyor.

Bir noktada dizlerim bükülüyor ve göz kapaklarımı kaldıramadığımı fark ediyorum. Cain'in kollarında ağırlıksız hale gelirken kapının kapandığını zar zor duyuyorum. Æ Cain beni yatırırken yatağımın yumuşak yastığı bir bulut gibi.

"Charlie, çarşafların nerede?" Sorduğunu duyuyorum ama cevap vermiyorum.

Æey köşede boş boş duran bavuluma yerleştirildi. Beni bekliyor.

Bir an sonra bir el alnımdaki saçları düzeltiyor. "Biraz uyu."

"Tamam," diye mırıldanıyorum iç çekerek, yine de beni rahatlamaya çağıran unutulmanın tatlı çekiciliğine karşı savaşıyorum. Birkaç saat içinde yola çıkmam gerekiyor ama uykuya ihtiyacım var. Sadece birkaç saat ve sonra gideceğim. "Hoşça kal, Cain." Şu anda hiçbir yere gidemem.

Biri kapımı yumrukluyor.

Vücudum yatağıma zincirlenmiş gibi hissediyor, çıplak bir şilteden bile uykunun rahatlığını terk etmeye isteksiz bir şekilde onu sürüklüyorum.

"Charlie! Aç kapıyı!" Arayan Ginger ve sesi çılgınca geliyor. Endişe içimde çiçek açıyor, aceleyle ön kapıya doğru sendeliyorum ve dikkat etmeden kapıyı açıyorum.

"Yaşıyorsun!" diye haykırarak yanımdan geçip daireme girdi. Renkli mayosunun ÷ bağları kırmızı-beyaz çizgili sundress elbisesinin altından dışarı fırlıyor. "Bugün dördüncü kez geliyorum. Öldüğünü sanmıştım! Git ve hazırlan."

"Ne?" Bulanık anılarımı karıştırarak dalgınca başımı kaşıyorum. *Neye hazırlanmak?*

"Saat üçü geçti ve biz Storm'a gidiyoruz."

Saat üçten sonra mı? "Ne?" Ona inanmıyorum. Telefonumu çantamdan çıkarmak için acele ederken, yükselen bir panik balonuyla yalan söylemediğine ikna oluyorum. *Hayır. Bankaya gitmem, sonra arabamı satmam ve sonra da Miami'den ayrılmam gerekiyor. Yeterli zamanım olmayacak!*

Ginger koltuğumda rahatına bakıyor, elinde kumanda, sıcak pembe bir saç telini döndürüyor. Ve biliyorum ki, onunla gitmeyi kabul etmese bile, onu buradan çıkarmak için bir yangın ya da forklift gerekecek. Gözleri masamı süsleyen çiçeklerin üzerinde geziniyor. "Jose muhteşem. Kimden gelmişler?"

"Kimse yok," diye mırıldanıyorum dalgınca, sendeleyerek yatak odama dönüp kapıyı kapatırken. İç çekerek arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. *Ne yapacağım ben?*

Ginger'ı sallayabilseydim, yine de bu işi başarabilirdim. Sadece gecenin bir yarısı yabancı bir eyalete ve şehre varmış olurdum. Çantamda duran kullan-at telefona bakıyorum, Sam'den gelen bir aramayı kaçırmış olabileceğime dair içimde bir endişe kıpırdanıyor.

Cevapsız arama yok. Bir iç çekiyorum.

Ya bir gün daha kalabilirsem? Yani, *bir* gün daha kalmamın *gerçekten bir* tehlikesi var mı? Başka bir bırakma talebi beklemeden önce haftalarım var ve Bob o zamana kadar bana zarar vermek istese Penny's'e bile giremez. Ve Sam . . . Ne kadar paranoyak olsa da bir heves ya da önseziyle bana zarar vermeyeceğine inanmak zorundayım. Onun için çok değerliyim. Ben onun şüphesiz piyonuyum.

Önce buraya gelirdi. Beni bizzat ziyaret eder, kendi gözleriyle görürdü. Buna inanmak zorundayım. Ne de olsa beni o yetiştirdi. ÷at bir şeylerin hesabını vermeli.

Kararlılığım sanki hiç var olmamış gibi saniyeler içinde yok oluyor. Ya da belki de dün geceye kadar vardı. ÷e midemin çukurunda dönen bulantı sonunda

bir beklenti patlamasına dönüşüyor. Rowing bavulumu açıyor, mayomu bulmak için kıyafetlerimi hızla karıştırıyorum.

Birdenbire Storm'a yeterince hızlı gidemiyorum.

bölüm yirmi beş

CAIN

"Hey, yabancı!" Storm beni kapıda karşılıyor, üzerinde bir önlük ve ıslıl ıslıl bir gülümseme var. "Bu kadar kısa sürede gelebilmene sevindim." Sıkıca sarıldıktan sonra pazularımı şefkatle ovuyor. Storm bana çok dokunur. Başkalarının bana dokunmasını hoş karşılamıyorum ama Storm'un dokunmasına aldırmiyorum. Bunun tamamen platonik bir jest olduğunu biliyorum ve ondan -en iyi arkadaşlarımdan birinden- gelmesi beni gerçekten rahatlatıyor.

Üzerinde *Uyarı* yazan önlüğünü inceliyorum: *Kadın* Izgara - karnımı okşuyorum ve "Akşam yemeğinde ne var?" diye soruyorum. İnsanları doyurmak Storm'un tutkusu ve o mükemmel bir aşçı. Ney Miami sahilindeki evlerine düzenli olarak girip çıkan insanlar için döner ikapı yaptırma konusunda şakalaşıyorlar.

"Ev yapımı burgerler ve daha pek çok şey. Bir kalabalığa yetecek kadar ve buralarda hızla büyüyen bir kalabalık var gibi görünüyor." Öere bir duraksama ve ardından, "Söyle bakalım. Bu çekici yeni dansçıyla birlikte misin, değil misin?"

"İirty kapıdan içeri gireli birkaç saniye oldu, Storm. Ve senin dedikoducu olduğunu hatırlamıyorum," diye karşılık veriyorum. İçim içimi yiyor. Bu sabah neler olduğunu bilmiyorum. Aklımı başımdan alan, bedenimin ve ruhumun her zerresini başka hiçbir kadının yapamadığı şekilde doyuran bir seksten sonra Charlie beni kapı dışarı etti.

Evime, duşuma, yatağıma kadar bana memnuniyetle eşlik etmesini beklerdim.

Bıraktığımız yerden hevesle devam etmek için.

Ama yapmaya hevesli görüldüğü tek şey benden uzaklaşmaktı. Zayıf bahaneler öne sürerek, kelimelerinde tökezlemeye başladı. Onu eve bırakmam için adeta yalvarıyordu.

Kafam çok karıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, o kadar bitkin düşmüştü ki kollarımda neredeyse bayılacaktı ve onu yatağına yatırmamdan bir dakika sonra kendinden geçmişti. Biliyorum çünkü yanına oturdum ve uykuya dalmasını izledim, muhteşem sarı saçlarını yüzüne doğru ittim, o lanet lensleri çıkarmak için onu uyandırmam gerektiğinden endişelendim, bulamadığım pahalı çarşafı aradım. Yine de, yorgun olsun ya da olmasın, ayrılış şeklimizde bir şeyler doğru gelmiyordu. Belki de ona söylediğim her şey kafasına dank etmeye başlamıştı ve o da çıldırmıştı. Belki de bunun iskelede olmasına izin vermek yerine onu daireme geri götürmeliydim. Yine de kendime engel olamadım.

Saatlerce yatakta yattım, her saniyesini, ağzından çıkan her kelimeyi analiz ettim. Her inleyişini . . .

Ve hala anlam veremiyorum.

Tanrım, umarım onu bugün görürüm.

Ginger, Charlie'yi buraya getirmek için elinden geleni yapacağına söz verdi. Şimdi sanırım sadece beklemem gerekecek. Ve Storm'un sorgulamasından kaçacağım.

"Değilim. Ben umutsuz bir romantiğim. Nere büyük bir fark var." Bana mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. "Ve konu gizemli Cain'in aşk hayatına gelince, evet, arkadaşlarının hepsi son *derece* ilgili. Yemin ederim, Ben karasevdaya tutulmuş. Hayatımda bir kız hakkında bu kadar çok konuştuğunu hatırlamıyorum!" Ona içinde birkaç şişe şarap olan bir hediye paketi uzatarak dikkatini dağıtmaya çalışıyorum, bu sırada çıplak ayaklar mutfaktan dışarı fırlıyor. "Cain!" Storm'un mini-me varilleri Küçük kolları belime dolanıyordu.

"Mia!" Altın sarısı saçlarından bir tutamı elime alıp şakacı bir şekilde çekiştirirken kendi kendime kıkırdıyorum. O masum mavi gözleriyle bana bakıyor, yeni keşfettiği hareketliliğin tadını çıkararak odamdaki mobilyaların etrafında dolanırken başını kaldırıp gülümsediği gün

kalbimi delip geçen gözlerle aynı gözler.

"Pekala, pekala. Sonra konuşuruz ..." Storm gizemli bir sırıtışla şarabı alır. "Ee çocuklar mağarada." Kolunu Mia'nın omzuna dolayarak kızını nazikçe döndürüyor ve mutfığa doğru götürüyor. "Gel, ufaklık. Jose sebzeler kendi kendine yıkanmaz."

Miami sahilindeki saray gibi evlerinin koridorunda ilerliyorum. Storm buraya üç yıl önce Dan, Mia ve arkadaşları olan kız kardeşleri Kacey ve Livie ile birlikte taşınmıştı. Eat Storm'un Penny's'ten ayrılıp kendi özel akrobasi okulunu açmasıyla aynı zamanlara denk geliyor. Ee bana söylemek için odama geldiği gün - Penny's'in en popüler dansçısının istifasını nasıl karşılayacağımdan emin değilmiş gibi eteğinin kumaşını gergin bir şekilde büküyordu - hayatımın en mutlu günüydü.

Storm benim parlayan başarı hikayem. Yaptığım işi yapma nedenim o.

Ben'in iğrenç sesi koridorun yarısına kadar ulaşıyor. " ... uyandığımda gitmişti, gerçi bu berbattı çünkü *lanet olsun*, en muhteşem -"

"Sik mi?" Odaya girerken yüksek sesle araya giriyorum ve Ben'in yanından geçerken omzunu tokatlıyorum. Birçoğunu ellerinde biralarla video oyunları oynarken bulduğuma şaşırmadım. Kadınlar birçok güverteden birinde ya da başka bir odada takılırken onları genellikle bu şekilde buluyorum.

ough Storm bu odayı Dan'in mağarası olarak adlandırırsa da mağarayla uzaktan yakından alakası yok. Duvardan tavana pencerelerden içeri ışık giriyor ve taba rengi deri koltuk ve kestane kahvesi dolaplar dışında her şey beyaz ve gri renklerle dekore edilmiş.

"Patron geldi!" Adamlar benim iyi zamanlanmış kesintim üzerine kahkahalara boğulurken Ben bağılıyor. "Onlara Meksika'nın önemli anlarını anlatıyorum."

"Eminim abartılmıştır," diye mırıldanıyorum, ancak Ben'in söylediklerinin her birinin doğru olduğundan ve tam olarak anlatıldığı gibi gerçekleştiğinden gerçekten şüphe etmiyorum. Bazen sikiinin nasıl olup da hâlâ düşmediğini merak ediyorum.

Dan büyük elini uzatmış, yüzünde içten bir gülümsemeyle kanepeyi yuvarlıyor. "Seni burada görmek güzel, Cain."

"Tekrar tebrikler. Dün gecedan sonra kafan nasıl?"

Yüzünü buruşturuyor ama sonra gülüyor. "Jose çocuklar hayvandır. Seninle konuşma fırsatı ~~hıç~~ için üzgünüm. Uzun zaman oldu."

"Biliyorum. Çılgın yaz. . . Storm'un hamileliği şu ana kadar iyi gidiyor mu?"

Mat Dan'in gözlerinde, Storm'dan bahsedildiğinde her zaman olduğu gibi bir ışık parlıyor. Şimdi onunla evlendiğine ve çocuğunu taşıdığına göre, bu bir işaret feneri gibi. "Evet, iyi gidiyor. Yakında ne olduğunu öğreneceğiz."

"Kızım," diyor Trent -Kacey'nin erkek arkadaşı ve Ryder evinin daimi bir parçası- sırtarak ve "hey, Cain," diye ekliyor, ancak odak noktası Nate ile olan yoğun bire bir boks raundundan ayrılmıyor.

"Trent." Trent'i severim. Gerçekte kim olduğunu öğrendiğimde, barmenim ve Storm'un en iyi arkadaşı Kacey ile ilgili her şey çirkin, patlayıcı bir kafaya geldiğinde ondan o kadar da hoşlanmadım. Bugün bile Tanrı'ya şükrediyorum ki onun geçmişini araştırmaya gerek duymadım. Yaptırıyaydım, onu barımdan kovardım.

Ve büyük ihtimalle onu öldüresiye dövmüştür.

Dan, başını sallamadan önce bu yorum için Trent'in kulağını yalamak için rahatça eğilir. "Başka bir kız olursa Tanrı yardımcım olsun. Östrojen içinde boğuluyorum."

Nate, "Bir köpek alın," diyor ve ardından Trent'in oyuncusu abartılı bir nakavt ekran görüntüsünde yere düşerken derin bir "evet!" çığlığı atıyor.

"Neden?" Ben homurdanıyor. "Storm önüne gelen her şeyi becerdiği için taşaklarını kestirecek. En, sen *yine* östrojenle çevrili olacaksın, ayrıca önümüzdeki on yıl boyunca günde iki kez dört ayaklı bir hadımın bokunu toplamak zorunda kalacaksın."

Dan ona doğru çarpık bir sırıtış fırlatır. "Belki de sırtmaz. Storm *seni* henüz önüne gelen her şeyi becerdiğin için cezalandırmadı, dostum."

Bir başka homurtu ve kıkırdama sesi odayı dolduruyor ve Penny's'in dışında çocuklarla takılmayı ne kadar özlediğimi hatırlıyorum. Son zamanlarda kendimi kulüple ilgili her şeye fazla kaptırmıştım.

Kendime bir hayat kurmalıyım. İdeal olarak, Charlie'nin de içinde olduğu bir hayat.

"Bir içki?" Dan, tercih ettiğimi bildiği Rémy şişesine uzanmaya başladı bile. Normalde hiçbir arkadaşımın pahalı zevklerime hitap etmesini kabul etmezdim ama Dan ve Storm bunu kolayca karşılayabilir ve Storm da başka türlüünü kabul etmez.

"Bugünlerde kulüp nasıl gidiyor?" Dan bana dolu bir bardak uzatırken soruyor. "Ben bana metal dedektörlerinden bahsetti. Teasers kapandığına göre artık daha fazla pislik mi geliyor?"

"Evet, bu bir yatırım ama buna değer." İçkimden bir yudum alıyorum.

Başını yavaşça sallıyor, yüzünde meraklı bir ifade belirliyor ve bu sefer konuşmanın nereye varacağını merak ediyorum. Dan ile kulüp hakkında yaptığımız konuşmalar genelde tek bir yöne doğru gider.

Sesini alçaltarak şöyle diyor: "Miami'de yeni birinin olduğuna dair söylentiler duymaya başladım. Kuzeyden, saf sokak eroini getiriyor. Genelde birkaç hafta içinde yakalayabildiğimiz aptal çete üyelerinden biri değil. Organize bir operasyon. İis büyük olabilir. Ney bunun kartelle bir bölge ~~san~~ayol açmasını bekliyor." Dan bir sonraki sorusunda beni dikkatle inceliyor. "Hiçbir şey görmedin ya da duymadın mı?"

İis *bu* konuşmayı ilk kez yapmıyoruz. Geçmiş araştırması yaptıran tek kişi ben değilim. Storm Penny's'ten ayrıldıktan sonra bana Dedektif Dan'in benden şüphelenerek araştırma yaptığını ve bazı iyilikler yaptığını itiraf etti. Geçmişimi araştırması uzun sürmemiş. Mucizevi bir şekilde kendi suçlarımdan dolayı sabıka kaydı almaktan kurtulmuş olabilirim, ancak ailemle ilgili olarak hala çirkin bir kağıt izine bağlıyım.

Uyuşturucu ve fuhuş işine sadece akrabalık bağıyla bulaşmışım. Sanırım babam, benim mücadelemden çok para kazanabilecekken beni aile işinin bu tarafına karıştırmanın akıllıca bir hareket olduğunu düşünmedi. Dan aptal değil ama. O dünyadan payına düşeni aldı. Satıcıları pezevenklerden, hırsızları katillerden ayıran silolar halinde inşa edilmediğini biliyor. İstesem de istemesem de her türlü bağlantıyı kurduğumu biliyor. Hâlâ arada bir bahisçilerden büyük bir bahis için teklif alıyorum. On yıl sonra, ta Miami'de! Bir de içinde bulunduğum iş nedeniyle sürekli olarak yasadışı tekliflerle karşılaştığım gerçeği var.

Dan, karışmak istersem bunu öğrenebileceğimi biliyor. *Eğer* polis muhbiri olarak etiketlenme riskini almak isteseydim, temelde göğsüme bir hedef tahtası çizer ve etrafımdaki herkesi riske atardım.

"Hiçbir şey duymadım Dan. Ve o pisliklerin Penny's'in yakınına bile yaklaşamayacaklarını biliyorsun. Nâat bu yüzden bu kadar güvenliğim var.

"Nat bu yüzden işe aldığım kişiler konusunda seçici davranıyorum."

Dan bir kez başını sallar. "Biliyorum, Cain. Ama yine de çocuklara soracağımı söyledim." Ağır bir nefes vererek hızla konuyu değiştiriyor, sesi hafifliyor. "Bana Penny's'deki şu yeni dansçıdan bahset."

"E Cain'in her gece odasındaki tavuğu boğmasına neden olan mı?" Ben, Nate'in oyuncusunun suratına yumruk atmak için tuşlara öfkeyle basarken bağıyor. "Uh-oh. Bak! Şimdiden çadır kuruyor. "

"Siktir git Morris," diye sinirli bir kıkırdamayla karşılık veriyorum. "Ben ... değilim." Gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. Eere kendimi savunmanın bir anlamı yok. Penny'nin evinde değiliz. Nat eldivenlerin çıktığı ve ahmağın daha yeni ısınmaya başladığı anlamına geliyor. Ank Tanrım, dün gecedен haberi yok.

"Nat işte böyle yapılır!" Ben, kumandayı Nate'in geniş göğsüne doğru fırlatarak bağıyor. "Yani, ciddi, Cain ..." Ben şimdi bana dönüp tüm dikkatini veriyor ve başını sallıyor. "Tam bir rezalet. Bir kulüp sahibi olmayı hak etmiyorsun. Sik sahibi olmayı bile hak etmiyorsun!"

Ben'in sadece eğlence olsun diye ağzını açtığını biliyorum. Geçmişte Ben'le birkaç kez samimi sarhoş sohbetlerimiz oldu ve pozisyonumdan faydalanmadığım için bana duyduğu sonsuz hayranlığı dile getirdi.

Yine de yüzündeki sırıtmayı engelleyemeyen Dan'e ters bir bakış fırlatıyorum. "Anks, dostum, onu gündeme getirdiğin için."

Dan ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı. "Çelik adamın da biz zavallılar gibi bir kadına kafayı taktığını duyduğuma şaşırdım, hepsi bu."

"Kapatmadım."

E öksürükler ve kanepeden gelen zayıf kahkahalar kimsenin bunu yemediğini gösteriyor. Ben bile yemedim. Dün gecedен sonra düşüncelerim Charlie'ye eskisinden daha sıkı bir şekilde bağlı. Kahretsin, kişisel eşyalarımın çoğunu biliyor! On yıl boyunca her şeyi içime attım. Onunla bir gece geçirdim ve işkence odasındaki bir mahkum gibi içimi dökmeye başladım. Ama ben işkence görmedim. Hem de hiç.

"Charlie sana bir şans verebilir, biliyorsun. Eğer geceleri yaptığın mastürbasyon seanslarına bir son verir ve ondan seni çekmesini istersen-" Ben'in sesi aniden kesildi, gözleri arkamdaki bir şeye takılmıştı. Dan ve ben hep birlikte döndük ve

Kaba şakalarının öznesi girişte mavi bir bikini ve elinde bir sebze tabağıyla duruyordu.

Ben haklı. O vücudu görünce çadır kuruyorum. Şimdi içinde olduğum için çok daha cazip.

Şimdi tekrar içine girmek için can atıyorum.

Ama onu tekrar *gördüğüm* için çok mutluyum. Şu an yüzümde aptalca bir gülümseme olmalı.

Siktir et, umurumda değil.

Açık çenemi kapatmaya çalışarak onun içeri girişini izliyorum. "Storm bunu size getirmemi istedi," diye açıklıyor, çıplak ayakları parkede ses çıkarmadan. *Tabii ki Storm istedi. Çünkü ben buradayım.*

Ben'in ne kadar gürültücü olduğu göz önüne alındığında, Ben'in huysuzluğunu kafasına takmış olması gereken bir kız için, kız bunu oldukça iyi karşılıyor. Ne kızarmış yanaklar, ne ölümcül bakışlar, hiçbir şey yok. Öte yandan ben, Ben'i yumruklamak için kanepenin üzerine atılmamak için enseme tutuyorum.

"Hey, Charlie." Ben'in büyük, aptal sırtışı şimdi tüm gücüyle devam ediyor. Ne adam kadınların yanında o kadar rahat ki, muhtemelen en ufak bir gariplik hissetmiyor. "Buraya ne zaman geldin?" Kadının göğsünü kontrol ederken kesinlikle garip hissetmiyor.

"Az önce. Ginger'la birlikte." Öne doğru eğilerek elini Trent'e uzatıyor. "Merhaba, ben Charlie."

Ne Trent'in cevabında iki saniyelik bir gecikme oluyor; Trent elindeki oyun çubuğunu ve birasını sakince yere bırakmadan önce kızın yüzüne *hâlâ* ve kulüpteki tüm kızların Trent'in oraya her gelişinde *hâlâ* dillerinden *düşürmedikleri* o lanet gülümsemeyle kızın elini tutmak için öne doğru uzanıyor. "Trent. Merhaba."

Ne el sıkışma bir, iki, üç saniye çok uzun sürüyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum, herhangi bir deri kızarması veya dudak yalaması olup olmadığını izliyorum. *Tanrım. . .* Trent'in Kacey'e sırılsıklam aşık olduğunu biliyorum, bu yüzden kıskançlığım tamamen yersiz ve yine de buradayım, onları ayırmaya hazırım.

Bir gece. Onunla sadece bir gece ve ben bittim.

"Hey, Nate." Charlie uğursuz ayıcığa göz kırpmıyor, ayıcık da ona gülümsüyor ve ardından bana doğru nadir görülen, geniş dişlek bir sırtış fırlatıyor. Her sabah hızlı bir telefon görüşmesi ya da mesajla bağlantı kuruyoruz. Bugün kapıma geldi. Sonunda itiraf ettiğimde beni dövüp gerçeği

söylemeye hazır görünüyordu.

Kanepenin etrafında dönen Charlie, Dan'e elini uzatıyor. "Dün gece bayıldığım için seninle tam olarak tanışamadım."

"Charlie. Senin hakkında çok şey duydum." En azından Dan ona dik dik bakmama nezaketini gösterdi.

"Peki kafanı benim hakkımda yalanlarla kim dolduruyor?" diye yumuşak bir şekilde karşılık veriyor, o güzel geniş dudakları sırtarak geriliyor.

"Cain asla yalan söylemez," diye karşılık veriyor Ben sırtarak.

Şakacı gözleri bana doğru kayıyor, birkaç saniye duruyorlar - içlerinde dans eden eğlenceli bir ışık.

Onu kendime çekme dürtüsüyle savaşıyorum ama bakışlarımın o yuvarlak göğüslere düşmesine engel olamıyorum ve dilime değen yumuşaklıklarını hatırlayarak ağzım hemen açılıyor. Tekrar yukarı baktığımda Charlie'nin gözleri hafifçe kararmıştı.

"Bildiğim iyi oldu." Göz kırparak ve kolumu yavaşça yukarı aşağı okşayarak Dan'e döndü ve "Storm sana ızgarada ihtiyacı olduğunu söylememi istedi. Tanner kontrolden çıktı."

Dan derin bir iç çekerek, "Yine o lanet sprej tabancasını mı getirdi?" diye mırıldandı.

"Evet." Charlie kıkırdıyor. "Ve bu çok saçma."

Başını sallayan Dan, ona sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Tamam, ona birazdan orada olacağımı söyle."

Bardağımı ağzıma götürürken, dikkatim Charlie'nin kapıdan çıkışını izliyor, kalçaları alaycı bir şekilde sallanıyor. İzlediğimi biliyor. Bilmek zorunda.

"Ne olursa olsun, seni suçlamıyorum dostum. Vay be." Dan'in kaşları çatıldı. "Yine de biraz genç..."

"Yirmi iki."

Ağız dolusu havayı dışarı üflüyor. "Eğer bir çalışana teslim olacak olsaydın, bunun için seni suçlamazdım."

Artık çok geç. Ve tekrar teslim olmak için elimden geleni yapacağım. Bu gece. "O zamana kadar, Mercy'yi arayıp senin küçük *Sorun mu var?*" Ben soruyor. "O harika biri. Ve sağduyulu."

Ben'e ters ters baktım. "Şaka yapıyor olsan iyi olur."

"Tabii ki şaka yapıyorum! Ona henüz dokunmadım." Yüzü geniş bir sırıtışa dönüşür.

"Güzel, çünkü cidden kışını tekmelerdim."

"Peki, o zaman ..." Ben elini kahve masasına vuruyor. "Bunu benim uyarım olarak kabul edin."

Benim ve diğerlerinin bakışlarından anladığım kadarıyla hepimiz aynı şeyi merak ediyoruz: Ben ciddi mi?

Göz kırıyor, sonra daha kasvetli bir tonda, "Şehirdeki bir hukuk firmasında tam zamanlı bir iş buldum. Daha bu sabah öğrendim."

"Ciddi misin Morris?" Nate bastırır.

"Evet." Ben'in kolları başının üzerinde uzanıyor, ağır ağır iç çekerken elleri boynunun arkasında yuva yapıyor.

Ben'i bu kadar çabuk kaybetmeyi beklemiyordum. "Ama baro sınav sonuçlarını almadan önce bir ayın daha yok mu?"

Küçümseyici bir el sallıyor. "Evet, ama o sınavı geçtim."

Endişelenmiyorum.

ey endişelenmeyin. Sadece uzman olana kadar deneme süresinde sayılacağım."

Ben'e olan önceki kızgınlığım anında yok oldu. Nate'in göğsüne attığı tebrik tokadını kabul ederken aradaki mesafeyi kapatıyorum. Ona elimi uzattım, o da mavi gözlerinde bir memnuniyet parıltısıyla elimi sıkıca tuttu. "Seni özleyeceğiz dostum, ama bu harika. İyi iş çıkardın." Gerçekten de öyle. Dizini patlattıktan ve yıldız oyun kurucu olma şansını kaybettikten sonra Ben, çoğu insanın sahip olduğunu fark etmeyeceği beynini kullanarak hukuk fakültesine girmiş. Penny's'de geçirdiği yılların ardından Ben artık yoluna devam ediyor.

e patavatsız hayvan başını eğiyor, yüzünde ender rastlanan dalgın bir ifade belirliyor. Bahse girerim babasına bundan bahsetme zahmetine girmemiştir. e huysuz ihtiyar cimri bunu bir şekilde başarısızlığa çevirirdi. Sanırım bu yüzden Ben her zaman bu kadar rahat ve mutlu bir adam. Kendi babasıyla kıyaslanmaktan ölesiye korkuyor.

"Cidden, dostum, oraya bununla çıkma. Utanç verici. Charlie'nin sahnede çekilmiş bir fotoğrafı var, eğer ihtiyacın olursa telefonuna gönderebilirim."

e anı sona erdi.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

CHARLIE

Burada olmamalıydım.

"Ahhh ... işte hayat bu," diye iç geçiriyor Ginger, elinde taze bir margarita ile sandalyesine geri gömülüyor. "Keşke bu gece çalışmak zorunda olmasaydık."

Birkaç oyuktan oluşan tuhaf şekilli devasa bir havuza bakan çarpıcı taş veranda alanını seyrederken onaylarcasına homurdanıyorum. Æ tüm alan çeşitli tropik çiçeklerle bezenmiş. Olduğumuz yerde otururken, bir pergola ve kafesle güneşten tamamen korunuyoruz.

"Æank Tanrı esinti versin," diye ekliyor Ginger ve gözlerim onunkileri takip ederek üstümüzdeki kırıslara bağlanmış, sıcak yaz havasını sirküle etmek için fazla mesai yapan iki büyük tavan vantilatörüne gidiyor.

Æ alevlerin püskürme sesi dikkatimi uzak uca çekiyor; hasır şapkası, baldırlarının yarısına kadar çekilmiş siyah çorapları ve sandaletleriyle "Kuzen Eddie" görünümünü tamamlayan Tanner, Dan'e ızgara üzerinde iki elle kullanılan su tabancasının neden pazarlanması gerektiğini gösteriyor. Kafa sallama ve alçak sesle gülme arasında gidip gelen Dan, sonunda Tanner'ın silahını teslim etmesini ve ızgarayı ona bırakmasını sağlıyor.

Yeni atanan DEA ajanına. *Burada olmamalıydım.*

Ama başka seçeneğim yoktu, kendime söyledim. Ginger beni getirmeye kararlıydı. Gülümseyerek Cain'in de beni getirmeye kararlı olduğunu itiraf ettiğinde.

Beni de getirdiğinde, tartışmaya dair tüm umutlarım dudaklarımda öldü.

Storm bana bir tepsi sebze yi koridorun sonundaki odaya götürmemi söylediğinde, Kabil'in bazı kısımlarını çekiştirmem hakkında konuşan bir grup adamın içine girmeyi beklemiyordum. Ben'in ağzından çıkınca pek şok edici değil ama yine de. Yüzümün kızarmasını nasıl engellediğimden emin değilim. Hepsi durup bana bakarken bir an dizlerimin büküleceğinden emindim.

Cain'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, beni gördüğüne hem şaşırmış hem de çok memnun olmuştu. Açıkça bakmasına bakılırsa, dün gece elde ettiklerinden daha fazlasını istediğinden eminim. Æat düşüncesi tüm vücudumun heyecanla uğuldamasına neden oluyor.

"İyi misin? Bugün her zamankinden daha sessizsin." Döndüğümde Ginger'in dikkatle beni izlediğini görüyorum.

"Evet, iyi. Sadece yorgunum," diye mırıldanıyorum başka bir esnemenin arasından. Günlerce uyuyabilirmişim gibi hissediyorum.

"Gece geç saatte mi?"

"Evet." Kendime bir havuç alıyorum. Yorgun ve açım. Bütün gün bir şey yemedim. Vücudum allak bullak oldu.

"Hmm . . . Ee, o inatçı atı nihayet kırdın ve onu iyi çalıştırdın mı?"

"Ginger!" Kocaman gözlerim Tanner'a doğru kaydı. Duyma mesafesindeydi ama sırtı bize dönüktü ve öyle kalmaya devam ediyordu. Dün teslimatçıyla neredeyse çıplak bir şekilde sevişmemden beri benimle göz teması kurmaktan kaçındığını düşünürsek, buna şaşırmadım.

Thankfully, Storm tam o anda kapıdan içeri giriyor, iki kâseyi karnına dayayarak yüksek sesle, "Yemek zamanı!" diye bağılıyor. Cain onun arkasından geliyor, güçlü kolları daha fazla yiyeceklerle dolu. Daha önce çenesi ve ağzının etrafı hariç her yerini tıraş ederek yüzündeki kazıtmayı biraz koruduğunu fark etmiştim.

Tenime değen o yumuşak çizik hissini gerçekten çok sevdim.

Kalbim otomatik olarak hızlanmaya başlıyor ve kendimi gülümserken yakalıyorum, dün gecenin anıları karnımın derinliklerine vuruyor. Diğer tüm gerçekler arka planda kayboluyor ve sorunlarım bir şekilde daha az acil, daha az ciddi hale geliyor. Æat Cain'in etrafında olmak bana bunu yapıyor. O zihinsel bir kalkan

Hayatımdaki tüm kötü şeylere karşı. Sahnede soyunmak bile onun sayesinde - çarpık bir şekilde - zevk alabildiğim bir şeye dönüştü.

"Cain! Biz de tam senden bahsediyorduk," diye cıvıldıyor Ginger, patronunu kızdırmak için her fırsatı değerlendiriyor.

"Eminim," diye mırıldanıyor kuru bir sesle ve tabakları yan masaya koymak için arkamda kayboluyor. Bir saniye sonra serin ellerinin boynuma dolandığını ve işaret parmaklarının köprücük kemiğimde yavaşça gezindiğini hissediyorum.

Kendimi sakinleştirmeye çalışırken boğazımdaki sert yutkunmayı hissediyor olmalı. *Ne yapıyor? Dün gece birlikte yattığımızı herkesin bilmesini mi istiyor?*

Ya da ... şimdi bir şey miyiz?

"Kaba davrandığım için üzgünüm ama yumurtlama yiyecek istiyor," diye mırıldanıyor Storm, kendisi için bir tabak doldurmayı beklemeden. "Hanımlar, o kuduz adamlar dışarı çıkmadan önce kendinize yardım edin. Ney bazen görgü kurallarını unutuyorlar." Ben ayağa kalkarken Cain sandalyemi çekmeye çalışıyor, ben yanından geçerken elleriyle belimi şefkatle sıkıyor ve mideme bir heyecan gönderiyor. Storm tam o anda omzunun üzerinden bakarak Cain'in elini üzerimde yakalıyor ve dudaklarına sinsi bir gülümseme yerleşiyor. Bunun Çin'den beklediğim gibi zehirli bir alay olmadığını görmek beni mutlu ediyor.

Yine de hiç yatıp yatmadıklarını merak ediyorum. Acaba sorsam bana gerçeği söyler miydi? Gerçeği bilmek isteyip istemediğimi bile merak ediyorum. Ne Cain'in başka bir kadınla ya da kadınlarla birlikte olması fikri dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor.

Elimde bir tabak yemekle masaya henüz dönmüştüm ki, iri yarı adamlardan oluşan alay kapıdan içeri daldı. Cain'in elleri bir kez daha çıplak tenimi buluyor, başparmağı omurgamı aşağı yukarı ovuyor, sandalyemi sonuna kadar iterken sanki çözmeye hazırmış gibi bikini üstümdeki ipi hafifçe çekiştiriyor. Yeterince dikkatle odaklanırsam onu hâlâ içimde hissedebiliyorum. Şu anda bunu gerçekten düşünmemeliyim.

Bunu beklemiyordum. Aramızdakiler hakkında bu kadar açık olmasını beklemiyordum.

Bu kadar çok isteyeceğimi tahmin etmemiştim.

Nate'in halihazırda rahat ettiği açık hava kanepesi yerine yanıma oturduğunda kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. Eğilerek, ağzı kulağımın üzerinde gezinirken fısıldıyor: "Üzgünüm ama

dün gece, ellerimi senden uzak tutamayacağım." İçime bir ürperti gönderdi. "Umarım bu senin için sorun değildir."

Yüzündeki sırıtışa bakılırsa, benim için sorun olmadığını çok iyi biliyor. Bikini üstüme baktığında, şüphesiz iki küçük çıkıntıyı fark ederek, şimdi bunun kanıtını da görebilir.

Bana bir bardak su doldururken sessizce oturuyorum. "Daha sert bir şey istersen söyle, sana bardan getireyim, tamam mı?" Başımı sallıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Cain'in üzerime titremesi göğsümün derinliklerine, hem rahatlatıcı hem de sakatlayıcı bir duygusal dalgayla vuruyor.

"Bugün kadınlara mı servis yapıyorsun, Cain?" Ginger, Ben'in kaslı kışını tokatlayıp tabağını doldurmak için önünü keserken muzip bir sırıtışla sesleniyor. "Yoksa sadece etkilemeye çalıştığın birine mi?"

"İsterse yumuşak bir sikici olabilir-" Ben'in mırıldanması Ginger'ın karnına indirdiği sert bir dirsek ve Storm'un "dil!" diye bağırmasıyla kesildi. Ben'in gözleri anında Nate'in yanındaki koltuğundan her kelimemizi sessizce dinleyen sekiz yaşındaki kıza kayıyor. Storm'dan özür dilemek için yüzünü buruşturuyor.

"Al. Sessiz ol." Ginger, Ben'in ağzından daha fazla bir şey çıkmasını engellemek istercesine ağzına üç havuç çubuğu tikiştiriyor. Ben ona şehvetle sırıtıyor ama başka bir şey söylemiyor, bir at gibi çiğnemekle meşgul.

"Ee, Charlie. Ginger bana jimnastikçi olduğunu söyledi?" Storm diyor ki.

Ginger ve Storm'un benimle ilgili başka neler konuştuğunu merak ederek yavaşça başımı sallıyorum.

"Akrobasi okuluma uğramalısın. Yakında yarı zamanlı bir koç arıyor olacağım..." Makarna salatasını ağzına atarken manikürlü bir işaret parmağı belini gösteriyor.

"Oh . . ." Kaşlarımın sıkıca örüldüğünü hissediyorum. "Akrobasi hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Çiğnerken ve yutkunurken küçümseyici bir el sallıyor. "Ese çocukların temel bilgileri de öğrenmeleri gerekir. Eminim bu konuda iyi olursun. Ve tabii ki sana ödeme yaparım."

"Teklif için teşekkür ederim," diyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden. Teklifini ciddiye alacak kadar uzun süre burada kalmayacağım ama bana iş teklif etmesi çok hoş. Eğer bana bir iş teklif ederse ne diyeceğini düşünmek beni hasta ediyor.

benim neye bulaştığımı biliyordu. Beni kesinlikle okuluna ve o çocuklara yaklaştırmak istemezdi.

"Çalışanlarımı mı kaçırıyoruz?" Cain çarpık bir sırıtışla şöyle diyor.

Storm omuz silkiyor ve kendi şeytani gülümsemesini ona doğru fırlatıyor. "Artık onu sahnede istemeyeceğini düşünmüştüm, şimdi ..." Kaşları imalı bir şekilde kavis çiziyor.

"Charlie sahneye geri dönmeyecek. Hem de hiç." Æe cevabın hızlı, sert ve tartışmaya yer bırakmayacak şekilde olduğunu hissediyorum. Tartışacağımdan değil.

Hiç mi?

Bir el masanın altından dizime hafifçe yerleşiyor, uyluğuma doğru kaymadan önce beni nazıkçe sıkıyor. Çok uzağa değil. Sadece bana dün geceyi hatırlatacak kadar. Æank Tanrım, bacaklarım içgüdüsel olarak ayrılırken, daha sıkı bir sıkışma ve dişlerinin arasından yavaş bir tıslama kazanırken, ahlaksız görüntümü gizleyen renkli bir masa örtüsü var. Acaba sandalyemi bu yüzden mi bu kadar içeri itti?

Aman Tanrım, Cain halkla içli dışlı olduğumu mu sanıyor? Yani, onun için herkesin içinde soyunuyordum. Dün gece halka açık bir yerde seks yaptık, ıssız ve karanlık olmasına rağmen.

Bastırıcı sıcaktan değil ama ter damlacıkları ensemden aşağı yuvarlanırken bacaklarım dürtüsel olarak birbirine kenetleniyor. Cain elini hareket ettirmiyor. Göz ucuyla, neredeyse belli belirsiz ve düpedüz seksi gülümsemesini yakalıyorum. Beni bir kez daha elinin karşısında rahatlatacak kadar seksi.

"Trent, Charlie'nin senin eski daireni aldığını söylemeyi unuttum," diyor Storm diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle ve bana göz kırpmıyor.

"Gerçekten mi?" Trent hamburgerinden bir ısırık daha almadan önce başparmağının iç kısmındaki ketçap lekesini yalıyor. Uzun boylu, çekici bir adam, dağınık kahverengi saçları ve insanın içini ürperten bir gülümsemesi var. Cain'le tanışmadan önce kolayca aşık olabileceğim türden bir adam.

Ve artık Cain'le tanıştığıma göre, sanırım gelecekteki tüm erkekleri yıllarca onunla kıyaslayacağım. Sessizce yemeğini yerken arkadaşlarına yönelttiği o niyetli bakışları çevresel bir bakışla incelemek için döndüğümde, acaba başka

dünyada. Acaba onunla boy ölçüşebilecek, bana şu anda hissettiğim her ne ise onu hissettirebilecek biriyle tanışabilecek miyim?

Ya da Cain haklıysa ve hayatta ikinci bir şans yoksa.

Tanner o aptal gülümsemesiyle, "Senin olduğundan daha iyi bir kiracı," dedi.

"Nat's Çünkü O olmuştur Şımarık ile
TADİLATLAR ve "Trent bana sırtarak karşılık
veriyor.

"Bekle bir dakika. Bir dakika bekle." Ben'in eli havada. "Oraya ne zaman taşındın, Charlie?"

"Üç haftadan biraz fazla oldu," diye cevap veriyorum, bu işin nereye varacağını merak ederek.

Ben iri cüssesini çevirip Tanner'a bakar, Tanner şu anda başını eğmiş, son yemeğiymiş gibi yemeğini içine çekmektedir. "Bir yıldır o binada bir daire bekliyorum ve sen bana hiç boş daire olmadığını söyleyip duruyorsun, seni pislik!"

"Ben!" Fırtına patladı.

"Ağzını sabunla yıkayabilir miyiz anne?" Mia yüzünde muzip bir sırıtışla soruyor.

"Sabunu unut. Sanırım çamaşır suyuna ihtiyacımız var," diye mırıldandı Storm.

"Özür dilerim!" Ben haykırır. "Ama kira o yer için gülünç derecede düşük. Neden bana vermiyorsun, Tanner? Saçmalama, Charlie."

Sanırım Cain hala sahiplik durumunu bir şekilde gizli tutmayı başardı çünkü Ben'in belli ki haberi yok, aksi takdirde Tanner'ın değil onun kışına binerdi.

"Tanner'ın seks partilerine karşı katı kuralları var," diye cevaplıyor Cain müfettişini.

Ginger ve ben kahkahalar arasında yemeğimizi ağızımızda zor tutuyoruz.

"Seks partileriyle ne alıp veremediğin var?" Ben'in yüzündeki ifadeden tamamen ciddi olduğunu düşünebilirsiniz.

"Orji nedir?" Başlar, meraklı gözlerle donmuş Nate'e bakan sekiz yaşındaki çocuğa çevrildiğinde tüm eğlence sona erer; kaşları kalkıktır ve çatal ağzını açmaya doğru gitmektedir.

Dan anında ayağa kalktı. "Tamam! Mia, yatıya kalmak için hazırlanma vakti. Seni ben götüreceğim."

"Ama Dan... " diye mızımız bir ses çıksa da, ayağa kalkıp asık suratla onu takip ediyor. "Siz ikiniz bunun için temizlik görevindesiniz." Storm iki parmağını uzatarak Ben ve Cain'i hedef alır, ikisi de utangaç bir ifadeyle bakma nezaketini gösterirler.

e Kk kızın gitmeye zorlanmaktan duyduğu hayal kırıklığı uzun sürmüyor, çünkü birkaç saniye sonra içeriden heyecanlı bir çığlık duyuyorum. "Livie!"

"Merhaba, merhaba!" İki çarpıcı genç kadın verandaya çıktı: biri parlak kıızıl saçlı, diğeri kuzguni siyah. İkisi de bir insanda gördüğüm en açık mavi gözlere sahip ve kardeş olduklarını herkes anlayabilir. eir rzgârda savrulan yanakları ve vahşı yeleleri bana onların bir arabadan sarkıp otobanda yüksek hızda gittiklerini düşündürüyor.

e Kıızıl saçlı Trent'in eğilmesi ve dudaklarına sınırda uygunsuz b ck kondurması için doğrudan bir hat oluşturuyor. Siyah bikinisi, bir tarafı boyunca beyaz yara izleriyle işaretlenmiş sağlam kaslı bir vücudu gösteriyor. Eğer bu konuda bilinliyse, bunu asla bilemezsiniz. Kıının doğrudan Ben'in yüzüne baktığı düşünülürse, ya habersiz ya da *o kadar kendinden* emin olduğunu söyleyebilirim. Acaba Penny'nin evinde de soyundu mu?

"Bu manzarayla bana kasten işkence mi ediyorsun, Kace?" Ben mırıldanıyor. at Trent'le olan dudak kilitlenmesinden kurtulmasını sağlar. Ben'in alnına şakacı bir şaplak atmak için döner. "Her zaman."

e siyah saçlı kız -sanırım ikisinden daha genç olanı- hamile karnını ovmak için uzanmadan önce Storm'un önüne sessizce bir kutu koyuyor.

"Oh! Bir limonlu turta daha almışsın!" Storm ciyaklıyor, gözleri parlıyor.

Kız gözlerini devirerek, "Kacey, Cengiz'i mutlu etmemiz gerektiğini söyledi," diye cevap veriyor.

Storm homurdanıyor. Bize şöyle açıklıyor: "Kacey, Cengiz Han'ın reenkarnasyonunun içimde büyüdüğüne ve tüm yiyecek kaynaklarını yiyerek dünyayı fethetmeye çalıştığına yemin ediyor." Oturduğu yerden geniş gözlerle turtaya bakıyor ve mırıldanarak ekliyor: "Haklı olabilir."

e Kıızıl saçlı -Kacey olduğunu tahmin ediyorum- dikkatini bize çeviriyor, o unutulmaz mavi gözleri masayı tarıyor, benim üzerimden geçerken yavaşlıyor ve yanımdaki adama yerleşiyor. Yanına gidip omzunu okşuyor. "Hayatta olduğunu gördüğüme sevindim."

"İkinizi tekrar görmek güzel." Bana doğru işaret ederek, "İis bu Charlie. Charlie, Livie ve Kacey ile tanış."

Livie'den kibar bir gülümseme aldım. Kacey'den ise imalı bir kaş ve Charlie?"

Zahmetsizce "E Kacey?" diye cevap veriyorum, içimde bir rahatsızlık hissetsem de. Tanımadığım bu kadar insan arasında sohbet konusu olmak konusunda ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum.

"E tek ve biricik," diye gülerек cevap veriyor. "Bana şuradaki salakla gelmediğini söyle?" Çenesi Ben'e doğru sallanıyor.

"Hayır, ama o da benimle gelecek. Değil mi Charlie?" Sorusu bana yönelik ama gözleri ve çarpık sırtışı Cain'in üzerinde ve patronunu bir konuda bilerek iğnelediği izlenimine kapılıyorum.

Normalde çekingen olan Nate'den derin bir kıkırdama yükseliyor. Sanırım dün gece Cain'le aramızda olanlar hakkında Ben'den daha fazla şey biliyor. At ya da Ben gerçekten o kadar iğrenç biri. İkisi de mümkün. Yine de, Cain'in Nate'e çok fazla ayrıntı vermesi fikri beni utandırıyor.

Ben'i görmezden gelen Cain onlara sorar, "Bugün ne yaptınız? Görünüşünüz ..." Sesi başka yöne kayıyor.

"Sanki lanet olası bir uçaktan atlamışız gibi mi?" Livie'nin şaşkın gözleri şaka yapmadığını söylüyor.

"Ve müthiş bir aceleydi!" Kacey bir kolunu kız kardeşinin omzuna atıyor, onu sıkıca kavarken yüzü ışıltıyor. Herkes benim ölümcül yükseklik korkumla asla yapamayacağım bir şey için onları tebrik ederken avluda küçük bir tezahürat patlak veriyor. Bu fikir bile vücudumu titretiyor. Tabii ki Cain bunu hissediyor ve yatıştırıcı bir şekilde bacağımı okşuyor.

"İyi iş çıkardınız bükülmüş kardeşler!" Ben bir ağız dolusu yemeğin ardından gerçekten etkilenmiş gibi sesleniyor.

Storm'un gözleri ikisine bakarken parıldıyor. "Korkup kaçmadın! Aferin sana Livie. Bir dahaki sefere ben de seninle geliyorum."

"Bir dahaki sefere hayır." Livie'nin kafası kararlı bir şekilde ileri geri sallanıyor. "Oh, hadi ama! Eğlenceliydi! İtiraf et!" diye kışkırtıyor kız kardeşi.

"Hayır. Eğlenceli değil. Belki sonra eğlenceli olur. Şu anda . . ." Derin bir nefes alır ve iç çeker. "Biraz uzanacağım. Gevşemem lazım. Ve Dr. Stayner'ın ölümünü planlamalıyım."

Dr. Stayner'ın kim olduğunu merak ediyorum. Kızın uçaktan atlamasıyla bir ilgisi varmış gibi görünüyor.

"Gevşemek için yardım ister misin?" Jose Ben'in derin gamzeleri tüm gücüyle ortaya çıkıyor.

"Hayır, teşekkürler." E Cevap sert ve hızlı geliyor, bu da teklifini beklediğini ve dilinin ucunda reddetmeyi hazır tuttuğunu gösteriyor. Yine de Livie'nin yanakları anında kıpkırmızı kesilir. Topuklarının üzerinde dönerek hızla uzaklaşır.

"Aman Tanrım, Benjamin Morris!" Storm peçetesini masaya fırlatır. "Son zamanlarda kontrolden çıktın. Seni dövdürmem mi gerekiyor?"

Nate ve Trent'ten kahkaha sesleri yükselir. Ben ve Cain bile gülmeye başlıyor. Sadece erkeklerin dahil olduğu bir şaka olduğunu düşünüyorum çünkü kadınlar şaşkın bakışlar atıyor ve gözlerini deviriyor.

Ortamı sıcaklıkla kaplayan, karşılıklı nazik şakalaşmalar ve içten kahkahalar eşliğinde akan rahat sohbeti dinlerken bu gruba imrenmeden edemiyorum. Eere buradaki herkes arasında derin bir bağ var ve daha önce buna benzer bir şey yaşadığımı söyleyemem.

Her ne kadar buraya ait olmadığımı bilsem de, hepsi bana aksini hissettirmek için ellerinden geleni yapıyor. Tabaklar boşalıp toplandığında ve insanlar çeşitli yönlelere dağılmaya başladığında, içime bir hüznün damlıyor.

"Eat harikaydı, Storm," diye haykırıyor Ginger, havuzdan gürültülü bir şırıltı gelirken esnemek için ayağa kalkıyor. Trent ve Kacey birlikte havuza dalıyor. "Köle çalıştıran işverenim tarafından çalışmaya zorlanmadan önce biraz uçacağım." Çıkmadan önce Cain'e göz kırpmıyor.

Ben'in gözleri onu takip etmeye hazırlanırken Storm ona "E mutfak diğer tarafta" diye hatırlatıyor. Ben'i cezasına gönderirken ona ısıltılı bir gülümseme fırlatıyor ve tatlı bir şekilde ekliyor, "Ve tabakları bulaşık makinesine koymadan önce iyice duruladığınızdan emin olun. Geçen sefer buraya bir tamirci çağırmak zorunda kaldım."

"Evet, hanımefendi." Ben hemen ayağa kalkıyor, omzunun üzerinden eğilip alnına bir öpücük kondururken sırtışı hâlâ yerinde. "Ve ben

Daha önce Mia'yla olanlar için özür dilerim," dediğini duyuyorum alışılmadık derecede yumuşak bir tonda. Her ne kadar götün teki olsa da, Ben bir pislik değil. Bazen bunu hatırlamak zor oluyor. Özellikle de şimdi, Storm'un neredeyse elbisesinin dışına taşan göğüs dekoltesine iyi açılı bir bakış atmasını izlerken.

Eğer Storm fark ederse -ki fark ettiğini tahmin ediyorum, çünkü eli hafifçe yüzüne vurmak için uzanıyor- kızmıyor. Storm'un kolay kolay öfkelenecek bir tip olduğunu sanmıyorum.

"Xank yemek için teşekkürler!" Tanner eve doğru yürürken bağıyor. "Şimdi daireye dönmem gerek."

"Dan'in pastası için kalmayacak mısınız?"

Çıkıntılı karnını ovuşturan Tanner mırıldanıyor, "Oh, hayır. Benim, şeyime geri dönmem lazım..." Su tabancasını toplarken sesi kayboluyor.

Antisosyal eğilimlerine.

Storm sadece başını sallar ve kıkırdar. "Gelebildiğine sevindim, Tanner. Bir dahaki sefere neden şu bayan arkadaşını da getirmiyorsun?" Onun bu önerisi Tanner'ın sıska bacaklarını hızlandırmaktan başka bir işe yaramıyor. "İnternette biriyle tanıştı." Storm kaşlarını bana doğru salladı. "Onu düğüne getirmesi için ikna etmeye çalışıyorum."

Xe Cain'in elinin sıcaklığı aniden kalçamdan kayboluyor ve ben farkına bile varmadan boğazımdan küçük bir onaylamama iniltisi kaçıyor. Daha fazlasını denemedi ve bu beni hem rahatlattı hem de hayal kırıklığına uğrattı.

Koyu bir kıkırdamayla Cain bir yığın bulaşığı toplamaya başlıyor. Yardım etmek için ayağa kalkmaya niyetlendiğimde, omzumu iterek beni yerime geri oturtuyor. Kolları bulaşıklarla dolu Ben'i eve kadar takip ederken gözlerim onu takip ediyor.

"O kesinlikle bir manzara, değil mi?" Parmaklarıyla bir parça yufka koparırken Storm'un dudaklarına gizemli bir gülümseme dokunuyor.

Yanaklarımda hafif bir kızarıklık belirirken boğazımı temizliyorum. Storm muhtemelen bunu görebilir. Xankfully, midemdeki kıskançlık kabarmasını da göremez. Gözlemi doğru olsa bile ona öyle bakmasını istemiyorum.

Yumuşak, müzikal kahkahası havayı doldurduğunda benimle dalga geçtiğini anlıyorum. "Devam et, Charlie," diye talimat veriyor Storm, bir eliyle ve gülümseyerek beni uzaklaştırıyor, aç gözleri turtada. "Birazdan sana katılacağım."

Başımı sallayarak müsaade istiyorum ve mayomun mavisinin Cain'in dikkati nedeniyle edinmiş olabileceğim ıslak noktaları gösterecek kadar açık olduğunun bilincinde olarak serinletici havuza giriyorum. Vücudum, tenimi saran ve ateşimi birkaç derece düşüren serin suyun yarattığı hafif şokun tadını çıkarıyor. Keşke tüm bu makyajı yapmasaydım. Keşke kafamı suya sokabilseydim.

Büyük havuzun diğer ucuna yüzüyorum ve yorgun, ağrıyan kaslarıma masaj yapmak için fiskiyelemlerle tamamlanmış ayrı bir küçük spa keşfediyorum. Kendimi kaldırıp içeri giriyorum, arkama yaslanıyorum ve sessizce manzarayı seyrediyorum. Kacey bir havalı yatakta yüzüstü yatıyor, dikkatini bir köşede asılı duran Trent'e vermiş. Ginger, kaslarla dolu devasa vücuduyla merdivenin üçte ikisini kaplayan Nate'le gevezelik ediyor.

Storm ve Dan burada gerçekten harika bir yaşam sürüyorlar. Onların sıcaklığını ve misafirperverliğini kabul ederken, yemeklerini yerken, arkadaşlarıyla gülerken kendimi davetsiz misafir gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Dan'i işe almak.

Yine de kendimi bu dünyada yaşarken görebiliyordum - barbekülere geliyor, bu insanlarla takılıyor, Storm'un okulunda onun için çalışıyordum.

Cain'le birlikte olmak.

Keşke Sam'den uzaklaşabilseydim, her şeyi geçmişte bırakabilseydim. Keşke . . .

Yirmi dakika boyunca jetler kaslarıma masaj yaptıktan sonra, uyku Ginger'ın ara sıra bağırışları arasında benimle alay ederken, veranda kapısının açılıp kapandığını duyuyorum. Cain'in yan kapısının çıkışını görmek için başımı kaldırıyorum.

Dün gece sarmaş dolaş olduğum o kalıplı bedenim kaslarının, yaklaşırken attığı her adımda değişmesini izlerken bedenim anında canlanıyor. Sahip olması gerektiğini bildiğim ama ancak şimdi iyice görebildiğim V şeklindeki o seksi leğen kemiğinin üzerinde tehlikeli bir şekilde aşağı sarkan bir çift mayo giymişti. Cain ne kadar kaslı olursa olsun, hiç de kaslı değil. Gövdesi atletik bir yapıya sahip; göğüslerini aratmayan göğüs kasları, kollarına boyut katan damarlar ve neredeyse gerçek dışı olan nefis bir karın kası var.

Gözlerimdeki ani gerginliği hafifletmek için kendimi göz kırpmaya zorluyorum.

Gözleri bulunduğum yere kilitleniyor ve ardından Cain'in zarif vücudu zarif bir dalışla havuzun derinliklerinde kayboluyor. *Son derece iyi yapamadığı bir şey var mı?* Kollarımı iki yana açıp çenemi dayıyorum, uzun bedeni suyun altında bana doğru ilerleyip bir metreden daha az bir mesafede ortaya çıkarken baş döndürücü bir beklentiyle bekliyorum. Kollarını benimkilerin üzerinde hafifçe kavuşturuyor. Bana o kadar yakın ki, onu öpmek için sadece hafifçe kaymam gerekiyor.

"Rahatladın mı?"

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim, çünkü hem rahatlamış hem de aniden vücudumdaki her sinir ucunun farkına varmış durumdayım. Bir elimi serbest bırakıp çenesinde bir parmak gezdirmeye cesaret ediyorum. "Tıraşla iyi görünüyorsun," diyorum gelişigüzel.

Gözlerinde dün gece gördüğüm o tehlikeli parıltıyla eğilip kulağıma fısıldıyor: "İyi görünüyorsun, ıslak."

Nefesim kesildi. Ondan bu seviyede bir yüzüzlük beklemiyordum. Dün gecedен sonra, neden olmasın.

Kendini duvara asmak için güçlü kollarını kullanıyor. Benimle birlikte spa'ya girerken ona yer açmak için geriye kayıyorum. Bir kolunu belime doluyor ve beni hiç geciktirmeden kucağına çekiyor, bir parmağını üstümün altından geçirmek için aşağı uzanıyor.

Sanırım Cain'in başka bir yönünü daha görmeye başladım. Arkadaşlarıyla takılan ve istediğini alan tehlikeli bir oyuncu. Ve benimle alay ediyor.

"Cain!" Tıslıyorum, her şeyden çok şaşkınlıkla. Diğerlerine doğru başımı sallarken elini itiyorum, ancak küçük duvar ve havuzun büyüklüğü sayesinde küçük spa'da neler olduğunu görmeleri mümkün değil. Zaten hiçbirinin bir şey söyleyeceğinden de şüpheliyim. Ben hariç tabii, ama o da henüz evden çıkmadı. "*Açıkça* düşündüğünüzün aksine, ben mahremiyeti tercih ederim."

Kabil'in dudaklarında bir eğlence titreşimi beliriyor ve sonra kayboluyor. Kollarını kavisli duvar boyunca iki yanına uzatarak başını geriye doğru eğiyor ve gözlerini kapatıyor. "Merak etme. Ben sapık değilim."

Adem elması seksi ve keskin bir açıyla çıkıntı yapıyor ve kendime engel olamıyorum. Uzaniyorum ve sert yutkunmasıyla birlikte hareket ettiğini hissederek parmağımı yavaşça çıkıntı boyunca sürüklüyorum. Boğazının dibine ulaştığımda

durdu, sert kaslarını ve göğsünü süsleyen desenli dövmeleeri izlemeye devam etti.

Bunun onu ne kadar etkilediğini görmek için elimi daha aşağı kaydırma dürtüsüyle savaşıyorum. Cain gibi bir adamdan böyle bir tepki alabileceğimi bilmek, onun bana gerçekten dokunması kadar tahrik edici.

Ben sessizce onu incelerken gözlerini açıp beni izliyor. "Bugün geldiğine sevindim, Charlie. Belki ... diye düşündüm. " Çenesinin sıkıldığını gördüğümde sesi bir an için kesildi. " . . . buydu." İşte bu bakış, dün gece bana emin olup olmadığını sorduğunda gördüğüm bakışın aynısı. *Onunla birlikte* olduğumdan emin olup olmadığını. Sanki herhangi birinin Cain'in düşüncelerine sahip olmaktan heyecan duymaması için bir neden varmış gibi.

Sözleri mideme inen bir yumruk gibi hissederken, içimde karmaşık bir duygu girdabı oluşuyor. Suçluluk çünkü o haklı; öyle olması *gerekiyordu!* Onu yaralamış olabileceğim için ıstırap. Başımızın üzerinde asılı duran son kullanma tarihi için acı. Onun şüphelerini hemen şimdi, burada silmek için ezici bir arzu.

Özgüven.

Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen ona tutunmak ve asla bırakmamak için saf, ham bir özsevgi. Karnımın derinliklerinde çalkalanıyor ve karşı koymak imkânsız.

Bu nasıl bu kadar hızlı oldu?

Benim durumum imkânsız ve daha da kötüsü, bunu ona açıklayamıyorum. Keşke açıklayabilseydim. Keşke benim hakkımda kötü düşünmeyeceğinden emin olsaydım.

"Hey." Cain'in ellerinden biri kalkıp boynumun yan tarafını kapatıyor, başparmağı çene çizgimi yatıştırıcı bir şekilde okşuyor. "Her şey yolunda mı?"

Hayır, Cain. Her şey yolunda değil. Kabusla rüya arasında gidip gelen bir sarkaçta sallanıyorum. Sadece kabus gerçek! Cain'le birlikteyken, başka hiçbir şeyin önemi yok. Ve onunla olmadığım, burada olduğum için ne kadar aptal olduğumun farkındayım. Sam'den ve uyuşturucudan sonsuza dek kurtulmaya ne kadar yakın olduğumun.

"Evet, iyiyim Cain." İşte Boğazımda yine acılı bir yumru oluşuyor. Başımı eğiyorum çünkü gözlerimdeki yalanı göreceğinden korkuyorum. Cain'in yanıdayken rol yapmakta zorlanıyorum. Birkaç derin nefes alarak, kendimi

Sakin bir maske. Ya da eğlenceli. Bir boşluk maskesinde karar kılıyorum. İnandırıcı bir maske olduğundan şüpheliyim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor sessizce, belli ki sözlerime inanmamış.

Dilimden fısıltıyla bir "hayır" dökülürken, dalgınca omzunu süsleyen desenin üzerinde geziniyorum. Æere Cain'in şüphesini çekmeden söyleyebileceğim pek bir şey yok ve bu yüzden sessiz kalmam gerekiyor.

Sam'in bana öğrettiği sessiz küçük fare gibi.

Bob'u sormamasına şaşırdım. Geçen geceden bahsetmedi bile, ama içimden bir ses aklımdan geçtiğini söylüyor. Sanki konuyu açmadan önce zamanını bekliyor gibi.

Ağır bir iç çekişle Cain'in başı ve kolları bir kez daha geriye düşüyor. Æis bu kez gözleri açık kalıyor ve ben gözlerindeki hayal kırıklığını görüyorum. "Neden burada olmayı gerçekten istemiyormuşsun gibi hissediyorum Charlie?" Aniden vücuduna yayılan gerginliği hissetmek yerine sezebiliyorum.

"İnanıyorum. İnan bana."

Æere uzun bir duraksama. "Dün gece sana anlattığım şeyleri kimseye itiraf etmediğimin farkındasın, değil mi?" Başını tekrar kaldırıyor, gözleri bana yalvarıyor.

Sadece sığ ve düzensiz nefesler alabiliyorum. Şu anda Cain'in sözleriyle heyecanlanmak *istiyorum*. Cain bana karşı bu kadar açık, bu kadar dürüst olduğu için çok mutluyum. Ama yapamıyorum ve bu durum ciğerlerimi acıyla daraltıyor. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, o yüzden "Evet, ben de burada olduğum için mutluyum" demekle yetiniyorum çünkü bundan daha doğru bir şey olamaz.

Æat doğal olarak çatılmış kaşlar daha da kırışır. "Dün gece olanlar seni rahatsız etti mi? Bak ..." Göz temasını kesip bakışları önümüzdeki suyu tararken çenesindeki kasların gerildiğini görüyorum. "Bazen çok gergin olabildiğimi biliyorum. Ve sabırsız. Ve belki de bunun bir iskelede olmasına izin vermek senin için pek de ideal değildi." Koyu renk gözlerini bana dikti. "Bazen doğru düşünemediğim zamanlarda daha az çekingen oluyorum." Bir eli saçımın bir tutamıyla oynamak için kalkıyor. "Belki de bazı şeyleri geri çevirmeliyiz."

Ne? Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. Hayır! İşleri yavaşlatmak mı? O lanet saat tıklamaya devam ederken mi? Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır!

İçimdeki paniğin farkında değilmiş gibi devam ediyor. "Bunu nasıl yapacağımı bilmediğim konusunda seni uyarmıştım. Yine de-"

Şortunun önünü sıyırıp onu sıkıca kavradığım anda Cain'in sözleri bir tıslamayla kesiliyor. Çoktan sertleşmişti. "İşleri yavaşlatmak gibi bir niyetim yok," diyorum eşit bir şekilde, onu okşamaya başlarken bakışlarını tutuyorum.

Bana sert bir bakış fırlatıyor ve ben çok ileri gitmiş olabileceğimi düşünmeye başlıyorum. Ama durmuyorum. "Æank lanet olası Tanrım," diye mırıldanıyor sonunda ve kıkırdayarak elimi ondan çekmek için uzanıyor. "Ama Storm'un bunu burada takdir edeceğini sanmıyorum." Bir süre durakladıktan sonra alaycı bir ciddiyetle ekliyor: "Ayrıca, mahremiyeti tercih ettiğini sanıyordum."

"Ben de senin zaman kaybetmeyi sevmediğini sanırdım," diye karşılık verip omuz silkiyorum. "Belki de bu, iskelede bana yaptığın gösterinin intikamıydı."

Cain'in kucğıından kayarak yerleşik koltuğı otuyorum, sırtım diğerlerine dönük ve Cain'in vücudu bacaklarımla arasında, dizleri bükülmüş ve kalçalarımla destekliyor, yüzünde hınzır bir sırıtış var. "Gösteri mi istiyorsun?" Gözleri, jetler kapandığı için suyun altında kolayca görülebilen savunmasız bedenimin üzerinde geziniyor. Isınmış gözleri tekrar üzerimde ağırlaşıyor, içlerinde çözemediğim ama bedenimin beklentiyle ona açılmasına neden olan fikirler dolaşıyor. "Ödeşmeyi hak ettiğimi mi düşünüyorsun? Son üç haftanın intikamını almaya ne dersin?"

Homurdanıyorum. "Ne yani, bu gece benim için sahnende direk dansı mı yapacaksın?" Aklıma bir görüntü geliyor ve Cain'in inanılmaz derecede erkeksi ve çarpıcı olmasına rağmen kendimi tutamayıp kahkahayı patlatıyorum.

Su yüzüme sıçramaya başladı. "Dur!" Ellerimi savunmak için havaya kaldırıyorum, devam eden kahkahalarımınla kendimi korumaya çalışıyorum. "Bütün makyajım akacak!"

"Güzel," diye karşılık veriyor, gülümsemesi yumuşuyor, sesi dayanılmaz derecede yumuşaklaşıyor. "Æen Gerçek Charlie'yi görebileceğim."

Onun göz temasından koptuğumda kahkahalarım aniden kesiliyor. *Oh, Cain ... aldatma göz kalemi ve renkli lenslerden çok daha derin.*

"Charlie?"

Ona bakarken derin bir nefes almak için çabalıyorum ve fısıltıyla sorduğum soruyu riske atıyorum. "Ya gördüklerin hoşuna gitmezse?"

Øere uzun bir duraklama oluyor, ciddi gözleri gözlerimi inceliyor ve bir gerçeği, korkumun bir nedenini aradığını anlıyorum, sonra eli boynumun arkasına kayıyor. "Ne yaptığın umurumda değil, Charlie. Bunu bilmen gerekir. Geçinmek için her neye bulaştıysan geçmişte kaldı. Ailen ne yapmış olursa olsun. Burada güvendesin ve yeni bir başlangıç yapabilirsin. Benimle temiz bir sayfa açabilirsin."

Ona inanıyorum. Keşke gerçekten geçmişte *kalsaydı*.

Ağzını yıkıcı bir öpücükle benimkinin üzerine kapatıyor ve nefesimi ciğerlerimden çekip alıyor.

Arkamızda bir yerden, hızla içine gömüldüğüm bu coşku bulutundan çok uzakta, Ben'in sesinin aniden patladığını duyuyorum. "*Bu* ne zaman oldu lan?"

"Sevgili müstakbel kocama." Önümdeki masada duran pastanın üzerinde maytaplar dans ederken Storm elindeki süt bardağını kaldırmış duruyor. "Hayallerinin peşinden gittiğin ve lüks yol daha kolay ve cazip olsa bile pislikleri yakalamak gibi asil bir yolu seçtiğin için seninle gurur duyuyorum. Özel Ajan Dan Ryder olduğun için tebrikler!"

Ben de dahil olmak üzere herkes bir tezahürat koparıyor, ama bahse girerim ki içimi burkan bir utançla dolu olan tek tezahürat benimki.

Bir dilim pastayı el sallayarak uzaklaştırıyorum ve sessizce tuvalete gitmek için izin istiyorum, yolda üstümü değiştirmek için eşyalarımı alıyorum. Nate ve Ginger barı açmak için önden gittiler ama Cain beni geride tuttu, yani temelde onun insafına kalmış durumdayım. Bundan şikâyetçi değilim ama başka bir yerde onun merhametine kalmayı tercih ederdim.

"Charlie?" *Şeytanın sözü...* Arkamı döndüğümde Cain'in beni evin içinde takip ettiğini görüyorum, gözleri kıçımda, sonra tekrar yüzüme kayıyor. Artık o bakışları yeni mi çalıyor yoksa hep öyleydi de bu konuda daha gizli bir çaba mı sarf ediyor bilmiyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece üstümü değiştiriyorum. Neden?"

Bana ulaştığında, gözleriyle buluşmak için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum. Bir eli kalkıp omzuma yerleşiyor, başparmağı omzumu yatıştırıcı bir şekilde ovuyor. "Parmak uçlarınla oynuyordun."

Ne dedi? Yüzüm her şeyi anlatıyor olmalı, çünkü sırtıyor. "Gergin olduğun zaman parmak uçlarınla oynarsın. Dramatik bir şekilde değil, ama . . . Fark ettim." Yüz hatlarından ciddi bir kaş çatma geçiyor. "Seni ne gerdi?"

Lanet olası anlayışlı adam. "Yok bir şey. Sadece içki servisi yapacağım bir geceyi iple çekmiyorum." Endişesini gidermeye çalışarak şaka yapıyorum: "Yorgunum. Biri beni *bütün gece* ayakta tuttu."

Uzun bir aradan sonra dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Gözlerinin vücudumda gezinmesine izin veriyor. "Nat çok kötü. Bu gece seni uykututmama izin vereceğini umuyordum ama ..."

Ellerimi kalçalarımaya dayıyor ve yüzümü ciddiyete teslim ediyorum. Bu sırada heyecan hızla yayılan bir ateş gibi tenimde geziniyor. Cain'le bir gece daha. Sadece bu fikir bile dizlerimin bağını çözmeye yetiyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Omuz silkmeden önce ağzı düşüncelerle doluyor. "Her zamankinden güzel bir değişiklik, sence de öyle değil mi?"

"Bardan ne haber? Ginger bensiz iyi olacak mı?"

Cevap olarak gözlerini devirdi. Aptalca bir soru olduğunu biliyorum. Ben oraya gitmeden önce Ginger sadece bir tane yapıyordu. Ney muhtemelen üç barmene bile ihtiyaç duymaz. Bir şeyi kanıtlamak istercesine başını eğiyor, nefesi boynumun kıvrımında bir iz bırakıyor, sonra ağzını kulağıma dayayıp fısıldıyor: "*Gerçekten* umurunda mı?"

"Hayır." *Oh Tanrım.* Sesim nefessiz ve muhtaç gibi çıkıyor. Sesimi biraz sakinleştirmek için boğazımı temizleyerek ekliyorum: "*Patronum* ne der?" Cain'le bu şakacı role girmek çok kolay.

Çıplak belimi sıkıca kavrayan Cain, kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bazen tam bir pislik olabildiğini duymuştum."

Bir anlık sessizliğe izin veriyorum, ama sonra bu çok fazla oluyor. "Tamam." Kendi sesimdeki teslimiyeti duyuyorum. İşte böyle, paraya olan ihtiyacım, geleceğimin nasıl görüldüğü, çeşitli ikilemlerim ... hepsi Cain ile geçirdiğim zamanın yanında önemsiz kalıyor, yine.

Ellerini vücudumdan çekip, sırtını yakındaki bir duvara çarpana kadar geriye doğru birkaç kasıtlı adım atıyor ve kendini gizlice ayarlamaya çalışıyor. "Üstünü değiştirmelisin ki buradan çıkabilelim. Şimdi."

Ve gülümsüyorum. Nazik dürtmelerden ve sarılmalardan Cain'in havuzdan beri en azından yarı sert olduğunu biliyorum. Belki de Dan'in odasına girdiğimden beri. Şimdi kendini kontrol etmekte zorlanıyor. Muhtemelen bundan bu kadar zevk almamalıyım. Ama hoşuma *gidiyor*. Son derece. Anlık bir adrenalin patlaması.

Belki de ben bir adrenalin bağımlısıyım.

Eğlenceli bir dürtüyle dönüp banyoya giriyorum, kalçalarımı salladığımdan emin oluyorum çünkü Cain'in beni izlediğini biliyorum. Omzumun üzerinden baktığımda gözlerini aşağıya dikmiş, dudaklarını hafifçe aralamış olduğunu görüyorum.

Ben açık banyoya doğru ilerlerken vücudu kaskatı kesilmiş bir şekilde hareketsiz kalıyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Uzanıp ipleri çekiyorum ve bikini üstümü bedenimden kurtarıyorum. Bikinimin üstünü yüzüne fırlatmadan önce gözleri bir an için açılıyor. O onu yakalarken, ben de hızlıca altımla ilgilenip yan bağlarını çekiyorum. Külotu ona fırlatmayı başarıyorum ve o kapıya ulaşmadan bir saniye önce kapıyı çarpıp kilitliyorum.

"Kahretsin, Charlie," diye homurdandığını duyuyorum diğer taraftan. "Kapıyı aç. Şimdi."

"Çenemin saçlarından değil," diye şarkı söylüyorum, sundressimi başımın üzerine çekerek. Kaçmak isteyen gergin kıkırdamaya karşı dudaklarımı büzüyorum. Geçirdiğimiz öğleden sonranın ardından, hayal kırıklığı açısından muhtemelen ondan çok daha iyi durumda değilim. Yine de bunu bilmesine izin vermeyeceğim.  is yeni oyun çok eğlenceli.

Ayrıca, DEA Dan'in banyo tezgahında Cain'le seks yapmamın imkanı yok ve eğer kapıyı açarsam, olacak olan tam olarak bu.

Cain l ks i inde yaşıyor. Yani, en  st katta, iki katlı, panoramik su manzaralı l ks.  e şık ve modern bir yer, seyrek denebilir ama

içine adım attığım anda Cain gibi hissediyorum.

"Gel," diye işaret ediyor, elimi nazıkçe tutmak için uzanıyor. Cain, Storm ve Dan'ın evindeki banyodan çıkmadan önce makyajımı tazeleyip saçımı düzeltmek için zaman ayırdığımdan beri sakinleşti.

Beni mutfaktan geçirip muhteşem bir oturma odasına götürüyor. Merdivenleri tırmanırken karnım sinir ve beklentiyle doluyor ve beni kral yataklı, bembeyaz, sade bir yatak odasına götürüyor, pencerelerden oluşan bir duvardan muhteşem bir manzara görünüyor, şehir odanın içinde ek bir ışığa gerek bırakmayacak kadar parıldıyor.

Cain'in kapıyı kapatışını, parmaklarıyla kilidi açışını izliyorum.

Şifonyerine doğru yürür. Tek kelime etmeden, sakince saatini çözer ve şifonyerin üzerine koyar. Sırada ceplerindekiler var - cüzdanı, anahtarları, biraz bozuk para. Her bir eşyayı fırlatmak yerine yerleştiriyor. Sanki bunu her gece yapıyormuş gibi oldukça metodik ve adımlarında özellikle baştan çıkarıcı bir şey olmamasına rağmen, Cain'i izlerken kanım kulaklarımda çarpmaya başlıyor.

Gömleğinin eteğinden tutup başının üzerinden geçiriyor.

Onu böyle izlememi istiyor mu emin değilim. Benim de aynısını yapmam mı gerekiyor? Büyük, özenle yapılmış yatağa bakıyorum ve dalgın bir şekilde Kabil'in tam bu noktada durup onu aynı şeyi yaparken izleyen kadınlar olup olmadığını merak ediyorum. Ne kadar sık olduğunu merak ediyorum.

Ve sonra düşüncelerime karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kendimi azarlıyorum, bunun sadece bilinçaltımın onunla geçirdiğim zamanı sabote etmeye çalışması olduğunu biliyorum. Ya da beni daha fazla düşmekten korumaya çalışıyor.

Bir kadının Kabil'e aşık olabileceği derinliklerin sonsuz olduğuna inanmaya başlıyorum. Kaçmak için merdiveni olmayan, darbeyi yumuşatacak yastığı bulunmayan derin, karanlık, sonsuz bir çukura.

Güvenlik ağı

yok. Kaçış

yok.

Derin, sakinleştirici bir nefesle gözlerimi açıyorum. Cain önümde duruyordu.

YİRMİNCİ

BÖLÜM

CAIN

Hiçbir şeyden korkmuyorum ama sanırım Charlie'den korkuyorum.

Ondan

korkmuyorum. Ona

sahip olmaktan

korkuyorum. Onu

kaybetmekten.

Neye, henüz bilmiyorum çünkü benimle konuşmuyor. Ama Charlie'nin derinden etkilendiği ve bu yüzden onu kaybedebileceğime dair içimdeki hastalıklı hissi görmezden gelemiyorum.

Bir şey saklıyor. Kendisi, belki. Bazı gerçekleri, kesinlikle. Çoğu zaman gerçek Charlie'yi gördüğümde bile emin değilim. Artık pek fazla insan beni şaşırtmıyor ve Charlie beni şaşırtmaya devam ediyor. Son kırk sekiz saat içinde beni en az bir düzine farklı kez şaşırttı. Bir an utangaç bir şekilde dokunuşuma karşı geriliyor, bir an sonra havuzun diğer ucunda beş kişi varken sikimi okşuyor. Bir saniye içinde sessiz, açıklanamaz bir savaş sürerken dudağı titriyor ve bir saniye sonra şehvetli bir sırtışıla bikini altlarını bana doğru s a v u r u y o r .

Ve şimdi, işte yatak odamda, gözlerini sıkıca kapatmış. Ve ruh halinin bir kez daha değiştiğini hissediyorum. Bir parmak şıklatmasıyla

değişiyor gibi.

Bazen kendimi dış görünüşün ötesine geçip içimdeki kişiye ulaştığımı hissediyorum, ancak bunun sadece başka bir cephe olup olmadığını sorguluyorum. Bazen

onun hakkında bir şey bilip bilmediğimi merak ediyorum. Bazen gerçekte kim olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum.

Bunların hiçbirini beni korkutmuyor. Aksine, beni daha da derine çekiyor. Daha önce hiçbir kadın dengemi bu kadar bozmamıştı, kontrolü kaybettiğimi hissettirmemişti.

Bir şey saklıyor ve tahminimce acı verici bir şey. Ona umurumda olmadığını söylediğimi biliyorum ve umurumda da değil, ama siktir et, ne olduğunu bilmek istiyorum. Her şeyi açığa çıkarıp yoluma devam etmeyi tercih ederim. Belli ki hâlâ korkuyor. Demek istediğim, eğer bir şeyi itiraf etmesi için bir şans olsaydı, bu dün gece, benim kendi arınmam sırasında olmaz mıydı? Ronald Sullivan'ın ona kim olduğunu, neden yüzünü parçalamaya hazır olduğunu açıklaması çok kolay olmalıydı. Ama o hiç olmamış gibi davranmaya devam ediyor.

John'u buraya getirip cevap alana kadar o pisliği takip ettirmeyi düşünüyorum. Sullivan'ın evine uğrayıp cevap alana kadar boğazını sıkmayı düşünüyorum, daha hızlı.

"Ne?" Ne Gözleri göğsümde gezinirken dudaklarından usulca bir soru dökülüyor. Bütün gece bunu yapmayı bırakmadı.

Parmak uçlarımı uzatıp havuzdan yeni çıkmış yanağını düzeltiyorum. Keşke hepsini yıkasa. Keşke şu lanet lensleri de çıkarsaydı. Ağzım açılıyor, dilimin ucundaki talep, gözlerini kapatıp dokunuşuma doğru eğildiğinde, dolgun dudakları hafifçe ayrılıyor. Sıcak nefesini tenimde hissediyorum, taşaklarıma bir zonklama getiriyor ve bana bugünün gerçekten ne kadar uzun olduğunu hatırlatıyor.

Bazen ne kadar inatçı bir pislik olabiliyorum.

Gerçekten daha fazla bekleyemem.

Benim yardımımıyla elbisesi sessizce yere düşüyor. Kıpırdamadan duruyor, ben sütyenini açıp külotunu çıkarırken beni izliyor, ta ki otuz saniyeden kısa bir süre içinde benim için tekrar çıplak kalana kadar.

Resmen ağzım sulanıyor.

Parmakları kemerime doğru uzanıyor ama ben onları tutuyorum ve yatağıma oturması için onu aşağı indiriyorum. Tam önünde kendi pantolonumu çıkarışımı, boxer külotumu Charlie'nin bana verdiği bir başka azgın ereksiyonun üzerine kaydırışımı izliyor.

Gözleri bir an için irileşiyor, sonra onları düzeltiyor. Karanlıkta bile - sadece dışarıdaki şehir ışıklarının aydınlattığı- kızarmasını görebiliyorum.

e kadın yüzlerce erkeğin önünde sahnede kendi kıyafetlerini çıkardı ve yine de beni çıplak görünce kızardı.

Gülme isteğimi bastırıyorum. Ne kadar öngörülemez bir kadın! Sinir bozucu ama... Aynı zamanda seviyorum. "Bana bir dakika verir misin?" Kapıdan çıkarken cevap beklemeden soruyorum. Koşmamaya çalışıyorum. Elimde bir şerit prezervatifle geri döndüğümde hâlâ yatağın kenarına tünemişti. "Üzgünüm, burada hiç bulundurmuyorum," diye açıklıyorum.

Alnında hafif bir çatıklık belirliyor. "Onları nerede saklıyorsun?"

Birbirinden ayrılmayı bekleyen o kremsi tenli, kaslı kalçalara bakarken iç geçiriyorum. Şu anda bunu açıklamak istemiyorum. *Boş odada ... buzdolabının yanındaki mutfak dolabında ... oturma odasının yan masasında ... ana kattaki balkonumda.* Kadınları becerdiğim her yerde.

Yatak odamda kadınlarla yatmam.

Onları yatağın yanındaki komodinin üzerine atarak önünde çırılçıplak duruyorum ve bir anlığına beni tamamen içine almasına izin veriyorum. O da öyle yaptı, dudakları hafifçe aralandı. Sığ nefeslerini duyabiliyorum. Bakışlarımla buluşana kadar işaret parmağımla çenesini kaldırıyorum ve eşit bir sesle, "Buraya hiç kimseyi davet etmedim," diyorum. Sanki bu yeterince açık değilmiş gibi, "Bu yatağa yaklaşan tek kadın sensin" diye ekliyorum.

Sözlerime gerçeği aktarmaya çalışırken bakışlarını tutuyorum, gözlerinin içinde sayısız duygu dönmeye başladığında dokunuşumun altında sert bir şekilde yutkundüğünü hissediyorum.

e Parmakları karnımdan göğsüme doğru ilerlerken havadaki gerilim aniden hissedilir hale gelir. Ayğa kalkıyor, hesapçı bir bakışla bana bakıyor. Cevabımın doğruluğunu tarttığını gösteren bir bakış. "Neden ben?"

"Çünkü haftalardır düşündüğüm tek şey sensin."

"Bunun nedeni ... Yani," gözleri boynuma kaydı, "sana birini mi hatırlatıyorum?"

Belli ki Ginger ona Penny'den bahsetmiş. "Sen kimsenin yerine geçemezsin," diye cevap veriyorum yavaşça, eşit bir şekilde. Gerçekten. Charlie, Penny'den çok daha güçlü, akıllı ve kararlı.

Gözlerini bir parıltı kaplıyor. Sanırım *bunu* anlamaya başlıyor. *Bu da* ne böyle? Gerçekten bilmiyorum. Gerçekten ne zaman başladı? Dün gece mi? Sahnede bana ilk göz kırptığı zaman mı? Kapımdan içeri girdiği an mı?

Vücudunda bir titreme hissediyorum ve onu hemen kollarıma çekiyorum. Gergin bir kıkırdama göğsümde ağzının olduğu yeri gıdıklıyor. "Her şey çok hızlı geliyor. İşi kabul ettiğimde *bunu* beklemiyordum."

"Özür dilerim, benim. Seni uyarmıştım." Ne yumuşak bir kıkırdama dökülüyor ağzımdan. "Zaman kaybetmeyi sevmem."

"Kadere inanır mısın, Cain?"

Tereddüt ediyorum. İçimden bir ses Charlie'nin bildiğini söylüyor. Ona bilmediğimi söylemekten nefret ediyorum. Ne Kader fikrinden nefret ediyorum çünkü bu, doğduğum anda bu hayata yazıldığım anlamına geliyor. Ve bunların herhangi biri üzerinde kontrolüm olduğunu düşünmek aptallık olur.

Aniden geri çekiliyor. Başını o şakacı tavrıyla eğerek oturuyor ve yatağın ortasına gelene kadar geriye doğru gidiyor, dirseklerinin üzerine uzanıyor, dizleri bükülmüş ama birleşik, sırtı doğal bir şekilde kavisli. Çarşaf denizinin ortasında çekici bir melek gibi.

Bir an için ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ve sonra bacakları ayrılır ve o nazlı gülümseme dudaklarını büker.

Ellerim ayak bileklerine kilitlendi ve onu bir anda kendime çektim.

Ve içten içe biliyorum ki bu geceki her öpücük, her dokunuş, her itiş beni daha da batırarak.

Kaçış kalmayana kadar.

"Ben sana ne öğrettim?" Sesi, keskin darbeler göğsümü, kaburgalarımı, midemi bombardımana tutmadan bir saniye önce kaydediliyor.

On beş yaşındaki bedenim -iyi bir dayak için zaten sertleşmiş- bir seferde dört saatten fazla uyumayı reddetmeye başladı, her zaman tetikte. Ne de olsa daha uzun uykular sadece baygın yakalanma ihtimalini artırıyor. Yine de çok yorulmuş olmalıyım, çünkü bu sefer beni ölü uykusunda yakaladı.

Saniyeler içinde yataktan fırladım ve savaşmaya hazır bir şekilde yumruklarımı kaldırdım. Babamın kara gözleri

-Bir gece önce çektiği ya da içtiği her neyse, hâlâ kırmızı ve parlaktı. "Her zaman hazır ol, evlat. Her saniye önemli."

Beynim göğsümde bir ağırlık hissediyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Savunma moduna geçmeme saniyeler kala burun deliklerimi parfüm kokusu dolduruyor.

İç çekiyorum. Kimse bana saldırmıyor. Charlie - vücudu yanıma sokulmuş, başı göğsümde dinleniyor. Ve bu inanılmaz bir his.

"Kabus mu?" Uykulu sesinin sorduğunu duyuyorum. Pencereden gelen şafak öncesi ışığıyla yüz hatlarını seçebiliyorum. Huzur içinde.

"Özür dilerim, seni uyandırdım mı?" Bir tutam saçını yüzünden iterek özür diliyorum. Saate baktığımda birkaç saattir uyuduğumuzu görüyorum.

Uyuyor.

Bu gece ilk kez bir kadınla uyuyakaldım.

Neredeyse yirmi dokuz yaşımdayım ve hiç bir kadınla *yatmadım*. Hiç denemedim bile.

Ve şimdi, onun ipeksi tenini benimkinde hissederken, vücudu gevşemiş ve benimkinin içinde rahatlamışken, neyi kaçırdığımı biliyorum. Bir daha asla özlemek istemediğim şeyi.

Eli göğsümün üzerinde şefkatle geziniyor. "Kalbin hızla atıyor," diye mırıldanıyor. Neredeyse bir mırıltı gibi.

"Ben iyiyim." *Kırmadığın sürece.* Æe düşüncesi aniden zihnime giriyor ve mideme yumruk yemiş gibi hissetmeme neden oluyor.

Charlie beni mahvedebilir. Aniden patlayan kaygının volkanik patlamasıyla, onun beni Penny'den daha kötü parçalayabileceğini kabul ediyorum.

Kalıcı olarak.

Bir saniye sonra, ağzı bir öpücükle kaplamadan önce dilinin meme ucumun üzerinde gezindiğini hissediyorum. İnliyorum, yüzümü ona dönebilmek için yanıma kayıyorum. Küçük bir kıkırdama duyuyorum ama gözleri hâlâ kapalı. Sadece onu izliyorum, nefes alış verişi yavaşlıyor ve sabitleşiyor, bana tekrar uykuya daldığını söylüyor.

yirmi sekizinci bölüm

CHARLIE

Bugün ya da yarın ayrılıyormuşum gibi davranmaktan vazgeçtim. Bir hafta sonra da olabilir, üç hafta sonra da. Ama kesinlikle gitmem gerekene kadar gitmeyeceğim.

İskeledeki gecenin yoğun olduğunu düşünmüştüm, ama dün gece bir şekilde ... bağlayıcı hissettim. Cain bana ne kadar talepkâr ama bir o kadar da nazik, ne kadar tutkulu ama bir o kadar da düşünceli olabileceğini gösterdi. Ham duygular -söze dökmek bir yana, kavrayamadığım duygular- her samimi dokunuşta, kendimizi birbirimize her teslim edişimizde içimden geçti.

Cain'in ilgisini nasıl ve neden çektiğimi anlamıyorum ama elimden geldiğince buna tutunmaya çalışacağım.

Her santimim ağrıyor. Yine de, Cain'in benden daha fazlasına ihtiyacı olsaydı, şimdi ona verirdim. Ona verebileceğim her şeyi veririm. Ki bu bana çok fazla bir şeymiş gibi gelmiyor, özellikle de onun bana bu kadar özgürce sunduklarıyla kıyaslandığında.

Bu bilgi kalbimi sızlatıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bunun sonsuza kadar nasıl devam edebileceğini anlamıyorum. Yine de hiçbir parçam şu anda ayrılma düşüncesine izin vermiyor.

Belki de varlığımı hissediyor çünkü Cain aniden dönüp benimle göz göze geliyor ve dudaklarımdan hafif bir nefes çekiliyor. Bakışları vücudumda geziniyor,

dudağına değen o ölümcül kıvrım. "Umarım dolabını karıştırmamın bir sakıncası yoktur." Merdivenlerden inerken üzerimdeki düz gri tişörtü parmaklarımın ucuna geliyor. Üst çekmecesinde düzgünce katlanmış halde buldum ve elimde olmadan giydim. Kalçalarım kadar uzanıyor, yumuşak ve belli ki yıkanmış olmasına rağmen hala bir şekilde Cain gibi kokuyor.

Elindeki fincanı yan masaya bırakıyor ve sessizce sahanlıkta beni beklemeye başlıyor. Başını aniden eğip bana odaklanmasından, gömleğimin altımda hiçbir şey olmadığı gerçeğini örtecek kadar uzun olmadığını düşünüyorum. Sahanlığa ulaştığımda eli gömleğin önünü kavriyor ve beni kendine doğru çekerken belime doluyor. "Seni bu olmadan tercih ederim." Elleri sırtım boyunca kayarak çıplak kıkırmı sıkıca kavriyor.

"Ne yani, bir çeşit seks kölesi gibi mi?" Sabun kokusunu içime çekerken alay ediyorum. Cain duş aldı. Ben, kesinlikle yıkanmadım. Dün geceki yatak odası maratonundan sonra, şu anda bu gerçeğe pişmanlık duyuyorum. Yine de bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Beni kendine daha sıkı çekiyor.

"Bu sabah seni uyandırmaya çalıştım ama ölü gibi uyuyorsun," diyor dalgınca, dikkati yüzümde dolaşırken dudaklarında yumuşak bir gülümseme.

Aşağı inmeden önce makyajımı temizledim. Lenslerimi de çıkardım. En azından onun için bu kadarını yapabilirim.

"Bir köle işime yarayabilir," diye mırıldanıyor. En Eğilip dizlerimi sıkı, kalçalarımı okşayan öpücüklerinden birini konduruyor ve en azından dişlerimi temizlemek için onun diş fırçasını kullandığım için sessizce Tanrı'ya şükrediyorum.

"Hmm . . . Sapık olmadığını söylediğini sanıyordum," diye alay ediyorum ağzına karşı.

Karanlık kıkırdaması tüylerimi diken diken ediyor. Sonra aniden dönüyorum ve güçlü gövdesi beni ezerken dengemi korumak için ayaklarım geriye doğru hareket ediyor. Ne olduğunu anlayamadan tişörtüm gitti ve Cain'in eşofman altı yere düşerken ben de kanepeye düştüm.

Ne yüzündeki sırıtma düpedüz tehlikeli. "Yalan söyledim."

"Evimde seninle uyanmak gerçekten hoşuma gidiyor," diyor Cain bir fincan kahveyi tezgahın üzerinden bana doğru uzatırken.

"Anlayabiliyorum," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle, gözlerimin Cain'in kollarında, göğsünde, karnında gezinmesine izin veriyorum - tüm bu kasların sadece yirmi dakika önce üzerimde gerinirken nasıl görüldüğünü hatırlamak kafatasıma iyice yerleşiyor. Kafamı kaldırıp baktığımda, sanki ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi eğlenen bir gülümsemeyle beni izlediğini görüyorum. Kalçamdaki sahte bir kaşıntıyla dikkatimi hızla dağıtıyorum ve dikkatle ona odaklanıyorum.

Bir gömlek giyerek ikimizin de işini kolaylaştırabilirdi. Ama yapmayacak.

Sanırım ona aval aval bakmamdan hoşlanıyor.

Charlie Rourke'un uyuşturucu satıcısı ve emekli bir striptizci olması yeterince kötü değil. Şimdi de ben onu bir seks ucubesine dönüştürdüm.

Cain kıkırdayarak sormak yerine şöyle der: "Aç olmalısın. Bende ... var." Buzdolabını açar ve içine bakar. "... çeşniler ... portakal suyu ... ekmek." İç geçirir. "Kusura bakmayın, Karina -hizmetçim- haftada iki kez temizlik yapmak ve temel malzemeleri yenilemek için geliyor. Yemek yemek için buraya nadiren gelirim. Ama bunu stoklayacağım." Ørowing kapıyı kapattıktan sonra çekmecedен bir kâğıt ve kalem çıkarıyor ve "Ne seversiniz?" diye soruyor.

Cain alışveriş listesi yapıyor. Benim için.

Bir an tereddüt ediyorum ve sonra ona şakacı bir şekilde sırtıyorum.

"Frosted Flakes?" Karşılığında kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Çocukluk ahlaksızlığı."

"Tamam. Çocuk gevreği. Øat hiç şüphesiz Karina'nın merakını uyandıracaktır." Not alırken dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. El yazısı son derece düzgün. "On kilo kahve . . . kendi lanet diş fırçası, böylece benimkini bir daha kullanmazsın."

Utangaç bir sırtışın yüzüme değdiğini hissediyorum. Bana attığı göz kırpmasından sadece şaka yaptığını *anlıyorum*.

"Yatak odam için pirinç direk ..."

"Øey yerel markette bunlardan var mı?"

"On ekonomik kutu prezervatif" diye karalarken telefonu çalmaya başlıyor.

"Ne?"

Telefonuna kıkırdarak cevap veriyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak kağıdı onun elinden kapıyorum. Bunu gerçekten yazmış.

"Nate," dediğini duyuyorum kalan kahveyi lavaboya döküp bardağı bulaşık makinesine yerleştirirken. "Evet... iyi." Bakışları bana kayıyor. Bir süre dinleyen, gözleri dalgınca çıplak bacaklarıma takılan Cain'in yüzü aniden ciddileşiyor. Daha dik duruyor. "Ciddi misin? Lanet olsun. . . Neden beni aramadın? Evet. Onunla bu gece uğraşmak zorunda kalacağım." Eliyle çenesini kaşıyarak dinlerken bir duraksama daha. Sonunda iç geçirdi. "Evet, dört gibi orada olurum. Charlie'yi evine geri götürmeliyim. Evet." Diğer hattan Nate'in derin gürültüsünü duyabiliyorum ama ne dediğini anlayamıyorum. "Sonra görüşürüz."

Cain'in ruh hali bozuldukça mutfaktaki atmosferin değiştiğini hissediyorum. Ve bundan nefret ediyorum.

"Seni eve götürmeliyim Charlie," diye mırıldanıyor, şimdi dikkatle granit desene odaklanmış durumda. Düşüncelerinin başka bir yerde olduğunu, kendi gerçekliğine geri dönmek için kapıdan çıktığını söyleyebilirim. Onunla ilgili her şey -vücut dili, yüz ifadesi, ses tonu- sanki kapanıyor gibi. İlk tanıştığım Cain'e geri dönüyorum. Sanki beni ve aramızdaki her neyse onu diğer tarafta bırakmak için bir kapıyı çekip kapatıyor. Hayatının diğer kısmından ayrılmış.

Cain ve benim birçok ortak noktamız var.

Kendimi içeri sıkıştırmak için kapı aralığına daldım. "Ne oldu? Sanırım Penny'ninkiyle ilgili?"

Bir süre durakladıktan sonra, "Evet." Tezgâha doğru eğiliyor ve ben de hiç tereddüt etmeden öne doğru uzanıp sırtındaki kasları ovmaya başlıyorum, vücudunun tekrar gerildiğini biliyorum. Kulüpten ne kadar uzun süre uzak kalırsa o kadar rahatladığını fark ettim. "China ve Kinsley dün gece yine iş başındaydı, iki sokak kedisi gibi bir müşteri için kavga ettiler." Başını sallıyor. "China'nın Kinsley'e fırlattığı içki yanlışlıkla bir müşteriye isabet etti. Şimdi adam dava açmakla tehdit ediyor."

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, sessizce konuşmayı bir araya getiriyorum. "Bu da ne demek oluyor? Çin'i mi kastediyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Hayır . . . Kinsley." Gözleri pencereye doğru kayıyor.

Vay be. Kinsley'nin bunu en azından yarı yarıya hak ettiğinden şüphem yok, ama ... Çin müşterileri fiziksel olarak taciz etse ve işini riske atsa bile, onu kovmayacak mı?

Alt dudağı dişlerinin arasına çekiliyor. "O yerden gerçekten nefret etmeye başlıyorum."

Ona bir şekilde yardım edebilmeyi dileyerek dudaklarımı omzuna bastırmak için eğildim. "Ama bunu bırakıp gidemezsin."

"Ama bundan uzaklaşamam," diye tekrarlıyor yavaşça başını sallayarak, daha çok kendi kendine. Burun deliklerinden derin bir nefes alarak, "İnsanları kızdırmaktan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor.

"Benim yapmamı ister misin?" Bir elimi göğsüne dayayıp diğer elimin işaret parmağını omurgasında hafifçe gezdiriyorum. "Senin için kötü kalpli bir patron gibi davranabilirim."

Zayıf bir kıkırdama duyuyorum ama kabul ediyorum. Bir süre durakladıktan sonra dönüp bana baktı. "Sana teklif ettiğim yöneticilik işi konusunda ciddiydim. İstiyor musun?"

"Bilmiyorum, gördüğüm kadarıyla ..." Durum göz önüne alındığında bunu kabul etmeli miyim? Ya da *durumları*. Sadece beni eninde sonunda Miami'den ayrılmaya zorlayacak bu gizli hayatı yaşamakla kalmıyorum, şimdi de kulübün sahibiyle gülünç derecede ateşli bir seks yapıyorum. Hem de çok fazla. Yaşlı ve tatlı bir kadın için hazırladığını tahmin ettiğim skandal alışveriş listesine bakılırsa çok daha fazlasını yapmaya niyetli.

Fransız hizmetçi kıyafeti giymiş genç ve seksi bir sürtük olmasa iyi olur. Bunu ona sonra sorarım.

"Haftalardır her gece kulüp açılmadan önce bana oral seks yapıyorsun, bu yüzden sorunun ne olduğunu anlamıyorum," diye alay ediyor. *Ve bu söylentiler muhtemelen gerçeğe dönüşecek.* "Artık sahneye çıkmayacaksın, bu yüzden ikimiz için de iyi olacak. Aslında," diyor, aniden ayağa kalkıp bana dönerek, "seni barın arkasında da istemiyorum."

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum, şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyorum.

Cain bıkkın bir şekilde iç geçiriyor. "Geçen gece o lanet olası pislik hakkında konuşmamış olmamız onu unuttuğum anlamına gelmiyor Charlie."

Gözlerimi kaçırıyorum ama Cain'in sert bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu hissediyorum. "Mahremiyetine saygı duymaya çalışıyorum ve hazır olduğunda bana anlatman için sana bir şans veriyorum. Æat bu seni güvende tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapmayacağım anlamına gelmiyor." Beynim onun sözlerini işlerken paniğe kapılıyorum. *Bu ne anlama geliyor?*

Boğazımdaki küçük çılgılığı yutarak, kesinlikle titrek bir sesle "Ona ne yaptın?" diye soruyorum.

Cain uzun bir süre beni -daha çok tepkimi- inceledi. "Sana bir daha asla el kaldırmayacağını bildiğinden emin oldum."

"Æat biraz belirsiz." Bu beni çok korkutuyor. Æe ihtiyacım olan son şey, bir düşüşte intikamcı bir Bob ile yüz yüze gelmek. *Eğer başka bir düşüş yaparsam. "Onu tehdit ettin mi?"*

Bana cevap verip vermemeye karar verir gibi duraksıyor. "Nate göz korkutucu bir adam olabilir."

İçimden bir ses bu hikayede daha fazlası olduğunu söylüyor. "Ya geri gelir ve sana zarar verirse?" Benim yüzümden Cain ya da Nate'e bir şey olursa ölürüm.

Cain'in yumuşak kıkırdaması endişemi daha da artırıyor. "Benim için endişelenme, tatlım. Beni yıkmak için çok şey gerekir."

Alnımı bara dayadım. *Fantastik. Cain'in Süpermen kompleksi var. Ve artık Cain'in Sam hakkında hiçbir şey bilmemesi gerektiğinden eminim. Sam beklenmedik bir şekilde ortaya çıkarsa Nate'le tehditler savurmasına izin veremem.*

Çünkü Sam Süpermen'i devirmeye çalışmazdı. Sadece onu öldürürdü.

"Yani?" Cain beklenti içinde bekler, ancak sesi yumuşamıştır. "Æe iş?"

"Bana bir iş ayarlayabilir misin?"

"Oh?" Dirseklerinin üzerinde dönerek bana bakıyor, sırtı genişliyor. "Ücret ne kadardı?"

"Bazıları saatte bin dolar ödemeye razı."

"Doğru." Cain gülmeye başlar. "Beni soyup soğana çevireceksin, değil mi?" Omuz silkiyorum. "Yoksa neden burada olayım ki?"

Cain her iki yanağıma birer öpücük konduruyor, ardından burnuma bir öpücük konduruyor ve sonra dudaklarıma derin bir öpücük kondurarak boğazımdan bir inilti çıkarıyor. "Sana iyi bakılacak, bunun sözünü verebilirim."

İçimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. "Nasıl gittiğini görmeye ne dersin? Geçici bir görev, tamam mı? Bir hafta sonra birbirimize katlanamayabiliriz."

Cain başını sallar. "Elbette, Charlie. Ama nedense bundan çok şüpheliyim. Hadi gel." Kıçıma şakacı bir tokat yiyorum ve o karanlık, düşünceli Cain'in beni dışlamasını engellediğim için sessizce kendimi övüyorum. "Sana kıyafet alalım, sonra da yemeğe çıkarız."

"Hey, Kyle!" *Ne Aylardır her pazartesi sabahı yoldaşimde bir kahve ve üzerimde dekolte bir tişörtle uzun konaklamalı motelin döner kapısından içeri girerken, hafif beceriksiz güvenlik görevlisi bana çarpık bir gülümseme atıyor.*

"Hey, Charlie." Yürümemi izliyor, gözleriyle beni değerlendiriyor. "Geleceğini düşünmemiştim."

Teslimatlar sabah dokuzda gelir ve ben her zaman tam dokuz on beşte burada olurum. Saatime baktığımda neredeyse on buçuk olduğunu fark ediyorum. İlk kez geç kalıyorum.

Cain'den uzaklaşmak zorundaydım, günlerdir yapmadığım bir şey. Tüm bu süre boyunca hep elimin altındaydı ve her saniyesine bayıldım. Çoğu zaman ya Penny'deyiz ya da onun evindeyiz. Onun binasındaki spor salonunu bile kullanmaya başladım.

En son çıkan kullan-at telefonu almak için benimle gelmesine izin veremezdim, bu yüzden evimden kıyafetlere ihtiyacım olduğu bahanesini kullandım. Bana bavulumu hazırlamamı ve her şeyi getirmemi söyledi.

Cain doğruyu söylüyordu. Nasıl çıkılacağını bilmiyor ve kesinlikle işleri ağırdan almıyor.

"Biliyorum. Traffic. Biscayne Bulvarı tüm inşaatlar yüzünden tıkanmış durumda."

"Huh ... bu açıklayabilir. Belki teslimatçı da sıkışıp kalmıştır, çünkü henüz bir paket yok."

Midem sıkışıyor. İçinde sıkışmış olamaz çünkü şu anda Biscayne Bulvarı'nda herhangi bir inşaat yok, ne kadar şok edici olsa da.

Peki, neden benim için bir paket yok?

Sakin görünmeye çalışarak gözlerimin lobi alanında dolaşmasına izin verdim, şüpheli bir şey arıyordum. Tehlikeli bir şey.

Jimmy gibi.

Ya da Sam. Kuralını bozup benim için buraya gelir mi?

"Olabilir. Oh iyi!" Ona kahvesini uzatırken en iyi şapşal kız kıkırdamamı yapıyorum. Bu ne anlama geliyor? Eminim bir anlamı vardır. Hâlâ kullan-at telefonumu kullanıyor muyum? Sam'i arayayım mı? Onunla gerçek Charlie Rourke hakkında yüzleştikten beri konuşmadım ve ne diyeceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bina patlamak üzereymiş gibi mi koşayım?

Birden kendimi kolay bir hedef gibi hissettim, sanki açık bir arazinin ortasında duruyordum ve üzerime bir sürü silah doğrultulmuş gibi.

Kyle mutlu bir şekilde kahvesini yudumluyor, tehlikeden habersiz ve göğsümü kontrol etmiyormuş gibi davranıyor. Fark etmemiş gibi yaparak Cumartesi günü gitmediğim bir parti hakkında saçmalamaya başladım.

Şu an tek istediğim buradan gitmek.

Zorunlu on beş dakika dayanabilir miyim bilmiyorum. Beş dakika dayanabilir miyim bilmiyorum. Neyse ki öğrenmek zorunda kalmıyorum, çünkü cebimdeki kullan-at telefonun tiz sesi çalmaya başlıyor.

"Buna bakmalıyım, Kyle. Çok özür dilerim," diyorum ve çantamı karıştırırken aniden dönüp döner kapılara doğru ilerliyorum. Ne kaldırıma adımımı attığım anda etrafımı tarıyor, takip edildiğime dair bir işaret arıyorum. Hiçbir şey görmüyorum. Bir haftadır hiçbir şey görmüyorum ve takip edildiğime dair herhangi bir işaret var mı diye dikkatle izliyorum.

Beşinci zil sesinde, altıma işememek için kaslarımı sıkarak cevap veriyorum.

"Alo?"

"Merhaba, küçük fare. Nasıl gidiyor?" Selamlaması beklediğimden çok daha hoştu. Sanki son konuşmamız hiç olmamış gibi.

"Güzel. Teslimatın bu sabah gelmemesi dışında."

"Evet, biliyorum. Bu konuda seni daha önce arayacaktım. Seni endişelendirdiysem özür dilerim." İis garip. Çok düşünceli davranıyor. Yüzünde

Jimnastik denemeleri ve okul oyunları, Sam'in kucak dolusu çiçeklerle ayakta durması, etrafındaki ebeveynlerden sevgi dolu üvey baba olarak ilgi toplaması. Gözlerindeki parıltıyla beni Black Jack'in eyerine kaldırışını.

☒ Bu anıların sıcaklığı göğsüme yayılıyor ve bna hiçbir şeyin ilişkimizi lekelemediği bir zaman olduğunu hatırlatıyor. Gezegendeki en şanslı kız olduğumu düşündüğüm zamanları.

"☒ere rekabetle ilgili bazı sorunlar var ve b süre ortalıkta görünmememiz gerekiyor. Jimmy bunu halledecek ama o zamana kadar sen keyfine bak. Gördüğüm kadarıyla sana gönderdiğim paraya iyi bir yatırım yapmışsın."

"Birkaç yeni elbise aldım," diye yalan söyledim. Geçen hafta bankaya gidip gizli hesabımı ve Sam'in bildiği hesabın bir kısmını boşalttım, hepsini istediğim zaman erişebileceğim bir kiralık kasaya attım.

"Güzel. Seni meşgul etmek için biraz daha para göndereceğim. ☒ere'a bir süre daha herhangi bir teslimat yapılmayacak."

☒ere yanıtlımı beklerken telefonda ölüm sessizliği var. "Ne kadar süre için?" Sormaya cesaret ediyorum.

"Aylar. Ya da daha uzun. İçeri girmek için başka bir yol bulmam gerekebilir. Riskli olmaya başladı."

Başka bir yol mu? Bu da ne demek oluyor? Belki de beni içermeyen başka bir yol?

Artık kullan-at telefonlar, ilaç damlaları, Cain'i kandırmak yok mu? Bu *gerçekten* oluyor olabilir mi? Boştaki elimle ön kolumu çimdikliyorum. Ben hâlâ buradayım. Telefonum hala kulağımda.

Aklımın bir köşesinde, acaba başka bir şey mi var diye düşünmeden edemiyorum. Bu kadar kolay değilse, Sam aslında benimle ilgili şüphelerine tepki veriyorsa. Her iki durumda da, uzun bir süre bir damla yapamayacağım gibi görünüyor. Belki de bir daha hiç.

☒at hayat gerçekten geçmişimin bir parçası olabilir.

O zaman Cain'e geleceğimin bir parçası olarak bakabilirim. Elbette bir gün bunu ona anlatmam gerekecek. Ama o zamana kadar belki beni gerçekten sever. Beni affedebilecek kadar.

Cain'in kapısından içeri girmem.

Uçuyorum. Şok, kafa karışıklığı, olasılıklar ve daha önce hiç var olmamış umutlardan oluşan bembeyaz bir bulutun üzerinde, olası yeni bir gelecek arayışıyla apartman dairesinde uçuyorum. Onu balkonda, bir şezlonga uzanmış, elinde bir kitapla buluyorum.

Cain başını kaldırdığında beni karşısında gördü. "Charlie?" Bir süre izliyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Neyin var?"

Kitabı elinden alıp sandalyeye uzanıyorum ve yüzündeki şaşkın ifadeye bakıyorum.

Ve gözyaşları dökülmeye başlar.

Cain kendini kaybetmiş, vücudu kaskatı kesilmişti. "Sorun ne Charlie?" Elleri, gözleri, sanki fiziksel bir yara arar gibi uzuvlarımı aramaya başlıyor. Ve ben hâlâ ağlıyorum, ancak şimdi kahkahalarım araya girmeye başlıyor, "Bir şeyim yok" diyecek kadar gözyaşlarımı tutarken beni histerik bir hıçkırık krizine sokuyor.

Cain deli olduğumu

düşünüyor olmalı. Belki de

öyleyimdir.

Ya da belki de bir tuzaktan kurtulduğunuzda başınıza gelen budur.

YİRMİNCİ BÖLÜM

DOKUZ

CAIN

Ne zaman ona baksam, göğsümde sıcak bir yanık oluşuyor.

Charlie olmadan bir günü nasıl geçirdiğimi bilmiyorum. Hem iş hem de yaşam açısından, başka bir insanla hiç bu kadar çok zaman geçirmemiştim. Birkaç yıl benimle yaşayan Nate'le bile.

Artık Penny's'e gelmeyi umursamıyorum bile. Æ yeri farklı hissettiriyor. Artık sadece ben yokum. Şimdi yanımda Charlie var. Peki ya omuzlarımdaki o hiç geçmeyen düğümler?

Lanet olsun gitti. Sihir gibi. Charlie büyüsü.

Eve geldiği ve üzerime kapanıp gözyaşlarına boğulduğu o gün neler olduğunu hiç açıklamadı. Onun incinmediğini ve aslında mutlu olduğunu kabul etmem bir dakika sürdü, ama ondan cevap almaya çalıştığımda, dilini ağzıma sokarak beni çabucak susturdu.

"İhtiyacımız olduğunu düşündüğün başka bir şey var mı?" Charlie ofis masamda bir haftanın daha programını tamamlarken soruyor. "Malzeme siparişlerini de verdim. Birkaç saat içinde de bira teslimatı gelecek." Distribütör müşteri hizmetleri temsilcilerini isimleriyle tanıyor ve bu sayede Ginger'ın şovlarına gerek kalmadan bir şekilde daha iyi hizmet alıyoruz.

Sonuç olarak, Charlie çabuk öğrenen ve çalışkan biri. Neyse ki benim için, işe giderken elbise giymemeyi henüz öğrenmedi. "Belki." Dalıyorum

Ağzımı o uzun, narin boynun üzerine kapatmak için.

"Senin *kurallarına* ne oldu?" diye kıkırdayarak alay ediyor ve kalemını yere atıyor. "Bu kadar titiz biri için, kesinlikle bir seksen yaptın."

"Yeni kural," diye mırıldandım. "Bu sarı elbiseyi burada giymen yasak." İş görüşmesine gittiği gün giydiği ve önümde yere bıraktığı elbisenin aynısı. Bulduğum yerden elbisenin üst kısmını mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Tam manzarayı tercih ederim. İtiraz etmeye fırsat bulamadan, askıları omuzlarından ittirdim ve elbisesini ve sütyenini aşağı çekerek o uçsuz bucaksız göğüslerini ortaya çıkardım.

"Cain!" diye haykırıyor, her birini avuçlamak için uzandığımda, ağırlıkları ellerimde mükemmel bir şekilde dengeleniyor. Onun vücudunu çok iyi tanıyorum.

"Bunu yapmamı istemiyorsan elbise giymemelisin. Ya da bunu." Saniyeler içinde ellerimi beline koyup onu sandalyesinden kaldırdım ve sandalyeyi tekmeleyerek yoldan çektim. Ona doğru bastırıyorum, beni hissetmesine izin veriyorum, böylece tam olarak ne olacağını biliyor. "Eğil," diye fısıldıyorum, masamdaki tüm kâğıtları bir el hareketiyle kenara itiyorum.

"Herkes bizi dışarıda bekliyor," diye fısıldıyor nefes nefese, ama emirlere uyuyor ve çıplak üst yarısını serin ahşabın üzerine uzatıyor, omzunun üzerinden bana o çok sevdiğim şeytani gülümsemesiyle bakıyor. Though Beni birkaç kez doyumsuz olmakla suçladı ama asla inkar etmedi. "Kapıyı kilitledin mi?"

"Elbette," diye mırıldanıyorum, elbisesinin eteğini beline kadar çekerek. Yuvarlak, kaslı yanakları bakışlarımla buluşuyor. Sadece o burada benimleyken kilitliyorum. Ve o benimle buradayken, her zaman kilitli oluyor.

Bir parmağımı tangasının ince kumaşına doluyorum ve kayarak yere düşene kadar çekiyorum. Bir elimi bacaklarının arasına sokarak ona sırtıyorum, o da bunu kendi karanlık gülümsemesiyle kabul ediyor. Benim için her zaman hazır.

Bir saniye bile kaybetmeden pantolonumun fermuarını açıyorum ve prezervatif almak için üst çekmeceye uzanıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum,
kapıyı çarparak kapatıyorum. Bana
kaşlarını çatıyor.

"Çıktık." Bunu fark etmediğime inanamıyorum. Öfkeli bir ereksiyonla baş başa kalacağım. Bir kadının içine girmediğimden beri

aptal bir on yedi yaşındaydı. Charlie'yi hissetmek, ten tene temas, coşku olurdu. Şu anda umurumda olmadığını düşünüyorum. Ama sonra umursayacağımı biliyorum. Masamda, *bu ilk seferin böyle* geçmesini istemiyorum. "Sana hap vermeliyiz."

Yüz hatlarında uçuşan temkinli ifadeyi yakalıyorum. Dairesinden vazgeçmesini önerdiğimde bana verdiği ifadenin aynısı. Anlıyorum. Deli olup olmadığını merak ediyor. Çok mu hızlı gidiyoruz diye.

Ama benim gözümde Charlie'nin tek bir hızı var. Şimdi.

Ayağa kalkıp bana doğru döndü. Parmakları kalçalarımın altına doğru iniyor, külotumun altından geçerek çıplak tenimi ürpertiyor. Her şeyi aşağı çekerek ereksiyonumun serbest kalmasına izin veriyor. "O zaman bir sorunun var gibi görünüyor," diyor sırtarak. "Otur."

Yapıyorum ve bir kalp atışı içinde dizlerinin üzerine çöküyor, kendini önümdeki zemine, bacaklarımın arasına yerleştiriyor. Her iki narin eli uzunluğumun etrafında kıvrıldığında, başımın geriye düşmesine izin veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Ve bekliyorum.

Acı içinde bekliyorum, ne olacağını biliyorum, sadece sıcak nefesinin beklentisiyle patlamaya hazırım. Bu işte çok iyi. Vicki ve Rebecka kadar pratik değil, ama bu beni mutlu ediyor çünkü bu demek oluyor ki . . .onlar kadar tecrübeli değil. Ve bunu yapma biçiminde bana bunun kendi tatmini için bir araç olmadığını söyleyen bir şey var. Charlie bunu benim için yapmak istiyor. Ebat düşüncesi beni neredeyse kaybettiriyor.

Dilinin ıslaklığını ucumda hissettiğimde neredeyse patlayacaktım.

İlk kez çıplak bir kadın vücudu gören on üç yaşındaki bir çocuk gibi kendimden geçmemek için her şeyi yapmam gerekiyor.

Beni tamamen içine aldığı anda, dudaklarıyla, diliyle, dişleriyle benimle alay ettiğinde inliyorum. Ellerimin başının arkasına düşmesine izin veriyorum, yüzünü görebilmek için saçlarını nazikçe yukarı ve geriye doğru topluyorum. Hırıltılı nefeslerimi duyuyor, biriktiğimi hissediyor olmalı, çünkü ağzı daha hızlı, daha ateşli çalışmaya başlıyor.

Normalde arkama yaslanır, gözlerimi kapatır ve dalar giderdim. Ama Charlie'yi izlemeyi seviyorum. Hayatımın sonuna kadar her gün onu bunu yaparken izleyebilirim.

Ve yardım edemem ama bir daha asla başka birinin ağızını üzerimde istemeyeceğimi düşünüyorum.

bölüm irtı

CHARLIE

"E kapılar kilitli!" Ben kulaklığını önümdeki bara vuruyor. "Parçamı size vereyim mi, Bayan Müdür?" Ben'in Penny's'deki son vardiyası. Büyük bir kutlama gösterisi yapıyor ama o mavi gözlerinin ardında birkaç hüznün parıltısı yakaladım. Burada çalışmayı özleyeceğini biliyorum.

Başımı sallayarak, "Onu Nate'e ver. Senin balmumu kaplı *parçana* dokunmak istemiyorum."

"Hayır mı?" Ağzına bir çubuk kraker atıyor, sırtışı genişliyor. "Peki ya benim lateks kaplı parçam?" Ben görünüşe göre iki saat önce işten çıkmış ve o zamandan beri barda içiyor, düzenli müşterilerle kutlama yapıyor, bu yüzden iyi ve hazır.

"Siktir git Morris," diye homurdanıyor Cain, arkamda belirip kalçalarımı kavırıyor ve beni içine çekiyor.

Ben, sanki on beş dakika önce ofisinde ne yaptığımızı biliyormuş gibi sırtarak benden eski patronuna bakıyor. "Yoksa ne olur? Beni öldürecek misin?"

"Hayır, seni Penny's'den men edeceğim."

At Ben'in gülümsemesini hızla değiştirir. "Lanet olsun. Ozaman paramı alsam iyi olacak," diye mırıldanır ve Mercy'yi kalçalarından tutup kendi üzerine kaldırmak için koşar.

Omuz. Ciyaklıyor ve adamın sırtına vuruyor, ancak bunun arkasında fazla bir güç yok gibi görünüyor.

Cain kıkırdarak ve başını sallayarak boynumun kıvrımını öpmek için eğiliyor. Sevgisini bu kadar açık bir şekilde gösterme isteği beni hâlâ şaşırtıyor. Hızlı ama dramatik bir değişim oldu. Ve herkes bunu kabullenmiş görünüyor.

Neredeyse herkes.

Çevresel görüşümde, Çin'in ekranı izlediğini görüyorum. Ben ondan kaçıyorum, o da ben yokmuşum gibi davranıyor. Bu mükemmel bir etkileşim seviyesi. Cain'in onun benim görmediğim bir yönünü gördüğünü biliyorum. Øat başka kimse görmüyor. Yine de ona güvenmiyorum. Kinsley'e yaptığı gibi bana da saldırırsa Cain ne yapardı diye düşünmeden edemiyorum. Aramızda bir seçim yapar mıydı? Ve bu seçim ben olur muyum?

China'nın Cain'e karşı güçlü hisleri olduğundan şüphem yok. Yani, nasıl olmasın ki? Onu *yıllardır* tanıyor. Ben onu altı haftadır tanıyorum, bunun yarısı kadarını yakından tanıyorum ve onsuz bir hayatı şimdiden kaldıramıyorum.

Yaptığım her şeyden nefret etsem de, pişman olamayacağım bir şey var.

Beni ona götürdü.

İşler çok mu hızlı ilerliyor bilmiyorum. Ben bu Cain'e temel kuralları takdir edemeyecek kadar kaptırmış durumdayım ve o da yavaşlamakla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Mutfağını Frosted Flakes ve sevebileceğim her türlü yiyeceklerle dolduruyor, eve taşınmamdan bahsediyor, bana dairesinin anahtarını veriyor, neredeyse hap kullanmamı talep ediyor.

Onunla ilgili her şey "gelecek" diye bağırıyor.

Ve Sam'den çıt çıkmıyor. Øough Hâlâ gözlerimi açık tutuyorum, her zaman etrafımın farkındayım, ama eskisi kadar endişeli değilim. Her şeyden çok alışkanlıktan kaynaklanıyor.

"Barmen!" Kacey'nin ellerini davul çalar gibi bara vurarak bağırıldığını duyuyorum. Arkasında Trent yükseliyor, ellerini beline dolamış, Ginger'a göz kırparken derin gamzeleri ortaya çıkıyor.

"Charlie." Storm, gecenin bir yarısı olmasına ve uyuyor olması gerekmesine rağmen taze ve güzel görünerek yanıma geliyor. Bana sarılmakta hiç tereddüt etmiyor. "Nasıl gidiyor? Cain'in menajeri olmak nasıl gidiyor?"

"Daha az ifşa oluyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum ve sonra sırtımdan kendimi alamıyorum, çünkü bu gerçekten doğru değil. Sadece genel nüfusa daha az maruz kalıyorum. Cain'in "işyerinde seks yok" kuralı bir kenara bırakıldı. Her gün.

"Nerede bu ahmak?" Ginger tekila shot'larını sıraya dizerken Kacey'nin gözleri kulüpte dolaşüyor.

"Tam burada!" Ben, Kacey'nin gövdesini arkadan kaldırıp kucaklamadan saniyeler önce bağılıyor. Onu yere bıraktıktan sonra selamlamak için Trent'in omzuna bir tokat atıyor ve tam tepedeki ışıklar kapanıp sahne ışıkları yeniden parlarken bardan bir shot alıyor.

"Hadi parti başlasın!" Terry'nin sesi hoparlör sisteminden yayılıyor ve ardından "Lady Marmalade" geliyor. Perdenin arkasından bir dizi parlak renkli burlesk kostümü giymiş dansçı geçit töreni çıkar. Ben'in yüzü dondurmacıdaki bir çocuk gibi parlıyor. Ginger bana en sevdikleri fedainin vedası için ekstra özel bir şey planladıklarını söyledi.

ough hiçbir şeyin koreografisi yapılmamıştır, yine de oldukça gösterişlidir.

"Avukat Çocuğa. Tanrı hepimize yardım etsin!" Kacey bağılıyor ve Cain de dahil olmak üzere hepimiz bir shot kapıp içiyoruz, yanık boğazımı kavuruyor. Nate ve diğer fedailerden birkaçı Ben'i, tamamen kendi isteğiyle, gösterinin tadını çıkarması için sapık sırasına sürüklüyor.

"Pekala, Dee!" Gingers ellerini birbirine vurarak haykırıyor. "Bu gece Ben'i kusturacağız. Güven bana, bunu hak edecek. Cain . . ." Eğiliyor. "İlk içkiyi içme şerefine nail olur musun?"

Cain'in köşeyi dönmek için benden uzaklaşmasını şaşkınlıkla izliyorum. Onu barın arkasında gördüğümü hiç sanmıyorum ama yıllarca bar sahibi olmanın ona bolca pratik yapma fırsatı vereceğini tahmin ediyorum. Kolayca hareket ediyor, önünde dört şişe sıralanmadan önce etiketleri bile okumuyor. Altın tekilayı ustalıkla ölçüp üç ayrı karıştırıcıya dökmeye başlarken kendi kendine gülümsüyor.

Sırada Jim Beam ve burbon var. Viskiye devirdiğini gördüğümde, yaptığı şeyi içmektense dilimi ateşe vermeyi tercih edeceğimden eminim. Sahnede gömleksiz yatan, kollarını başının altına sokmuş, yüzünde hülyalı bir sırıtışla Hannah ve Mercy'nin üzerinde kışkırtıcı bir şekilde dans ettiği Ben'e bakarken, onun da içip içmemesi gerektiğini merak ediyorum.

"Burası çok yakında boka saracak," diye mırıldandığını duyuyorum Cain'in, yanımdaki koltuğa oturup beni bir kez daha kendine çekerken.

"Katı kurallarının bu gece pencereden dışarı çıkacağını farkındasın, değil mi?" Storm kıkırdarak ona şöyle der.

"Evet." Cain'in elleri saçlarında gezinerek onları seksi bir karmaşaya sürüklüyor. "Bütün kameraları çoktan kapattım. İis zaten özel bir parti."

Hem Storm hem de Kacey dönüp hep birlikte bana bakıyorlar. Storm kulağıma doğru eğilerek ağzının kenarından, "Cain'e her ne yapıyorsan, yapmaya devam et," diyor.

Ginger karışımlarıyla acımasızdır. Cain, birinci sınıf içki stoku azalırken gözünü bile kırpmıyor. Storm, partiye katılanların gerçekten ne kadar sarhoş olduklarına dair kafalarının karışması ihtimaline karşı herkesin anahtarlarını saklar.

Bir noktada, dört dansçı Ben'i V.I.P. odasına geri çeker. Ya da belki sadece iki dansçıydı. Tam emin değilim çünkü Ginger bana sürekli hafif olduğunu söylediği Pepto-Bismol-pembe shoter'lardan veriyor. Sanırım bana yalan söylüyor, çünkü taburemden kalkmak gerçekten zor olmaya başladı.

Beş dakika sonra Ben, Mercy'nin yeşil bikinisi ve Cheshire kedisinin gülümsemesiyle dışarı çıktığında yuhalamalar ve bağırışlar patlar. Mercy'nin ne giydiği -ya da şu anda ne giymediği- neyse ki belli değildir çünkü Mercy V.I.P. odasında kalmıştır. Æ Ben'in görüntüsü hem gördüğüm en komik şey hem de en itici olanı, çünkü aleti gerilmiş altının kenarlarından dışarı sarkıyor. Ben ne kadar çekici ve yapılı olsa da, bu görüntüyü kimse çekemez.

Kacey kahkahalar içinde yere düşüyor, yarı atlıyor, yarı sürünerek Trent'in elindeki telefona uzanıyor ve sahneye tırmanan sarhoş arkadaşının fotoğrafını çekiyor ve herkese onu tangayla çok nahoş bir şekilde gösteriyor.

Belli ki umurunda değil.

"Pekâlâ. Gösteri benim için sona erdi. Çok yorgunum ve Dan hamile kıcımı eve götürdüğüm için bana kızıyor," diye açıklıyor Storm. "Bu karmaşayla başa çıkabilecek misin?"

Cain kıkırdar. "Evet, merak etme."

"Tamam, güzel." Bana dönerek tatlı tatlı gülümsüyor. "Düğüne geliyorsun, değil mi?"

"I . . ." Bunu gerçekten düşünmemiştim ve Cain de bundan bahsetmedi. Birkaç hafta içinde olduğunu biliyorum. Evlenecek olanın DEA Dan olduğunu da biliyorum. Gitmeyi çok istesem de, bir yanımda bunun onlara saygısızlık olacağı hissinden kurtulamıyorum. Ne Onların haberi bile olmadan evliliklerine leke sürebilirim.

"Tabii ki geliyor." Cain'in kolu ustalikle belime dolaniyor ve beni kendine çekiyor. "Eğer bir gece işten izin alabilirse tabii. Patronunun pisliğinin teki olduğunu duydum."

"Evet." Ona en nazlı gülümsememi veriyorum. "Muhtemelen bana zor anlar yaşatacak."

Cain'in eli karşılık olarak bacağımı sıkıyor.

"Bu arada ..." Storm bana sarılmak için eğildi. "Sabah için iyi şanslar, Charlie."

"Bu duyduğum en ölümcül öpücük gibi geliyor."

Bir kahkaha atarak parmak uçlarına uzanıyor ve Cain'in yanına bir öpücük konduruyor. "Mutlu yıllar."

Yaşadığım şokla çenem düştü.

Bana göz kırptığına bakılırsa, sinsi Fırtına Cain'in beni aydınlatmadığını biliyordu. Yüz ifademi yakaladıktan sonra yüzünde beliren çatık kaşlara bakılırsa, Cain beni mutlu bir şekilde karanlıkta bırakabiliyordu.

"Bugün mü? Yani *bugün mü*?" Sonunda dışarı çıkmayı başardım.

"Şu anda olduğu gibi." Storm uzaklaşırken bir öpücük gönderir.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldanıyor. Yüzüme ciddiyetle bakan Cain sonunda elini uzatıyor ve işaret ediyor. Elini tutuyorum ve beni ofise doğru götürüyor. Ne hava burada çok daha serin ve bunu memnuniyetle karşılıyorum, neredeyse siyah deri koltuğa düşüyorum. Cain'in masa lambası yanıyor. Hoş, loş bir parlaklık sağlıyor, yukarıdaki sert floresan aydınlatmadan çok daha hoş.

"Al, bunu iç. Yarına faydası olur." Cain mini buzdolabından soğuk bir şişe su çıkardı. Ben hepsini fondip yaparken o da yanıma oturdu.

"Sadece bana mı öyle geliyor yoksa mesai saatleri dışında ofisiniz dönüyor mu?"

Bir kıkırdamayla, başım kucağına yaslanana kadar beni nazikçe aşağı çekiyor. Elimde olmadan derin derin içime çekiyorum, kolonyası sarhoşluk seviyemi yükseltiyor.

bir tekne dolusu iğnenin yapamayacağı bir şey. Parmaklar saçlarımın arasından yatıştırıcı bir şekilde geçiyor ve ben de karşılık vererek inliyorum.

"Bu gece eğlendin mi?"

"Evet," diye gülümsüyorum, içimden tembel bir kıkırdama kaçıyor.

"Buradaki herkesi gerçekten seviyorum.

Özellikle de bikinili Ben."

Cain'in eli aniden durdu. Elimi onunkine vurmak için kaldırırken yanlışlıkla alnıma bir şaplak atıyorum ve onu devam etmeye teşvik ediyorum. "Böyle yapmaya devam et." Sanırım isteğim yeterince tutarlı çünkü parmakları tekrar hareket etmeye başlıyor, ancak şimdi diğer elinin işaret parmağı yanağımda samimi bir şekilde yukarı ve aşağı ilerliyor. "Neden bana doğum günün olduğunu söylemedin? Yani, biz ..." Gerisini söylemeden bırakıyorum. Gerçekte, gerçek doğum günümü bilmiyor. Ya da gerçek yaşımlı. Ya da gerçek adımlı. Ona kızmaya hakkım yok. Ve kızmıyorum da.

Yaralandım.

"Bunun sana söylemek istememekle bir ilgisi yok, Charlie. Sadece doğum günüm umurumda değil."

"Yaşlandığın için mi?"

Homurdanıyor. "Hayır, ukala. Çünkü ben onları kutlayarak büyümedim."

Kaşlarımı çatıyorum, parmaklarımı onunkilere dolamak için uzanıyorum. *Kendi doğum gününü hiç kutlamıyor musun?* Acımasız, katil bir uyuşturucu satıcısı olan Sam bile her doğum günümün özel olmasını sağladı. Bütün günü birlikte geçirirdik ve aktiviteleri ben seçerdim. Ne olduğu önemli değildi. O yapardı.

"Ne diye kıkırdıyorsun?" Cain aniden sorar.

Öyle olduğumu fark etmemiştim. "Oh, sadece doğum günümde babamı dik bir tepeden aşağı kızakla kaymaya zorladığım yılı hayal ediyorum." Gözümün önüne bir görüntü gelince homurdandım. "Sam tepeden aşağı inerken yarı yolda düştü ve yolun geri kalanında taklalar attı. Bana kızgın olduğunu sanmışım ama ..." Sonunda takla atmayı bıraktığında yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Sadece on yaşındaydım ama bir an için, onu dışarı çıkardığım için bana kızacağından korkmuştum. "Sadece güldü. Yaşlı vücudunun bunu kaldıramayacağından şikayet etmeden önce üç tur daha yaptı."

Cain'in kaslarının altımda gerildiğini hissediyorum. "Sanırım şanslısın."

Şimdi kendimi tam bir ahmak gibi hissediyorum. G mleğinin birkaç d ğmesini  arak ve elimi altından ge irip  ıplak bedenine dokunarak kendimi affettirmeye  alışıyorum.

Deri. Cain fiziksel ilgiye çok iyi cevap veriyor gibi görünüyor. Sanırım büyürken çok fazla sevgi görmedi. Æen yine, annem öldükten sonra ben de almadım. Annem bana kocaman sarılırdı. Ama Sam günlük kucaklaşmalardan çok hediyeler almak ve güzel şeyler söylemekle ilgiliydi.

Belki de bu yüzden Cain ve ben ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz. "Özür dilerim, Cain. Ne tür ebeveynler çocuklarının doğum günlerini kutlamaz bilmiyorum," diyorum usulca. "Bunun sadece zorunlu bir şey olduğunu sanıyordum."

Cain'in neşesiz kıkırdaması karanlığı dolduruyor. "Birini kutladı." Æere uzun bir duraklama oluyor, o kadar uzun ki bayılmadığından emin olmak için dönüyorum. Uyanıktı, gözleri dikkatle masanın kenarındaydı, belli ki akıllı çok uzaklardaydı. "On dördüncü yaş günümde annem beni Kara adında bir kızla tanıştırdı. Şehir dışından bir arkadaşının kızı olduğunu söyledi ve onu dışarı çıkarmamı istedi. Æe kız seksi ve yaşlıydı ve benim bir planım yoktu, bu yüzden neden olmasın diye düşündüm.

"O gece beni bir minibüsle aldı. Biraz dolaştık, önemli bir şey konuşmadık ve sonra boş, karanlık bir otoparka çekti. Sevişmeye başladık. Lanet olsun, şikayet etmeyecektim. Hâlâ bakireydim ve o da benden hoşlanıyor gibiydi. Æings ağırlaştı ve ne olduğunu anlamadan arka koltuktaydık, çıplaktı ve bana bir prezervatif çekiyordu."

"Kulağa on dört yaşındaki bir çocuğun doğum günü hayalinin gerçekleşmesi gibi geliyor," diye mırıldanıyorum ve ardından bir "pardon" diyorum. Æose *kafamın içinde tutmam gereken türden düşünceler*.

Cain homurdanıyor. "Beni eve bırakana ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını görene kadar öyleydi. Ne olduğunu anlayamadım. Kendini kaptırmış gibiydi. Eve geldiğimde annemin sorduğu ilk şey 'İyi miydi?' oldu." Cain'in dişlerinin gıcırdadığını duyuyorum. "O zamanlar annemin neye bulaştığına dair hiçbir fikrim yoktu. Bir yıl sonra, birkaç arkadaşımın birlikte annemin muhasebe işlerini yürüttüğü eve, büyükannemin eski evine girdik. Yıllardır oraya gitmemiştim. Gecenin bir yarısıydı, sarhoştuk ve sadece takılacak bir yer arıyorduk. Meğer muhasebe işi daha çok bir hobiymiş ve o evin içinde gerçekte neler olup bittiğini gizliyormuş. Kara'yı orada yaşlı ve evli bir adamla bir odada buldum. Onu kovaladıktan sonra, Kara annemin

Her şeyi, birlikte olduğumuz o geceyi. Kara'nın paralı seks yapabileceğinden emin olmak istedi.

"Nat bekaretimi böyle kaybettim. On dört yaşında, annemin ayarladığı bir fahişeye." Cain'in başı kanepeye yaslanıyor. "Kara birkaç yıl sonra aşırı dozdan öldü," diye boş boş konuşuyor.

"Aman Tanrım, Cain." Göğsüm sıkışıyor. Cain'in çocukluk anılarının çoğu seks, uyuşturucu, ölüm ya da yıkıcı bir kombinasyonla bitiyor gibi görünüyor.

Dönerek, onu karanlık düşüncelerinden uzaklaştırmak amacıyla dirseğimin üzerine çıkıyorum. Ama o hızla altımdan kayarak, "Gidip dışarıdaki şeyleri kontrol etsem iyi olacak" diye mırıldandı. Arkasına bile bakmadan gitti.

Boğazıma dikenli bir yumru yerleşiyor. Bu onun doğum günüyle mi ilgili? Yoksa Cain bana bir şey için mi kızgın? Bu düşünceye katlanamıyorum. Belki de dürtmemeliydim. Ben hiç dürtmem. Şimdi de başlamamalıydım, o aptal içkiler yüzünden başım dönüyordu. Geri döndüğünde çenemi kapatıp kollarımı ona dolayacağım ve sıkıca sarılacağım.

O zamana kadar, bir süre gözlerimi dinlendireceğim. Gözlerimi kapatmak çok iyi hissettiriyor.

bölüm irty^{bir}

CAIN

e mekan tam bir felaket; her yerde boş bardaklar ve şişeler var. Nate sahnede sırtını dansçı direğine dayamış, kambur bir şekilde oturuyor. Ona biraz daha yakından odaklandığımda gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum.

V.I.P. odasından gelen kıkırdamalar bana Mercy ve diğerlerinin - muhtemelen Ben de dahil- hala orada olduklarını ve mekânı düzenlediklerini söylüyor. Onlar dışında içerisi boş. Işıkları açıp biraz daha su aldıktan sonra kapıların kilitli olduğundan ve güvenliğin ayarlandığından emin olmak için kontrol ediyorum.

Döndüğümde Charlie sessizce horluyordu. Vücudunun üzerine bir battaniye çekiyorum ve uzun bir süre çok değer verdiğim kadını izliyorum.

Sonra dolabımdan onun dosyasını çıkardım. Doğum tarihini kontrol edip 23 Eylül olduğunu teyit ettim. Indianapolis'e hiç gitmedim ama Eylül ayında kızakla kaymak için yeterince kar olduğuna inanmakta zorlanıyorum.

at bu benim ilk sorum. Belki de bir açıklaması vardır. Belki birkaç ay geç kutlamışlardır. Belki de doğum günü için Kuzey Kutbu'na gitmişlerdir.

Daha da önemlisi, Sam de kim?

Bir ses çıkarmadan ya da bir kasını oynatmadan önce uyanık olduğunu biliyorum. Vücudunun benimkine karşı nasıl sertleştiğini hissediyorum. Dün gece komadaki bedeninin altına girmeyi ve onu kollarımın arasına alarak birkaç saat uyumayı başardım. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" diye kısık bir sesle soruyor ve birkaç kez yutkunduğunu hissediyorum.

Dün gece yan masaya koyduğum telefonumu almak için arkama uzanıyorum ve kontrol etmek için açıyorum. "On bir."

Küçük, sevimli bir inilti çıkarıyor. "Tanrım, dün gece çok içtim. Daha önce hiç bu kadar içmemiştim."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Hâlâ sarhoş olabilirim."

Kıkırdıyorum ve sonra irkiliyorum, akşamdan kalmalığımın ilk belirtisi ortaya çıkıyor. Tekrar yutkunduğunu hissediyorum ve bir şişe su almak için uzanıyorum. "Al, bunu iç."

Takdirle inliyor, kasıklarına doğru kayıyor. "Ciddi misin, Cain?" Başını sallıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Sabah oldu ve sen üzerime yatıyorsun."

"Hmm ..." Oturur pozisyona geçerken onu izliyorum. Dün gece söylediklerini unutmadım. Sarhoştum ama *o kadar da* sarhoş değildim. Ona geçmişini umursamadığımı söylediğimi biliyorum. Umurumda da değil. Ama haftalardır birlikteyiz. Sam'in kim olduğunu ve babasının adı George Rourke iken neden ondan babası olarak bahsettiğini bilmek istiyorum.

Yoksa öyle mi?

Ayağa kalkarken biraz yalpalıyor, destek için duvarı kullanarak banyoya yöneliyor. "Evet, hâlâ sarhoş olduğuma eminim," diyor ve kapıyı kapatmadan önce içerideki ışığı eliyle yokluyor.

Kendim olmasaydım, bu konuda bu kadar endişelenmeyebilirdim. Ama ben benim ve geçmişimi yargılaması için ortaya sermeme rağmen hala kendisi hakkında tek bir şey bile söylemedi. Saatlerce onun altında uyanık yatıyorum, bunu rasyonalize etmeye çalışıyorum, kendime bunun benim için önemli olmadığını söylüyorum. Yine de içime sızan bir acı hissediyorum. Bu kadının bana güvenmemesinden ya da geçmişini asla ona karşı kullanmayacağıma dair verdiğim sözden dolayı bir ihanet hissi.

Tuvaletin sifon sesi içeriden geldiği sırada telefonu çalmaya başladı. Normalde eşyalarını karıştırmayı düşünmezdim. Ama şimdi... Tereddüt etmedim. Çantasının fermuarını açtım. Telefonunu çıkardım.

Ve cevap veriyorum.

"Alo?"

ere bir ya da iki saniye boş kaldıktan sonra "Kimsiniz?" diye sorar. "is ben Cain. Charlie'yi mi arıyorsun?"

Bir duraklama daha. "Evet. Onu nereden tanıyorsun?"

Sesinin sakın ve eşit tonunu sevmiyorum. Kulağa çıkarcı geliyor. "Pardon, isminizi alamadım?" e numarası "bilinmiyor" olarak işaretlenmiş, ~~yani~~ bu bana yardımcı olmuyor.

Yumuşak, küçümseyici bir kıkırdama bana cevap veriyor. "at çünkü bir isim vermedim."

is Ginger'ın konuştuğu adam olmalı. Bunun için sabrım yok. "O zaman gidip kendini becerebilirsin."

Keskin bir tıslama kulağımı dolduruyor. "Kızımın birlikte olmasını isteyeceğim türden bir adam gibi konuşmuyorsun."

"Pardon?" Bunu beklemiyordum. Charlie'nin babası da Pendleton'da, yani bu doğru olamaz. "Kimsiniz?" *Bekle...* "Bu Sam mi?"

e hattı kesildi.

e Charlie yeni yıkanmış yüzüyle ortaya çıktığında telefon hâlâ elimdeydi. Donup kalıyor, artık menekşe rengi olan gözleri elimdeki telefondan, açtığı çantasına ve yüzümde taşlaşmış bir ifade olduğunu tahmin ettiğim şeye kayıyor.

"Ne yapıyorsun?" Bu konuda rahat görünmeye çalışıyor ama bu imkansız. İçinden geçen şok dalgasını neredeyse görebiliyorum.

"Sam kim?" Ses tonumdaki ısırlığı tutamıyorum.

Yüzü kızarıyor, ağzı bir an için titreyecek şekilde açılıyor. "Sam'le mi konuştun?" Sanki bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibi çenesi anında kapanıyor. ere sesinde yadsınamaz bir korku var ve endişe içeri girerken benim öfkem de dalgalanıyor.

Yani Sam *gerçekten* var. Ve ondan korkuyor. "Bilmiyorum, Charlie. e az önce konuştuğum adam baban olduğunu söyledi ama adını vermedi. Yani baban Sam mi yoksa George mu?" Berbat yüz ifadesinden anladığım kadarıyla

Sözlerimin ardındaki mantığı anlamaya çalışıyor. İç çekiyorum. "Dün gece babanla kızak kaymaktan bahsediyordun. Ona 'Sam' dedin ama babanın adı George. Yani ..."

Gözlerini kaçırarak odanın içinde bir şeyler arıyor. Bir cevap. Ya da bir kaçış. Gözleri aniden panikle irileşir. "Ona adını verdin mi?"

"Evet, yaptım," diye sakince cevap veriyorum.

Nedense yüzü daha da solgunlaşıyor.

"Neden?" "Neden olmasın, Charlie?"

Neden yapmayayım?"

Başı ileri geri sallanıyor, panik ve korkudan ve ... her şeyden kurtuluyor. "Eşyalarımı karıştırmaya ya da telefonuma cevap vermeye hakkın yoktu."

Ayağa kalkarak telefonu yavaşça çantasına geri koyuyorum.

"Sanırım değil." Ona sırtımı dönüp kulübe doğru yürüyorum.

"Bazı insanların uykuya ihtiyacı vardır," diye mırıldanıyor John hıçkırarak hıçkırarak.

"En yatağın yanında telefonunla uyuma," diye karşılık veriyorum.

Yüksek sesli bir inilti ve ardından John'un ciğerlerindeki sabah balgamının sesini duyduğumda tüylerimi diken diken eden bir öksürükle, özel dedektifim "Neye ihtiyacın var?" diye soruyor.

"Kimliğinin sahte olma ihtimali var mı?"

"Sanırım Charlie'yi kastediyorsunuz?"

"Evet," dedim sabırsızlıkla. Yarım saat sonra ofisime döndüğümde Charlie gitmişti. Ya otobüse ya da taksiye binmişti, çünkü kamyoneti burada değildi.

Aklımın bir köşesinde onun evine gidip gerçeği zorla anlatmak var. Yine de bunu yapmaya kendimi henüz ikna edemiyorum.

"Eğer öyleyse çok sağlam. Geçerli bir pasaportu, doğum belgesi ... her şeyi var. Belki de çalıntı bir kimliktir. Bunu yapmak için bir ton paraya ve büyük bağlantılara ihtiyacın var."

"Ama bu mümkün." Charlie hakkında bildiğim her şey yalan mı? Bunca zamandır bana yalan mı söylüyordu?

Ağır nefes verişi telefona üflüyor. "Evet, sanırım."

"Tamam. Charlie Rourke hakkında başka neler bulabileceğine bakabilir misin? Eski okul resimleri, jimnastik resimleri, ne olursa. Ve hayatında 'Sam' adında biri var mı öğren."

"Yapacağım."

Kapatıyorum. Telefonuma bakıyorum, boğazımdaki yumru boğuluyor. Onu aramak istiyorum. Ama şu anda ben de çok kızgınım.

Daha da ötesi, yıllardır hissetmediğim bir şey hissediyorum. Yaralıyım.

bölüm irtiy

CHARLIE

Bunun olacağını biliyordum.

Suya bakan bir park bankında saatlerce oturdum, kendi hayatlarını yaşayan, kiralarını ödemekten ve hafta sonu hangi bara gideceklerinden endişe eden tüm insanları seyrettim.

Telefonumun çalmasını bekliyorum. Ve şimdi çalıyor, ekranda "bilinmeyen arayan" yazıyor.

Bilinmeyen biri değil.

Cevap verirken midem düğüm düğüm oluyor. "Merhaba, küçük fare."

"Merhaba." Telefonumu aradığı için hâlâ şoktayım. "Charlie Rourke" adına kayıtlı ve kullan at telefon kullandığından eminim ama yine de kurallarından birini çiğniyor.

"İşler nasıl?"

"İyi."

"Güzel. Æ evde hava çok güzel." Küçük bir konuşma. Sam her zaman işleri basit tutmayı severdi.

"Burası da çok güzel."

"Güzel, güzel." Æere'da bir duraklama. "E-postanı kontrol etmeni istiyorum." Midem bulanıyor.

"Ne?" Hayır. Bunu doğru duymadım. Sadece birkaç hafta oldu. Aylar ya da daha uzun olması gerekiyordu. Ya da sonsuza kadar. "Göze batmayacağımızı sanıyordum."

"Öyleydik. Æe sorunu çözülmüştür."

Ne? "Hayır!" Derin, titrek bir nefes alıyorum. Sam'e hiç hayır dememiştim. Asla. "Yani..."

"Bir sorun mu var?" Æere uzun bir duraksama. "Bu Cain yüzünden mi?"

Telefonun içinden uzanıp iç organlarımı bedenimden söküp çıkarabilirdi.

Sam artık Cain'in adını biliyor. Daha fazlasını öğrenmesi ne kadar sürer? "Hayır." Elim hiç şimdiki kadar kötü titrememişti. Elimi saçlarımın arasından geçirecek kadar bile dengem yok.

Kabil neden bunu yapmak zorundaydı? Neden mi? Bugün dışarı çıktığımda telefonumu onun elinde ve yüzündeki o garip, açıklanamaz ifadeyi gördüğümde ağzımdan kaçan nefesi engellemek zorunda kaldım. Mideme inen bir yumruk gibiydi.

Ve sonra haftalardır yapmasından korktuğum gibi beni sorgulamaya başladı. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemedim. Her şeyi ona çevirdim. Sanki tüm bunların suçlusu oymuş gibi.

Bana kızgın olduğunu söyleyebilirdim. Daha da kötüsü, gözlerindeki ifadeden incindiğini anlayabiliyordum. Bana sırtını dönüp dışarı çıktığında, aklıma gelen tek şeyi yaptım. Sokağa çıktım ve bir taksi çağırdım.

"Biliyor mu ..." Sam'in sesi aldatıcı bir sakinlikle kesiliyor.

"Hayır!" Æat güçlü, hızlı ve net bir şekilde çıkar. "Hiçbir şey." "Æen benim adımı nereden biliyor?" Şüphe. Damladığını duyuyorum Ses. Beni bir yalanın içinde yakaladığını düşünüyor.

"Sarhoştum. Adını ağzımdan kaçırdım. Gerçi zararsız bir şeydi, doğum günleri ve-"

"Hiçbir şey zararsız değildir!" diye tersliyor ve ben geri çekiliyorum. Nefes alarak ses tonunu düzeltti, ama buzun yanlış anlaşılması mümkün değildi. "Orada olmanın bir sebebi var. Ne istersem yapacaksın ve kurallara uyacaksın! Ve eğer sahip olduğun her şeyi sana verdiğim için bunu bana borçlu olduğunu düşünmüyorsan, o zaman yap

Çünkü eğer oraya gelmek zorunda kalırsam, bana daha fazla sorun çıkarmamasını sağlayacağım. Anladın mı?"

Dehşet ciğerlerimi ele geçiriyor. Nedense Sam'in şu anda aklındaki şeyin, Ryan Fleming'le yaptığı gibi, genç bir çocukla basit bir konuşma olduğunu sanmıyorum. "Tamam," diye cılız bir ses çıkarmayı başarıyorum.

"İyi bir şey, küçük fare. Hemen." Ne hattı kesildi.

Hızlıca Gmail hesabıma giriş yaparak taslak klasörünü buldum. Elbette, talimatlar oradaydı.

Bu gece on. Eddie ve Bob. *Lanet olsun.* . . Bob. Bu nasıl olacak? Ayıldıktan sonra kendi hatasını fark etmesini umuyorum. Belki özür diler?

Belki de dünyadaki en büyük moron benim.

Bu gece işten çıkmam gerek. Cain artık beni orada istiyor mu merak ediyorum.

Sam onu ele geçirirse, kapısından içeri hiç girmemiş olmayı dileyecek.

Penny'nin arka tarafındaki siyah kapının ne kadar ağır olduğunu hiç fark etmemiştim.

Cain'i arayabilirdim. Ya da mesaj atabilirdim.

Yine de işte buradayım, ona doğru yürüyorum, onu görmek için yanıp tutuşuyorum, dizlerimin üzerine çöküp beni affetmesi için yalvarmaya hazırım. Şu anda Cain'i görmem gerektiğinden başka bir şey düşünemiyorum. Ve Sam'i mutlu etmek için bu gece damlayı atacağım. Biraz rahatlamak için.

Ondan sonra . . . Bunu düşünemem. Ne olması gerektiğini biliyorum ama şu anda bununla yüzleşemem.

Kapı üçüncü kez çalındığında açılıyor ve Nate'in devasa bedeni kapı aralığını dolduruyor. Beni görünce yüzü hemen geniş bir sırıtişa dönüşüyor. Umut kıvılcımları. Belki de Cain benden nefret etmiyordur. Cain benden nefret etseydi, Nate bunu bilirdi.

Koridorda Cain'in ofisine doğru yürüyorum, kelebekler kıpırdıyor, ölümcül kadın krampları üzerine ödüllü bir performans sergilemeye hazırlanıyorum - elleri karnına bastırarak ve kambur durarak. Neat's

Aklıma gelen tek şey bu ve regl dönemimin her an gelebileceğini düşünürsek, işe yarayacaktır.

Kapıyı iterek açıyorum ve China'yı eteği beline kadar sıyrılmış, Cain'in sandalyesinde kucağına oturmuş, dudakları onunkilere kilitlenmiş halde buluyorum.

Ve kelebekler ölür.

bölüm irtıree

CAIN

Mükemmel.

Küstah bir Çinliyi zorla kucğımdan indirmeme bir saniye kalmıştı çünkü kendi isteğıyle kucğımdan inmedi - davetsiz bir şekilde üzerine atladıktan sonra

-Dudaklarını dudaklarıma yerleştirmeye karar verdiğinde, reddedilişimi ezip geçti.

Ve tabii ki tam o anda Charlie habersizce ortaya çıkacaktı. Çünkü ben böyle bir şansa sahibim.

Kocaman gözlerinden ve sarkık çenesinden Charlie'nin hem şaşırdığını hem de incindiğini anlayabiliyorum.

Ve onu suçlayamam.

Hızlı bir hareketle China'yı kucğımdan indiriyorum -onu iterken çok sert itmeye çalışıyorum- ve pantolonumu düzelterek ayağı kalkıyorum. Charlie'nin aşağıya kayan gözleri pantolonumdaki şişkinliğin fark edildiğini söylüyor. *Lanet olsun!* at Çin'den değildi! at çünkü Çin basit bir matematik problemi üzerinde çalışırken ben kapımda asılı duran gümüş kravata bakıyordum ve birkaç gece önce Charlie'nin üzerinde onu -ve *sadece* onu- bulduğumu hatırlıyordum.

is işte *tam* da bu yüzden ofisimde asla seks yapmamalıyım.

Boğazını temizlerken sesi garip bir şekilde sakindi. "Özür dilerim, kapıyı çalmalıydım. Geceyi burada geçirmek istediğimi söylemek için uğradım. Kendimi iyi hissetmiyorum."

İyi hissetmiyorum. Saçmalık.

Ben de değilim. *Siktir, Çin!*

Oyalanıyorum. "Tam olarak sorun nedir?" *Aptalca bir soru.*

"Kadın sorunları." Gözlerini kapıya çeviriyor ve yalan söylediğinden hiç şüphem yok. Ama ne diyebilirim ki, "Tabii, tamam. Seni evime bırakırım."

"Hayır. Æat'da sorun yok." Bunu hızlıca geri fırlattı. Dönmeye başladı ve elim içgüdüsel olarak dışarı fırlayıp ön koluna yapıştı. Sıkıca değil, ama onu orada tutmaya yetecek kadar. "Æat görüldüğü gibi değildi, Charlie. Söz ~~ım~~"

Sıkı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Elimden kurtulup topuklarının üzerinde dönüyor ve hızlı adımlarla dışarı çıkıyor. Bir an sonra ağır çıkış kapısının çarparak kapandığını duyuyorum.

İşte o zaman patladım. "Bu da neydi böyle?" Arkamı döndüm ve dudağını ısırırken gözlerini yere dikme nezaketini gösteren China'ya ölümcül bir bakış fırlattım. "Bunun *sorun* olmayacağını sana düşündüren neydi?" Masamdan bardağımı alıp son lokmayı yudumlarken Charlie'nin yüzündeki o birkaç saniyelik duygu zihnimde tekrar canlanıyor. "Kahretsin, China!" Æe boş bardak elimden fırlıyor ve ben onu fırlattığımı fark edene kadar uzaktaki bir duvara doğru yol alıyor. Sayısız parçaya ayrılarak patlıyor.

Bir çalışana karşı hiç bu kadar öfkelenmemiştim ama bu gece elimde değil. Daha gösterişli ama aynı derecede sümüklü Rick Cassidy gibi görünüyorum.

Titrememi durdurmam bir anımı alıyor ve sonra nihayet kendimi tekrar Çin'le yüzleşmek için dönmeye zorluyorum.

Ve kalbim sıkışıyor.

Æere masamın arkasında bir köşeye çekilmiş, titriyor, omuzları sımsıkı çökmüş. Yüzündeki tüm renk kayboldu. Æe Kalabalığı sırtlarına kukla ipleri bağlanmış gibi yöneten China gitmiş, yerine babası ona bağırان ve tabak fırlatan zavallı bir genç kız gelmişti. Ona tecavüz etmeden hemen önce.

Ne yaptığımı fark ettiğimde elim ağzıma kaçıyor.

Kahretsin.

"Tanrım..." Yanına koşmaya başladım ama o daha da küçölünce adımlarımı yavaşlattım ve ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Sana zarar vermeyeceğim." Onu sarabileceğim kadar yaklaşıp son derece dikkatli bir şekilde yaklaşıyorum.

Kollarımla titreyen bedenini sarıp onu kendime doğru çekerken, boğazımdaki kalınlık artıyor. Gözyaşları akmaya başlayıp gömleğimi ıslatırken elimle siyah saçlarını geriye doğru düzeltiyorum.

"Özür dilerim," diyor hıçkırıklar arasında, sesi o kadar acınası, o kadar zayıf, o kadar çocuksu ki. "Sadece seni mutlu etmek istedim."

"Biliyorum." Terapiye geri dönmesi gerekiyor. Çok iyi gidiyordu. Æen öğrenme bozukluğunu yenmeye odaklanmaya başladı ve terapi kısmını atladi. Yapmamalıydı. Bunun olmasına izin vermemeliydim. China'nın hâlâ profesyonel yardıma ihtiyacı var. Hem de çok.

Sustuğunda ama göğsüme bastırmaya devam ettiğinde, olabildiğince nazik bir sesle soruyorum: "Bunu sana ne yaptırdı? Bunu zaten konuşmuştuk. Anladığınızı sanmıştım."

Æere uzun bir ara veriyor ve bu sırada gözyaşlarını silmek için elini kaldırıyor. "Bilmiyorum."

"Çin." Bilgisiz rolü yapmak ona hiç uymamıştı. "Sadece ihtiyacın olduğunu düşündüm."

İçimi çektim ve bunu başlattığım için sikime lanet okudum. Æe kız parasını, yakacak parası olan zor durumdaki adamları ayıklayarak kazanıyor. Kahretsin, ereksiyon radarı var.

"İhtiyacım olan şey," diyorum China'yı kendimden uzaklaştırıp doğrudan yalvaran yeşil gözlerine bakarken, "seni *asla böyle kullanmayacağımı* kabul etmen."

Bakışlarını göğsüme indiriyor ve başını sallıyor. Dudaklarını büzerek, "Onu seviyor musun?" diye fısıldıyor.

Tabii ki. Konunun bu olduğunu bilmem gerekirdi. Yavaşça "Henüz bilmiyorum." derken bakışlarımı kaçırmıyorum. "Belki."

Gözlerinden akan yaşlara engel olamıyor. "Neden o, Cain? Neden ben değil?"

Ahh . . . sik beni . . . Ona hâlâ kızgınlım ama acıma duygum ağır basıyor. "Bilmiyorum. Æese bazen her şey kontrolümüz dışında geliyor." Tekrar ağlamaya başladığında onu bedenime çekerek kendi kendime mırıldanıyorum, "Artık her iki şekilde de önemli olacağından emin değilim."

Ona on dakika daha zaman veriyorum.

Sonra da onu Nate'e teslim ediyorum -ki kendisi de hıçkırarak hıçkırarak ağlayan bir Çin'in üzerinde olmasından pek memnun değil- ve Charlie'nin peşinden gidiyorum.

BÖLÜM KIRK DÖRT

CHARLIE

O telefonu açmayı çok istiyorum.

Elim titriyor, diğer ucun Cain'in kirli sakalına bastırıldığını hayal ediyorum.

Ne Kalbimin yavaş ama ağır ritmik atışları onu, aramızda olanları, onu China ile birlikte görmeyi düşündükçe hızlanıyor. Görüldüğü gibi olmadığını iddia ediyordu ve sanki China, dili boğazındayken ona kucak dansı yapıyormuş gibi görünüyordu. Bu görüntü mideme inen bir yumruk gibiydi.

Kendimi aptal gibi hissediyorum.

Bu daha önce de oldu mu, aralarında? Benimle birlikte olduğundan beri böyle bir şey oldu mu? Bu kahredici düşünce karşısında kollarım vücudumu sıkıca sarıyor. Bunca zamandır bana yalan mı söylüyordu?

Ona yalan söylediğim onca yol varken, ona kızmaya hakkım var mı?

Belki Cain, China ile daha iyi olur. Ya da China gibi bir kadınla. Ya da benden başka biriyle, gerçekten. Bu kadar bencil ve onunla bir geleceğim olabileceğine inanacak kadar aptal olarak onu benim gibi tehlikeye atmayacak herhangi biri. Hayatım bu benzin istasyonunun otoparkında patlamaya hazır gibi.

Eve gitmedim. Gidemezdim. Cain beni bulacaktı ve ben de hıçkırıklara boğulacaktım. Belki de ona her şeyi anlatacak kadar beyinsiz olurdum.
Ve bu onu gerçekten tehlikeye sokar.
Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

BÖLÜM KIRK BEŞ

CAIN

"Umarım beğenirsiniz," diyor tezgâhın arkasındaki genç kadın, limonlu turtayı bana uzatırken muzip bir gülümseme fırlatıyor ve kasıtlı olarak parmaklarımı sıyrıyor. Güzel bir kız ama on sekiz yaşından büyük olamaz ve bu benim için çok genç. Ayrıca, babasıyla sorunları yoksa, aradığı kişinin ben olduğumdan şüpheliyim.

"Thank you," diyorum kibarca. Onu tanımıyorum ama aylardır bu kafeye gimenim. Şehirdeki en iyi limonlu turta burada ve ben de Storm'u görmeye gidiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Charlie onun dairesinde değil, benim dairemde de değil. Telefonuna cevap vermiyor. Aklımı kaçırmak üzereyim.

Ön kapıdan çıkıp verandanın önünden geçerken yeni dolan masaları fark ediyorum.

Güzel bir bebek yüzü gözüme çarpıyor. Charlie'nin ikizi.

Aynı buruna, aynı büyük kahverengi gözlere, aynı geniş ağza sahip. Sadece saçları sarı ve kıvrıkcık değil, Çin'inki gibi simsiyah ve uzun. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırırken ayaklarım kendiliğinden yavaşlıyor. *Sonunda kendimi kaybettim. Charlie'yi o kadar takıntı haline getirdim ki her yerde onu görüyorum.*

Bir masada kamburlaşmış, limonatasını yudumluyor, karşısında kırmızı golf tişörtü giymiş, kırlaşmış iri bir adam var. Yüzünü göremiyorum ama her ne dediyse

komik olmalı çünkü başını geriye atıp gülüyor.

Tıpkı Charlie'nin yaptığı gibi.

Yoluma devam etmem gerektiğini biliyorum ama orada öylece durup pipeti bir içki daha içmek için ağzına götürüşünü, gözlerinin etrafındaki masalara, köşedeki televizyona ve yürüyüş yoluna kayışını izliyorum.

Benim için.

Yüzündeki tüm renk kaybolur. Gözlerinde tanıma parıldarken çenesi düşer.

Ve anında Charlie'ye baktığımı anladım.

BÖLÜM KIRK ALTI

CHARLIE

İis olamaz.

Cain'in şu anda dünyada olabileceği onca yer varken, Jimmy ile buluşacağım lanet olası kafe bunlardan biri olmamalı. İis kötünün de ötesinde.

Ne Bunu daha da kötüleştirebilecek tek şey

İis.

Cain'in kapalı verandaya adım atışını izlerken nabzım kulaklarımda atmaya başlıyor. Gözlerimi kapatıp dua etmemek için tüm irademi kullanıyorum. Yürümeye devam etmesi için dua ediyorum. İat bunların hepsi bir yanılsama. İat Cain gerçekten burada değil. İat Gerçekten delirdim.

"Charlie, nasılsın?" Ses tonu çok yumuşak, sanki bu durumla ilgili hiçbir olağandışılık yokmuş gibi. İat Evde sıcak su torbası ve bir şişe Midol ile değil, peruk takmış, açıkça kendimi gizlemeye çalışan bir kafedeyim. Benim adımı kullandı ve herhangi bir ima yok, yani ortada bir soru işareti yok. Beni tanıdı.

"Merhaba," diyebilmeyi başarıyorum, tüm bu durum hakkında umursamaz davranmak için kendimi toparlayamıyorum. İere'un bu durumla ilgili hiçbir bıkkınlığı yok.

İis her şeyi havaya uçurabilir.

İere bir duraksama oldu ve sonra Cain dikkatini Jimmy'ye çevirdi, sandalyesindeki ani kayışından ve bana yan gözle bakışından anladığım kadarıyla

huzursuz, benim gibi düpedüz rahatsız değil. Elini uzatarak Cain'e dişlek bir sırıtış attı. "Merhaba, ben Jimmy. Charlie'nin amcası."

Cain'in kaşları havaya kalktı. "Amca . . ." Jimmy'nin elini kabul etmeden önce bir an geçti. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben-"

"Dylan." Bağırarak söylüyorum. Tekrar konuştuğumda ses tonumu ayarladığımdan emin oluyorum. "Jimmy Amca, bu Dylan." Cain'e bir bakış attığımda çelik gibi gözlerin üzerimde olduğunu görüyorum.

Lütfen buna uyun.

"Evet..." Cain, ağzı hafifçe bükülürken kelimeyi ağzından geçiriyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Œough bazı insanlar bana Cain der."

Kalbim göğsümde spazm geçiriyor. Bilmem gerekirdi. Cain ismini vermekten korkmuyor. Kimseden korkmuyor.

Sam'den korkup korkmayacağını merak ediyorum.

Cain hiç söze gerek duymadan yanımdaki masadan bir sandalye kapmak için arkasına yaslanıyor. Etrafında döndürerek oturuyor. Masaya koyarken elindeki limonlu turtayı fark ediyorum. Bu bana Storm'u düşündürüyor. Bu gece onu görmeye gidiyor olmalı.

"Buralarda mı yaşıyorsun, Jimmy? Yoksa ziyaret için mi buradasın?" Cain'in sesi çok yumuşak. Hiç de garip görünmüyor ve neden bilmiyorum, çünkü şu anda kendi derimi soyup kaçmak istiyorum.

Jimmy o neşeli kıkırdamasını yaptı. "Bir haftalığına iş için New York'tan geldim."

Başını sallayan Cain, "Peki sen ne iş yapıyorsun?" diye sorar.

"Burada bir inşaat şirketim var. Ağırlıklı olarak ticari alanlara odaklanıyorum."

İkisinin ileri geri konuşmalarını, Jimmy'nin Cain'e usulca yalan söylemesini ve Cain'in tek kelimesine bile inanmadığını bilmeme rağmen her yalanı hiçbir ifade kullanmadan kabul etmesini izliyorum. Acaba gerçek Charlie Rourke'un bir amcası var mıydı? Hiçbir fikrim yok. Ama bahse girerim Cain öğrenecektir, eğer zaten bilmiyorsa.

Tek bildiğim bu konuşmanın artık bitmesi gerektiği. Sadece nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Yalan söylemek bana eskisi kadar kolay gelmiyor. Cain'le tanıştığımdan beri.

Jimmy de en az benim kadar saatin farkında. Ne otel bırakma yeri on dakika uzaklıkta ve yirmi dakika içinde orada olmam gerekiyor. Nere gecikme olamaz. Bob'a bana kızması için bir neden daha vermek istemiyorum. Limonatasının sonunu oldukça kaba bir şekilde h  p  rdeterek i  iyor ve ardından, "Seninle tanıştı  ıma memnun oldum, *Cain*" diyor.

Evet, Jimmy Amca isim konusunda yalan s  yledi  imi biliyor. Şu anda zihinsel olarak Cain'i   l  p bi  iyor, boyunu, kilosunu, sa   rengini, g  z rengini, alnındaki yara izini, gri golf g  mle  inin altından g  r  nen pazısındaki kabile d  vmesini not ediyor.

Belki boynundakini bile. E  er Jimmy Sam'e *bundan* bahsederse. . .

  at Jimmy Amca'dan duydu  um en g  zel vedalardan biriydi.    sorun Şu ki, Cain bunu kabul etmiyor. Kolunu sandalyemin arkasına atıyor ve sanki rahatlamı   gibi bacaklarını uzatıyor. Daha iyisini bilmesem, i  ten   ıkarma giri  iminin tamamen farkında oldu  unu ve Jimmy'ye kibarca "siktir git" dedi  ini d    n  rd  m. Ona bir kartvizit vermemesine Őa  ırdım.

"Evet, seninle tanışmak da g  zeldi Jimmy." D  n  p bana bakıyor, g  zleri bir an peru  umun   zerinde gezindikten sonra benimkine yerle  iyor. Sanki bana, evet, peru  umu fark etti  ini bildiriyor. Herhangi bir Ő  phe varsa diye. "Seni eve bırakayım mı?"

Hasta olaca  ım. Y  z  mdeki kanın   ekildi  ini hissediyorum. "Hayır, iyiyim, arabayla geldim," diye kırıplımsı bir tonda cevap veriyorum. Şu anda   in olayının acısını hissetmeme bile izin vermiyorum. Sadece Cain'in gitmesine ihtiyacım var. Onun burada olması, Jimmy'yle konu  ması n  bet ge  irmeme yetiyor.

"Peki, siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Jimmy so  uk ve kırmızımsı g  zlerini benimle Cain'in koltu  umdaki kolu arasında gezdirerek soruyor.

Bir Şeyler d    nmeye   alı  arak bo  azımı temizliyorum. Cain'e cevap verme Şansı veremem. Sam'in Şu anda sahip oldu  u tek Őey bir isim. Penny'ninkini bulamaz.

"Ortak bir arkada  ımız var," diye cevap veriyor Cain, ben daha yalan s  yleyemedim. Yalan de  il, ama kasıtlı olarak belirsiz bir cevap.   ankfully, Cain'in Jimmy'nin onu tanımasıyla benim kadar ilgisi yok.

"Oh, ger  ekten ..." Jimmy d    ncelere dalmı   gibi tel tel sakalını ka  ıyor. "Bu arkada  ın adı ne? Onunla tanışmı   mıydım? Onunla mı?"

Ve işte başlıyoruz. Jimmy bilgi topluyor.

"Hayır, yapmazdın. Sadece apartmanımda yaşayan bir kız." Onu Cain'le benim bir çift olduğumuza dair varsayımlardan uzak tutmaya çalışmak için tereddütle ekliyorum, "Onun kız arkadaşı."

Cain'in keskin bakışını hissediyorum ama ona karşılık vermek için dönmüyorum.

Jimmy'nin yanağı diliyle bastırırken ortaya çıkıyor ve yavaşça başını sallarken ikimizi de içine alıyor. Bir şeye karar verdikten sonra saatine baktı ve "Evet, sevgili Charlie. Sanırım gitmemiz gereken bir yer var." Jimmy ayağa kalkarak elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Şimdi bize izin vererseniz."

Cain alır. "Sen de öyle *Jimmy*." Bakışlarındaki soğukluğu saklamıyor.

Ben de aynı şeyi yapıyorum, ayağa kalkıp çantamı ve anahtarlarımı - kiralık arabanın anahtarlarını- masadan alıyorum.

"Charlie, bir dakika lütfen?" Cain'in sesi kesiktir.

Jimmy'nin gözlerinde kızgınlığın parladığını görebiliyorum ama olay çıkarmak istemiyor ... henüz. Neşeli sesini takınıyor ve kıkırdıyor. "Hemen şurada olacağım, Charlie," diyor ve mesajlarını kontrol ediyormuş gibi yaparak en fazla üç metre uzaklaşıyor.

Ne yaptığını biliyorum. Cain'in fotoğrafını çekmeye çalışıyor. Şüphesiz, Sam için.

Cain'in kollarını tutup sırtı Jimmy'ye dönük olacak şekilde döndürüyorum. "Ne?" Sertçe fısıldıyorum. Panik seviyem yeni zirvelere ulaştı.

"Charlie ..." Cain'in gözleri yine yüzümde ve saçlarımda geziniyor. Bu adamla pek çok samimi an yaşadım ama şu anda kendimi ondan daha uzakta hissedemezdim. "Lütfen yapmak üzere olduğun şeyi yapma. Yapamam-" Aniden kesiyor, ağzımı sayısız kez dayadığım çenesi geriliyor.

Boğazımı acı dolu bir yumru dolduruyor. O bunu çözdü. Belki tam olarak değil ama kötü bir şey olduğunu biliyor. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

İçindeki mücadeleyi görebiliyorum. Daha sonra benimle bir şey yapmak isteyecek mi? Cain *şu anda pek çok* şey yapabilir. Karşı koyabilir. Beni arabasına çekebilir.

Ya da çekip gidebilir.

Sonunda, kısık gözlerle, "Tehlikede misin?" diye sordu.

"Hayır," diye hemen yalan söylüyorum, gözlerim Jimmy'nin durduğu yere kayıyor, başını çevirmiş ve sanki konuşmayı yakalamaya çalışıyormuş gibi eğmiş.

"Charlie! Gitmek zorundayız. Baban seni bekliyor," diye sesleniyor Jimmy, bana karşı kullandığını hiç duymadığım kadar sert bir ses tonuyla. Belki de bu onun normal ses tonudur. Jimmy hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Soğukkanlı bir katil olabilir. Şu anda Cain'in ölümünü planlıyor olabilir.

Kafasında cevapsız sorulardan oluşan döngüsel bir fırtına koptuğunu anlamak için Cain'in yüzüne bakmama gerek yok. Hapisteki babasını mı merak ediyor? Yoksa bugün arayan kişiyi mi?

Bakmama gerek yok ama yine de bakıyorum. Kalbim durdu.

Başını hafifçe sallayışını, dişlerini sıkışını kaçırmıyorum.

e hayal kırıklığı.

e nazik, cömert ve sevgi dolu davranmaktan başka bir şey yapmadığı kadının bir yalancı olduğunu anladığında duyduğu öfke.

"Beni bırakmalısın" diye fısıldarken sesimdeki ıstırabı duyuyorum. *Temelli olarak.* Onun için iyi değilim.

"Gitmene izin vermemi mi istiyorsun? Tamam." Sertçe yutkundüğünü ve sonra yüzünün taşlaştığını görüyorum. "Kendini gitmiş say."

"Bu da ne?" e adam siyah saçlarımdan birkaç tutamı parmaklarının arasından geçiriyor. "Peruk mu?"

"Ödünç almak ister misin?" Yavaşça soruyorum, gözlerimin dikkatle onun saç çizgisine kaymasına izin veriyorum.

Karşılığında soğuk, sert bir bakışla karşılaşıyorum. "Ukala bir ağzın var, değil mi?"

Şu anda altıma işlememi engelleyen tek şey bu. Sessiz kalmak için dilimi ısırıyorum ve not edilecek önemli bir şey var mı diye küçük otel odasını tarıyorum. Burası öncekinden farklı bir otel, ama aynı derecede üst düzey. Eddie ve Bob buradalar -üstelik aileleri de yok- ama bu yeni adam da öyle. Daha kilolu, boncuk gibi gözleri var ve yanaklarındaki çürükleri kamufle eden birkaç günlük koyu bir kaşı var. Kendisine Manny diyor. Görünüşe göre Eddie'nin yeni ortağı. Belki de öyledir ama standart bir protokol var ve Eddie bunu açıkça çiğnedi.

Manny'nin burada olmaması gerekiyordu. Ee onu yatakta otururken gördüğüm anda gitmek için hamle yaptım ama Bob oradaydı, çıkışımı engelledi, ben silahımı çekmeyi düşünemedim çantamı kaptı.

Kapana kısıldığımı biliyordum.

Ee göğsümde anında bir ağrı belirdi. Eere bunun bir tuzak olmaması için dua etmekten, mesanemin kontrolünü kaybetmemeye çalışmaktan ve fırsat bulduğum ilk anda buradan defolup gitmekten başka yolluyc yok.

Bob yine üst araması yapıyor. Ankfully bu kez sessiz ve hızlı - daha az el yordamıyla - ve ben de rahat bir nefes alıyorum. "Olayla" ilgili ne bir bakış, ne bir kelime, ne de bir göz kırpması aldım. Burnunun bir şekilde farklı görüldüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum. Biraz şişmiş. Ve köprüsünde bir yumru var. Acaba bu Nate'in izniyle mi oldu?

Kendime bunun bir iş olduğunu hatırlatıyorum. İğrenç, yasadışı bir iş ama Sam'in de daha önce belirttiği gibi, bu odadaki herkes sadece çok para kazanmak istiyor. Sadece sakinleşmem ve-

Ee Silahın soğuk metali şakağıma dayanmadan önce aldığım tek uyarı küçük bir klik sesi.

Bir kalp atışı. İki.

Eree.

Her biri daha yavaş, daha yüksek sesle, daha sert. Bir an için garip bir sakinlik dalgası üzerime çöküyor. Sonra midem bedenimden ayrılıyor, konuşma, düşünme ve nefes alma yetilerimi de beraberinde götürüyor.

"Bu Sam denen herif ne tür bir moron? Yani, kim böyle bir anlaşma için küçük bir orospuyu gönderir ki? Sekiz taşığı amına sokup sınırı geçmek için iyisin. Gerçekten sana bir kurşun sıkıp parayı ve malı alıp gitmeyeceğimizi mi düşündü? Bunu bizim için getirebilecek tek kişi o değil."

Manny silahın namlusunu yanağımdan ağzıma doğru sürükleyip dudaklarımı takip ederken bacaklarımdaki titremeye karşı savaşıyorum. Dizlerimin sallanmasına engel olamıyorum. Eey beni zar zor ayakta tutuyor. "Artık o kadar geveze değiliz, değil mi?" Silahı hafifçe içeri itiyor, sadece kir ve metal ile tuz ve yağın garip bir karışımını tadabileceğim kadar. Ee küçük bir inilti kaçıyor benden.

"Tabii ki, bir mermi dağınıktır. Bu tür bir dağınıklıkla uğraşmaktan nefret ediyorum. Temizlemesi saatler sürer."

Sözleri gözden kaçmıyor. Æe sözlerinde kalbimin atışını tamamen durduruyor, sanki biri zamanı durdurmak için elini sarkacın üzerine koymuş gibi. Benim zamanımı yani.

Dehşetle karışan sakinleştirici bir uyuşukluk vücudumu kaplamaya başlıyor ve düşüncelerim hastalıklı bir şekilde uzaklaşıyor. Kanımın ne kadarının altın ve ten rengi çizgili duvar kağıdına bulaşacağını merak ediyorum. Æat temizlenecek çok şey bırakacaktır. Burada mı yapacaklar yoksa başka bir yerde mi?

Kulağıma yüksek bir klik sesi geliyor. Ne emniyet, ne de fişek yatağı doldurma.

Æe tetikleyici.

Manny tetiği çekti.

Soğuk ani bir dalgayla başımdan ayaklarıma kadar iniyor, gözlerim hariç vücudumun her yeri felç oluyor. Æey otel odasına girin, Eddie, Bob. Ben hala buradayım.

Ben hala hayattayım.

Belki de duymamışımdır. Belki de sadece hayal gücümdü.

Manny'nin ağzı yine hareket ediyor. Sözlerini duymak için tüm dikkatimi toplamam gerekiyor. " ... ya da bu küçük bedeni bin parçaya bölüp timsahlara yedirebiliriz." Gülümserken bana iki gümüş dişini gösteriyor. Silahı ağzımdan alıp çenemden aşağıya, boğazımın dış hatlarını takip ederek kaydırırken, bu işi daha ne kadar uzatacağını merak ederek onlara bakıyorum. Boynumdan göğsüme doğru ilerlemeye devam ederken sertçe yutkunuyorum. Æe Silahın namlusu, sutyenimin dantelini ortaya çıkarmak kadar gömleğimin üst kısmını aşağı çekiyor. "Tabii ki önce bunu iyi değerlendireceğim. Kullanmamak büyük kayıp."

Dikkatim ellerine kayıyor; iri, kaba görünümlü, kıllı, boğumlu ellerine. Nazik olmadığına eminim. Vücudumda tek bir ürperti dolaşıyor. Bunun Sal ile yaşadıklarımdan on kat daha korkunç olacağından eminim.

Ve bu sefer çekip gitmeyeceğim.

Ben öldükten sonra ne olacağını merak ediyorum. Sam umursayacak mı? İntikam peşinde koşacak mı? Yoksa başından beri plan bu muydu? Başarısız uyuşturucu baskını

kız otelde öldü.

Belki Sam beni gerçekten seviyordur.

Öldürme işini kendisi yapamayacağı için Manny'ye yaptırıyor.

Keşke bugün Cain'i öpseydim. Sadece son bir öpücük. Gittiğimi umursayacak mı? Benimle tekrar iletişime geçmeye çalışacak mı? Öldüğümü anlayacak mı?

Şimdi silahı görebiliyorum, Manny'nin ellerini görebiliyorum, çekerken tetiğin üzerindeki parmağını görebiliyorum. O klik sesiyle sışırıyorum ama onun dışında hareketsiz kalıyorum. Donup kalıyorum. Nasıl? Bilmiyorum. Şu an bilincimi nasıl kaybetmedim?

"Lanet olası şarjör. Burada kaç mermim olduğundan emin değilim," diye mırıldanıyor Manny zalim bir gülümsemeyle.

"Manny," diye seslendiğini duyuyorum Eddie'nin arka planda bir yerlerden. En azından duyduğumu sanıyorum. Duyularım daha keskin ve aynı zamanda tamamen güvenilmez hissediyorum. "Oyun oynamayı bırak. Buna gerek yok."

Manny ortağını görmezden gelerek, "Sen tuhaf birisin," diye mırıldanıyor. "Meksika'dan mal getiren birkaç orospum var. Ney onlara silahımı gösterir göstermez önümdüz çöküyor, sürünüyor ve ağlıyorlar. Ama sen . . ." Beni düşünürken çenesi kapanıyor, gözleri göğsüme kayıyor. Metali göğsüme daha sert bastırıyor... daha sert... daha sert... ta ki ben acıdan ağlamamak için dişlerimi sıkana kadar. "Sert olmaya çalışıyorsun. Bahse girerim sonuna kadar ağlarsın. Nat iyi ama..." Silah hâlâ acı verici bir şekilde göğsüme bastırılmışken, boştaki eli aşağı uzanıp uyluğumun iç kısmını kavriyor. Kalçamı acı verici bir şekilde sıkarken parmaklarının sıcaklığını hissedebiliyorum. "Sana öyle ya da böyle çılglık attıracağım."

Ne İçimdeki serin his gittikçe genişliyor, nefesim sığlaşıırken artık duyularımı tamamen ele geçiriyor.

Ve şokun yerleştiğini biliyorum. Şok iyidir.

Şok bunu atlatmamı sağlayacak.

Eğer bunu atlatmamı sağlayacak bir şey varsa.

Eddie hâlâ arka planda konuşuyor. "İis iyi bir iş, Manny. Bu köprüyü bizim için hemen yakma." Yatağın üzerinde oturuyor, eli bavulun üzerinde, yüzü sakın ama gözleri temkinli.

İlk başta Manny'nin onu duyduğunu sanmıyorum. Ama sonra gözlerinin gerildiğini görüyorum ve seçeneklerini tarttığını anlayabiliyorum. Ne olduklarını bildiğimi hayal ediyorum: Terazinin bir tarafında buradan bedavaya çıkabileceği, ancak bir cesetle ve olası yansımalarla uğraşmak zorunda kalacağı değerli bir uyuşturucu sevkiyatı var; ve diğer tarafta uzun vadeli bir iş ilişkisi var. Ne kadar uzun vadeli, gerçekten? Verdiği sözü yerine getirmesi iki damla mı yoksa on damla mı sürecek? Sanırım bu sadece bir zaman meselesi.

"Hepsi iyi. Hepsi burada," diyor Bob, çok sayıdaki şişeyi karıştırırken. "Bu işi bitirelim ve yolumuza devam edelim. Temizleyecek bir pisliğe ihtiyacımız yok."

"Cebinde polislerle buraya gelmeyi düşünürsen bu anı hatırla." Manny yüzüme son bir kez uzun uzun bakıp kolunu indiriyor ve uzaklaşıyor. Bob para dolu fotoğraf makinesi çantasını açıp bana uzatırken bile tam bir nefes almama izin vermiyorum.

Sadece gazete kâğıdı ya da boş kâğıt olmadıklarından emin olmak için birkaç paketi karıştırırken paraya odaklanmakta zorlanıyorum. Nough, gerçekten, amacın ne olduğunu anlamıyorum. Eğer bu adamlar Büyük Sam'i soymak istiyorlarsa, bunu kolayca yapabilirler. Bana tecavüz etmek ve timsahlar için beni bin parçaya bölmek istiyorlarsa, bunu da yapabilirler. Manny haklı. Genç kadınlar küçük teslimatlar için sınır ötesinde harcanabilir katırlar olarak kullanılır, otel odalarında büyük işlemleri tamamlamak için değil. Beni buraya göndermek, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket.

Boğazım kurumuş olsa da "İyiyiz," demeyi başarıyorum. Kayışı omzuma atıp dönüyorum, duyma yetim azalmış, görüşüm bulanıklaşmış ve dikkatle kapıya odaklanmış.

Bob beni kapıya kadar geçirirken Manny hınzır bir sesle, "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum," diye sesleniyor. Dışarı adımımı attığımda bir yumruk bileğimi yakalıyor. "Kızım."

Ne Yapmak istediğim son şey onunla konuşmak, ama fazla seçeneğim yok. Kapıdan dışarı eğilmiş, omzunun üzerinden bakıyor, sanki onu duymalarını istemiyormuş gibi. "Seni bir daha görürsem, o yatağı iyi kullanacağıma söz veriyorum, anlıyor musun?" Alçak, hızlı, sert bir fısıltıyla konuşuyor. "Defol git buradan ve bir daha geri gelme. Ölü olarak ortaya çıktığında kulüp arkadaşlarının tepkisini çekmeyeceğim." Bileğimi bir hamleyle bırakıyor ve kapı arkasından sessizce kapanarak

geri çekiliyor.

Beni bir çanta dolusu para, yükselen bir kustumuk baloncuğu ve bu gece ölmeme saniyeler kaldığı bilgisiyle bir koridorda tek başıma bıraktı.

bölüm irtı -seven

CAIN

"Yani ..." Kaldırım boyunca yürürken Storm'un kolu hâlâ benimkine dolanmış durumda, bunaltıcı yaz sıcağı adımlarımızı daha da yavaşlatıyor.

"Burada yürümemiz gerektiğine emin misin?" Sürekli büyüyen karnına bakarak soruyorum.

Endişemi boştaki eliyle savuşturuyor. "Evet, ben iyiyim. Ve eğer değilsem, beni geri taşıyabilirsin. Şimdi konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak." O sevimli, meraklı bakışlarıyla bana bakıyor. "Bu gece yüzünde o üzgün ifadeyle kapıma gelmene ne sebep oldu?"

İç çekerek, "Nereden başlayacağımı bilmiyorum, Storm" diye mırıldandım. Storm tanıdığım en önyargısız insan. Ona her şeyi anlatabileceğimi ve onaylamayacağı konusunda endişelenmeyeceğimi biliyorum. O da hiçbir şeyi ifşa etmeyecek. Boştaki elimi boynumdaki gerginliği ovmak için kaldırarak, ona son birkaç haftanın temel özetini veriyorum, bugünkü feci olaylarla sona eriyor.

İnliyor. "Oh, Cain. Çok özür dilerim. Siktiğimin Çin'i." Storm'un küftettiğini duymak kulağa çok tuhaf geliyor. Æen yine, kimse onun sadece birkaç yıl önce sahnemin üzerinde pirinç bir çemberden sallandığını düşünmezdi. Ama Storm'a küfür ettirebilecek biri varsa, o da Çin'dir.

"Biliyorum. Ama Çin'in sorunları var. Bunu sen de biliyorsun."

"Herkesin sorunları vardır, Cain. Onun için bahaneler üretmeyi bırak," diye azarlıyor Storm. "Ve eğer Charlie ile bir ilişki kurma umudun varsa, ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Kelimelerden korkarak iç çektim. "Çin'in gitmesi gerek." Şimdiden göğsüm sıkışıyor, kuzguni saçlı kadının pis bir halının üzerinde, bir pisliğin önünde diz çöktüğü hayali vicdanıma saldırıyor. *Hay sikeyim.* "Ama o çok yakın-"

"Gitmesi gerekiyor, Cain," diyor Storm daha güçlü bir şekilde. "Hepimiz kendi seçimlerimizi yaparız. Sen ona herkesin ettiğinden ve muhtemelen edeceğinden çok daha fazla yardım ettin. Şimdi onun kendine yardım etmesi gerekiyor." Duruyor ve önüme geçerek manikürlü eliyle göğsümü dürtüyor. "Ve *sen de* geçmişinde yaşamayı bırakmalısın yoksa çok üzgün, çok yalnız bir adam olarak öleceksin. Ne Bunu düşünmek bile kalbimi kırıyor." Geri adım atarak kolumu nazikçe okşuyor ve sonra konuşmaya devam ediyor. "Charlie'yi kafede peruklu bir amcayla gördün demek..."

Gerisini anlattım, sözde babası olan "Sam" denen adamdan gelen telefon da dahil.

"Ve bu John'un senin için bulduklarıyla uyuşmuyor mu?"

"Hayır." Bir yanım bunu Storm'a bile açıklayarak Charlie'ye ihanet ediyormuşum gibi hissediyor ama başka ne yapacağımı bilmiyorum. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Dışlerimi sıkarak başımı sallıyorum ve itiraf ediyorum: "Onu omzuma atıp oradan çıkmama çok az kalmıştı."

"Mağara Adamı Cain'in ortaya çıkmamasına şaşırdım," diyor kıkırdayarak, düşünceleri geçmişe kayarken görüşü bulanıklaşıyor, eminim ona bunu yaptığım zamana. Bunu asla unutmayacağım. Ne Storm'un gözünün etrafında ağır bir makyaj ve duvara talihsiz bir şekilde yuvarlanma hikayesiyle geldiği ilk gün, içimden bir ses John'u arayıp kocası hakkında biraz araştırma yapmasını söylememi istedi. Bir hafta sonra şişman bir dudakla geldiğinde, içgüdülerim araştırmayı siktir et dedi. Nate ve ben onu eve götürdüğümüzde kanepede kafayı bulmuş bir pislik ve beşikte ağlayan bir bebek bulduk. Storm nasıl stresli olduğunu, ona nasıl aptalca bir şey söylediğini, Mia'ya asla zarar vermediğini anlatmaya başladı. İstismara uğramış bir kadının kullandığı tipik bahaneler. Hepsini daha önce duymuştum. İşte bu yüzden Mia'yı tek kolumla kucağıma aldım ve eğilerek gözleri yaşlı, korkmuş Storm'u

omuz. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen onu kendi ayakları üzerinde dışarı çıkarabilirdim ama o anda tek düşünebildiğim kollarımı doldurmaktı, böylece o pisliği anlamsız bir şekilde dövme şansım olmadı.

Ama bu gece Charlie'ye bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. Bu kararı kendi başına vermesini, benimle eve kendi isteğiyle gelmesini istedim. Onu zorlamak istemedim. Onu asla zorlamak istemedim.

Beni seçtiğini bilmem gerek. Ama onun yerine gitmesine izin vermemi istedi.

Ve yaptım da. En azından sözlerimle. O birkaç saniye içinde, benim hissettiğim acıyı onun da hissetmesini istedim.

"Eminim bunu anlamışsınızdır, ama bir şeylerin içindeymiş gibi görünüyor. Ne soru ne olduğu."

"Ne olabilecek sadece birkaç şey var." Ne onun başka bir adamla yattığını düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Ama içgüdülerim öyle olmadığını söylüyor. Bunu profesyonel olarak yapacak kadar tecrübeli değil. Bu değilse, başka ne olabilir?

Neft ... gasp ... uyuşturucu?

Kahretsin.

Uyuşturuc

u. "Ne?"

"Hiçbir şey." Göz ucuyla Storm'a baktığımda, kırışmış kaşları bana onun da aynı sonuca varmış olabileceğini söylüyor. Yine de bunu yüksek sesle dile getirmeyeceğim. Storm'u bu duruma sokamam. Onu tanıyorum. Dan'e söyleyecektir. Charlie'nin başını belaya sokmak istediğinden değil; yardım ettiğini düşünürdü. Ama Storm bu anlamda saf. Tam olarak ne olduğunu bilmeden DEA'yı bu işe karıştırmak Charlie'nin hayatını tehlikeye atabilir. Bunların hepsini daha önce gördüm. Ne onu küçük bir odaya koyacak ve bilgi edinmesi için sıkıştırarak ve önümüzdeki yirmi beş yılı hapisteye mi geçirmek isteyeceği yoksa bunu ona yaptırarak ele mi vereceği ona bağlı olacak.

Dönmek tanıklık etmek demek. Tanıklık etmek, birilerinin onu öldürmek isteyeceği anlamına gelir. Charlie'yi bulmam gerek. Şimdi.

BÖLÜM KIRK SEKİZ

CHARLIE

Bekleyen arabama binerken bu kez valeye gülümsemeye zahmet etmiyorum. Bunu düşünmüyorum bile. Para bırakma yerine doğru yarışmıyorum. Aslında ibre bana saatte kırk mil hızla gittiğimi söylemese, arabamın yolun ortasına park ettiğine inanacağım.

Jimmy'nin bu gece bana verdiği kullan-at telefondan gelen izin mesajı üzerine beklendiği gibi Sorento'ma doğru hızlı adımlarla yürüyorum. Güvenli bir şekilde içine girdiğimde, kapılar kilitli ve anahtar kontaklayken, midemdekiler dışarı çıkmadan önce torpido gözünde duran yedek plastik torbayı alıp açmak için yeterli zamanım var.

Kullan-at telefon çalmaya başladığında kuru kuruya ağlıyordum. "Alo." Sesimdeki boşluğu duyuyorum.

"Her şey yolunda mı, küçük fare?"

Sam, Manny'nin orada olacağını biliyor muydu? Bunu beni korkutmak için bilerek mi yaptı? Yoksa Sam'in aradığı "diğer giriş yolu" Manny miydi? İsim kullanmamam ve detay vermemem gerekiyor, kullan-at telefon olmasına ve henüz dinleme cihazı olmamasına rağmen. Birdenbire umursamaz oldum. Endişelenmem gereken onca şey varken, polislerin bu konuşmayı dinlemesi onlardan biri değil. "Eddie'nin bir ortağı var. Bu gece oradaydı. Adı Manny. Kafama bir silah dayadı ve tetiği çekti ama mermi yatağı boştu. Æen beni parçalara ayırmakla tehdit etti.

bin parçaya ayırıp timsahlara yedireceğini söyledi. Seni soyacağını söyledi." Æ cümleler dalgalı ve duygusuz çıkıyor.

Sözlerimi ölüm sessizliği karşılıyor. Bekliyorum. Hiçbir şey söylemiyorum ve dinliyorum, ta ki keskin bir nefes sesi duyana kadar. Sam'i mahzeninde oturmuş, benimle konuşurken purosunu tütürürken hayal ediyorum.

"Her şey planlandığı gibi gitti mi?"

Sam, bu gece birinin beni öldürmesine saniyeler kalmış olmasını umursuyormuş gibi görünmüyor. Ama Sam'i okumak benim kadar zor. Ne de olsa en iyisinden öğrendim. "Evet." *Paramı aldın, Sam.* "Artık bunu yapmayacağım.

Æis son seferdi." Geri adım atmadırtüsüne karşı inatla çenemi tuttum.

Oraya geri dönmeyeceğim.

"Æat bir seçenek değil. Bizim için büyük planlarım var. Sana sürpriz yapacaktım ama senin için bir pay tutuyordum, bazı emlak girişimleriyle bunu çeviriyordum. Manny ile bir yıl geçirdikten sonra hayal edemeyeceğin kadar çok paran olacak."

"*Bir yıl mı?*" Sesim daha önce kendimde hiç duymadığım bir tizliğe dönüşüyor.

Æat Kontrol edemiyorum. "Bir yıl bile dayanamam. Az önce ne dediğimi duymadın mı? Manny beni öldürecek-"

Sam beni keskin bir şekilde kesiyor. "Orada olacağını biliyordum. Sadece senin yasal olduğundan emin olmak istiyordu, hepsi bu. *Gerçekten* seni zarar göreceğini düşündüğüm bir yere göndereceğimi mi sanıyorsun?"

"Zaten yaptın." Soğuk fısıltım bir şekilde az önceki tiz sesimden daha sert.

"Æat telafi ettiğim bir hataydı. Kendimi büyük riske atarak, senin için! Çoktan unuttun mu?"

"Ona yaptıklarını asla unutmayacağım." Özür dilerim. Çünkü bir adamı infaz etmek beni daha iyi hissettirmeli.

"Ve senin için yaptığım her şeyi unuttun mu?"

Yukarı çıkmaya çalışan suçluluk balonunu yutuyorum, acım üzerinde egemenlik kurmak için savaşıyorum. Ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Manny'nin icabına bakacağım, küçük fare," diyor Sam yumuşak ve yatıştırıcı bir sesle. "O sadece seni tetikte tutuyordu ama senin güvenilir olduğunu bilmesini sağlayacağım. Çünkü öylesin, değil mi?"

Sam beni yatıştırırmaya çalışıyor. Bana iyilik yapıyormuş gibi hissettirmeye çalışıyor. "Ben sadece çıkmak istiyorum. Para umurumda değil."

Bir anda sesi yine buz gibi oldu. "Gerçekten ... şımarık küçük kız parayı umursamıyor. Okul masraflarını karşılayamadığında umursayacak mısın? Ya da süslü kıyafetlerini ve arabayı? İki yakarı bir araya getirmek için fahişelik yaptığında da umursayacak mısın merak ediyorum."

Çok geç, Sam.

Bunu bana nasıl yaparsın?

Sam benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Nere uzun bir duraklama. "Yarın konuşalım, bu kadar mantıksız davranmayı bıraktığında." Nere telefon klik sesi çıkararak aramayı sonlandırdı.

Nere ölüme yakın şokun etkisi henüz geçmedi ama tanıdık bir kenar şimdi geri dönmeye başlıyor: göğüs boşluğumda zonklayan o tanıdık ağrı, nefes alma zorluğu, sadece uykuya dalmanın ve bir daha asla uyanmamanın nasıl bir şey olacağını merak etmenin getirdiği rahatlama.

Cain ile kısa bir kaçış bulduğum her şeyden. Ama ben bir aptaldım. Nere gerçek bir kaçış değil.

Sam gitmeme izin vermeyecek. Gitmeme asla izin vermeyecek.

"Bizim için büyük planlarım var," sözlerini fısıltıyla yinelerken, kollarımı direksiyona doluyor ve durumun ciddiyetini kavırıyorum. Nere kelimeler üzerime kapanan ağır bir çelik kapı gibi. Beni tekrar hayatım olan bu boğucu kafesin içine hapsediyor.

Sam'le telefonda konuşurken gözyaşlarımı bir şekilde uzak tuttum ama şimdi yalnız olduğum için serbestçe akıyorlar ve yanaklarımı yakıyorlar.

Sam Cain'i biliyor.

Bir ismi, fiziksel bir tanımı var. Belki bir resmi bile vardır ama bundan bahsetmedi. Sam'in onu bulması ne kadar sürer? Eğer burada kalırsam, göğsüne bir hedef koymuş olurum.

Cain'i daha fazla tehlikeye atamam.

Sevdiğin insanlara bunu yapamazsın.

Sorento'mu çalıştırarak caddeye çıkıyorum, ışıklar ve dur işaretleri gözyaşlarımla bulanıklaşıyor.

Gideceğim bir yer yok, araba kullanıyorum.

Öz kalbimin beni nereye götürmek istediğini biliyorum. Çin olayı artık umurumda bile değil. Az önce kafama dolu bir silah doğrultulduğunu düşünürsek, önemsiz görünüyor. Çin'in neden onun kucağında olduğunu bilmiyorum. İyi bir nedeni olduğunu söylüyor ve ben de ona inanıyorum.

Ama Cain'den gitmeme izin vermesini istedim. O da bıraktı. Bu da yapmam gereken şeyi kolaylaştırıyor.

Tadına vardığım özgürlüğün kaybolduğunu hissediyorum. Jimmy beni takip ederken.

Fark ettiğime bile şaşırdım. Tam o anda dikiz aynama bakıp üç araba gerideki siyah bir sedanın sola döndüğünü, sokak lambasının parlak ve yenilenmiş jant kapaklarını yansıttığını görmeseydim fark edemezdim.

Bu gece daha önce bindiğim arabaya çok benziyordu.

Yedi dakika ve üç tur sonra, aynı araba *olduğunu* inkar edemem.

Apartmanımın girişinin önünden geçiyorum - Jimmy'yi oraya ne kadar kolay getirebileceğimi, onu Cain'e götürebilecek bir bilgi daha verebileceğimi düşünerek titriyorum - ve Miami'nin diğer ucundaki yirmi dört saat açık bir lokantaya kadar devam ediyorum.

Sevdiğim herkesten uzakta.

bölüm irtü

doku
z

CAIN

"Cain?"

 Tanner'ın geriye kalan çok az sayıdaki saçı, kapıyı açtığında diken diken olmuş, yarı uykulu bir halde, arka planda dairesinden günün spor haberleri geliyor.

"Charlie'nin dairesinin anahtarına ihtiyacım var."

Kaşlarını çatar. "Şey ... şey ... yasalar diyor ki-"

"Kanunları siktir et Tanner," diye çıkıştım. "Ya bana anahtarı verirsin ya da kapıyı kırarım, o zaman da müteahhitlerle uğraşmak zorunda kalırsın."

Tanner anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak uzanıyor ve kapının yanındaki duvarda asılı duran dev anahtar halkasını kapıyor. Bu açıdan bana bir gardiyanı hatırlatıyor ama bir şey söylemiyorum. rusting kaşlarını çatıne doğru uzatıyor, 1-D'ye doğru yürürken gözlerini sırtımda hissediyorum. Tanner harika bir müfettiş.

"Charlie?" Karanlık daireye adımımı atarken sesleniyorum. Burada olmadığından neredeyse eminim çünkü arabası dışarıda değil. Yine de silahı olduğunu biliyorum ve bu gece vurulmamayı tercih ederim.

Sessizlik cevap verir.

Her an dönebilir, bu yüzden vakit kaybetmeden doğruca yatak odasına gidiyorum. Dolabım ve şifonyerim onun kıyafetleriyle dolup taşıdığı ve kadınsı eşyaları yatak odamı işgal ettiği için fazla bir şey bulmayı beklemiyorum.

banyo dolabı. Aslında, yatak odasını üstünkörü incelediğimde, yatağındaki çarşaflar dışında odanın boş olduğunu gördüm.

Ve şifonyerin alt çekmecesini.

İçindeki egzersiz kıyafetlerini karıştırmaya başladım.

-Şortlar, tişörtler, yoga pantolonları... Ta ki bire gelene kadar... İki... Üç... Altına gömülmüş beş peruk çıkarıyorum. Sarışın, esmer, kısa saçlı, uzun saçlı. Ne telleri parmak uçları arasında ipeksi. Gerçek saç olduğundan eminim ve eğer gerçekse, bu perukların pahalı olduğu anlamına geliyor.

Üst düzey kılık değiştirmeler

için uygun. Ve üst düzey

suçlar için.

Ne kıvrık kahverengi olanı öfkeyle duvara vurduğumda gülmeye bir ses çıkarıyor. Nasıl olur da bir ipucum olmaz? Bu kadınla yatıyor, çalışıyor, ona *aşık* oluyordum!

Uyuşturucu olmalı. Bu kadar gizemli olmasına şaşmamalı. *Hay sikeyim!* Dan'ın kim olduğu, benim geçmişim... hepsi bir araya geliyor. Sam denen adamla konuştuğumu fark ettiğinde nasıl donup kaldığını hatırlıyorum. Her kimse, onu kontrol ettiğini ve ondan korktuğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Belki *de* gerçek babasıdır. Ne başka birinin kimliğine büründüğü anlamına gelir, çünkü bana verdiği kimlik gerçek.

Birisi gerçekte kim olduğunu saklamak için çok zahmete girmiş.

Hızlıca etrafı araştırdım, ilgi çekici bir şey bulamadım. Ve silah da yok. Üzerinde olmalı.

Ne kanepesinde oturmak ve hâlâ üzerinde duran parfümünün hafif kokusunu içime çekmek dışında yapacak pek bir şey kalmadı. Telefonumu cebimden çıkarıp numarasını çeviriyorum. Ve bekliyorum. Ama ne diyeceğim ki? Telefonda onu uyuşturucu satmakla mı suçlayacağım? *Lanet olsun.* Bunu biraz daha düşünmeliydim.

Charlie'nin tatlı sesi benden mesaj bırakmamı istediğinde başparmağım ağır bir iç çekişle "son" düğmesine gidiyor. Ama bir türlü basamıyorum. Onunla olan bu bağlantıyı koparamıyorum. Ya elimde kalan tek şey buysa? Ya bu her şeyi içime atmak için tek şansımı mı?

"Merhaba, Charlie." Sesim onun adıyla çatlıyor. Gerçek adı olmayabilir ama bildiğim tek isim bu. Benim için o Charlie. Kalbimi benden çalan kadın o. Daha ben farkına bile varmadan.

eller üzerinde. Telefona doğru kıkırdıyorum, ironi benim için kayıp değil. Ne de olsa bir hırsız tutmuştum.

Mesajlaşma sistemindeki zaman sınırını aşmaya çalıştıkça, kelimeler serbestçe ve hızla dökülmeye başlıyor. Çin'le olanları ve onu nasıl kızdırdığımı anlatıyorum. Eşyalarını nasıl karıştırdığımı ve neyin içinde olduğunu bildiğimi -ya da neyin içinde olduğundan şüphelendiğimi- ve bundan kurtulmasına yardım etmeme izin verdiği sürece umurumda olmadığını açıklıyorum. Bundan kurtulması için her şeyi yaparım.

Bu gece ona o sözleri hiç söylememiş olmayı dilediğimi, gitmesine asla izin veremeyeceğimi anlatıyorum. Bunu nasıl çözebileceğimizi.

Ona nasıl da aşık oldum.

Telesekreter telefonumu kesene kadar tüm vücudumun titrediğini fark etmedim.

Arkama yaslanıyorum. Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. Ve onun eve gelmesini bekliyorum.

Bana tamamen güvenene kadar gözümün önünden ayrılmayacak. Ta ki ben onun güzel ağzından son itirafı çıkarana kadar.

Onu bu lanet karmaşadan kurtarana kadar.

KIRKINCI BÖLÜM

CHARLIE

Karşılaşmayı ben kazandım.

Dört fincan kahve ve iki parça elmalı turta yedikten sonra siyah sedanın park yerinden çıkıp sola yönelmesini izledim. Muhtemelen peşinde olduğumu anlamıştı. Æere yakındaki bir otoparkta kamyonetimin çıkmasını bekliyor olma ihtimali yüksek, bu yüzden iki saat daha pencereyi izledim, ta ki gözlerim ağırlaşana ve bankta kıvrılıp yatmayı ciddi ciddi düşünene kadar.

Ama yapamam, çünkü Penny's'e girdiğim günden bu yana yaptığım ilk münasebetsizlik de dahil olmak üzere yapmam gereken çok şey var. Tombul, orta yaşlı garson kız sigara molasından döner dönmez ondan kibarca bir kalem ve kâğıt istedim.

Sırt çantamı vücuduma sarıyorum. Æere içinde kırk bin dolar var, bu yüzden doğal olarak, başımın üzerinde "sahip olduğum her şeyi benden çalın" yazan bir tabela ile oturan bir ördek gibi hissediyorum. Bankanın açılmasını beklerken yirmi dört saat açık Wal-Mart'tan aldığım bazı temel ihtiyaç malzemeleri ve birkaç parça kıyafetle birlikte sahip olduğum tek şey bu.

Kiralık kasamı ve banka hesabımı boşaltmak on dakika sürdü. Arabamı bayiye satmaya gittiğimde, bana çek kesmenin birkaç gün süreceğini söylediler. Uçtum, bağırdım, yalvardım. I

En iyi oyunculuk yeteneklerimi ortaya koydum. Sonunda onlara hemen almaları için ne kadar tutacağını sordum.

Aldatıldığımı bilerek oradan on bin nakitle çıktım.

Umursamamak.

Şimdi, bir bankta oturmuş Miami'den ayrılacak otobüsümü beklerken, yapacak tek bir şey kaldı. Aslında, iki şey.

Hangisinin daha zor olduğundan emin değilim.

Kullan at telefonum çaldı. "Merhaba, küçük fare. Bugün yine normal hissediyor musun?"

Normal. Normal olan ne? Sam'in beni eğittiği her şeyi sessizce kabullenmem mi? Onun lekeli aşkını, beraberinde gelen tüm çirkinliklerle birlikte mi?

Benden nasıl faydalandığı, sevdiklerinizi nasıl tehlikeye atmamanız gerektiği hakkında bir konuşma planlamıştım. Onu affedebileceğimi hiç sanmıyorum. Ama yorgunum ve gereksiz geliyor. Nere söylemem gereken sadece iki kelime var.

Ney sallantılı çıkabilir, ama boyun eğmezler. "Güle güle Sam."

Kullan-at telefonu kapatıp çöpe atarken içimi bir rahatlatma dalgası kaplıyor.

Sam'le işim bitti.

Nat işin kolay kısmıydı.

Hiç vakit kaybetmeden gerçek telefonumu açıyorum. Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. Ve bir saat boyunca yazmakta zorlandığım mesajı "gönder" tuşuna basıyorum. Dün gece beni aradığını biliyorum -mesaj bildirimini görüyorum- ama yine de söylediği şeyi dinlemeye dayanamıyorum. Sadece sesini duymak bile kararlılığımı kırabilir ki bu da felaket olur. Bu sabah zaten çok fazla çarkı harekete geçirdim. Temiz bir molaya ihtiyacım var.

Bunu bana dün gece Cain verdi.

E Şu anda ona mesaj atmamın tek nedeni, vicdanımın derinliklerinde benim için endişelenmesini istemediğimi söyleyen o ses. Çünkü şu anda benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, eşyalarımı almaya gelmediğimde, kimse benden bir daha haber alamadığında endişelenebilir.

Mesajın iletildiğine dair göstergeyi bekledim ve ardından gücü hızla kapattım, bellek yongasını çıkardım ve çöpe attım.

Kollarımı sırt çantama doluyorum ve akmaya başlayan gözyaşlarımı kimse görmesin diye yüzümü gömüyorum.

İkinci yardım dalgasını bekliyorum.

Øe hiç gelmeyen bir tane.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

CAIN

☒e telefonumun zil sesi beni uyandırıyor.

☒e ekrandan bana bakan kelimeler kanımı donduruyor:

Umarım bir gün beni affedebilirsin. Lütfen dairemi Ben'e, evindeki eşyalarımı da Ginger'a ver.

Neler olduğunu tam olarak anlamam birkaç dakika daha sürüyor.

Charlie veda ediyor.

Hayır.

Mesajımı dinledi mi? Dinlemiş olamaz. Dinlemiş olsaydı beni terk etmezdi.

Numarasını çevirmek için acele ediyorum, favorilerimdeki bir numara. Doğrudan telesekretere yönlendiriyor.

Hay sikeyim. Hayır.

Hızlı parmaklarımla bir mesaj yazıyorum:

Ara beni. Şimdi.

Metnin asla teslim edilmediğini söyleyen bir hata mesajı alıyorum. Tekrar deniyorum.

On kere daha denedim.

Her seferinde mesaj geri dönüyor. Sanki Charlie telefonunun bağlantısını kesmiş gibi.

Sanki ondan bir daha haber alamayacakmışım gibi.

e Bunu düşünmek gözlerimi acıtıyor. *Hayır... Bu gerçek dmaz* Saate bakıp saatin on olduğunu görüyorum - saat altı civarında Charlie'nin kanepesinde sızmış olmalıyım - hızlı aramada iki numaraya basıyorum. John'un karşılamasını bile beklemedim. e birinin açtığını duyduğum anda talebimi dile getirdim. "Kıçını kaldır ve Miami'ye gel. Bugün."

"Görüyorum ki hâlâ çok yakışıklısın," diye gürlüyor John, etli elini benimkine vurmak için odama giriyor.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ değilsin," diye alaycı bir sırtışla karşılık veriyorum ve onun iri karnına hafifçe vuruyorum. "Bu da ne böyle?"

"e kadınlar buna bayılıyor!" Bir kahkaha patlamasıyla John, ıslık alarak Nate'in cüssesini değerlendirmek için döner. e birbirlerini son gördüklerinde Nate hâlâ sıksa benti. "Bu cceyi neyle besliyorsun?"

John'un elini kendi elinin içine alırken Nate'in yüzü bir sırtışla yarılr.

John yavaşça başını sallayarak mırıldandı, "İkinizi tekrar görmek güzel. Bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum."

"Dokuz yıl," diye onayladım.  geceden sonra John her hafta evime uğrayıp ailemin cinayetiyle ilgili ufak tefek bilgiler veriyordu. Hiçbir şey ifade etmeyen kırıntılar, ama yine de takdir ettim çünkü polislerin olayı çoktan kapatmadıkları anlamına geliyordu. Yeterince yanıma geldi, morarmış gözlerimi ve morarmış eklemlerimi gördü, mücadele ettiğimi biliyor *olmalıydı*. Yine de beni hiç sorgulamadı.

e John'un cinayetten üç ay sonra elinde iki sabıka fotoğrafıyla evime geldiği gece güvenimi kazandığı geceydi. Onları masanın üzerine fırlatarak bana bu yüzleri ezberlememi ve onları görürsem diğer yöne doğru koşmamı söyledi. ey polisin olaya karıştığından şüphelendiği adamlara aitti ve bazen, özellikle de uyuşturucu ve parayla ilgili suçlarda, aile yeleri ve arkadaşlar hedef haline gelirdi. Çaldığım parayla ilgili bir şey biliyorsa bile bunu asla belli etmedi.

Beni ipucunun en iyi ihtimalle ikinci dereceden olduğu ve mahkemede geçerli olmayacağı konusunda uyardı ama belki, sadece belki, somut bir kanıt bulabilirlerdi. Ama o

polis gücünün aşırı genişlediğini, masalarında halihazırda bazı yüksek profilli davalar olduğunu, bazen suçluların kim olduğunu bilmelerine rağmen, bu çivilerin ele geçirilemeyebileceğini sözlerine ekledi.

Kısacası John bana fazla umutlanmamamı söylüyordu.

Mat ailemin cinayeti hakkında konuştuğumuz son geceydi.

Elindeki duffel çantasını yere atıyor - belli ki havaalanından doğruca buraya gelmiş - ben ona taze bir bardak konyak doldururken John kanepeye oturuyor. Ve hemen işe koyuldu. "Bu sabah doğu standart saatiyle 10:04'te sana gönderdiği mesajdan beri telefonu kullanılmamış. Görünüşe göre artık çalışmıyor. Sim kartı çıkarmış olmalı. Banka hesapları boşaltılmış. Kredi kartını izlemeye aldım ve kullanılırsa haberim olacak. Havayollarını araştıran adamlarım var. Ama otobüse binip nakit ödeme yaptıysa, işimiz bitti demektir."

John içkisinden bir yudum alırken Nate ve ben ciddi bir bakış alışverişinde bulunduk. Daha önce Nate'e her şeyi anlattığımda beni boğazlayacağını düşünmüştüm. Neden onun o adamla gitmesine izin verdiğimi sormaya başladı, ama bu konuda zaten kendimi anlamsızca hırpaladığımı bildiği için kısa kesti.

Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.

"Ah, bana sorduğun şu amca var ya?" John çantasını yaklaştırmak için kaşlarını çatarak içkisini yan masaya bırakıyor. Yan cebine sıkıştırdığı bir zarfı çıkararak, "Adı Phillip. Elli yaşında. Tamirci. İşte burada." Bana ince, kahverengi saçlı bir adamın resmini uzatarak dün gece tanıştığım adamın Charlie'nin amcası olmadığını yüzde yüz doğruladı. Ya da onun geçmişi hakkında bildiğim her şeyin doğru olmadığını.

Siktir, hangisi?

"Cain, neden sana bu bilgiyi vermek için beni buraya kadar sürükledin? İyi bir şey için olduğunu varsayıyorum. Yani, seni görmek umurunda değil." Eliyle bilmiş bir sırtıyla kulübün bulunduğu yönü işaret ediyor. "Seni *burada* ziyaret etmeyi kesinlikle umursamıyorum. Ama tüm bu bilgileri size telefonda da verebilirdim."

İçkimin kalanını içime çekmek için duraklıyorum. "Onu bulmak için başka bir ipucum var."

"Peki o zaman ..." B ylesine iri yarı bir adam i in  a ırtıcı bir  eviklikle hareket ediyor. "Hadi devam edelim."

Asık suratıma ra men g l ms yorum. "Her  eyi bırakıp geldi in i in  anks, John."

"Miami'ye t m masrafları  odenmi  bir gezi mi?" diye homurdanıyor. "Buna neden hayır diyeyim ki!" Masamın etrafında birkaç adım atarak omzuma a ır bir el yerle tiriyor. "Ayrıca, biliyorsun ki a ka kar ı zaafım var."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

CHARLIE

Acaba birisi bu küçük, küflü motel odasını mavi tavus kuşu duvar kağıdıyla kaplamak için gerçekten zahmete girmiş midir?

Belki de kaçıramayacağı özel bir fiyattı. Ucuz mobilyalar, mor tüylü halı ve nane yeşili çiçekli yatak örtüsündeki indirimle birlikte.

Ya da belki de Mobile, Alabama'daki tüm karanlık moteller böyle dekore edilmiştir.

Bir aktarma ve on dokuz saat sürdü ama otobüs biletimi satın aldığımda yazı tura atarak gideceğim yere ulaştım. Oda kiralamak için kredi kartı ya da kimlik istemeyen bir motel aramakla saatler geçirdikten sonra nihayet burayı buldum. Resepsiyondaki kır saçlı adamın tek istediği ekstra dar bir tişört ve nakit paraydı.

Neyse ki ikisine de sahiptim.

Günlerdir uyumadım.

Telefonumu almak için çantama uzanıyorum ama artık telefonumun olmadığını fark ediyorum. Ehliyetim, kredi kartım, sosyal güvenlik numaram ya da pasaportum da yok. Hepsi gitmiş, küçük parçalara ayrılmış ve yakılmış.

Ben hiç kimse değilim.

Yataktaki tüm örtüleri sıyırıp Cain'in arabamda bulunan tişörtünü giyiyorum ve ciğerlerim patlayacakmış gibi hissedene kadar taze, odunsu kokuyu içime çekiyorum.

Anılarım dışında ondan bana kalan tek şey bu. Yıkamasam bile, kokusunun gitmesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Bu düşünceyle yeni bir hıçkırık krizine girdim, sanki bu hareket beni bir arada tutacakmış gibi kollarımla vücuduma sarıldım.

Sanki kalbimin parçalanmasını önleyecekmiş gibi.

bölüm kirk- ree

CAIN

"Neredeyse iki haftadır o adamın peşindeyim, Cain. Sana söylüyorum, evinden neredeyse hiç çıkmadı. İki gece önce aldığı fahişe ve iki biftek, bir paket kurutulmuş et, iki kilo pastırma, üç düzine yumurta, bir paket hamburger almak için markete gitmesi dışında ..." John, ne kadar iyi bir dedektif olduğunu kanıtlamak için Ronald Sullivan'ın alışveriş listesini parmaklarının ucuyla işaretliyor ve ekliyor: "Oh, bir de diyet ihtiyaçlarını tamamlamak için bir sürahi portakal suyu. Bunun dışında evinden hiç çıkmadı. Tuvaleti kullanmak ya da yiyecek bir şeyler almak zorunda kaldığım zamanlar için arabasına GPS yerleştirdim. Ya da *uyumak gibi*."

Son iki haftadır John'u oldukça zorluyorum. Benim dairemde kalıyor ama nadiren geliyor. "Sence de bu garip değil mi?" Ben de diyorum ki.

"Tabii ki öyle! Ama beni bir yere götürmediği sürece işe yaramaz." "Cep telefonu mu?"

"Şehir dışındaki annesini aramak için kullandığı bir telefon. Eğer dediğin gibi biriyse, kendi telefonunu kullanmayacaktır. Aptal değilse tabii." John omuz silkti. "Biliyorsun, eğer Charlie işin içindeyse ve ortadan kaybolduysa, kapılarının bir baskınla kırılmayacağını anlayana kadar bir süre ortalıkta görünmeyebilirler."

Haklı.

"Evet ..." İç çekiyorum, tam o sırada ofisimin kapısı çalınıyor. Ginger'ın kafası içeri girdi. İçeri girerken John'a geniş, şakacı bir gülümseme fırlatıyor, pembe elbiseli kıvrımlı vücudu John'un gözlerini alıyor. "Gitmeliyiz, Cain. Zetöreni yarım saat sonra." Charlie gittiğinden beri sesi benim yanımda alışılmadık derecede yumuşak bir tınıya büründü. Bunun benim için üzülmeleriyle mi yoksa genel olarak kötü hissetmeleriyle mi ilgili olduğunu bilmiyorum. Ne ikisi de yakınlaşmıştı. Charlie hakkındaki şüphelerim hakkında ona hiçbir şey söylemedim ve şaşırtıcı bir şekilde o da sormadı.

Ne şu anda yapmak isteyeceğim son şey bir düğüne gitmek. Şu anda arabama atlayıp Ronald Sullivan'ın evine gidip ağzının payını vermeyi tercih ederdim. Ama bu Storm ve Dan. Bu günü asla kaçırmam.

"Hadi, çıkalım." Ginger koltuğumdan kalkmama yardım etmek için uzandı, ben isteksizce onu takip ederken kolumu çekti. Charlie'yi de yanımda götürmem gerekiyordu ve bunu ikimiz de biliyorduk. Sanırım bu yüzden Ginger benimle burada buluşmak ve arabayı benimle sürmek konusunda ısrar etti. Penny's'i bu gecelik kapattım. Muhtemelen öğleden sonra şişemin dibine vuracağımı düşünmüştür.

İtiraf etmeliyim ki, bu fikir cazip geldi.

Parmakları kravatıma uzanıyor ve onu ayarlıyor. "Bu gece çok şık görünüyorsun patron." Gülümsüyor ve kolunu uzatıyor. Onu tutuyorum ve omzumun üzerinden John'a bilmiş bir bakış atarak beni dışarı çıkarmasına izin veriyorum.

"Beni nerede bulacağını biliyorsun," diye mırıldanıyor ayağa kalkarken.

"Tebrikler, dostum." Bir kolumu Dan'ın omzuna atıp gevşekçe sarılıyorum. Kişisel çalkantılarıma rağmen gerçekten ciddiydim. Bugün o çardağın altında Storm'u beyaz bir elbise ve ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle görmek bana bir anlığına nefes aldırdı.

"Thanks," diyor Dan kıkırdayarak, sahilde nedimleri Kacey ve Livie ile poz veren gelinine bakarken. Sadece ikimiz, bir kenarda duruyoruz, kalabalık bir misafir topluluğu birbirine karışıyor ve

Gölmek. Bir Őey söylemek ister gibi duraksıyor ama söylemiyor. Sonunda sorar, "Charlie'den hiç haber aldın mı?"

"Hayır." Öey herkes onun gittiğini biliyor. Ben bile beni kızdırmamak için elinden geleni yapıyor ve bunun hukuk bürosundaki sevimli kız arkadaşını iyi davranışlarıyla etkilemeye çalışmakla bir ilgisi olduğundan Şüpheliyim.

Kimse *neden* gittiğini bilmiyor ve ben de DEA ajanı arkadaşşıma söylemeyeceğimden eminim.

"Ve John onun izini bulamadı mı?" Dan zorluyor.

İ çekiyorum. Dan geçen gün beni kontrol etmek için kulübe geldi ve John da tesadüfen uğradı. Onu ziyarete gelen eski bir arkadaş olarak tanıttım ama Dan iki dakika içinde onun bir dedektif olduğunu anladı. Ayrıca John'un benim için elde ettiğı bilgileri bulmak için muhtemelen en geleneksel, yasalara saygılı yöntemleri kullanmadığını da fark etti.

"Onu bulamayacağımdan emin olmak için elinden geleni yaptı Dan. Artık yapabileceğim pek bir Őey yok." Öere Charlie'den hiçbir iz yok. Kelimenin tam anlamıyla ortadan kayboldu.

Dan yavaşça başını sallıyor. Ona bakmak için döndüğümde gözlerini kaçırıyor. İgüdülerimin harekete geçmesi için onun alt dudağını ısırmaya başlaması gerekiyor. "Ne biliyorsun Dan?"

Elini küt kesilmiş saçlarının arasından geçiren Dan, sonunda bir iç çekti. "Yarın öğleden sonra Penny'ye uğrarım, tamam mı?"

Onu yakasından tutma isteğimi bastırıyorum. "Ne yap-"

"Bugün benim *düğün günüm*." Dan başını sertçe sallar. "Yarın. Bunu *yarın* halledelim. Bu gece değıl. Bildiğim hiçbir Őey onu bulmada işine yaramayacak zaten."

Onun uzaklaşmasını izliyorum, onun hakkında nasıl bir Őey bildiğini merak ediyorum. Ne kadarını biliyordu? Ne *zamandır biliyor*? Benden *önce biliyordu* da bana söylemedi mi? Öe Telefonum cebimde titremeye başladığında sessiz soru sağanağı hala bana saldırıyor.

"Hareket halinde mi?"

"Hayır, ama ... bir Őey çıktı." Telefonuma derin bir nefes verdiğimde John'un bana haberleri olduğunu ve iyi olmadığını anlıyorum. Dönüyorum ve kalabalıktan uzaklaşarak sahilde yürümeye başlıyorum. "Az önce arkadaşşımdan bir telefon aldım. Altı ay önce Augusta'nın dışındaki bir ulusal parkta insan kalıntıları bulunmuş,

Maine. Sonuçlar az önce geldi. Diş kayıtları Indianapolis'ten Charlie Rourke'unkilerle eşleşiyor. Yaklaşık dört yıl önce kafatasının arkasına aldığı darbe sonucu ölmüş.

Midem bulandı. şphelenmiştim ama şimdi kanıtım var.

Charlie hiçbir zaman Charlie Rourke olmamıştı.

Ona aşığım ve gerçek adını bile bilmiyorum.

"ey olayı babanın üzerine yıkmaya çalışıyorlar ama şu ana kadar baba hiçbir şeyi kabul etmedi Raporlara göre, onu sorgulamaya başladıklarında şok olmuş görünüyordu. Kızının kaybolduğu gece işte olduğunu hatırladığını söylüyor. ey mazeretini araştırıyor."

"Yani, Charlie ..." Yüzümü buruşturuyorum. "Benim Charlie'm bir şekilde l bir kızın tam kimliğine sahip öldü."

"Evet. at'u yapmak kolay değil, özellikle de üzerinde bu kadar oynanmışken."

Tezahürat yapan kalabalığın önünde karısının dudaklarına derin bir öpücük konduran Dan'e bakıyorum. Onunla ne işi var? Bana söyleyecek mi? Ne de olsa, bilgi istediğinde ona hiç yardım etmedim. Lanet olsun, bana hiçbir şey söylemediği için onu suçlayamam.

Bu gece hayatımın en uzun gecesi olacak. Bir anlığına Vicki'nin evine gitmeyi düşündüm. Telefon numarasını sildim ama nerede yaşadığını biliyorum. Bu fikirden hemen vazgeçtim. Telefonu aabileceğimi bile sanmıyorum.

Ve benim daha iyi bir fikrim var.

"John. Nav'ımın yanaştığını gördüğünde, ben sana geri dnmende sakınca olmadığını söyleyene kadar bloğun etrafından dolaş, anladın mı?"

"Cain, bu en iyisi değil-"

"Anladın mı?"

"Dün gece sana ne oldu böyle?" Dan bana bakarken yüzünü buruşturuyor ve eliyle masamda duran boş konyak şişesini yokluyor.

"Dün gece evlenmedim, orası kesin," diye mırıldanıyorum kuru bir kıkırdamayla, kollarımı başımın üzerine uzatarak. Sanırım benim hakkımda konuşuyor.

siyah göz. Ronald Sullivan beklediğimden daha hızlıydı. Æ herif kapıyı açar açmaz iyi bir vuruş yaptı. Muhtemelen Nate'i gözden uzak tutmalıydım. Æen yine, Nate en başta orada olmamalıydı. Akşam yemeğinden sonra arabadan indiğimi gördü ve tam uzaklaşmak üzereyken yolcu koltuğuma atladı.

Dan, kanepenin üzerine yayılmış takım elbisemi kaydırıp otururken anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. "Bak, fazla zamanım yok ve zaten burada olmamam gerektiğine eminim. Bu yüzden işimi kaybedebilirim." Ağır bir iç çekişle, pantolonunun arkasına sıkıştırdığı ve gizlediği beyaz bir dosyayı çıkarmak için arkasına uzanıyor. "İki hafta önce gazetemi almak için ön kapımı açtığımda üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarf buldum, üzerinde 'Confidential, DEA' yazıyordu."

"İki hafta önce mi?"

"Evet." Utangaç gözlerini bana çevirdi. "Charlie'den geldi."

Bir saniye içinde ayağa kalktım, sesim aniden odamda patladı. "Bana *şimdi mi* söylüyorsun?"

"Sakin ol, Cain. Sadece ..." Eli alnındaki çatık kaşları ovmak için hareket ediyor. "Otur." Dan ne kadar yumuşak başlı olsa da otoriter maskesini nasıl takacağını biliyor. Dediğini yapıyorum çünkü çenesinin inatçı duruşundan başka türlü devam etmeyeceğini anlayabiliyorum. "İlk başta ne yapacağımı bilemedim. Dürüst olmak gerekirse, korkmuştum. Yani, gecenin bir yarısı kapıma zarf bırakan da kim? DEA'ya katılalı daha birkaç hafta olmuştu. Yine de sonunda açtım." Durakladı. "Charlie'den bana gelen bir nottu, New York Long Island'dan Sam Arnoni'yi araştırmam gerektiğini söylüyordu, çünkü Miami'ye büyük miktarlarda eroin getiriyordu."

"Sam Arnoni?" Æ O gün telefonda konuştuğum Sam mi?

Eroin mi?

Siktir, Charlie!

"Evet. Æere başka isimler de vardı. İlk isimler: Bob, Eddie, Manny. Şüphesiz sokak isimleri. İşe yaramaz." Duraklıyor. "Ama şu Sam Arnoni denen adamı araştırmaya başladım ve ..." Dan'ın başı geriye düştü. "Cain, dünyanın en kötü şansına sahipsin."

Kaşlarımın sıkıca birbirine yaklaştığını hissediyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

"'Büyük Sam' Arnoni yıllardır FBI'in radarındaydı ama onu bir türlü yakalayamadılar." Dosyayı karıştırırken, bir ataşla birbirine tutturulmuş küçük bir kâğıt demeti çıkardı. Tören yapmadan masamın üzerine fırlattı. "E adamın yeterince yasal işi var - bazıları miras kalmış, bazıları sıfırdan kendisi tarafından kurulmuş, bu da parasını aklamasını kolaylaştırırken Federallerin onu yakalamasını zorlaştırıyor. Ayrıca zeki biri. Bu serserilerin çoğundan daha zeki. Organizasyonunu küçük tutmuş.

Eere büyüklenmiyor, Godfather güç gösterisi saçmalığı yok.

"Altı yıl önce, Federaller nihayet bir şey bulduklarını düşündüler. Dominic adında bir adam teslim olmaya hazırды. Ama somut bir bilgi elde edemeden ortadan kayboldu. Birkaç ay sonra ölü olarak ortaya çıktı. Ondan sonra, bu Sam denen adam daha da sertleşti."

Yığını elime alıp sayfaları karıştırmaya başladım. Çoğunlukla pantolon ve deri ceket giymiş, iri yarı, kırılmış bir adamın samimi fotoğrafları. "Yani küçük çaplı bir çete mi?"

Dan yarı başını sallıyor, yarı omuz silkiyor. "Ama ben olsam küçük çaplı demezdim. Görünüşe bakılırsa artık öyle değil."

Uçmaya devam ediyorum, *benim için* değerli bir şey arıyorum. "Peki Charlie'nin bu işle ne ilgisi var? Onun olduğunu mu söylüyorsun-" Sözlerim, aynı adamın kaldırımında yürürken kolunu sarışın genç bir kıza doladığı resme takılınca kesiliyor. Kız on yaşından fazla olamaz ve elinde bir külâh dondurmayla adama kocaman gülümsüyor.

Dan dosyadan ikinci bir kâğıt destesi çıkardı. "Sam Arnoni on iki yıl önce Jamie Miller adında bir kadınla evlendi. E üstteki resim onun. Vegas'taki E Playhouse'da çalışıyordu."

E başımın arkasındaki küçük saçlar kalkıyor. Eat Charlie'nin *on* çalıştığını söylediği yer. Gümüş rengi dar bir elbise giymiş kadının resmini inceliyorum ve benzerliği hemen fark ediyorum; aynı sarı bukleler, aynı geniş ağız, aynı bebek yüzü, kat kat ağır makyajla gizlenmiş.

Dan konuşmaya devam ediyor ama ben bunun nereye varacağını zaten biliyorum. "Jamie Miller iki yıl sonra Sam'in oğlunu doğururken öldü, o da öldü. Bir kızı vardı." Sam'in ve genç kızın resimlerine göz gezdiriyorum.

E ikisi bir lokantada patates kızartması yerken, adam onu salıncakta iterken, boynuna madalya takılırken, sahnede selam verirken adam ona

tezahürat yaparken.

Ve Charlie her birinde gülümsüyor. Sanki gerçekten mutluymuş gibi.

"Yani bu Sam Arnoni denen adam Charlie'yi kendi kızı gibi yetiştirmiş."

Dan son kâğıt destesini çıkarıp bana uzatırken ağzı yüzünü buruşturdu. "Onun adı aslında Charlie değil, Cain."

"Biliyorum." Boşalırken onun adını kaç kez haykırmıştım? Onun olmaması umurunda mıydı ki?

İtirafım yüksek kaşlı bir bakışa neden oldu ama detay vermedim, Dan'den gelen evrakları derin bir nefes alarak kabul ettim.

Neyi öğrenmek üzereyim?

İlk sayfada elim titriyor; Charlie'nin spor salonundan çıkarken çekilmiş renkli bir fotoğrafı, saçlarını at kuyruğu yapmış, yüzü makyajsız, gözleri güneş ışığında bir menekşe çayırı gibi parlıyor. Tıpkı her sabah birlikte duş almadan hemen önce benim binamdaki spor salonundan dönerken görüldüğü gibi.

☒ Daha önce fiziksel şiddet ve bol miktarda konyakla uzaklaştırdığım boğazımdaki acı verici yumru intikamla geri döndü. Dan'e bu yumrunun bende kalıp kalamayacağını sormak üzereydim ki ehliyetinin kopyasını gördüm.

☒ İstek dudaklarımda ölüyor.

"Bu gerçek mi?" Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve farklı bir sonuç umuduyla yeniden açıyorum.

Sikeyim.

İç çekiyor. "En azından yasal olduğunu biliyorsun, Cain."

"Zar zor." Ondan 11 yaş büyük müyüm? "Bu ne demek oluyor? ☒ *liseden* birkaç ay önce mi mezun *oldu*?" Liseyi hatırlamıyorum; bir ömür önceydi. Yine de hangi şokun beni daha çok etkilediğini bilmiyorum: onun sadece *on sekiz yaşında* olması mı yoksa

"İyi bir öğrenciydi. Sessiz, zeki. Jimnastik ve oyunculığa odaklanmıştı. Sonbaharda başlamak üzere Tisch'e kabul edildi. Belli ki Federallerin gözü onun üzerindeydi ama reşit değildi, bu yüzden onu takip etmek zordu. ☒ey onu daha çok bilgi toplamak için kullanmak istiyordu." Dan devam ederken beni dikkatle izliyor. "İlkbahara kadar, on sekiz yaşına girdikten sonra, Sam'in onu uyuşturucu dağıtmak için kullandığından ilk kez şüphelendiler. Sonra da çekip gitti. Görünüşe göre bir yıllık erteleme için başvurmuş.

Avrupa'ya seyahat edebiliyordu. Pasaportunun Fransa, İtalya ve Almanya'daki otellerde kullanıldığı ortaya çıktı. Yasal görünüyordu. Görünüşe göre Sam onun buradaki varlığını gizlemek için elinden geleni yapmış."

Birisi ona haber vermiş olmalı. Bunun olabilmesi için FBI ile bir bağlantısı olması gerekirdi. "Yani o buradayken biri onun kimliğiyle Avrupa'yı dolaşıyor, Charlie Rourke adını kullanıyor ve ..." Dan'le gözlerimi kilitleyip şüphelerimi doğrulamasını bekliyorum.

"Notta hiçbir şeyi kabul etmedi, bu yüzden suçunu bilmiyorum. Ancak damlaların nasıl yapıldığını oldukça spesifik detaylarla açıkladı."

ere uzun bir duraksama oluyor ve sonra odamdaki havanın değiştiğini hissediyorum. "Ne kadarını biliyordun, Cain?" Dan yavaşça soruyor. "Onu *evime* getirdiğinde ne yaptığını biliyor muydun? Karıma ve doğmamış çocuğuma ve-"

"Hayır!" Ses tonumu hemen yumuşatıyorum, çünkü Dan'e bağırmaya hakkım yok. Öte yandan onun bana yumruk atmaya hakkı var. Tekrar tekrar. "Bilmiyordum." İçimi çektim. "Gitmeden bir gün önce şüphelenmeye başladım. Ve sonra dün gece-" Duruyorum, tüm bunları Dan ile paylaşmak isteyip istemediğime karar veriyorum. Yine de benimle paylaştıklarından sonra ona bu kadarını borçluyum. "ere sana yardımcı olabilecek Ronald Sullivan adında bir adam var. Yeterince baskı yaparsan konuşur. Adresi bende var." Kafede Charlie'yle karşılaştığım gece neler olduğunu anlatması için bir düzine darbe ve birkaç kırık kaburga kemiği gerekti. Manny adında bir pisliğin kafasına silah dayayıp onu öldürmekle tehdit ettiğini ve Ronald'ın ona kaçmasını çünkü kendini öldürteceğini söylediğini. Şimdi bunu düşünmek bile kanıma ateş düşürüyor.

"Yani *gerçekten* gitti mi? Nereye gittiğinden hiç bahsetmedi mi?"

Sözlerinin arasındaki suçlamayı duyarak kağıt yığınlarını yere atıyorum. "Onu saklamıyorum, Dan! Keşke onu bulabilseydim ama o *gitti*. Kaçtığı için onu suçluyor musun? Muhtemelen sana bildiği her şeyi anlatmıştır ve sen de onu sorguya çekmek istiyorsundur."

"Hey!" Dan kanepeden atlarken havlıyor. "Ben senin tarafındayım. Charlie hakkında kimseye tek kelime etmedim. Kimse onun burada çalıştığını, seninle çıktığını bilmiyor. Eğer bir şey söyleseydim, hayatın

şu anda bir sirk olurdu." Boğazını temizleyerek ekliyor: "Bu tür bilgileri sakladığım için işimi kaybedebilirim."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, ellerimi saçlarımın arasından geçirerek. "Onunla birlikte olduğum süre boyunca bunu yaptığina inanamıyorum."

"Bir tek sen değilsin. Kendi evimde bir uyuşturucu kaçakçısı olduğuna ve hiçbir fikrim olmadığına inanamıyorum." Nefes veriyor. "Kim on sekiz yaşındaki küçük tatlı kızını böyle kullanır ki? Ve kim bilir ne kadar zamandır bunu yapıyor! Şings bu işlemlerde her zaman yanlış gider. Şow Charlie'ye benzeyen bir kız ve tecavüze uğramaları ya da ölmeleri garanti. Ya da her ikisi."

Soğuk bir dehşet vücuduma yayılıyor. Charlie hiç tecavüze uğramış mıydı?

"Keşke ona yardım edebilseydim, Cain," diyor Dan sesinde gerçek bir endişeyle, haklı öfkesi azalıyor. "Ama o giderse yapamam. Onun üzerinde gerçekten ne kadar etkisi olduğunu bilmezsem. Ve eğer bu yeterliyse."

Bilgi yığınınına dokunuyorum. "Peki ya öyleyse? Onu böyle birine karşı koruyacak bir şey var mı? Eğer dediğiniz gibiyse, muhtemelen kendi en iyi arkadaşını öldürdüyse, onu öldürmesini engelleyecek ne var? Belli ki onun hayatına değer vermiyor. Bu adam resmin içinde olduğu sürece, kız asla güvende olmayacak, değil mi?"

"Bak Cain, bu konuda pek iyi bir deneyim yaşamadığınızı biliyorum ama adalet sistemine güvenmek zorundasınız. Bilmiyoruz-"

"Charlie yerine Storm olsaydı, aynı şeyi söyler miydin?" Dan cevap olarak başını sallıyor. Şat ihtiyacım olan tek cevap.

Ve Charlie ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu biliyor. Tanıştığımız ilk günden ayrıldığı geceye kadar hep biliyordu.

Muhtemelen onu bir daha göremeyeceğim.

"Şis ciddi bir iş, Cain. Eğer şehirde duyduğumuz adam buysa, büyük miktarda mal taşıyor ve karteli kızdırıyor demektir. Bunu yapmak isteyen biri ya gerçekten aptaldır ya da gerçekten tehlikelidir. Aptal olmadığını zaten biliyoruz. Gözünüzü dört açmalısınız," diye uyarıyor Dan. "Ona senin hakkında ne söyledi bilmiyorum. Umarım hiçbir şey anlatmamıştır."

Olmayabilir. Ama *ben verdim*. Ona lanet olası adımı verdim. Ve o "amcası" beni çok iyi tarif etti. Bildiğim kadarıyla, o da

Resim.

Beni bulamayacaklarını düşünecek kadar aptal
değilim. Ya da bulamayacaklarını.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CHARLIE

"Aşkım, gelirken masa yediye fazladan bir sos getirebilir misin?" Berta bütün öğleden sonra dinleyebileceğim o ağır güneyli aksanıyla soruyor. Özellikle de bana sayısız evcil hayvan isminden biriyle hitap ettiğinde. Vardiyam daha bir saat önce başladı ve bana şimdiden "Tatlım", "Sevgilim", "Şekerim" ve "Tatlım" diye hitap ediyor.

Bazı insanlar bunu can sıkıcı bulabilir ama ben her birini güneş ışığına hasret bir çiçek gibi içime çekiyorum.

Çünkü hiçbirisi eski evcil hayvan ismime benzemiyor.

"Elbette!" Yemek dolu tabakları tezgahdan alırken aşçı Herald'a göz kırpiyorum.

"Katie, sen tam bir meleksin," diye mırıldanıyor iri yapılı esmer kadın, üç tabak alırken omzumu okşuyor. "Seninle ilgili içgüdülerimin doğru olduğunu biliyordum."

Sahnedeki mükemmel gülümsememi takınarak siparişleri teslim etmek üzere masalara doğru ilerliyorum. Daha iki hafta önce bu masalardan birinde saatlerce oturmuş, Miami'den gelecek her türlü habere aç bir şekilde gazete üstüne gazete okumuş ve her türlü şeyi merak etmiştim.

Sam orada mıydı?

Beni mi arıyordu?

Cain'i mi arıyordu?

Otobüse binmeden birkaç saat önce Dan'in kapısına bıraktığım bilginin yeterli olmasını umuyordum. Fazla bir şey değildi ama elimdeki tek şey buydu. Eğer daha akıllı olsaydım, Sam'i arkadan bıçaklayacağıma inansaydım, Bob ve Eddie'nin resimlerini taslak dosyasından kaybolmadan önce kaydederdim.

Üçüncü fincan kahvemi içtikten sonra, uzun saç örgüsü kıkına kadar inen ve yaka kartında "Berta" yazan orta yaşlı garson, benim gibi güzel bir kızın tek başına ne yaptığını sordu.

Boş muhabbet edecek ya da yalanlar uyduracak havada değildim, bu yüzden açıkça bir işe ve kalacak bir yere ihtiyacım olduğunu söyledim. Nerede kaldığımı sordu ve söylediğimde yüzü tiksintiyle buruştu. "Oh, bu olmaz."

Şimdi buradayım, Becker's Diner'da masalara servis yapıyorum ve bir blok ötede Berta'nın garajının üstünde bir oda kiraliyorum.

Neredeyse çok kolaydı.

Öe oda küçük ama temiz, güvenli ve rahat. Hepsinden önemlisi, her gece uyurken ağladığımı kimsenin duymayacağı kadar özel.

Berta tatlı biri. Otuz sekiz yaşında bekâr bir kadın, aile lokantası ona miras kalmış ve bir dizi felaket denemediği sonra akşam vardiyasında iyi bir yardımcı bulmakta zorlanıyor. Burnunu sokmayacağına tam olarak güvenmiyorum ama silahım ve sırt çantam bir havalandırma deliğinin içinde saklı, bu yüzden güvende olduğumu düşünüyorum.

Ve şimdi yirmi bir yaşında Ohio'lu Katie Ford'um. Altın sarısı çene hizasında bir saçım, menekşe rengi gözlerim var ve sadece hafif makyaj yapıyorum. Ohio State'ten Beşeri Bilimler diplomasıyla mezun olduğum için benimle gurur duyan ve Güney'de yaşamı tecrübe ederken bana tam destek veren sıradan bir ailem var. Ve cüzdanımı çaldırdım. *Öat bu* yüzden sosyal güvenlik numaram ya da başka bir kimliğim yok. Geçici olarak tabii ki.

Geçen Pazar sabahı Berta ile kiliseye bile gittim. Ben yeni bir insanım. İyi şeyler yapan iyi bir insan. Sessiz ıstırabını iyi saklayan biri.

"İşte Philly biftekli sandviçin, Stanley. Dikkat et, sıcaktır." Tabağı masaya, kırk küsur yaşında, turuncu saçlı ve yeşil askılı domuz çiftçisi olan ve saat altıda gelen müdavimin önüne koydum.

Her gece kırk beşte gelip aynı şeyi sipariş ediyor. Sanırım Berta'ya karşı bir şeyler hissediyor.

Buradaki müşterilerin çoğu müdavimdir. Bu çok hoş. Hey merhaba demeye özen göster ve bu da kendimi o kadar da yalnız hissetmememi sağlıyor.

"Hey, Katie!"

Arkamı döndüğümde Berta'nın yeğeni Will'in o şapşal sırtışıyla arkamda dolaştığını görüyorum. "Bu akşam işten sonra ne yapıyorsun?"

"Muhtemelen eve gidiyordur. Yorgunum." Berta tetikteyken ayrıntılı bir hikâye uyduramayacağımı bildiğim için esneme numarası yapıyorum. Berta çıkmaya başlayacağımız konusunda umutlu, onun bir holigan gibi davranabileceğini ama iyi bir çocuk olduğunu ve buraya getirip durduğu o "uçarılar" yerine benim gibi bir kızı hayatında kullanabileceğini söylüyor.

There's nothing wrong on him, honestly. O olmadığı gerçeği dışında.

Düşüncesi bile boğazıma acı veren bir yumru oturtuyor.

"Pekala. Eğer fikrini değiştirirsen, arkadaşım bu gece Copper Mill Road'da bir parti veriyor. Canlı müzik grubu... fiçılar... Sen de gelmelisin." Gözleri göğsüme kayıyor - sadece "Becker's" tişörtüyle vurgulanmış - bakışlarımla buluşmadan ve yakalandığını anlamadan önce. En azından kızarma nezaketini gösterdi.

"Thanks, Will. Bunu aklımda tutacağım." Üniversite arkadaşlarıyla birlikte bir standı doğru ilerlerken onu izliyorum. Ve bu bana şu anda New York'ta olmam, Tisch'e gitmem ve hayallerimi yaşamam gerektiğini hatırlatıyor. Alabama'da bir lokantada hamburger ve gazoz servisi yapmamam gerektiğini.

İstemedenden aşık olduğum bir adamın hasretini çekiyorum.

Derin, sakinleştirici bir nefes vererek masadaki tabakları temizlemeye başlıyorum. Ohio'lu Katie Ford, Tisch'e hiç kaydolmamış. Yaşamak için hiç soyunmadı. Cain adında bir adamla hiç tanışmadı.

Ayrıca hiçbir zaman uyuşturucu satmadı ve satmayacak da. Bu umut ışığının, iç karartıcı kara bulutların arasında kaybolmasına izin veremem.

Kızlardan biri şakacı bir şekilde Will'in kulağını okşarken masadan kahkahalar yükseliyor ve bu hareket Will'in saçının alt tarafındaki mor bir çizgiyi ortaya çıkarıyor.

Tetiklediği acı tatlı anılara gülümsüyorum.

Ginger'ın nasıl olduğunu merak ediyorum. Katie Ford'un onun gibi bir arkadaş edinme umudu var mı merak ediyorum. Cain gibi bir erkeği asla bulamayacağı gerçeğiyle kendimi çoktan barıştırdım.

Şu anda ne yaptığını merak ediyorum. Kulüpte mi yoksa evinde mi saklanıyor?

Eğer beni düşünüyorsa.

Eğer beni özlüyorsa.

Ya da çoktan hayatına devam ettiyse.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

CAIN

Sam Arnoni'nin beni bulması tam yirmi beş gün sürdü.

John ve ben monitörden kömür rengi takım elbiseli uzun adamı izlerken Nate ofisimin girişinden "Seni soruyor," diye anons etti. Onu gördüğüm anda o olduğunu anlamıştım. Dan, her zaman kasamda kilitli kalmaları şartıyla telefonlarını benim için bıraktı. Talimatlara memnuniyetle uydum, tabii Charlie'nin bir fotoğrafı hariç. Hat birini, ihtiyaç duyduğumda çıkarmak üzere katlayıp cebime koydum.

Günde en az kırk kez bu ihtiyacı hissettiğim ortaya çıktı.

Kendi üvey kızını bir uyuşturucu tacirine dönüştüren adamla ilgili her ayrıntıyı ezberledim. Birçok işini biliyorum. Yaklaşık kilosunu, boyunu, doğduğu şehri biliyorum. Gerekirse göğsündeki aile armasını bile tarif edebilirim.

Evet, Sam Arnoni benim düşmanım ve düşmanım hakkında her şeyi bilmek isterim.

"Tamam, geliyorum," diyorum Nate'e ve ekliyorum, "Kızları ondan uzak tut." Miami'deki kalışını uzatmaya ve tatile dönüştürmeye karar veren John'a dönüyorum. Görünüşe göre tatili, beni takip eden biri olup olmadığını görmek için gölgelerden izlemek anlamına geliyor.

"Dan'i aramamı ister misin?"

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen. Ne yapacağıma karar verene kadar olmaz. "Bu adamı her zaman nerede bulabileceğimi bilmem gerekiyor."

"İlgileniyorum." Fazladan sandalyeyi bilgisayarın yanına çekerek otoparktaki video görüntülerini açıyor ve geri sarmaya başlıyor. Sam'in arabasını bulmak için olduğunu varsayıyorum. "Gidip o pislğe şarap ve yemek ısmarla."

"Thanks, John. Ve dikkatli ol."

"Sen de, Cain." Nere John'un sesinde şimdi çözemediğim bir şey var. Acaba en son benimle böyle bir duruma karıştığı zamanı mı düşünüyor? Şimdi ne planladığımı merak ediyor olmalı. Charlie'yi korumak için ne kadar ileri gideceğimi.

Ben de aynı şeyi merak ediyorum.

Acele etmiyorum, elimde bir bardakla ofisimden çıkıyorum. Bırakalım da herif demlensin. Sam'in silahlı olmadığını biliyorum ve beni fiziksel olarak geçmesinden endişe etmiyorum. Ondandır korkmuyorum, nokta. Çoğu insan bu anı korkuyla beklerdi. Aslında beni sonunda bulduğu için oldukça mutluyum. Şimdi tek yapmam gereken onu kendi kulübümde öldürmekten kaçınmak.

İri gövdesi masasındaki berjer koltuğu dolduruyor. Onu V.I.P. bölümüne kimin oturttüğünü bilmiyorum. Bana kalsa, kırk sekiz yaşındaki çocuk arka köşede, teneke kutunun yanında olurdu. Mercy'nin yanından geçerken onu görünce iri mavi gözlerinin parlamışını izliyorum, ama Nate onu yönlendirmek için hemen harekete geçiyor. Sanırım çekiciliğini anlayabiliyorum. Ne adam para kokuyor ve koyu renk saçlarının arasından geçen doğal gri çizgileriyle çoğu kadın onu seçkin biri olarak görüyor. Hatta çekici.

Tek gördüğüm farelerin arasında aç bir yılan.

Cherry'nin performansını izlemeye odaklandığı için benim geldiğimi fark etmiyor.

Ya da öyle olmadığını düşünmemi istiyor. "Beni mi soruyordun?"

Çelik gibi gözler bana dönüyor. Gülümsediğinde, neşe onlara dokunmuyor. "Merhaba, Cain." New York aksanının bu iki kelimeyle birlikte dilinden döküldüğünü duyabiliyorum. Elini uzatıyor ve ben de tutuyorum. Tutuyorum ve içindeki kemikleri kırma isteğiyle savaşıyorum.

"Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?"

Sam'in sırtışı beni daha da tetikte tutuyor. O da düşmanlarını araştırarak bir tipe benziyor. Benim hakkımda ne kadar bilgi toplayabildiğini merak ediyorum. "Lütfen, bana katılın." Boş sandalyeyi işaret ediyor ve kıkırdamadan edemiyorum. Kulübüme geliyor ve *beni kendisiyle* oturmaya davet ediyor. Kızgınlığımı bir kenara bırakarak, alaycı bir tavırla teklifi kabul ediyorum. Cherry gösterisini bitirirken ve Terry bir sonraki sanatçı olarak Levi'yi anons ederken sessizce oturuyoruz. Duruma rağmen içimde bir hayal kırıklığı kıpırdanıyor, eskiden buranın Charlie'nin yeri olduğunu hatırlıyorum.

İlk defa onun burada olmamasına sevindim.

"Sanırım kızım birkaç hafta öncesine kadar sizin için çalışıyordu," diye söze başladı ve içkisinden yavaşça bir yudum aldı. "Adı Charlie."

"Kızın, *Charlie*."

"Evet. Sarı saçlı mı? Güzel kız." Bir yudum daha alır. "Sanırım onu *iyi* tanıyorsun."

Üvey kızını beceriyor olmam Sam'i rahatsız ediyor mu merak ediyorum. Eğer içindeki canavar rahatsız olabiliyorsa.

Acaba ona hiç dokundu mu?

Bu düşüncüyü kafamdan atıyorum çünkü tam burada, şu anda, boğazı elinin altındayken bunu düşünmenin iyi bir şey getirmeyeceğini biliyorum.

Gözlerimin, saklamaya çalışmadan bizi izleyen Nate'in üzerinde dolaşmasına izin verdim. Oldukça gerideydi ama ihtiyaç duyulursa bir saniye içinde parmaklıklara tırmanabilirdi. "Evet, yaptım." Kartlarımı göğsüme yakın tutma konusunda ustayımdır. Ama şimdi zorlanıyorum. Bildiğim her şeyle Sam'e sözlü saldırıda bulunmayı çok isterdim. Ama bu avantajlı olmazdı ve bu yüzden cevaplarımı minimumda tutuyorum.

"O kayboldu. Haftalardır onu bulamadım." Kaşları birbirine sıkıca düğümlendi. "Onun için çok endişeleniyorum."

Eminim öylesindir. İçkimi yudumluyorum ve dişlerimin arasında geri itiyorum. "Birkaç hafta önce beni terk etti. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok." Dikkatli bakışlarının beni incelediğini hissedebiliyorum. Bunu yapmasına izin veriyorum. Gerçeklerden başka bir şey bulamayacak.

Beni terk *etti*. Birkaç hafta önceydi. Ve nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok.

"Nedenini söyledi mi?"

Şimdi onunla göz göze geldim. "Hayır, söylemedi. Bana hiçbir şey söylemedi."

Sam dikkatini tekrar kapıya yöneltir. "Biliyorsun, onunla çıkıyordun ve sonra birden ortadan kayboldu. Eğer onun kayıp olduğunu bildirirsem, çok hızlı bir şekilde şüpheli durumuna düşersin. Kings senin için zor olabilir."

"Lütfen yap." Yüzümdeki sırıtmayı engelleyemiyorum. "Saklayacak bir şeyim yok." Onun kayıp olduğunu bildirmeyecek ve bunu ikimiz de biliyoruz.

"Hayır mı?" İçkisini bitirmek için başını arkaya eğiyor, yüzünde eğlenceli bir gülümseme var. "Bana öyle geliyor ki Cain Ford'un saklayacak çok şeyi olabilir. Özellikle de Charlie gibi bir kızıdan."

Beni soruşturduğunu haber veriyor. Beni atlatmaya çalışıyor. Beni sarsmaya. İyi şanslar. "Charlie benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyor." *Neredeyse her şeyi.*

"Oh?" Ses tonunu yumuşatmaya çalışıyordu ama sesindeki hafif çatlağı fark ettim. "Peki ya buradaki tüm bu insanlar? Dürüst patronları hakkında ne düşünürlər?"

"Gerçekten umurumda değil," diye atılıyorum hiç tereddüt etmeden, yalan olsa da. Kirli çamaşırlarımın ortaya dökülmesi gerekiyorsa, onları ortaya dökecek olan benim. Taktiklerinden Sam'in insanları tehdit etmeye ve istediğini elde etmeye alışkın olduğunu anlayabiliyorum. Ergen üvey kızı üzerinde işe yaramış olabilir ama bana istediğini yaptırmak için bundan çok daha fazlası gerekecek.

Vücudu masanın üzerine eğilene kadar kayıyor. "Senin bir katil olduğunu bilmeleri umurunda değil mi?"

"Ö ringe çıkan herkes riskleri biliyordu," diye karşılık veriyorum, kanım donmuş olsa da. Jones hakkında mı konuşuyor? Ya da ...

"Ringin içinden bahsettiğimi kim söyledi?"

Siktir.

Nasıl öğrendi?

Camımın arkasına saklanıyorum, tepkimi tartarken gözlerimi ondan hiç ayırmıyorum. Ona hiçbir şey söylemediğimde devam ediyor. "Garip görünüyor, değil mi?"

Mat ailenizi öldürdüğünden şüphelenilen iki adam altı ay sonra ölü mü bulundu? *Dövülerek mi öldürüldüler?*" Soğuk gözler ellerime bakıyor. "Söylentilere göre çok iyi bir savaşçıymışsın. Yeraltı dünyasında eşi benzeri yokmuş."

Gözlerimdeki paniğin ortaya çıkmaması için mücadele ediyorum. Ailemin katillerini nereden biliyor? Ne tür bağlantıları var? Başka kim biliyor? Eminim bunu polisler ona söylemiyordur. Beni sorgulamak için bir kez bile kapıma gelmediler. Eğer gelselerdi, itiraf ederdim. Onlara o ikisinin bir gece bir çatışmadan sonra beni terk edilmiş bir depoda nasıl takip ettiklerini anlatırdım.

Beni nasıl tehdit ettiklerini. Kafama nasıl silah doğrulttuklarını. Nate'in kafasına.

John haklıydı. Ney babamın kendini kurtarmak için boşuna çabalarken haklı olarak beni çalmakla suçladığı parayı aramaya geldi. Görünüşe göre gölgelerde bekliyorlardı, önce birkaç vuruş kazanmama izin verirlerse fahiş bir faiz oranı talep edebileceklerini biliyorlardı.

O pisliklere bir kuruş bile vermeyecektim, bu yüzden o anda gerçekten sadece iki seçeneğim vardı: savaşmak ya da ölmek.

Nate ellerimin yanlarımda uçtuğunu görür görmez saklanmaya çalışacağını biliyordu.

Kanlı olay yeri fotoğraflarını görmeseydim, grafik raporları okumasaydım Ney'un hayatta kalma şansı olabilirdi.

Lizzy'ye ne yaptıklarını bilmeseydim.

Hemen John'u aradım. Bana eve gitmemi, çenemi kapatmamı ve bu konuyla ilgileneneğini söyledi. Sanırım halletti, çünkü bir daha bana bu konuda tek kelime etmedi.

"Sanırım birileri nihayet karşılık verdi," diye cevap veriyorum, sesimdeki kısıklığı yumuşatmak imkânsız.

"Evet ... biri yaptı." Bir sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi çenesini kaşıyor, ancak bu konuşmayı çoktan planladığını çok iyi biliyorum. "O davayı kapattıklarını duydum. Belki doğru bir isimsiz ihbarla yeniden açarlar?"

Dan, Sam'in zeki bir adam olduğunu söylemişti. Bunun kanıtını şimdi görüyorum. Ne olduğunu tam olarak bilmiyor olabilir, ama yüzümün merkezinde olduğu bir resim çizmek zor değil.

"Burada inşa etmek için çok çalıştığınız her şeyi kaybetmek yazık olur."

Elimi uzatıp bu çıkarıcı pisliğin canını almak istiyorum.

"Ne istiyorsun?" Şak diye söyledim.

"Kızımı geri istiyorum ve sanırım nerede olduğunu biliyorsun." Sesindeki tüm uçuculuk kayboldu.

"Şey, bilmiyorum, bu yüzden sana bir faydam yok." Son içkimi de ağzıma atıp ayağa kalkıyorum. "İzin verirsiniz."

Ayağa fırlıyor ve soğukkanlılığını korumak için mücadele ettiğini söyleyebilirim. Bu tür adamları bilirim. İnsanların onu kovmadan çekip gitmesine alışık değil. "Burada iyi bir kulübünüz var. Bir sürü güzel kız var," diye düşünüyor, gözleri koridorda geziniyor. Cherry'ye . .. Hannah'ya ... Mercy'ye ... diğer yarım düzine dansçıya. "Onları güvende tutmayı sevdiğinizi duydum." Üzerinde telefon numarası olan bir kart uzatarak, "Charlie'den haber alırsanız, bu numarayı aramanızı öneririm. Ve çok yakında."

Ona ters ters bakıyorum, sessizce alev alev yanmasını istiyorum ama almıyorum. Sonunda masanın üzerine koyuyor ve ben de onun dışarı çıkışını izliyorum.

Ben aptal değilim. O el yorumunun ne olduğunu biliyorum. Bu bir tehditti.

Öfke, sinir sinapsları gibi vücuduma yayılıyor ve kararımı benim yerime veriyor.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Şehrin sapıkları için bir işaret fişeği olan, yanıp sönen neon ışıklarına doğru ilerlerken Nate yanımdan soruyor.

İçimi çektim. "Hayır, ama başka bir seçenek göremiyorum."

"Buraya gelmemizden hoşlanmayacak," diye mırıldanıyor Nate, ama sonra yüzü sırıttıyor. İçimden bir ses Nate'in bu gece bir kavgaya girmekten çekinmeyeceğini söylüyor. Charlie'yle ilgili tüm bu karmaşa beni perişan etti, bu da onu sinirli yaptı.

Sin City, Penny's'in neredeyse iki katı büyüklüğünde. Çıplak kadınlarla, ekranlarla ve bazı motellerden daha fazla özel odayla dolu. Her masa, her dansçının tanıtım videolarını izleyebileceğiniz küçük bir monitörle donatılmıştır. Sonuç olarak, Rick kendisi için iyi yapıyor.

Sırayı atlayıp doğruca kapıya yürüyoruz. Keçi sakallı iri bir fedai siyah ipi kaldırıyor ve temkinli bir ifadeyle geçmemize izin veriyor. Kim olduğumuzu çok iyi biliyor. Penny's'e dört yıl önce iş aramak için gelmiş.

önce. Neredeyse onu işe alacaktım, ta ki John onun bilinen bir uyuşturucu satıcısıyla bağlantısı olduğunu ve onun da kartelle bağlantısı olduğunu öğrenene kadar. Onu işe alarak karteli Penny's'e davet etmiş olacağımı anlamak için dahi olmaya gerek yok. Şu anda Sin City'nin baş fedaisi olması ve kartel üyelerinin zaman zaman buraya uğradığının bilinmesi de şaşırtıcı değil.

anks bağlantılarımdan aldığım birkaç ipucu sayesinde, konuşmak istediğim adamın bu gece burada olduğunu biliyorum.

Fedai bizi içeri almış olsa da, bizi hemen Rick'e yönlendirmeyi de ihmal etmedi. e Kulübe girdiğimizde kıllı herif kollarını göğsünde kavuşturmuş bizi bekliyor. Adam şık görünmek için çaba sarf etse bile bunu başaramıyor. Gömleği kırışmış ve paçasında belirgin bir sarı leke olan kötü bir pantolonun üzerinden dışarı sarkıyor.

"Gerçek bir kış için mi geliyorsun?" Sırıttıyor. "Yoksa daha fazla yeteneğimi çalmak için mi?" Belli ki China'yı bana kaptırdığı için hâlâ kırgın. Gitmesine izin verdiğimi bilseydi, onu tekrar yanına çekmeye çalışacağından şüphem yok.

"Rick," selamlamak için yapabildiğim tek şey bu.

Benimle alay ediyor ama mesafesini koruyor. Son karşılaşmamızdan sonra -kulübümde, bana pezevenk dediğinde burnunu kırmış ve dört dişini dökmüştüm- fazla yaklaşmaması gerektiğini biliyor.

Nate eğilip mırıldanıyor, "Onu burada göremiyorum."

Kabretsin... Bu, Hıyar Rick'ten yardım istemem gerektiği anlamına geliyor. "Mendez'i görmem gerek."

Rick'in yüzüne bir kaş çatma ifadesi yerleşiyor ve bunun bir gelişme olduğunu düşünmeden edemiyorum. "O burada değil."

Bunun için zamanım yok. "Evet, öyle. Peki şampanya odası mı yoksa özel odalardan biri mi?" Rick'in ağzı geriliyor ama sessizliğini koruyor. "Yoksa polislerin kışına öyle bir girmesini sağlayayım ki bir ay boyunca doğru düzgün yürüyemeyesin mi?" e kulübü daha önce bir kez basılmıştı ama Rick'in iyi avukatlar tutacak kadar parası ve aklı vardı. Her nasılsa, onu kalıcı olarak kapatmak için gerçekten zarar verici bir kanıt bulamadılar, bu da bana görüldüğü kadar aptal olmadığını düşündürüyor.

Sertçe yutkunarak, "Onunla ne işin var?" diye mırıldandı.

"Çok tatlı biri. Çıkabileceğimizi düşünmüştüm," diye karşılık veriyorum. Rick gerçekler konusunda güvenilebileceğim son kişi.

Uzun bir duraksamadan sonra Rick dönüyor ve isteksiz bir el sallamayla bizi Sin City'nin şampanya odasına götürüyor; tavandan tabana siyah renkte dekore edilmiş büyük bir süit. Siyah duvarlar, siyah deri koltuklar, siyah halı. Æ tek renk ipucu duvarlar boyunca uzanan gümüş pervazlar, koltuk minderlerinin üzerindeki süslemeler ve bir kitap rafını kaplayan birkaç metal heykel.

Æree erkekler, büyük boy seksiyonel kanepenin etrafında oturmuş, çeşitli soyunma durumlarındaki kızlarla eşleşmiş, hepsi de on kilo almaya dayanabilir. Bir köşede bir sarışın dizlerinin üzerinde dördüncü bir erkekle "parasını kazanıyor".

Buna izin verdiği için Rick'in takma dişlerini kırmama saniyeler kaldı. Ama bunu yapmak davama yardımcı olmayacak, bu yüzden o kısa, siyah saçlı ve yanaklarında çürükler olan Hispanik bir adama doğru ilerlerken hareketsiz kalıyorum, yumruklarım yanlarıma yapışıyor. Æ Kucağındaki şehvetli ve çıplak Asyalı kız -ki yasal olması mümkün değil ve gözleri o uyuşturulmuş haliyle donuklaşmış durumda- Rick eğilip tanışma faslı olduğunu tahmin ettiğim şeyleri fısıldarken yavaşlamıyor bile. Midem içgüdüsel olarak kasılıyor.

Bu seviyeye düştüğüme inanamıyorum, ama ... siktir et. Æis onların yaptığı şey. Ben sadece işleri hızlandırmaya yardım ediyorum.

Soğuk siyah gözler önce bana, sonra da Nate'e dikiliyor. Belli ki etkilenmemişti ama merakı da uyanmıştı. "Dışarı," diye talimat veriyor ve kız kucağından kayarken kıcına hafif bir tokat atıyor.

Æe diğer kızlar çabucak yetersiz giysilerini geri çekip dışarı fırlıyorlar. Çenesini Rick'e doğru sallayarak, "Sen de," diye emrediyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Kimse Rick'e güvenmiyor.

Oda boşaldığında, iki adam gelip hem Nate'in hem de benim üzerimi aradı ve silahlarımızı çıkardı.

"Bu sürpriz ziyareti neye borçluyum?" Mendez sanki tamamen rahatmış gibi koltuğa yaslanarak soruyor. Æe ayağının tekrarlayan seğirmesi bana aksini söylüyor.

Başımı kameraya doğru eğiyorum.

"Rick daha iyi bilir." Ama bir anlık duraksamadan sonra başını sallayarak onaylıyor ve solumdaki adama el sallıyor. Birkaç saniye içinde kamera lensi parçalandı. "Bunları neden burada tuttuğunu bile bilmiyorum." Koffe masasının karşısında, ona dönük duran sandalyeyi işaret ediyor.

Nate arkada dururken ben öndeki koltuğa oturuyorum. O asla oturmaz. Bu onu savunmasız hissettiriyor ve bu adamların hepsinin kesinlikle silahı *olduğu* ve şüpheyile ona baktıkları bu durumda biz de savunmasızız.

"Meşhur Cain Ford," diye başlıyor Mendez, kollarını başının arkasına yerleştirerek. "Kuzenim seni yıllar önce Los Angeles'ta bir kez dövüşürken izlemişti."

"Öyle mi?" Arkama yaslanırken bir kolumu sandalyemin arkasına atıyorum. Bu benim kendi rahatlatma taklidim. Korkmuyor olabilirim ama aptal da değilim. Bir kartel üyesiyle yüz yüze oturuyorum ve ondan yardım istemek üzereyim. Nere yaptığım şeyin güvenli ya da akıllıca bir tarafı yok. "Hiç para kazandı mı?"

"Hayır, sana karşı bahse girdi ve kaybetti." "Ona bunu yapmamasını söyleyebilirdim."

Mendez'in alçak sesle kıkırdaması odayı dolduruyor, rahat şakalaşmalar gerginliğin bir kısmını dağıtıyor. "Neden buradasınız?"

Dışarı atılmadan önce onunla sadece birkaç dakikam olduğunu varsayıyorum, bu yüzden hemen konuya giriyorum. "Nere adında bir adam-"

"Adını hiç duymadım."

Ani kesikliğinin beni caydırmasına izin vermiyorum. Zaten Sam'in adını yüksek sesle söylememem daha akıllıca olurdu. "Son zamanlarda işinizden önemli bir pay alıyor." Nere daha spesifik olmaya gerek yok. Mendez'in düşündüğü tek şeyin bu olduğuna eminim. Ne gözlerindeki ani parlama bunu doğruluyor. Yine de kendini çabuk toparlıyor. "Asfaltlama sözleşmelerim mi?"

Gülümsememi kesiyorum. Ney hepsinde "yasal" işler ön plandadır. Mendez başka bir şeyi asla kabul etmeyecektir. Nere iyi biri. Onunla bu küçük dansı yapabilirim. "Şu anda Miami'de. Ne kadar kalacağını bilmiyorum." Gömleğimin cebine uzanıp kâğıt parçasını çıkarıyorum. Üzerinde John'un Sam'in kiralık arabasının alt tarafına bağladığı GPS'in yerini belirleyen kod var. Sonra, arka cebimden katlanmış resmi çıkardım. Garip bir sakinlik duygusuyla iki kâğıt parçasını da açıp önümdeki sehpanın üzerine atıyorum.

Mendez'in kaşları bir an için çatılıyor ama onlara dokunmuyor.

"Federaller yıllardır onu yakalamaya çalışıyor ama başaramıyorlar," diye yavaşça ekliyorum. "Sanki dokunulmaz biri gibi."

Ve o hayatta olduğu sürece, Charlie asla güvende olmayacak. Nere onun bana geri dönme şansı yok. Onu umutsuzca geri istiyorum. Her şeyi yaparım.

Kulübümü satarım, yaptığım işten uzaklaşırım.

Karteli kurun.

Øat eğer Mendez yemi yutarsa. Onun açgözlülüğüne, kibrine ve kendini beğenmişliğine güveniyorum.

Gerçekten görüyorum.

O siyaha yakın gözlerinde çarklar dönmeye başladı. Bu bilgiyle ne yapmasını beklediğimi biliyor. "Neden?" Basit bir soru. Adil bir soru.

Bunun benim için neden önemli olduğunu ona söylemeyeceğimden eminim. Böyle bir bilgi ileride bana pahalıya mal olabilir. Ayakta dururken vereceğim tek cevap, "İkimiz de bundan bir şeyler kazanıyoruz diyelim."

Günah Şehri'nden çıkarken kendime tekrar tekrar doğru kararı verdiğimi söylüyorum.

Øat başka seçenek yoktu.

"Bilmek istiyor muyum ki?"

Dan daireme girerken ön kapımı arkasından iterek kapatıyorum. Buraya daha önce hiç gelmemiş. Aşırı sakın ses tonundan, bir tur aramadığını tahmin ediyorum.

"Bilmiyorum. Sen biliyor musun?" Ben soruyorum.

Dan mutfağın yarısında durdu ve topuklarının üzerinde dönerek kurnaz gözlerini üzerime dikti. "Sam Arnoni'nin cesedi bu sabah otel odasında bir hizmetçi tarafından bulundu. Başı kesilmiş."

İçime çöken şok dalgasını gizlemeye çalışarak kendimi kahvemden bir yudum almaya zorluyorum.

On iki saat.

Günah Şehri'nden 12 saat önce çıktım. Mendez'in hakkını vermeliyim. Bir saniyesini bile boşa harcamıyor. Øe adam muhtemelen kapı arkamdan kapandığı anda "adamlarından" biriyle telefonda konuşuyordu.

"Emin misin?"

Dan yavaşça başını salları. "Otelden yeni çıktım. Cesedi kendim gördüm." İçimde bir suçluluk duygusu kıpırdanıyor.

"Ve başka kimse yaralanmadı mı?"

Hâlâ beni dikkatle izliyor, "Hayır. Profesyonel bir vuruş gibi görünüyor." diyor.

Dan'in yanından geçerek, rüya gibi bir halde körfezi seyretmek için oturma odama gidiyorum.

Sam aslında öldü. Ve
ben onun ölümüne
yardım ettim.

"Ben " Dan sormaya başladı ve sonra aniden durdu. "Biliyor musun? Kasabada olduğunu bilseydin sana sorardım ama o kadarını bile bilmek istediğimi sanmıyorum."

"Sabah beşe kadar Penny's'deydim, sonra da sekize kadar spor salonundaydım. Bana inanmıyorsanız güvenlik kameralarını kontrol edebilirsiniz. Ben profesyonel bir tetikçi değilim," diye mırıldandım ve ekledim, "ya da bir katil."

"Öyle olmadığını biliyorum, Cain. Ve bu kesinlikle bir kartel saldırısı, imza ile." Bir yelkenlinin geçişini izlerken sessizce yan yana duruyoruz. Dan'in dün gece Sin City'ye gittiğimi öğrenmesi herhalde çok uzun sürmezdi. Muhtemelen Sam'in dün gece Penny'nin evinde olduğunu doğrulamak için güvenlik kamerası kayıtlarımı da görmek isteyebilirdi. *Eğer* gerçekten bilmek istiyorsa.

"Sam gittiğine göre Charlie eve gelmekte özgür, değil mi?" Dan nihayet soruyor. Bununla nereye varmak istediğini merak ediyorum.

"Eğer onun öldüğünü bilseydi. Hiçbir şey için tutuklanmayacağını bilseydi, o zaman ... evet, sanırım yapabilirdi." İç çektim. *Ev*. Miami'yi evi olarak görür müydü? Geri dönmek ister miydi? "Yine de ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Sence bu haberlere çıkar mı?"

Eli çenesini kaşıyor. "Kesinlikle yerel haberler. Belki New York. Ne yapabileceğime bakacağım. Alaska'nın küçük bir kasabasındaysa bunu duyması pek mümkün değil." Gülümsüyor. "Birini tanıyan birini tanıyan birini tanıyorum."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

CHARLIE

"Gördün mü? Rimel sürmüş gibi görünmüyor mu?"

Berta'nın yerel haber kanalımızdaki siyah saçlı muhabire karşı bir takıntısı var.

Küçük garson önlüğümdeki parayı sayarken "Muhtemelen öyledir," diyorum. Ortalama olarak bir gecede bahşiş olarak kırk dolar kazanacağım. Gerçekten iyi bir gecede yetmiş, Berta söz verdi. Eskiden ne iş yaptığımı ve bir gecede ne kadar para kazandığımı bilseydi, kalp krizi geçirirdi.

"Ve ruj da mı?" Ekranı incelerken gözlerini kısıyor. "Dün daha şeftali rengiydiler. Şimdi kırmızılar. Ne tür bir erkek kırmızı ruj sürer?"

"Ee sert ışık ve yüksek çözünürlükle uğraşan bir tür, sanırım." Hızlıca tuzlukları ve biberlikleri doldurmaya başladım. Ee akşam yemeği telaşı sona erdi, ama hafta sonu mezuniyet günü. Gündüz vardiyasında çalışan garsonlar Molly ve Teena bu gece geç saatlere kadar çalışacakları için çift vardiya çalışıyorlar.

"Doug seni soruyor," diye fısıldıyor Teena yanından geçerken şakacı bir göz kırpmayla, gerçi sesi lokantanın yarısının muhtemelen duyacağı kadar yüksek ve hırıltılı. Neyse ki yirmi altı yaşındaki tamirci uzak köşede oturmaktadır. Berta'nın beni yeğeniyle evlendirme fantezisi kısa sürdü. Dün gece Doug'la geçit törenini izlemem için beni bir saatliğine işten çıkmaya zorladı.

GülüŖü bana Ben'i hatırlatıyor. GeniŖ ve gamzeli. Ama Ben gibi iğrenç bir göt değil. Ayrıca sarı saçları ve güçlü çenesiyle ona benziyor. Ve kibar biri. Dün gece mükemmel bir beyefendiydi, kapanmadan önce beni Becker's'a geri götürdü, uzaklaŖırken "iyi geceler" demekten baŖka bir Ŗey yapmadı.

Göğsümün içindeki bu boŖluęun ne zaman küçüleceğini merak ediyorum. Bir ay oldu ve bazı günler daha da büyüdüğünü düşünüyorum. Zamanın tüm yaraları iyileŖtirmesi gerekmiyor mu? Dört haftanın beni bu amansız acıdan ve kendimden Ŗüphe etmekten biraz olsun kurtarması gerekmez miydi?

Doğru Ŗeyi yaptığım inancına sıkıca tutunuyorum. Yine de, aynı piŖmanlık dolu özlem, derin bir uykudan gözlerimi açtığım anda içime çarpıyor ve gün boyunca düşüncelerimin arasında dolaŖıyor. Gece boyunca peŖimi bırakmıyor, gözlerimin altında kapatıcının tam olarak kapatamadığı koyu halkalar bırakıyor. İŖtahımı kesiyor, vücudum vermesi gerekmeyen kiloları atıyor.

Ama rüyalar... onlar en kötüsü. Korkunun tüm varyasyonları aynı sonuca götürüyor.

Kabil, benden iğreniyor.

Cain, benden incindi.

Cain bana yardım etmekte ısrarcı, çünkü o bir adam. Ve sonunda ölüyor.

Hayır. Ben doğru olanı yaptım. Ne ~~biz~~ bir araya getiren aynı zalim kader bizi ayırmaya mahkumdu. Bu sadece bir zaman meselesiydi. BaŖından beri biliyordum ama yine de çok sert düŖtüm.

Berta'nın yükselen sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Gördün mü Katie? Sana büyük bir Ŗehre taŖınmak yerine burada kalmanın daha iyi olacağını söylemiştim." Berta, Mobile, Alabama'ya yerleşmem ve ikimiz de yaŖlanıp saçlarımız ağarana kadar onunla birlikte çalışmam gerektiğine ikna olmuş durumda. "Ŗu film tarzı uyuŖturucu cinayetlerinden biri.

İis Miami'de Ŗık bir otelde zaman geçirin."

Gözlerim televizyona kayarken göğsümden soğuk bir ürperti yayılıyor, korkuyla ... bekliyorum ... Ne muhabir devam ediyor ama kelimeler tam olarak işlemiyor. "İnfaz tarzı ... kartel ... bölge savaŖı . . . eroin . . . uyuŖturucu satıcısı . . ."

Ekranda bir resim yanıp söner.

Nefesimi tuttum. Pazar günleri beni parka götüren, atıma bindiren, madalyalarım için podyuma çıktığımda tezahürat yapan, sahnede eğilirken "encore" diye bağırان adam.

Beni bir piyon olarak kullanan.

Beni bir suçluya dönüştüren. Beni tehlikeye atan.

Hayatımı çalan kişi.

Üvey babam, beni büyüten adam öldü.

Berta'nın uzaklarda bir yerde konuştuğunu duyabiliyorum ama sesi bulanık. Kolunu omzumda hissedebiliyorum, yarı yatıştırıcı, yarı ani sersemliğimi kırmaya çalışıyor, ben ekrana bakarken, onun adının - "Büyük" Sam Arnoni'nin- altında uçuşmasını izliyorum.

"Katie!"

Gözlerim sonunda Berta'ya kayıyor. Kırışmış bir alınla bana bakıyor. Kontrol etmeden, şu anda lokantadaki herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu biliyorum. Ne onları hissetmek kulaklarımı utançtan ısıtıyor. "Özür dilerim!" Sonunda zayıf bir kıkırdama çıkarmayı başarıyorum. "Bir an için onun lisedeki İngilizce öğretmenim olduğunu sandım." Rahatlamış gibi yaparak büyük bir hava üfledim. "Nat garip olurdu."

Berta kıkırdamaya başlar. "Ödümü kopardın kızım. Git ve biraz temiz hava al. Biz burayı temizleriz." Aşağıya baktığımda kırık camları ve yere saçılmış tuzu görüyorum. Ne çalkalayıcı elimden kaymış olmalı. Ağzımı açıyorum ama o çoktan beni tezgâhın yanından arka çıkışa doğru götürüyor ve itirazlarımı elinin tersiyle itiyor.

Bank Tanrım, Becker'ın arka tarafı boş. Cığerlerimden titrek bir nefes çıkarken koyu kırmızı tuğla duvara yaslanıyorum. Ne sonbahar havası, Long Island standartlarına göre hala sıcak olsa da akşamları daha serin. Kazak giymeme gerek kalmıyor ama yine de kollarımı göğsüme doluyorum.

"Sam öldü." Jose üç kelime fısıltıyla ağzımdan döküldü. Bu ani haber karşısında tam olarak ne hissetmem gerektiğine karar vermek için onları açıkta bıraktım.

Nere şu anda şokta olduğuma şüphe yok. Aklımda Sam'in yok edilemez olduğuy vardı. Ben, Cain ve diğer herkes risk altındaydı ama Sam'i hiçbir şey durduramazdı.

Bu bir oyun olabilir mi? Sam beni tekrar suya çekmek için kendi ölümünü sahnelemiş olabilir mi? Hayır. Sam asla yüzünün haberlerde "eroin satıcısı olduğu iddia ediliyor" etiketiyle görünmesine izin vermezdi.

Sam öldü.

Bir noktada, belki bir saat içinde, belki yarın ya da gelecek hafta, bunun gerçekliğinin beni gerçekten vuracağından ve beraberinde gerçek bir rahatlama getireceğinden şüpheleniyorum. Öldüğü için rahatlama değil. Sam'in yaptığı onca şeye rağmen, olduğu her şeye rağmen, onun ölmesini hiç istemediğimi kendime itiraf etmeliyim. Hayır, gerçekten özgür olduğum için rahatlayacağım, ne yazık ki onun ölümü bunun gerçekleşmesinin tek yoluydu.

Yine de altta yatan bir endişe yüzeye doğru ilerliyor ve beraberinde mide bulantısı dalgalarını getiriyor.

Sam Miami'ye geldi.

Ya Cain'i bulsaydı? Ben çoktan gitmiş olsam bile ona zarar verir miydi? Cain'in ölümü Mobile, Alabama haberlerine çıkmazdı. Şu anda ölü bir adam için üzüldüğüm olabilirdim.

Aceleyle restorana dönüp çantamı aldım. "Berta'ya on beş dakikaya geleceğimi söyler misin?" Herald'a soruyorum ve cevabını almadan kapıdan çıkıyorum.

Artık Sam öldüğüne göre, beni bulması konusunda endişelenmiyorum. Ama Cain'in benim hakkımda ne hissettiğini bilmiyorum. Dan'den ona notumdan bahsetmemesini istedim ama Dan bana hiçbir şey borçlu değil.

Ya Cain benden nefret ediyorsa?

Ya işlediğim suçtan sorumlu tutulmamı istiyorsa?

Hepsi mümkün, hepsi mantıklı.

Bunu yapmak riskli. Yine de hayatta olduğunu bilmem gerek.

En yakın ankesörlü telefon caddenin dört blok aşağısında ve kontrollü cep telefonu almadığım için kendime lanet ederek yol boyunca koşuyorum. Ankesörlü telefon takibinin nasıl çalıştığını bilmiyorum ama umarım iki saniyeden fazla yayın süresi gerektiriyordur.

Elimdeki son bozuk parayla üç deneme yapıyorum ama sonunda titreyen elimle Cain'in cep telefonu numarasını doğru bir şekilde girmeyi başarıyorum.

Çalmaya başladı.

Nefesimi

tutuyorum.

İkinci bir
halka.
Üçüncü bir
zil.

Ayın beşinde telesekreterinin açacağını bildiğim için midem bulanıyor.

Ve sonra aniden, "Alo?"

Derin sesi ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Cain güvende.

Sam onu bulamadı.

Görüşmeyi sonlandırmak için telefonun kancasına uzanıyorum ama elim donuyor. Çekmek için kendimi zorlayamıyorum. Cain'i hayatımdan çıkarmak için.

Sadece birkaç saniyeliğine, bu zayıf halkayla, Cain'in hâlâ onun bir parçası olduğunu hissediyorum. Nefes alışını duyabiliyorum. Telefonunu, tenimde pek çok kez hissettiğim o kirli sakalına bastırıldığını hayal edebiliyorum.

"Alo?" diye tekrar soruyor, bu sefer sesinde biraz belirsizlik var.

Dudaklarım cevap verecekmiş gibi hafifçe aralanıyor ama yapamıyorum. Tek bir kelime bile edemiyorum. Ve hala nefes alamıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlarken tek yapabildiğim onu dinlemek.

Bir saniye daha geçer.

"Charlie, sen misin?"

Ciğerlerimden çıkan hıçkırıklardan bir saniye önce yumruğum kancaya çarpıyor.

"On dört numaralı masaya yeni müşteri geldi tatlım," diye sesleniyor Berta, yanımdan geçerken sırtımı sıvazlıyor.

"Harika!" Yüzünü buruşturmasına bakılırsa, neşeli görünme konusunda fena halde başarısız oldum. Her ne kadar bundan da uzak olsam da, sadece memnuniyeti hedeflemeliyim.

ere insanların temiz molaların en iyisi olduğunu söylemesinin bir nedeni var. Ben temiz bir ara *verdim*. Çok canım yandı. Ve sonra gidip Cain'i aramak, sesini dinlemek, varlığını kabul ettiğini duymak zorunda kaldım. Sanki biri kör bir testere almış ve temiz molamı keserek pürüzlü

ve taze hale getirmiş gibiydi. İnsanı bayıltan türden bir acı.
Øe onarılamaz hissettiren türden.

at üç gün önceydi. O zamandan beri her sabah sırt çantamı alıp Greyhound terminaline giden belediye otobüsüne bindim ve Miami'ye bir bilet aldım.

Bankta oturup otobüsün uzaklaşmasını izledim ve kendi kendime Sam'in artık bir tehdit olmaktan çıkmış olmasının Cain'in artık benimle bir şey yapmak istediği anlamına gelmediğini söyledim. at Onu kendi haline bırakmalıyım. at Hayatına yeterince sorun getirdim. at Cain'le geçirdiğim o harika haftaların anısı kalbimdeki boşluğu bir şekilde doldurmalı, çünkü işler asla eskisi gibi olamaz.

Tabii ki Berta bunların hiçbirini bilmiyor, çünkü her gece vardiyam için zamanında geri dönüyorum, zayıf bir gülümseme yapıştırıyorum.

On dört numaralı masaya doğru ilerliyorum. ere orada kırlaşmış saçları ve yuvarlak gbeğiyle iri yarı bir adam oturuyor. nne bir menü koyarak ona en iyi sahte gülümsememi gösteriyorum. "Merhaba efendim. Becker's'a hoş geldiniz. Bu akşam size ne ikram edebilirim?"

"Oh . . ." Meny açma zahmetine katlanmadan karnını sıvazlıyor. "Bir siyah kahve ve bir hamburger."

"at kolay."

"Ben bir alışkanlık yaratığıyım." Sırıtıyor ve gülümsemesi gözlerine ulaşıyor. "Ve lütfen bana John de."

BÖLÜM KIRK YEDİ

CAIN

Onu bulduğumuza inanamıyorum.

Yaşadığı hayat göz önüne alındığında, böyle acemi bir hata yaptığına inanamıyorum. Kiralık arabamda oturup lokantanın penceresinden John'un siparişini almasını izlerken, bunu yaptığı için ne kadar minnettar olduğumu düşünüyorum.

Dan'e borçluyum. Ona ne borçlu olduğumu bilmiyorum. Belki hayati bir organ.

Ørough bağlantıları sayesinde CNN cinayet haberini aldı ve ulusal uyuşturucu sorunu haberinin bir parçası olarak sansasyonel hale getirdi. Oradan da pek çok küçük haber kanalına yayıldı.

Üç gece önce cep telefonuma gelen o garip aramadan sonra John birkaç dakika içinde numarayı Mobile, Alabama'daki bir ankesörlü telefona kadar takip ettirdi. Ertesi gün ilk uçakla yola çıktı. Beni kalmaya ikna etmeseydi ben de giderdim. Kadının rastgele bir ankesörlü telefon kullandığını ve onu bulmanın haftalar ya da daha uzun süreceğini düşündü.

Ama kullanmadı. Sadece dört blok ötedekini kullandı. Ve John'un yerel lokantalara olan zaafi sayesinde, kırk sekiz saat içinde ona rastladı.

Saçını kestirmiş. Gerçekten güzel görünüyor. Yüzündeki hafif makyaja rağmen onu daha yaşlı da gösteriyor.

Hala küçük bir bebek gibi
görünüyor. Kahretsin, onu
çok özledim!

Ŗu anda oraya hücüm etmemek için tüm irademi kullanıyorum. Kararsızım. Sam öldüğüne göre neden bana geri dönmediğini bilmiyorum. Aradığında bu yüzden aradığını varsayıyorum ama emin olamıyorum.

Ŗat bana belki de ne olursa olsun bana geri dönmek istemediğini düşündürüyor. Belki de eski hayatına dair hiçbir anısı olmadan temiz bir ayrılık istiyordur. Eğer durum buysa, orada bir olay çıkarıp her şeyi mahvetmek istemiyorum. John onun lokanta sahibinin garajının üstünde yaşadığını teyit etti; sabıkasız, hoş bir kadındı ve Pazar günleri kiliseye erken gitmek için dükkânı kapatıyordu.

Ve böylece oturuyorum. Ve onsuz yaşamak istemediğim kadının bensiz bir hayat yaşamasını sessizce izliyorum.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

CHARLIE

Anahtarlarım kapının yanındaki şifonyerin üzerine düşerken yüksek bir ses çıkarıyor. Önlüğüm ve çantam onu takip ediyor, sonra da ayakkabılarımı tekmeliyorum. Bu benim yeni gece ritüelim. Sırada saçımdaki yağlı lokanta kokusunu temizlemek için duş almak var. Lambayı açma zahmetine hiç girmiyorum çünkü floresan ampuller çok sert bir ışık yayıyor ve ayrıca sokaktan pencereye yeterince ışık geliyor.

Yatağında otururken onu nasıl özledim bilmiyorum.

"Bu süslü çarşafklar olmadan uyuyamıyorsun, değil mi?"

Geri sıçrayıp sırtımı duvara çarparken şaşkınlıkla bağıriyorum. "Buraya nasıl girdin?" Kendi sesimi zar zor duyabiliyorum, kanım kulaklarıma hücum ediyor.

O ayağa kalkıyor ve ben içgüdüsel olarak bir adım ileri atıyorum, gerçek beni yakalayana kadar kısa bir süre için benim olan o güzel adama doğru. Ama ayaklarım duraklıyor, ona yaptığım şeyin gerçekliği, duygusal bir saldırıya karşı kendimi savunmak için kendimi çelikleştirmeli miyim diye düşünmeme neden oluyor.

Hak ettiğim bir şey.

Yükselen panikle nefeslerim sıklaşıyor.

Benden nefret ettiğini söylemek için mi burada? Neat polisler beni tutuklamak için dakikalar içinde burada olacaklar mı?

Cain durmuyor. Gittikçe daha da yaklaşıyor, ta ki güçlü vücudu dizlerimin bağını çözene ve çarpıcı yüzü beni kendine çekene kadar.

Ve o koyu kahverengi gözler beni gözyaşlarına boğuyor.

Bileğimi kavıyor ve hiç tereddüt etmeden beni göğsüne doğru çekiyor, tanımlanmış kolları beni sıkıca sarıyor. "Becerikli olduğumu biliyorsun," dediğini bir şekilde hıçkırıklarımın arasından duyuyorum. Derin bir iç çekiyor ve vücudundaki gerginliğin azaldığını hissediyorum. "Tanrım, Charlie, bana cehennemi yaşattın."

"Özür dilerim." Onun sözleriyle daha çok ağlamaya başladım. "Başka seçeneğim yoktu.

O-"

"Biliyorum." Beni kavrayışını gevşetiyor ve bir adım geri çekilip elini çeneme koyarak başımı geriye yatırıyor. Parmakları gözyaşlarımı yumuşatmaya başlıyor. Onun için ne kadar çok gözyaşı döktüğümü bir bilse... "Her şeyi biliyorum."

Boğazımdaki kocaman yumruyu yutarak, "Her şey mi?" diye yankıladım.

Hüzünlü bir gülümsemeyle gözlerini ağzıma indiriyor. "Üvey babanın senden nasıl faydalandığını biliyorum. O son damlada neler olduğunu biliyorum."

Şakağıma dayadığı silahı hatırladıkça ürperiyorum.

"Ve tahminimce bana söylemedin çünkü beni korumaya çalışıyordun." Duraksıyor. "Haberleri gördün, değil mi?"

"Evet." Gözlerimi kapatıyorum, kolonyasının kokusu sarhoş edici olduğu kadar rahatlatıcı da.

"Artık güvende olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bir daha asla göremeyeceğimi sandığım o gözlere bakıyorum. "Öyle miyim?"

Cain'in kaçamak baş sallaması ona inanmamı sağlıyor. "Dan tek kelime etmeyecek." Kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Eve gelmemenin tek nedeni bu mu?"

Eve. "Beni orada isteyip istemediğini bilmiyordum," diye itiraf ediyorum zor bir yutkunmayla. "Sadece Sam'in seni bulmadığından emin olmak için aradım."

Kolları beni bir kez daha vücuduna yapıştırıyor; güçlü, koruyucu kolları beni bir daha asla bırakmayacakmış gibi hissettiriyor. Umarım hiç bırakmazlar. Ve tek kelime etmeden ona sarılıp ağlamama izin veriyor.

Ta ki tuhaf bir şey olana kadar. Gözyaşlarım üzüntüden rahatlamaya, tam ve mutlak sevince dönüşmeye başlıyor, küçük kıkırdamalar serpiştiriliyor.

Her şeyin bittiğini anladığımda.

Cain ne yaptığımı biliyor ve burada. Ve sanırım beni affediyor.

Nihayet, gerçekten bitti.

"Saçların patates kızartması gibi kokuyor," diye mırıldanıyor Cain ve dudaklarının başımın tepesine dokunduğunu hissediyorum.

"Özür dilerim. Ben de tam duşa girmek üzereydim."

"Gerçekten..." Ses tonundaki şakacılığı yakalıyorum ve dizlerim otomatik olarak bükülüyor. Şu anda başka bir şey istemiyorum. *Ama bekle.* Kaburgalarının etrafındaki kavrayışımı bırakmak istemesem de geri çekiliyorum. "Cain. Peki ya ..." Derin bir nefes veriyorum. "Sahte kimlik kullandığımı biliyor musun?"

Bir an beni inceliyor, sanki ne söylemek istediğine karar vermiş gibi. Ve sonra dudağı kıvrılıyor. "On sekiz yaşında tanıdığım herkesten daha yetenekli olduğun kesin ama beslenme tercihlerin bunu ele veriyor olmalı."

Başımı hafifçe eğdim. "Bu senin için sorun olur mu?"

Kıkırdıyor. "Evet, hayatta kalacağım." Æe parmaklarının arkası yanağımı sıyrıyor ve içgüdüsel olarak dudaklarımla yakalamak için dönüyorum. "Ayrıca, yirmili yaşlarımı asla normal bir insan gibi yaşayamadım." Aşağı doğru eğilen Cain'in dudakları dudaklarıma değiyor ve fısıldıyor: "Belki bunu birlikte yapabiliriz." Ve sonra başka konuşma olmuyor, Cain hiç zaman geçmemiş gibi ağzımı kapıyor.

Sanki sadece ve sadece ona aitmiş gibi.

Ve öyle de oldu. O ilk öpücükten sonra başka bir tuzağa düştüğümü anlamalıydım.

Æe farkı, bu tuzaktan kaçmak için hiçbir isteğimin olmamasıdır.

Hiç.

"Ama ..." Hafifçe geri çekiliyor ve ağzım anında soğuyor. "Bir kadına aşığım ve ona hangi isimle hitap edeceğimi bile bilmiyorum."

Nefesim kesildi. Bunu doğru mu duydum? Parmaklarımı onun yağsız kaslarına bastırarak, gözyaşlarına boğulmadan önce kendimi toparlamak için bir an duruyorum. Tekrar. "Yani, Dan bana gerçek kimliğinin bir kopyasını gösterdiğinde..." Gözleri abartılı bir şokla genişlerken sesi kesiliyor. Ne oldu

öğrendiğinde aklından neler geçtiğini merak ediyorum. O da benim gibi hemen anladı mı? Kader kendi garip oyununu mu oynuyordu?

İzliyor, bekliyor.

"Sanırım kendimi her zaman seninle Charlie olarak göreceğim, ama ..."
Başlıyorum, parmak uçlarım boynunun kenarındaki mürekkebi takip ediyor.
Çok tesadüfi.

Ya da hiç olmayabilir.

". . . Penny'ye de hesap vereceğim."

Epilog

CHARLIE

14 Şubat

Tek hatırladığım o ön verandaydı.

Ama üst kısımlardaki süslü oymalara ve sondaki bir dizi merdivene kadar tam olarak hafızamdaki gibi. Æe evin kendisi mavinin hoş bonu. Siyah panjurlar pencereleri ve ön kapıyı çerçevesiyor. Görünüşe göre New Orleans'ta yaygın olan bir tarz olan "av tüfeği" evi.

Ve görünüşe göre Las Vegas'ta doğmamışım.

Güçlü, sıcak bir el benimkinin içinden geçiyor. "Hazır olduğuna emin misin?" Cain'in cesaretlendirici gülümsemesini görmek için başımı kaldırıyorum. Buraya bir gezi düzenleyerek bana sürpriz yapmıştı. O zamanlar bu bana bir doğum günü hafta sonu kaçamağı olarak sunulmuştu. Ama sonra bu sabah Cain bu yeri seçmesinin *gerçek* nedenini açıkladı.

John büyükannemle büyükbabamın yerini bulmasına yardım etmişti. Æey hala hayattalar ve annemin büyüdüğü evde yaşıyorlar.

Ve onları tekrar görmek üzereyim.

"Evet." Tereddütle ekliyorum, "Sence beni tanıyacaklar mı?"

Ön kapıya varıncaya kadar beni yönlendiriyor, nazikçe beni önüne doğru itiyor. Boynuma hafif bir öpücük kondurarak, "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var" diye fısıldıyor. Parmağı kapı zilini buluyor.

İçeriden gelen gong sesini heyecan ve endişe karışımı bir duyguyla dinliyorum. Bir an sonra kapı gıcırdayarak açılıyor ve annemin çok daha yaşlı, gri bir versiyonu sade beyaz bir bluz ve zeytin rengi bir pantolon giymiş, elinde bir çay havlusu ile karşıma çıkıyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor ama gözleri yüz hatlarımı incelerken çoktan daralmaya başlamış. Aniden elleri bir solukla ağzına doğru uçuyor. "Penny? Sen misin?" Bir süre durakladıktan sonra, "Sensin!" diye haykırıyor. Bir an bile tereddüt etmeden, tıpkı annemin yaptığı gibi beni sımsıkı kucaklıyor, yanakları anında gözyaşlarıyla ıslanıyor. "Mutlu yıllar."

Cain, Penny'nin otoparkında Navigator'ı kapatırken, "Sadece kısa bir mola vereceğiz ve sonra eve döneceğiz," diye söz veriyor. Bir öpücük çalmak için eğilerek, "Bu gece kendi yatağımızda olmayı dört gözle bekliyorum," diye ekliyor.

"Evet, *uyumak* için sabırsızlanıyorum. Nöse yaşlılar çok yorucu," diye şakacı göz kırpmayla cevap veriyorum.

Uçak biletlerimizi uzattık ve bütün bir haftayı büyükannem ve büyükbabamla geçirdik. Nöy otel yerine onların evinde kalmamız konusunda ısrar etti. Bunun Cain için çok fazla olacağından korkuyordum ama o ve büyükbabam her akşam verandada oturup bir kadeh pahalı konyak içmekten oldukça memnun görünüyordardı.

Nat ilk gün son derece duygusaldı. Nöy kızlarının öldüğünden habersizdi. Nöe birbirlerine söyledikleri son sözler öfke, korku ve daha sonra da pişmanlık doluydu. Hatırladığım o gündü. Annem beni alıp şov kızı olmak için Las Vegas'a taşınacağını açıkladı. Nöy beni onlarla bırakması için yalvardı -sadece üç yaşındaydım ve Vegas'a ait değildim- ama o reddetti, çünkü ben ona aittim. Haftalar aylara, aylar yıllara dönüştüğünde, büyükbabam Vegas'a uçtu. Elinde fotoğraflarla şehirdeki her yapımevini aradı ama bulamadı. Bu yüze ya da isme sahip hiç kimse Vegas'ta şov kızı olarak çalışmamıştı. O da striptiz kulüplerine yöneldi.

Sonunda Nöe Playhouse'daki bir dansçıdan Jamie Miller'ın evlendiğini öğrendi.
zengin bir adam ve taşındı.

Mat herkesin ona söyleyebildiği tek şeydi. Sanırım annem oradayken derin dostluklar kuramamış. Büyükbabam kalbi kırık ama en azından mutlu ve güvende olduğumuz için umutlu bir şekilde New Orleans'a döndü. Ve annemin onu arayacağını. Ney bir dedektif tutacak parası yoktu.

Ney bunca yıldır bir hayalet bekliyordum.

Ney ayrıca bana hayatımla ilgili pek çok soru sordu. Onlara elimden geldiğince doğru cevaplar vermeye çalıştım, ancak bazı konular imkansızdı.

Üvey babama ne olduğu gibi. Ve

Cain'le nasıl tanıştığım gibi.

Ve neden bana Charlie dediğini.

Yalan söylemek istemedim, bu yüzden mümkün olduğunca belirsiz cevaplar verdim. Sanırım sonunda anladılar, çünkü odaklarını geleceğimle ilgili sorulara kaydıldılar. Onlara da cevap vermekten çok mutluydum. Doğruyu söylemek gerekirse. Ney Tisch'e başlayabilmek için Ağustos ayında New York'a taşınacağımı biliyor.

Ve Cain'e deli gibi aşık olduğumu.

Ve benimle New York'a taşınacağını.

Onlarla haftada bir Skype üzerinden görüşeceğime söz verdim ve Mayıs ayında büyük bir aile buluşması için onları tekrar görmeye geleceğiz. Annemin hiç kardeşi olmasa da çok sayıda kuzeni vardı. Bir gün içinde bütün bir ailem olduğunu keşfettim.

Kan bağı olan bir aile yani. Tanıdığım ve sevdiğim diğer aileyi unutamam.

Büyük siyah çelik kapıya doğru ilerlerken Cain benimle el ele tutuşuyor. Geçen yaz bu binanın tepesinde adımın yazılı olduğu parlak tabelayı ilk kez gördüğüm o geceyi hatırlamakta zorlanıyorum. Kaderin çarpık bir şekilde beni buraya getirdiğinden ve burada bir iş bulmam *gerektiğinden* başka bir şey bilmiyordum.

Görünüşe göre kader beni aynı zamanda beni kurtaracak adama götürüyordu.

Cain beni Mobile'da bulduktan iki gün sonra Dan'i aradı ve o da hiç vakit kaybetmeden uçağa atlayıp bizimle buluştu. İlk başta garip ötesi-ydi. Üçümüz Becker'da meraklı gözlerden ve kulaklardan uzakta bir köşede oturduk, Dan'in masaya bir dizi kelepçe vurmasını beklerken ben Cain'in yanına emildim.

Ama Dan benim bu işe karışmamı, sahte kimliğimi, nerede olduğumu, kısacası varlığımı kendine saklayacağına söz verdi. Gerçek kimliğimi geri almama bile yardım edecekti. Karşılığında tek istediği biraz yardımdı.

Olay çıkarmadan beni bir polis karakoluna sokmayı başardı ve üç gün boyunca orada oturduk, etrafımız paket servis kutularıyla çevriliydi, bir bilgisayar veritabanında sabıka fotoğrafı üstüne sabıka fotoğrafı taradık. Bob'u teşhis edebildim.

-Cain'in gerçek adıyla tanıdığı Manny ve Eddie'ydi ama ne Eddie ne de Jimmy Amca onların arasındaydı. Hiç şaşırmadım.

Cain bir hafta benimle kaldı ve sonra Dan, Manny ve Bob'u araştırıp tehdit oluşturmadıklarından emin olana kadar Mobile'de kalmamı istedi. Havaalanında ona veda etmek ne kadar zor olsa da haklıydı.

Ve bu sefer, bunun sonsuza kadar veda olmadığını biliyordum.

Birkaç hafta sonra polisler Bob'u küçük bir uyuşturucu suçundan yakaladı. Bu tamamen şans mıydı yoksa John ve Cain'den ilham alan bir şans mıydı bilmiyorum. Doğrusu, bilmem gerektiğinden de emin değilim. Dan'e göre Bob mezbahaya giden bir domuz gibi ciyaklamış, Eddie'ye, Manny'ye ... hatta kendi annesine ve arka bahçesinde tıbbi amaçlarla yetiştirdiği küçük marihuana bitkisine bile düşman olmuş.

☒e Federaller Eddie'yi Missouri'de uzak bir akrabasının yanında saklanırken buldular ama Manny'nin izini bulamadılar. Ne yazık ki Manny ve onunla birlikte iş yaptığı anlaşılan Jimmy için kartel bunu yaptı.

☒e bana yönelik tehdidi burada sona erdi.

Cain, Nav'ıyla Becker'ın önünde durduğunda Aralık ortasıydı ve o zamandan beri yanımdan hiç ayrılmadı.

Şu anda bile, onun ofisine girdiğimizde, eli benimkine sıkıca dolanmış durumda.

Nate'i masanın arkasında oturmuş evrak işleriyle uğraşırken ve mikroskobik gümüş rengi bir elbise giymiş kızıl saçlı Ginger'ı Cain'in boktan organizasyon becerileri ve burada kaliteli viski bulunmaması hakkında kendi kendine mırıldanırken buluyoruz.

"Ne? Burası hâlâ sana mı ait?" Nate'in bana göz kırpması, Cain benimle New Orleans'ta kalırken bu yükü üstlendiği için pek de kızgın olmadığını gösteriyor.

Cain kulübü Ağustos'ta ona devrediyor ama dördümüz ve Storm dışında kimsenin henüz haberi yok. Öylece kapatacaktı,

satmak ve başka bir Sin City'ye dönüşmesini istemiyordu, ancak Nate devreye girerek burayı devam ettirme arzusunu dile getirdi.

Cain onun deli olduğunu düşünüyor ama Nate'in canına tak ettiği anda kapatması şartıyla kabul etti.

"Dönmüşsün!" Æe Ginger kollarını bana dolamak için yanıma atladığında viski arayışından vazgeçildi. Miami'ye geri döndüğüm gün kaldığımız yerden devam ettik. Aramızdaki tek fark Æe nerede olduğum ya da neler olduğu hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmek istememesiydi.

Sol elimi tutarak, "Oh, Tanrı'ya şükür. Bana ihanet edip kaçtığını düşünmüştüm."

Sıcaklık boynuma tırmanırken gözlerimi deviriyorum. Eğer Cain'e kalsaydı, yasal adım çoktan Penny Ford olurdu. Bunun sesini ne kadar sevsem ve benim için asla başka bir erkek olmayacağından ne kadar emin olsam da, hayatı aceleyle getirmek istemiyorum.

Sonunda tadını çıkarabildiğim zaman değil.

"Düğününün nerede olacağını unutma," diye hatırlatıyor Cain'in yüzüne doğru bir parmak sallayarak.

Ginger, Napa Vadisi'nde tamamen yenilediği harap bir ev satın aldı. Birikmiş çok parası vardı, ancak ayrıntılı dört taraflı çift balkon tasarımı için yeterli değildi, bu yüzden Cain ve Storm onun ayakları üzerinde durmasına yardımcı olmak için sessiz ortaklar olarak katkıda bulunuyorlar.

Cain aslında daha büyük bir şekilde emlak piyasasına giriyor, daha fazla mülke yatırım yapıyor ve kazançlı bir getiri bekliyor. Son satın aldığı? Kampüsünden birkaç blok ötede çarpıcı ve fahiş fiyatlı iki yatak odalı bir daire. Tam olarak bir öğrencinin hayatı sayılmaz, ama yine de hayatımla ilgili hiçbir şey sıradan olmadı.

Ve içimden bir ses Cain'le hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını söylüyor. Ama en iyi yönleriyle farklı olacak.

"Pekâlâ, dışarı!" Cain havlıyor ama ses tonunda hiç ısırik yok.

Nate kitapları kapatıp masanın etrafında dönüyor ve geçerken Cain'le el ele tutuşuyor. "Ginger," diyor ve kocaman bir pençesini onun ensesine doluyor. "Bir yöneticiye ihtiyacım olacak."

"Benim de kendimi ateşe atmam gerekecek," diye karşılık verdiğini duyuyorum koridorda ilerlerken. Bir saniye önce omzunun üzerinden göz kırpışını yakalıyorum.

Cain kapıyı kapatır ve kilitler.

"Nerede kalmıştık?" Cain mırıldanarak bedenimi duvara yasladı. Büyükannem ve büyükbabamın evinde olmak gece "aktivitelerimizi" biraz sınırladı. Cain bunu telafi edeceğimize söz verdi bile. Bana karşı sertliğini hissettiğimde, hemen şimdi başlamayı planladığını düşünüyorum. Bu konuda iyiyim. Cain'e istediği *her şeyi* veririm, çünkü o bana *her şeyi* verdi.

Øere artık aramızda sır yok. Damlalarımın her birini ve Sal Pal'ı biliyor. Ben de onun ailesini öldüren iki adama ne olduğunu biliyorum.

Kartelin Sam'i nasıl bulduğunu biliyorum.

Ve bunun için Cain'i daha az sevmiyorum. Hatta mümkünse onu daha çok seviyorum. Biz sadece geçmişleri aynı derecede sarsılmış, mükemmel gelecekler arayan iki iyi insanız.

Ve sanırım onu birbirimizde bulduk.

Teşekkür

Kitap yazmak hiç de kolaylaşacak gibi görünmüyor. Bu kitabın beni öldüreceğini düşünmüştüm. Thanks köşemdeki bazı harika insanlar sayesinde ölmedim. Hatta bu sayede daha güçlü bir yazar olarak çıktım.

Her şeyden önce, yıllar boyunca beni destekleyen tüm okuyucularına. Teşvik edici sözleriniz ve çalışmalarına olan sevginiz, en zor günlerde ilerlememi sağlayan ve en iyi günleri kutlamama yardımcı olan şeydir.

Kitaplarımı okumaya ve yaymaya devam eden tüm blog yazarlarına teşekkür ederim. Milyonlarca kez teşekkür ederim. Cain'in kitabının arkasındaki desteğiniz çok büyüktü.

Heather Self'e, eleştirmen ortağıma, ABD terim kontrolcüme, Teksaslı arkadaşşıma. Bu kitap için ne kadar uğraştığımı biliyorsun (başlığına kadar). Thanks Günün ve gecenin her saatinde fikirlerime ve zorluklarıma verdiğin paha biçilmez geribildirim için teşekkür ederim.

Autumn Hull'a, harika bir blog yazarı ve arkadaş olduğu için. Here *bu* sahnelerden biri hakkında geri bildirimde bulunacağına senden daha fazla güvendiğim kimse yok.

K.P.'ye, *Ten Tiny Breaths* için beni temsil etmeni ilk istediğimden bu yana bir yıl geçtiğine inanamıyorum. Dostum, çılgın bir yolculuk oldu mu? İşte şimdi, birlikte üçüncü bir kitapla karşınızdayız. Bir gün seninle gerçek hayatta tanışacağım. O gün sana kocaman sarılacağım.

Stacey'ye ne diyebilirim ki, benimle kahve içmek için buluşacak ve saatlerce rastgele olay örgüsü saçmalıklarına katlanacak bir ajansa sahip olduğum için şanslı bir yazarım. Sonra da benimle Target'a alışverişe gelecek. Mantıksız eşek arısı korkusu falan, yanımda olduğun için çok mutluyum.

Sarah'ya, Charlie ve Cain ile ne kadar m¼cadele ettiğimi herkesten çok sen biliyorsun. Her Őey boyunca yanımdaydın, çirkin ilk taslağı okudun, sorularımı yanıtladın ve yazmam gereken hikayeyi yazmama izin verirken endiŐelerimi yatıŐtırdın. Yeteneğiniz ve sonsuz desteğiniz bu kitabın bu hale gelmesini sağladı.

Yayıncım Judith Curr'a ve Atria Books ekibine: Ben Lee, Valerie Vennix, Kimberly Goldstein ve Alysha Bullock'a, bu hikâeyi okurlara ulaŐtırmak için benimle iŐbirliđi içinde çalıştıkları için.

Aileme ve arkadaşlarıma, bu kitabın derinliklerindeyken inzivaya çekilme nbetlerime tahamm¼l ettikleri için.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

